

Giới thiệu Tiên Nữ Giang Đậu Hồng

Có phải rằng trong truyện Tiên Nữ Giang Đậu Hồng của tác giả Ảnh Chiếu, tình nhân trong mộng của ta phải có một bờ môi thật dày, mí mắt phải sừng phù như mắt cá vàng, cặp mày thì phải trĩu trĩu như đậu xanh. Khuôn mặt càng tròn càng tốt, chuẩn nhất là phải tròn như bánh trôi ngày rằm. Mũi thì càng tẹt càng tốt, chuẩn nhất là như củ tỏi thối chập. Răng thì càng mẻ càng tốt, chuẩn nhất là như hạt thóc bị con gà mổ vụn. Cuối cùng, đầu phải trọc không còn một sợi, mấy loại tóc đen huyền huyền mượt mà, tay áo dài bay bay ấy à, đều không được đâu nhé! Biển tình đầy rẫy hiểm nguy, ai thích cái đẹp xin hãy thận trọng! Mọi người xin hãy tránh xa vụ án giết người đầy nghiệt ngã này đi! Người yêu ta, hay yêu bề ngoài ngôn tình cổ đại này đây? Cùng đọc truyện online sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Yunchan

Ta cười Ba Động vân bay loạn choạng tới trước Nam thiên môn, tên Nhị Lang thần khó ưa nhìn thấy ta, cười tới nỗi con mắt thứ ba cũng hí tịt lại.

“Tiểu Đậu tiên, chưa cười nổi mấy ngũ sắc à?”

Hắn liếc mắt nhìn phương tiện đi lại của ta với con mắt xấu xa, rồi tia xuống Kim Biên Tường Vân bảy màu chói chang dưới chân mình, bĩu môi tặc lưỡi: “Cái gì gọi là Thiên tiên chênh lệch? Đúng là quá rõ ràng lộ liễu rồi mà.”

Ngày nào cũng bị hắn xia xói, nên ta cũng chẳng thêm phiền muộn nữa, liếc qua bộ đồ vàng chói diêm dúa của hắn, ta xách tà váy thông thả bước lên: “Cái gì gọi là vàng như phân, đây đúng là rõ ràng lộ liễu quá rồi mà.”

“Đồ tiểu tiên thiếu hiểu biết! Đây là màu nhuộm chỉ có thượng tiên dòng dõi quý tộc mới được mặc, lý nào lại gộp chung với thứ thô tục ô uế đó!”

Làn da màu đồng của Nhị Lang thần đỏ bừng lên, chiến bào yêu dấu bị người ta sỉ nhục, chắc là đang ức tới độ nhồi máu cơ tim.

“Mình mặc đã xấu, còn không cho người ta nói sao?!”

Ta chep miệng, nhủ bụng muốn giữ nguyên bộ mặt lạnh tanh vạn năm không đổi thật là khó, lúc nào về ta phải tìm Thiên Thanh quân mặt liệt hỏi thăm chút xiu kinh nghiệm mới được.

“Người!” Con mắt thứ ba của Nhị Lang thần bắt đầu tím rím lại, lườm ta nghiêng răng ken két: “Người nói đi, rốt cuộc ta mặc xấu chỗ nào?!”

Tốt xấu gì hắn cũng là thành viên chủ chốt của nhóm mỹ nam thần tượng GODFIVE người gặp người thích, tiên gặp tiên yêu, thành viên câu lạc bộ hâm mộ phải nói dài từ đây tới tận Tây Thiên, vậy mà tiểu tiên hạ đẳng này lúc nào cũng bị mù màu, không biết nhìn mỹ nam.

“Lời thật khó nghe mà.” Ta liếc Nhị Lang thần đầy xót xa thương hại, tỏ vẻ bác ái bao la phổ độ chúng sinh: “Thượng tiên cần gì phải chuốc khổ vào mình, sao không đối diện với sự thật tàn khốc đi?”

Nói xong thì chấp tay chào, phi thân biến vào Nam Thiên môn mất dạng.

Phượng chủ từng dạy rằng, làm một tiểu tiên thấp kém, có tài năng hay không cũng chẳng sao, nhưng tài chạy trốn thì phải luyện cho giỏi giang.

Nhất là loại tiên rau cải, đạo đức cao cả, kiên cường cứng cỏi như ta đây.

À, quên giới thiệu, ta là một hạt đậu đũa, họ Giang(*) tên Đậu, là một nàng tiên đậu đũa.

(*) Giang Đậu nghĩa là Đậu Đũa.

Ừm, ta biết, mọi người nhất định đang nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ khinh bỉ chứ gì.

Đậu đũa mà cũng tu thành tiên được sao?

Lúc ta vừa bay lên Thiên Đình, hầu như tất cả tiên nhân đều hỏi ta câu này ngay vào lần đầu gặp mặt.

Thế là ta đành phải kiên nhẫn dẫn dắt từng bước một cho họ hiểu: Thời đại thay đổi, ngày nay nhà nhà đều chạy theo xu hướng tu tiên, trừ tộc đậu đũa của ta ra, mấy họ đậu tương đậu phụ, đậu nành đậu trắng, đậu đen đậu dao, nói chung là các giống đậu, hễ đậu nào có tỷ lệ căn đều bước lên làm tiên — bất chấp hân là đậu to hay đậu nhỏ, chỉ cần có thể làm tiên thì chính là đậu hảo hạng. À, đương nhiên không tính loại đậu nhập vào từ Nhật Bản, nó

là thực phẩm nấu chính đã qua chế biến, mất linh hồn lâu rồi.

Nghe xong lời trần tình của ta, hơn nửa số tiên nhân đều nhìn ta bằng ánh mắt quái đản.

Tất nhiên ta biết rõ suy nghĩ của họ.

Nhưng không hề gì, lẽ thường mà, một vị tiên gương mẫu tao nhã, cô độc một mình như ta thì chắc là không dễ được phạm yêu tục tiên đón nhận, ta đã thấu từ lâu rồi.

Trên thực tế, phần đông tiên tử nghĩ là đúng, bởi quả thật ta nào phải hạt đậu đũa tu thành tinh gì đâu.

Nhớ lại bữa đại diện nhập tịch hôm ấy, Phương chủ cau mày nhìn ta ngập ngừng nói: “Muội muội ngoan, hiện tại giới tiên hoa cỏ chỉ còn ba chỗ trống, khoai lang, tỏi non với đậu đũa, muội tình nguyện làm đại biểu cho nhà nào?”

Khoai lang căng khí, tỏi non thối miệng, đậu đũa dẹp lép.

Ta cảm thấy mặt mình hoa lên, không dẫn được ham muốn hứng gió rơi lệ hình mỵ sơi: “... Nhà nào nhiều anh em thì đầu quân nhà đó!”

Để mai này lỡ bị tên lưu manh ác bá nào ăn hiếp, thì hên xui gì sau lưng còn cả một đại gia tộc đánh hội đồng giùm!

Phương chủ gật gù khen ngợi, cả vườn hào quang đều sáng sủa trong mắt cô ấy.

“... Vậy thì chọn đậu đũa, một loại cây đa bào, một lần mang thai nhiều con, huynh đệ tỷ muội đầy đàn đầy đống, muội muội quả là có phúc!”

Giọng Phương chủ vừa lắng xuống, Điện Hạ và chúng tiên cũng bắt đầu xả hơi, tiếng ca tụng chúc mừng nổi dậy liên tiếp, tràng này nối tiếp tràng kia, hết như dây núi Tây Vực trải dài thao thao bất tuyệt.

Tháng tư năm Long Phong, trên Thiên Đình ra đời một gốc cây đậu đũa đầu tiên có thể được liệt vào hàng tiên ban, à nhầm, là vị tiên đậu đũa đầu tiên.

Đó cũng là ngọn nguồn lên chức tiên của ta. Mấy chuyện xưa cũ trước khi làm tiên ta đã quên gần hết từ lâu, ký ức lơ mơ hết như hoa trong gương, trăng trong nước, thỉnh thoảng một cái bóng mờ bay tới, thò tay chụp, nhưng lại phát hiện chẳng qua chỉ là công dã tràng.

Ta có hỏi thử Phương chủ, Phương chủ chỉ nói chuyện ta thăng chức tiên là do Ngọc Đế bổ nhiệm, trước đây cô ấy chưa từng thấy ta bao giờ, nên tất nhiên cũng không biết tình hình cụ thể.

Các tiên tử khác cũng hết sức xa lạ với ta y như vậy, xem ra trước đây ta quả thật không phải người trên trời.

Thế là ta dừng cảm suy đoán tiên thân của mình, ảo tưởng mình là công chúa trần gian, tiên hồ yêu giới, thánh nữ Ma giới, đa chủng loại phong cách thân phận, vì làm ra chuyện tốt rung động nhân gian mà được Ngọc Đế đặc biệt đề bạt.

Thăng chức tiên là một chuyện siêu tốt siêu siêu tốt, tiên nhân là chức cao quý nhất mà cũng nhàn nhất, ta thật lòng thật dạ nghĩ như vậy.

Không làm tiên đậu đũa thì không phải rau tốt, đây là câu châm ngôn mà Giang Đậu ta sáng tạo ra.

Ta cười Ba Động vân bay vào trong Phương Thảo môn, sư tỷ Thiên Giáng cũng vừa dặt thủ cung Pháp Lang Hương thú của Phương chủ lon ton vào cổng.

“Đậu nhi bây giờ dùng Di Hình pháp ngày một thạo rồi.” Sư tỷ cười tới mặt mày cong cong: “Nghe nói hôm nay lại cho Nhị Lang chân quân tức điên hả? Để khỏi phiền phức sau này, ta thấy muội nên sớm sớm tới Dao Trì bắt một đám mây ngũ sắc về đi, có vậy mới bỏ chạy nhanh hơn chút.”

Đương nhiên ta biết sư tỷ đang nhạo ta, với bản lĩnh gà mờ của ta, khiêu chiến với Nhị Lang chân quân rõ ràng là vác thân tới cửa cho người ta băm, chỉ có âm thầm lặng lẽ quơ ông tay áo thu mây thôi.

Từ đầu tới cuối ta chưa từng chủ động chọc ghẹo vị thượng tiên này lần nào. Ta với hắn sở dĩ kết thù, chẳng qua là bắt nguồn từ một hội bàn đào lần thứ bao nhiêu đó. Ta núp ở một góc xa xôi tới nỗi mùi đào cũng không ngửi thấy, lấy hình thức độc thoại để bày tỏ một cách xúc tích và vắn tắt về nhan sắc của hắn, trên góc nhìn không quá phù hợp với trào lưu đại chúng. Sau đó chẳng biết ra làm sao, câu độc thoại này của ta lại lọt tới tai hắn (Tới đây ta kêu gọi tôn trọng quyền riêng tư, kêu gọi tự do ngôn luận, phản đối nằm vùng!) . Thành ra từ đó trở đi ông anh này mỗi lần nhìn thấy ta đều héch mui lên trời, thối râu tròng mắt.

Ôi, vị thượng tiên thân phận tôn quý này, từ nhỏ được các chị em tiên nữ nâng niu lên chín tầng mây tới nỗi hồng hóc rồi, đầu óc cũng hóa ra chật chội hết sức, không cho phép phát ý một tí nào.

Dù cho, những câu ta nói là thật cả.

“... Đậu nhi ngoan à, màu áo này của muội thật là đẹp.” Thiên Giáng nằm bò lên cái bàn vuông nhìn ta thi triển pháp thuật, mặt dần mê say, giọng mang ước ao.

Ta quay đầu lại nhìn tỷ ấy cười duyên.

Sao không đẹp cho được? Toàn bộ chín chín tám mươi mốt công đoạn đều do ta chính tay nhuộm, màu sắc trang nhã hấp dẫn, đều đặn mịn màng, tươi tắn hết như da trẻ con, đây là thuốc nhuộm độc nhất vô nhị trên thiên giới, Phương chủ còn đích thân đặt hai biệt danh cho nó, “Mặt con nít” và “Mỹ nhân say”.

Bởi là thuốc nhuộm bí truyền kèm theo kỹ thuật bảo mật, cả thiên giới chỉ có mình ta dùng màu đỏ này, nên ta mới có tiên hào là Giang Đẩu Hồng(*).

(*) Đẩu Đũa Đỏ.

Mấy trăm năm làm lưng kiên trì, sản phẩm tạo ra chất lượng cao quý có một không hai.

Mọi người xem, làm một tiên tử có văn hóa có khí chất, cho dù làm bộ làm tịch cũng là tấm gương điển hình cho vạn tiên kính ngưỡng!

“Mà thôi mà thôi, mỗi lần khen muội cũng có xin được món gì tốt đâu, muội cũng đâu chịu tặng ta một bộ.”

Thiên Giáng thấy ta cười thì quay ngoắt mặt đi, trề môi thấp giọng lầu bầu: “Mấy thứ đó còn chả tới tay Phương chủ, sao lại tới lượt ta...”

“Pháp Lang đã ăn gì chưa?” Ta quay lưng chạy tới bên Hương thú, vỗ vỗ cổ nó hết sức thân thiết: “Có muốn ta dắt ngươi tới Thương Nam ăn mật hoa Linh Tiêu không?”

Pháp Lang đã quen thân ta từ lâu, vừa nghe có mật hoa Linh Tiêu ăn thì gật đầu phà hơi liên tù tù, từ sợi lông tới móng chân đều sưng ron.

“Muội là quý ranh ma!” Thiên Giáng chịu thua đành bàn giao dây cương, mặt hờn dỗi: “Chi giới trộm ăn mật hoa của Thiên Thanh quân thôi!”

“Thiên Thanh quân tình như thủ túc với Phương chủ, khéo sao cũng là chủ cũ của Pháp Lang, tới chỗ Thiên Thanh quân xin ít mật hoa ăn cũng có gì là sai trái đâu.” Ta cười hi hi.

“... Chi có muội là coi chuyện tới Thương Nam nhẹ bằng như không.” Thiên Giáng thu tay về, nhìn ta lắc đầu: “Thảo nào Pháp Lang chịu theo muội tới Thương Nam.”

Mấy vị tiên tử sư tỷ của ta, trước khi tới Thương Nam phải dốc ruột dốc gan chài chuốt mấy canh giờ, sau khi tới Thương Nam thì mặt đỏ tới mang tai, tay chân luống cuống, hồn nhiên quên hết mọi thứ không phải Thiên Thanh quân. Tiên tử say sưa, chỉ tội Pháp Lang hương thú số khổ nhiều lần vượt mất thời điểm hút mật hoa Linh Tiêu tốt nhất, cuối cùng thần thú nổi giận, suýt chút nữa không bao giờ muốn ghé qua Thương Nam nữa.

“Sư tỷ yên tâm, muội gặp Thiên Thanh quân cũng không hồ đồ nổi đâu.” Ta dắt dây cương đi ra ngoài cửa, lòng mi che giấu sóng dữ trong lòng.

Đâu chi không? Mà là vĩnh viễn không bao giờ!

Cho dù có gặp ác mộng khủng bố chừng nào, nhìn thấy Thiên Thanh quân cũng phải bừng tỉnh giấc.

Cổ dẫn nén sự thật chực trào ra khỏi miệng, ta dắt theo Pháp Lang đứng đỉnh bước lên tiên lộ ngoằn ngoèo thông tới Thương Nam.

Lúc này đã sắp tới hoàng hôn trên thiên giới, Ba Động vân dưới chân ta dần dần bị ánh nắng chiều nhuộm thành từng dải màu son, cứ như muốn tan vào bộ váy ta đang mặc.

Giang Đẩu Hồng ơi Giang Đẩu Hồng.

Từ lúc ta thăng tiên có ký ức tới giờ, thì đã luôn mặc màu này rồi.

Nói lại cũng lạ, tuy hơn nửa ký ức đã đánh mất, nhưng trong đầu vẫn cứ nhớ như in bí quyết nhuộm màu đậu đũa đỏ này.

“Ba phần rắng hồng, ba phần đỏ nhạt, hai phần cây hoa khôi, một phần chu sa, sau đó nhỏ vào trong thuốc nhuộm thêm sáu giọt mật hoa Linh Tiêu, vậy là có được màu đậu đũa đỏ.”

Lời này là ai nói ấy nhỉ?

Nam nhân? Nữ nhân? Tiên tử? Yêu quái?

Hắn hay nàng có quan hệ gì với ta?

Cha con? Tỷ muội? Tình nhân? Bằng hữu?

Hình như phạm vi càng ngày càng mờ mịt rồi.

Ấy, chẳng phải ta ki bo không muốn chia sẻ công thức thuốc nhuộm, cũng không phải tiếc của không chịu tặng sản phẩm cho người ta, đối với người tu tiên mà nói, những thứ này chỉ là tục vật dễ dàng dứt bỏ thôi.

Chẳng qua là ta mang máng nghĩ rằng, màu đậu đũa đỏ độc nhất vô nhị này có thể tìm lại ký ức đã mất về cho ta, dù chỉ tìm được một phần nhỏ thì cũng

rất rất tốt rồi.

Tuy ta là mầm đậu đũa một lòng ngộ đạo, nhưng cũng không muốn làm một vị tiên nghèo nhếch có cái đầu tàn tật, ngay cả cha mẹ anh em cũng không biết! Cũng chẳng phải ta trần duyên chưa dứt, nguyên nhân thiết yếu nằm ở chỗ, tiên ở trong giang hồ, khó tránh khỏi bị chém, nếu như sợ bị chém, thì phải biết ôm bắp đùi! Làm một tiểu tiên mới toanh, thân cô thế cô mỏng manh dễ vỡ, Giang Đậu Hồng, Đậu tiên từ ta đây, luôn khát khao sâu sắc một ngày nào đó có thể tìm được gia đình ấm áp cùng tổ chức bao la để nương tựa.

Có câu dựa lưng đại thụ tìm bóng mát, người cho là làm tiên thì không cần mở rộng quan hệ sao? Người cho là làm tiên thì không cần lập bè lập đảng sao? Người xem Nhị Lang thiên quân đi, chẳng phải ý vào thân phận cháu ngoại trai của Ngọc Hoàng đại đế, hô mưa gọi gió giữa thanh thiên bạch nhật oai phong biết bao sao?!

Lấy đó làm gương, tiên Đậu Đũa ta đây đã thâm sâu tư tưởng, lo lót quan hệ bám váy kéo quần là điều vô cùng cần thiết.

Hít thở sâu một hơi, ta cam chịu số phận cười áng mây nhỏ tiếp tục bên ba.

Chỉ hy vọng nhục thai trước khi ta thăng tiên có thể quen biết nhiều thần tiên yêu quái có máu mặt, chứ nếu toàn bộ đều là đậu phụ đậu đũa đậu tằm, thì cuộc đời này của bốn tiên từ chỉ còn nước ôm mặt rơi lệ. Khỏi phải bàn tới việc đấu với Nhị Lang thần, dù là đấu với thần kê mà con thú cùng Hao Thiên Khuyển của hần ăn mỗi bữa, sợ là tộc Đậu Đậu của chúng ta chỉ tổ tự rước lấy nhục, tự chui đầu vào rọ, tự tìm đường tuyệt vọng!

Bay chừng nửa canh giờ, cuối cùng đã nhìn thấy cái cột đá trắng tròn độc quyền của Thương Nam ở đằng xa, một xanh, một trắng, một đỏ, ba chân đứng vững, nổi thẳng tới chín tầng trời cao.

Thương Nam này nằm ở vùng yên tĩnh của Thiên đình, mây mù quấn quanh, phong cảnh tuyệt đẹp, tồn tại hết như thánh cảnh vậy.

Có lẽ tại ban ngày lao động cực nhọc quá độ, bây giờ Ba Động vẫn dưới chân ta bỗng nhiên nhạt bớt, như cấp báo nó sắp tan mất.

“Ngoan, người tự đi tìm hoa Linh Tiêu trước đi.”

Ta buông dây cương của Pháp Lang ra, treo lên cho nó bình hồ lô tử kim, rồi vuốt cổ nó dạo lò liên miên.

“Hoa chỉ nở trong tích tắc thôi, không được ham chơi quá, còn nữa, nhớ phải hứng vài giọt đem về cho tiểu tiên ta, không thì lần sau... hừ hừ!” Ta nhe răng cười ác độc với nó: “Không bao giờ dẫn người tới nữa!”

Pháp Lang rút cổ, đeo hồ lô lưng lưng, quay móng đi.

Quản lý thuộc hạ là một môn nghệ thuật, thỉnh thoảng cũng cần ra oai chút đỉnh. Ta nhảy khỏi thảm mây, bắt đầu ngồi thiền cùng cô căn nguyên.

Chưa đầy một nén nhang sau, ta đã thấy toàn thân dạt dào máu huyết, sức sống như đã tìm về lại.

Niệm một bài quyết, phát một cái tay, đám Ba Động vẫn mập mập trắng trẻo đã bay tới trước mặt ta, khí thế sung mãnh tướng tá căng phồng, không còn dấu hiệu nào như sắp biến mất nữa.

“... Bọn họ ai cũng kêu ta tới Dao Trì kéo một đám mây ngũ sắc về.”

Ta vuốt đám mây nhỏ mềm như bông trước mắt, vẻ mặt không nề: “Nghe đâu rất đẹp, bay cũng nhanh hơn người.”

Xì một tiếng, Ba Động Vân nhất thời xiu đi hơn phân nửa.

“... Nhưng mà, ta thấy người rất đẹp, trắng trắng, thuần khiết.”

Nhìn tâm hồn bé nhỏ của đám mây bị tổn thương, ta không biết nên khóc hay cười đây.

Phù phù! Ba Vân Động cấp tốc lấy lại vóc dáng ban đầu.

“... Với lại, đi chậm cũng đâu sao, ngày nay không phải đang khởi xướng phong trào sống chậm sao? Cũng có phải gấp gấp đi đâu thai đâu.” Ta cong khóe miệng cao hơn: “Bồn tọa vẫn thích tiểu Ba người nhất!”

Bụp! Một tiếng nhỏ vang lên, Ba Động vân thoát cái phòng to hơn lúc đầu gấp hai lần, còn bay tới bay lui chung quanh ta biểu diễn tư thái thần tiên, tự tin bùng nổ há hê đắc chí.

“Ồi chào.”

Ta giang rộng tay chân, lười biếng nằm lọt thỏm trong đám cỏ cây um tùm, hai tay gối đầu ngắm trời.

Thương Nam này thật đúng là thánh địa tiên giới, đâu đâu cũng đầy tinh hoa thần khí, cho nên ta với tiểu Ba mới có thể lấy lại hơi nhanh như vậy.

Tiếc một nỗi là, ngay trong thánh cảnh tiên giới lung linh mờ ảo này lại có một người.

Một người mà ta không tài nào chịu đựng nổi.

Một người mà dù cho ta có suy nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi tại sao hắn có thể định cư ở chỗ đẹp thế này.

“Tiểu Giang Đậu?”

Trên đầu đột nhiên thối tới một cái bóng.

Ta thật tình hy vọng bây giờ mình có thể nhắm mắt lại, nếu chỉ nghe thấy giọng, ít nhiều gì trong lòng cũng có thể khơi ra mấy cơn sóng rung động lâng lâng.

Thở dài, nghe lệnh bò dậy, quay về hướng cái bóng nhợt nhạt vãi chào thật sâu.

“... Tiểu tiên Giang Đậu Hồng của Phương Thảo môn, xin bái kiến Thiên Thanh Thánh quân.”

Ta là tiên.

Ta là tiên đậu dưa.

Ta là một tiên đậu dưa thân cô thế cô mong manh dễ vỡ.

Ta là một tiên đậu dưa thân cô thế cô mong manh dễ vỡ, nhưng lại nắm giữ bí mật lớn nhất của Thiên đình, và lại còn phải kiềm nén tới vô cùng đau khổ.

Tóm lại mấy ý trên, thật ra ta là một tiên số khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Gọi Thiên Thanh là đủ rồi, không cần kèm theo tiên hào.” Người này nói giọng nhạt nhẽo hệt như đang ra lệnh cho kẻ dưới.

Chất giọng thanh thúy như ngọc, tựa như rượu ngon ủ ngàn năm thượng hạng của Thiên đình, thuần chất khiến người ta vừa nghe đã say, cả đời cũng không muốn tỉnh.

Ta nhắm mắt lại, kiềm chế cơn sóng lòng nhấp nhô lên lên xuống xuống.

“Ngươi dẫn Pháp Lang tới lấy mật hoa để ăn sao?” Thiên Thanh cất giọng hỏi ta: “Vì sao chỉ có mình ngươi? Pháp Lang đâu?”

“Bẩm Thiên Thanh quân, tiểu tiên vừa tới Thương Nam thì khí tức có hơi loạn, nên thả Pháp Lang đi kiểm ăn trước, còn mình thì ở lại đây ngồi thiền.”

Ta giữ nguyên điệu bộ cúi đầu gia giáo, dùng ánh mắt khoan thủng mũi chân mình.

Giữa bốn bề hoa cỏ xanh thắm ngát hương, làn váy mềm mại phất phơ như hoa tươi nở rộ. Ai dám nói đồ phối với xanh là phá hoại thẩm mỹ nào? Một nữ thanh tiên tao nhã đầy nghệ thuật như ta, thứ theo đuổi chính là phong cách thiểu số, mấy loại tiên phổ thông nào theo kịp.

“Vậy ngươi theo ta vào trong trước, hoa Linh Tiêu phải một canh giờ nữa mới nở.”

Thiên Thanh không nói nhiều lời thừa thãi, phất tay áo quay lưng bỏ đi.

Ta ngẩng đầu nhìn theo cái lưng của hắn.

Vóc dáng hắn cao ráo, dáng đi tuấn đứng tuyệt hảo, khoác lên người bộ tiên bào như bầu trời trong sau đợt mưa thu, xanh thắm mênh mang, trầm tĩnh sâu sắc.

Xanh như trời, trong như kính, óng ánh bóng láng, rõ là đáng mặt hai chữ “Thiên Thanh”.

Cơ mà đó là chỉ xét trên cục bộ, bỏ qua điểm chính thôi.

Ôi, ý trời trên người quá.

Ta lắc đầu, xách váy đuổi theo.

Theo Thiên Thanh vào phủ đệ Thương Nam, hần vào phòng nghiên cứu tiếp cuốn thiên tịch đang đọc dở, còn ta thì ngồi xỏm ở trong sân nghiên cứu hoa cỏ cây cảnh.

Thương Nam được mệnh danh là thánh cảnh, tất nhiên cũng mọc lên rất nhiều loại thực vật không thể tìm thấy ở những nơi khác, Linh Tiêu mà Pháp Lang nhớ thương cũng là một loại trong số đó.

Linh Tiêu trăm năm mới nở hoa một lần, và nở chỉ trong giây lát, trong khoảng thời gian đặc biệt ấy cam lộ thơm ngát sẽ bay lên lơ lửng giữa không trung, đó chính là mật hoa cao cấp nhất. Uống loại mật này thường xuyên thì cơ thể sẽ tỏa ra mùi thơm dịu, cho nên nó là món ngon mà bọn Hương thú ưa chuộng nhất.

Đương nhiên ta cũng thích Linh Tiêu, bởi vì nó là nguyên liệu thiết yếu không thể thiếu để ta nhuộm vải.

Chạy ngược chạy xuôi trong sân một lúc, ta sực phát hiện một giống thực vật không nên có mặt ở đây.

Thân hình thon thả là lướt, ngã nghiêng theo gió, đường cong tự nhiên, xanh biếc lóng lánh...

Đây rành rành là một cái cây đậu đũa!

Dụi dụi mắt mình, nhìn trái nhìn phải, ngó trên ngó dưới, sấm soi 360 độ đủ mọi phương hướng góc độ, nhìn tới nỗi muốn chóng mặt hôn mê, cuối cùng ta cũng rút ra được kết luận — đây chính xác, đích thị là một cây đậu đũa phổ thông không thể phổ thông hơn.

Dù cho bây giờ nó bị hàng đồng tơ vàng lộng lẫy diêm dúa cách ly một mình, nhưng cũng không thể che nổi bản chất son đã què mùa vốn có.

Ở cái nơi tác đất tác vàng này, ngay cả Mẫu Đơn chúa tể loài hoa cũng không chen rẽ vào nổi, tại sao một cây đậu đũa tầm thường lại có chỗ?

Còn là một cây đậu đũa mang theo dấu vết rõ ràng được con người trồng trọt?

Trong lòng ta nhất thời giống trống ầm ầm.

“Bị người phát hiện rồi?”

Từ xa xa bay tới giọng của Thiên Thanh, vẫn sóng yên biển lặng như nào giờ.

Ta cứng hết người không dám động đậy, đầu óc bắt đầu quay vòng thần tốc.

Thánh cảnh như Thương Nam này, chỉ có mỗi Thiên Thanh được cư trú, giấu lại người trồng cây đậu đũa này ngoài hần ra thì còn ai nữa đâu.

Vấn đề là không biết tại sao hần lại trồng giống đậu đũa thông thường này ở đây nhỉ? Lẽ nào hần thấy cuộc đời tiên lữ lấy sương gió làm cơm quá khô khan, nên định trồng đậu đũa đổi món?

Nhìn xuống cây đậu đũa bé nhỏ đang tung tăng đón gió mà chẳng biết tai vạ sắp ập tới nơi này, trong lòng ta cảm xúc ngổn ngang, sầu tư trăm mối.

Chiên xào rán luộc, mặc kệ là loại chế biến nào, đối với tộc đậu đũa của chúng ta đều là cách bỏ mạng thống khổ mà tàn nhẫn. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ướp muối là coi như dễ chịu chút, cứ tưởng tượng như đang uống vài hớp nước mặn, hay đang tắm trong biển muối là xong.

Hạ quyết tâm, sờ sờ hạt đậu đáng thương trước mặt, ta xoay người nhìn Thiên Thanh quân cười nịnh nọt:

“Thiên Thanh quân, giống đậu đũa này nên ngâm ăn mới ngon!”

Lần quay đầu này quá gấp, ta chưa kịp phanh thi bộ mặt của Thiên Thanh đã bất ngờ đập thẳng vào mắt ta.

Bò đê lão tổ của con oiiiiiii!!!

Tìm ta bắt đầu đập nhanh mãnh liệt, cả người ta như muốn nổ tung ra, ngũ quan thoát cái mất đi cảm giác, tất cả nội tạng đều tắt thở từ trần.

Hít ngược vào một hơi lạnh buốt, thần tốc lia mắt sang bên, cắn môi dưới cường ép bản thân phải giữ bình tĩnh.

Ta biết bộ dạng hiện tại của mình nhất định là bất bình thường, cực kỳ không nên, nhưng mà! Phản ứng sinh lý bình thường làm sao ta không chế nổi! Dù không phải lần đầu đụng mặt, dù đã sớm chuẩn bị tinh thần, cơ mà, dung nhan thần tiên của Thiên Thanh quân vẫn khiến ta rung động trầm trọng!

Mỗi lần gặp ác mộng, mỗi lần muốn té xỉu, chỉ cần nhớ tới dung nhan của Thiên Thanh quân, là ta có thể bình tĩnh ngay lập tức.

Mỗi đêm trần trọc khó ngủ, ta luôn hướng mắt nhìn lên trời cao bát ngát, đau khổ suy tư: Tới cùng thì tạo hóa ôm ấp tâm tư gì, mà lại sáng tạo ra một gương mặt đạt tới đỉnh cao như thế?

“Là Phương chủ của các người nhờ ta trồng.”

Áo choàng nhạt màu thối lướt qua, Thiên Thanh đã bước vào tiểu viện.

“Phương chủ muốn trồng đậu đũa làm gì?” Ta ngoái đầu nhìn mầm đậu đang run lẩy bẩy trong đồng tơ vàng, cắn răng quay mặt đi.

“Đồng bào ơi, thật là làm khó đồng bào, ngày nào cũng phải đối diện với gương mặt đó.”

“Không phải vì Thiên đình có một tiên đậu đũa giả mạo sao?” Trong lời của Thiên Thanh mang ba phần ý cười: “Tiên tử mới không có nguyên thân đậu đũa, khó đẹp yên được lòng chúng đậu đũa, nên Phương chủ các ngươi mới nhờ ta trồng một cây đậu đũa trong khu vực Thương Nam, để mạo danh nguyên thân của tiên tử kia.”

Mặt của ta bỗng dựng từ trắng chuyển sang hồng — không ngờ một cây đậu đũa không quyền thế, không vũ khí như ta lại khoi lên đọt sóng vĩ đại trong giới đậu đũa, không biết có cây đậu đũa nào hợp sức dâng sóng tố cáo ta lên cấp trên không nữa?

“Yên tâm, Phương chủ các ngươi đã giải quyết thay ngươi hết rồi.”

Thiên Thanh này rõ là đi guốc trong bụng ta, ta lo nghĩ cái gì đều bị hấn biết tởng.

“... Thật ra thì, ta thật lòng hy vọng trước đây mình là một cây đậu đũa, dầu gì cũng có một cái kết minh bạch.”

Nhìn mầm đậu chưa biết buồn lo trước mắt, ta không dẫn được tiếng thở dài, trước khi bản thân thăng tiên họ gì tên gì, nhà nào ở đâu, nguyên thân rốt cuộc là chủng loài nào, tất tần tật, ta đều không biết gì cả, nếu là một cây đậu đũa tinh thật thì cũng không tệ.

“Hà tất phải có chấp với kiếp trước?”

Thiên Thanh cũng biết chuyện ta mất trí nhớ, và hấn cũng như Phương chủ, coi thường chuyện này.

“Biết đâu khi đó đúng lúc Thiên giới mở cuộc điều tra tiên khẩu, mà giống cỏ cây các ngươi không thể hoàn thành chỉ tiêu sinh sản đúng hạn, nên mới tùy tiện bắt một hồn phách cho đủ số.”

Ta thấy hấn nói ung dung tự nhiên như vậy, cứ như đây là chuyện đã chắc mười mươi, đành phải lên tiếng nhắc nhở hấn: “Phương chủ nói, ta được Ngọc Hoàng đại đế bổ nhiệm thăng tiên...”

Còn cố ý nhấn mạnh bốn chữ “Ngọc Hoàng đại đế...”

“Vậy thì cũng không sao cả, rất có thể cả tam giới đều đồng thời kiểm kê hộ tịch, thiên giới không thể đạt được tỉ suất tăng trưởng nhân khẩu dự trù, cho nên Ngọc Đế bèn bắt đại một hồn phách cho đủ số...”

Thiên Thanh vẫn nỗ lực củng cố quan điểm của mình.

Thế là, trong lúc hấn từ tốn miêu tả, ta như trông thấy một cảnh tượng đang hiện ra trước mắt — đại diện nhập tịch của tiên đậu đũa thành công mỹ mãn, Ngọc Đế mừng phát điên xách kim bút phác một đường đậm nét lên “Lịch sử Tam giới” — ngày mười lăm tháng tư năm Long Phong, tổng số lượng phi nhân loại của cả ba giới Thiên Yêu Ma cuối cùng đã phá kỷ lục trăm vạn đại quan một cách suôn sẻ, mục tiêu đạt thành, thật đáng mừng thay, thật xúc động thay!

Mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng, ta cảm thấy mình hết sức bị thương tiếc hận, nước mắt bắt đầu rung rung trong hốc mắt.

Một tiếng cười muộn chọt lọt vào tai ta, tay áo xanh như gió phất qua hai gò má ta, rồi có một cái tay chọc nhẹ lên trán ta.

“Sao ngươi lại ngốc như vậy hả, tiểu Giang Đậu!”

Thế là ta tỉnh ngộ, Thiên Thanh cố tình chơi ta.

“Đồ tiên hồng làm lớn mà không kính!” Con diên bồng lên từ tâm can, ta hung hăng đập lên mặt cò một đập — không đập được chủ nhân, thì chà đập địa bàn của chủ nhân cũng tốt chán.

“Giận chuyện này sao?” Thiên Thanh không phiền không cáu, âm điệu còn sung sướng thấy rõ: “Vậy ta đền cho ngươi một con phương thú có được không?”

“Không thích!” Ta không thèm nghĩ ngợi gì mạnh miệng chối bay.

Nhưng tới khi hoàn hồn, lòng ta lại bàng hoàng — vừa rồi ta không lảng tai chứ? Phương thú thiên giới, có thể tỏa ra trăm mùi hương chỉ sinh ra ở mỗi Thương Nam, cả tam giới gộp lại cũng lắm chỉ có mười con phương thú, vừa rồi tên Thiên Thanh quân bất lương này lại bảo muốn tặng ta một con?

“... Chẳng hay Giang Đậu tiên tử không thích phương thú Thương Nam của ta ở chỗ nào?”

Giọng gọi hồn của Thiên Thanh loáng thoáng tới từ đỉnh đầu, hình như có dấu hiệu đóng băng.

“Ăn không được, chạy không nhanh, chỉ có thể ôm người học đòi làm sang, kiểu đồ trang trí như vậy, không có cũng chẳng sao.”

Ăn năn cũng đã muộn, ta chỉ còn cách bất chấp nói ra lời thật lòng.

Nói thật thì, chuyện nuôi thú cưng này cũng phải liệu sức mà làm, tiền lớn bao nhiêu, thì nuôi thần thú to bấy nhiêu. Cây đậu đũa ta đây không thể bắt chước một thượng tiên pháp lực cao cường như Phương chủ, nuôi bao nhiêu là hương thú chỉ để ngắm không thể xài. Nếu như bây giờ Thiên Thanh quân hào phóng tặng cho ta bình khí thiết ngư có thể đánh nhau, hoặc là mộng điệp có thể rắc thuốc ngủ, thì có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại một chút.

“Không phải người được xưng là tiên nữ tao nhã nhất Thiên đình ư? Sao lại chê nó quá mức phong nhã?”

Âm điệu trầm bổng của Thiên Thanh đúng là đầy tố chất để bày tỏ sự khó tin của hân.

“Thánh quân, thực không dám giấu, kỳ thật bốn tọa là người ủng hộ cả hai đường lối, tao nhã và chủ nghĩa thực dụng.” Sắc mặt ta nghiêm túc: “Dù sao phải có mâu thuẫn mới sinh ra tiên bộ!”

Ta thấy Thiên Thanh lặng thinh một lúc lâu.

Thành ra ta cũng không dám nói gì nữa.

Không biết qua bao lâu, Thiên Thanh cuối cùng quyết định phá tan cục diện bế tắc này.

Hân nói: “Tiểu Giang Đậu, hình như Pháp Lang chạy sai chỗ, xông vào Minh giới rồi.”

Ta nghĩ hôm nay nhất định không phải là ngày cát lành, nếu không tại sao đầu tiên là đụng phải Nhị Lang thần, sau đó lại làm lạc mất con thú cưng của Phương chủ?!

Thiên Thanh thấy mặt ta biến sắc, có lẽ là vì lương tâm không cho phép, hoặc xuất phát từ chủ nghĩa tiên đạo cao thượng, nên đã quyết định chia tay ra cứu vớt: “Đừng nóng ruột, ta dẫn người tới Minh giới tìm.”

Bất luận có kỳ tướng mạo của vị thần quân này bao nhiêu, thực lực của hân cũng khiến ta yên tâm tuyệt đối. Thế là ta gạt đầu, vẫy tay ngoắc ngoắc Ba Động Vân.

“Người định cười thứ này tới Minh giới?” Thiên Thanh quân liếc ta.

Tuy đây chỉ là cái liếc mắt bình thường, nhưng với người thông minh nhạy cảm như ta, thì đã sớm bắt được độ thâm sâu khó lường của nó, chính là —— cầm đem cái thứ mắt mặt này theo ta!

“Ta vẫn chưa có mây bảy màu...” Ta do dự nói.

Đầu chỉ bảy màu, tới năm màu ta còn chưa vớ được một cái.

Thiên Thanh không nói nhiều, chỉ phát tay áo về phía Ba Động vân, đám mây trắng trong thuần khiết ban đầu hô biến một cái đã thành đủ màu sắc sỡ.

“Một, hai, ba...” Ta run run đếm số màu trên đám mây: “... Mười một, mười hai...”

Thiên Thanh lại có thể trực tiếp biến tiểu Ba bé bỏng của ta thành Kim Biên Tường Vân mười hai màu, đây chính là thánh khí cấp cao nhất trong tất cả các loại pháp khí bay lượn đây nhé!

“Còn không đi mau?” Thiên Thanh liếc ta thêm cái nữa, bên mép hình như còn treo ý cười, như có như không.

“... Ngài, ngài có thể trực tiếp thăng cấp ta lên thượng tiên được không?” Ta há to mồm nhìn hân, trong lòng ôm ấp một giấc mộng tươi đẹp: “Ngài cũng phát phát tay áo với ta đi! Mau lên...”

“—— ĐI, NHANH, CHO, TA!”

Chưởng phong ập tới, lần này thì ta có thể khẳng định, hân thật sự không có cười.

.

Trong trí nhớ của ta thì ta chưa bao giờ ghé chơi Minh giới, chỉ nghe những tiên tử khác kể lại, rằng Minh giới là một nơi âm u bản thiếu, sinh vật ở đó cũng xấu xí hết biết.

“Chỉ có tiên nhân không được ai ưa mới bị đẩy xuống đây nhậm chức thôi.” Đây là nguyên do của Thiên Giáng.

Ta dè dặt thận trọng đi theo sau lưng Thiên Thanh, lòng ngập tràn tò mò và hứng thú với cuộc hành trình tới Minh giới này.

“Tiểu Giang Đậu.”

Thiên Thanh bỗng nhiên kêu ta.

“Xin nghe Thánh quân sai bảo.”

Ta cực kỳ chân chó cúi đầu khom lưng.

“... Ta hỏi ngươi, có phải ngươi rất ghét tướng mạo của ta không?”

Giọng Thiên Thanh vẫn bình bình không nghe ra cảm xúc nào, cứ như chỉ đang trần thuật một sự thật mà ai cũng biết, tỷ như chuyện “Vợ Thiên Lôi là Điện Mẫu” ấy.

Ta giật thót.

“... Tại, tại sao Thánh quân lại nói vậy?”

Ổn định tâm trạng, ta ráng hết sức thể hiện đáng về người vô tội bị hàm oan, mờ mịt không hiểu gì, muốn ngây thơ bao nhiêu thì ngây thơ bấy nhiêu.

“Ta phát hiện ngươi rất ít khi nhìn thẳng ta, nếu bắt buộc phải nói chuyện với ta, thì cũng cố gắng đứng chếch sang bên.”

Thiên Thanh vẫn đều đều phát biểu tiếp: “Ngươi thật giống như, rất sợ nhìn thấy mặt ta?”

Bỏ đề lão tổ ơi, không ngờ Thiên Thanh quân này lại nhạy bén như vậy!

“Thánh, Thánh quân nói đùa!” Ta cười hai tiếng cực kỳ tê ngắt, đầu óc bắt đầu liều mạng đảo tung lên.

“Chẳng qua do tiên dung của Thánh quân thật sự quá mức hoàn mỹ, tiểu tiên ta nhìn nhiều một chút thì tim đã đập nhanh khó lòng chịu nổi, cho nên ta mới không dám nhìn thẳng Thánh quân! Tiểu tiên tu vi quá kém, định lực quá thiếu, xin Thánh quân ngàn vạn lần đừng trách tội!”

Ta nói với giọng chứa chan tình cảm nước mắt tuôn rơi, chỉ thiếu điều ba quỳ chín bái thề với trời. Huống chi câu này là nửa giả nửa thật, cũng không tính là lừa đảo toàn bộ.

Thiên Thanh che nắm tay trước miệng, ho khan một tiếng.

“Đi thôi, chúng ta nên mang Pháp Lang về sớm một chút.”

Khi lên tiếng lần nữa, ngữ điệu của hần đã mềm đi tới lạ.

Chùi chùi mồ hôi, thở phào một hơi, ta lập tức cun cút theo chân hần.

Giờ ra quyết sách như vậy với cấp nhân vật như Thiên Thanh Thánh quân, giá nào cũng không thể để hần phát hiện ra bí mật của ta.

Bởi ta luôn nhớ kỹ, bản thân chỉ là một tiên đầu đưa thân cô thế cô mỏng manh dễ vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chúng ta bay được một lúc, cuối cùng đỗ lại trước một con sông to sóng gợn lẫn tăn.

Có ai từng thấy trăm ngọc lưu ly Băng Hỏa trên đầu Tây Vương Mẫu chưa? Con sông này căn bản là gom hết vô số trăm ngọc lưu ly đó vào cùng một chỗ, làn sóng biếc bập bênh ánh sáng, hơi nước nóng lạnh đan xen mù mịt, phả tới tấp vào mặt ta

“Đây là Vong Xuyên.”

Thiên Thanh quay người lại nói với ta.

Ta gạt đầu tò ý thụ giáo, chờ tiếp câu sau.

Thiên Thanh tuyệt đối không phải dừng lại đây để thưởng thức phong cảnh, ta đoán ở chỗ này nhất định có cửa ải nào đó, khiến hần phải đổi chiến lược giữa đường.

“Nước sông có độc, dưới nước có quỷ, chỉ có đồ mới vượt qua được, nhưng bây giờ người chèo đò không có ở bên.”

Thiên Thanh tóm tắt ngắn gọn mấy từ then chốt.

“Giờ tính sao đây?” Ta nhìn quanh quất, lấp bắp: “Thánh quân, kỳ thật tu vi của ta còn thấp lắm...”

Ta sợ hấn quăng ta xuống nước làm bè nổi lớt chân.

Sợ hơn là hấn kêu ta tự ra ngoài tìm đồ.

Giữa đêm hôm khuya khoắc thanh vắng không người, một tiểu tiên không có vé đi đò như ta, biết tới chỗ nào tìm một con thuyền để không đây?

“Người chờ một lát, để ta dùng Ly Hồn thuật thăm dò thử đã.”

Ngoài dự liệu của ta, Thiên Thanh lại chủ động xin ra trận giết giặc: “Ồ yên đây, trông chừng tiên thân của ta, không được làm bừa.”

Tất nhiên ta không cự tuyệt rồi. Ly Hồn thuật là pháp thuật cao cấp, tiểu tiên teo tóp cỡ ta trừ kéo chân ra thì còn làm gì được nữa, suy đi tính lại thì cố thủ ở trạm chỉ huy là an toàn nhất.

Phương chủ từng dạy rằng, khi trên trời rớt bánh thì phải nhanh chóng há mồm đón, nếu không để nó rớt nát thì cũng chỉ còn lại nhân bánh thừa, gom cũng gom không đủ.

Ta bắt đầu cảm giác hôm nay mình đã tới hồi khổ tận cam lai.

“Woa, đại ca coi nha đầu bên kia đi! Coi bộ ăn rất ngon!”

Chưa đợi ta tiêu hóa xong cái bánh ngon trong bụng, bên tai đã văng tới một giọng nói như tiếng ma quỷ gọi hồn.

À, sai rồi, hẳn là nên bỏ bớt chữ “Như” đi.

Ta nhìn hàm răng nanh sắc nhọn phía đối diện, nhũ lông như thế.

“Cô nương này ngó thịt non da mềm, tươi ngon mọng nước, chúng ta xoi thử một miếng xem ngon không nào?”

Bên bờ Vong Xuyên, một sinh vật thuộc giống thần lằn, xanh biếc từ đầu tới chân đang đối thoại với một sinh vật khác thuộc giống cóc nhái đỏ lè từ đầu tới chân.

Sở dĩ bảo “Thuộc giống” là bởi hai anh em này đều dài gần tám thước, cái miệng há ra ít nhất có thể nuốt trọn cả một con dê.

Ta có hơi hơi sợ. (Xin nhấn mạnh, chỉ hơi hơi thôi, hơi hơi thôi.)

Thiên Thanh vẫn giữ vững cái mặt liệt vạn năm bất biến, tới lông mi cũng chẳng buồn rung chút nào.

Hy vọng tan nát.

Xem ra là xuất hồn rồi, ta khó tránh khỏi tiếng thờ dài, thu tay lại, xoay người, đứng nghiêm.

“Yêu quái phương nào, dám can rờ trước mặt tiên đậu dưa ta đây?”

Lưng thẳng tắp, trong đầu ta liêu mạng hồi tưởng lại điệu bộ hung thần của Phương chủ lúc đối phó với lão sắc lang Lã Động Tân, tự nhủ mình có thể học theo bảy tám phần cũng được, ít nhất có khí thế là đủ.

Vậy mà cóc quái lại “Xi” một tiếng bật cười.

“Tiên đậu dưa? Há há há tiên đậu dưa? Thời buổi này tới mầm đậu dưa cũng tu thành tiên được, coi mời Thiên đình hết người thật rồi!”

Hắn cứ mở miệng là “Đậu Dưa” “Đậu Dưa”, ta nghe tới nổi bực bội trong lòng, nhưng đầu óc xoay vần một lúc ta lại phản chấn hẳn lên.

Từ tận đáy lòng ta không muốn động thủ với họ. Thứ nhất ta không rõ thực lực của đối phương, thứ hai nếu như ta làm lớn chuyện, thì Phương chủ chắc chắn sẽ biết chuyện ta để lạc Pháp Lang. Bất kể ra sao, dàn xếp trong hòa bình mới là sự lựa chọn tối ưu nhất.

Thế là ta nhanh chóng mỉm cười hữu nghị, tận tình khuyên bảo hai huynh đệ yêu quái:

“Không sai, ta chính là hạt đậu dưa tu thành tiên hàng thật giá thật. Các người ăn hạt đậu dưa ta đây thì có gì thú vị đâu? Minh giới có nhiều rau cải như vậy, ngắt bừa một gốc cây khăng định còn ngon miệng hơn ta nhiều.”

Vừa dứt lời, thần lằn quái cũng cười phá lên: “Tiểu tiên nữ cho chúng ta là bọn ăn chay à! Chúng ta đây ai cũng ăn mặn hết!”

Hắn tròn to cặp mắt đỏ lòm nhìn ta, cái đuôi không lồ hết như măng xà uốn tới ẹo lui trên mặt đất, chất dịch hôi tanh chặm rãi nhỏ xuống dọc theo kẽ răng.

“Tu luyện cỡ nào cũng không sao hết, thứ chúng ta ăn là hồn phách, kiểu hồn phách dính tiên khí như ngươi là vị tuyệt nhất.”

Hơi thở lạnh lẽo tiêu điều đập vào mặt ta, ta âm thầm nắm chặt phát trần trong tay áo.

“Đại ca! Đằng sau tiểu nha đầu này hình như còn một tên đồng bọn!” Thần lần quái đang định đi tới, bỗng nhiên dừng lại reo to: “Vừa khéo hai ta mỗi người nuốt một tên!”

Cóc quái lập tức xoay mí mắt ngo qua ta.

“Các ngươi không được động vào hắn!”

Ta giang rộng hai tay ra chắn ở trước mặt Thiên Thanh, định bụng che tầm nhìn của tụi nó.

Thà bị mấy sư tử phát hiện chuyện ta không nhìn nổi tiên thân của Thiên Thanh, còn hơn bị yêu quái ăn thịt, ít nhất chết còn đỡ đau hơn.

“Té ra... đây là người yêu của ngươi à?” Cóc quái bỗng nhiên nheo mắt lại, cười vô cùng sâu xa.

Ta biết lời kịch tiếp theo của hắn là — “Xem ra cũng là một tên thần tiên, để cho ta hưởng thử coi nào.”

“Có mới là lạ! Hắn là kẻ thù của ta!” Ta cãi lại mà không buồn suy nghĩ gì.

“Ồ? Làm sao chứng minh được?” Giọng quái đàn của thần lần bay tới. Ta nghĩ nếu như hắn có lông mi, thì nhất định lúc này nó sẽ vút cao như mây, tiếc một nỗi hắn lại không có sợi nào, thành thử ta chỉ nhìn thấy ba con mắt cá chết lật lên trắng dã.

Ta chớp chớp mắt, quay phắt người làm một động tác.

Làm một động tác mà từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Thiên Thanh quân ta đã áp ủ trong lòng.

Ta nhắm ngay mặt hắn, hung hăng đâm cho một cú.

“Úi!” Một tiếng khóc thét thảm thiết vang lên.

Tiếng thét này không phải do cơ thể Thiên Thanh phát ra, thần lần quái nhìn thấy Thiên Thanh ngã xuống, chẳng biết sao lại có vẻ mặt thống khổ.

“Sao lại là ngài ấy?” Cóc quái thấy rõ mặt mũi của Thiên Thanh thì thất kinh.

“Không ngờ ngươi lại hận ngài ấy như thế...” Cóc quái nhìn ta với vẻ mặt không thể nào tin nổi: “Sao lại xuống tay được...”

“Hu hu hu, cuối cùng hôm nay ta đã gặp được GODFIVE... ta gặp được GODFIVE rồi...”

Thần lần quái đặt phịch mông ngồi bẹp ra đất, bắt đầu khóc sụt sùi.

Nhân lúc bọn họ đang đau khổ, ta chớp thời cơ ném dải lụa đỏ trong tay áo ra, nhanh miệng niệm phước thân chú(*).

(*) Chú trời thân.

“Cấp cấp như luật lệnh, bắt!”

Đội huynh đệ yêu quái kia tỉnh hồn lại, thì đã bị phát trần của ta bao vây.

“... Ngươi thông minh lắm!” Cóc quái nhìn phát trần rồi ngẩng đầu nhìn ta, như thể không cam lòng.

Ta nhìn hắn cười hi hi: “Bỏ tiên cô đâu chỉ thông minh, còn rất mưu mẹo nữa mà!”

Bình thường ta không tập nhiều mấy loại pháp thuật tấn công, và lại trình độ còn khá thấp, cho nên vừa rồi mới cố ý câu giờ, thầm nghĩ nhân lúc bọn họ mất cảnh giác nhanh tay đánh lên, cuối cùng âm mưu của ta cũng thành công.

“Đáng tiếc, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.” Cóc quái đột nhiên thở dài một hơi giả bộ tiếc hận.

Ta biến sắc, trong lòng thầm kêu không ổn.

Lúc này cóc quái cấp tốc bơm hơi vào bụng, càng bơm càng to, càng bơm càng lớn, cho tới khi cái bụng trắng hếu bị bơm tới căng phồng trong suốt. Chợt nghe “Phụt” một tiếng, phát trần đang trói bọn họ lại bị chặt đứt một cách cực kỳ sinh động!!

“Ngươi!” Tâm pháp phản phệ(*), thân thể ta lắc la lắc lư, cổ họng trào lên vị ngọt nồng: “Vô lại!”

(*) Cẩn trả, đánh dội lại.

“Ta đâu chỉ vô lại? Mà là cực vô sỉ!” Cóc quái cười ộp ộp, có vẻ sung sướng lắm.

Thần lần quái cũng bị lực bắn ra của phát trần đánh thức, nhảy phốc lên cao, thè cái lưỡi đỏ lòm dài ngoằng đánh về phía ta.

Ta cảm thấy trước mắt bất thành linh xẹt qua một tia chớp màu đen, còn chưa hiểu đâu ra đâu, đã thấy thần lần quái hét lên một tiếng ngồi sụp xuống.

Ngoái đầu nhìn lại, Thiên Thành đã hồi hồn từ lúc nào không hay, vậy mà cứ đứng im lìm ở sau lưng ta như thế.

Á, nguoi là bô lão họ nhà rắn sao?

Ta bị hấn hù càng sợ hơn.

“Các nguoi thật to gan, lại dám đánh lén tiên tử Thiên giới.” Thiên Thanh tới nhìn cũng chả thèm nhìn ta, mặt không cảm xúc chán ở trước mặt ta.

Rốt cuộc hấn đã ra tay thế nào, chuyện này chẳng ai biết được. Nói tóm lại chờ ta lấy lại hồn, đã phát hiện thần lần quái chỉ còn nửa cái lưỡi, còn vừa khóc vừa cười như bị rối loạn thần kinh: “... Nói chuyện... ối giời ơi GODFIVE nói chuyện với ta... hu hu...”

Ta thật lòng rất muốn đá cho yêu quái này một đá — sùng bái thần tượng không phải tội lỗi, nhưng cuồng tới nổi mù quáng thì thật là sai trái, tên Thiên Thanh này đáng để nguoi có chết cũng không tiếc sao?

“Thánh quân tha mạng!” Cóc quái thấy đã hết đường cứu vãn, lập tức dập đầu nhận tội: “Bọn ta bị ép buộc mà!”

“Bị ép buộc? Bị ai ép buộc?” Thiên Thanh lên giọng, trong đó pha thêm một chút phẫn nộ kỳ dị.

“... Bị xã hội độc ác ép buộc.” Cóc quái sấn lên một bước ngừng đầu ưỡn ngực, bộ dạng đau khổ tột cùng, phát ngôn hùng hồn: “Xuất thân không do hai huynh đệ ta lựa chọn! Nếu bọn ta là thân yêu quái thì chỉ có thể hút hồn phách để sống, nếu muốn sống thì chỉ có nước giết nguoi, những tiên tử chỉ cần ăn bằng gió như các nguoi, sao hiểu được nỗi thống khổ của yêu quái thấp kém bọn ta?”

Không ngờ anh cóc này lại là một thanh niên phẫn nộ với thời đại, à không phải, chắc là trá hình thanh niên phẫn nộ. Để được phạt nhẹ, nó đã kết hợp một cách tài tình giữa bi kịch bản thân và thực trạng xã hội, lên án mạnh mẽ sự khác biệt giai cấp, lên tiếng tố cáo bộ phận nhỏ những người ngồi trên chóp kim tử tháp, yêu cầu họ hãy suy ngẫm và thức tỉnh, từ đó chiếm được lòng đồng tình, tranh thủ giảm bớt án phạt.

Ta lại có thể nhìn hiện tượng để nhận ra bản chất nham hiểm mưu toan thoát tội của cóc quái này, thật không hổ là một nữ thanh tiên tao nhã có chiều sâu tư tưởng. Ta vừa phân tích vừa gạt gù hài lòng với bản thân.

Đang chuẩn bị nhắc nhở Thiên Thanh về dụng tâm hiểm ác của cóc quái, ta lại nghe người đằng trước cười khẽ một tiếng.

Quả thật là một tiếng cười khẽ ời là khẽ, sau đó mất hút trong tích tắc.

Cóc quái đột nhiên hóa thành một làn khói xanh, biến mất như không khí.

Hiện trường yên tĩnh một lát, sau đó là tiếng khóc ré đĩnh tai nhức óc của thần lần quái: “Đại ca! Đại ca! Đại ca biến đâu mất rồi?”

... Biến mất thật sao?

Ta ngừng đầu dùng mắt hỏi Thiên Thanh.

Hấn khẽ gạt đầu.

Ta đang định hỏi hấn đây là loại pháp thuật gì, thì lại nghe ầm một tiếng, tiếng khóc lóc của thần lần quái đột nhiên tắt ngấm. Một làn khói bốc lên cao, thế là hấn cũng đi theo cóc quái rồi.

Hương tiêu ngọc vẫn, ta lắc đầu, thật là tiếc hận.

“Nguoi bị thương” Tơ lụa mát rượi chọt lau lên góc miệng, Thiên Thanh đang nghiêng đầu nhìn ta, mắt sáng như đuốc.

Ta ngó thấy trên ống tay áo hấn có một vết đỏ tươi, không khỏi cười ngượng, nhưng trong lòng thì oán giận.

Quý ngài ơi, ngài làm ơn đừng quay lại bất ngờ như vậy có được không? Cứ cho ta nhìn cái lưng thôi không phải được rồi sao? Cái lưng của ngài thật là anh tuấn tiêu sái, hùng vĩ hiên ngang làm cho ta nhớ mong mà...

“Ngài... giết hai tên đó rồi sao?” Ta dứt mắt khỏi hấn, áp a áp ứng hỏi.

“Ném tới địa ngục.” Giọng Thiên Thanh lạnh lẽo mà nhạt nhẽo.

Hóa ra là địa ngục.

Ta thờ dài, tuy không chết nhưng cũng chẳng dễ chịu hơn.

“Thánh quân, ngài có nghĩ tới lời cóc quái nói không? Thật ra xuất thân cũng không phải do mình chọn...”

Ta nghĩ ngợi một chút, lí nhí nói.

“Không có ai vừa sinh ra đã làm thần tiên.” Thiên Thanh cắt ngang lời ta không chút do dự, hấn ngẩng đầu nhìn trời cao, ánh mắt cao xa: “Ngươi không phải, ta cũng không phải.”

Tích tắc đó, trong mắt hấn dường như có thứ gì muốn trào ra.

“Lúc này vì sao đánh ta?”

Thế rồi hấn bỗng nhiên quay đầu lại, nở nụ cười dịu dàng.

Khiến ta tưởng tích tắc vừa rồi chỉ là ảo giác.

“... Ta không phải cố ý, nếu không đánh ngài thì bọn họ sẽ không phân tâm...”

Có đánh chết cũng không thể để cho Thiên Thanh biết suy nghĩ thật trong lòng ta, ta nhấn nhá mặt mũi đầy đau khổ.

“Vì sao cứ phải đánh vào mặt?”

Thiên Thanh lại không buồn nghe ta giải bày, vẫn cứng đầu không chịu bỏ qua: “Thiên giới có nhiều tiên nhân như thế, nhưng chỉ có ngươi mới dám đánh vào mặt ta.”

Cái tên hẹp hòi này! Vừa rồi ta còn thù thân như ngọc cho ngươi, à nhầm, là thù thân ngươi như ngọc, vậy mà bây giờ ngươi còn bắt chẹt ta, thật đúng là làm việc thiện không được trả ơn.

Giải thích không được, mà không giải thích cũng không được, thế là ta chán nản trung ra dáng vẻ cam chịu, làm một con dê lên thót chờ người ta làm thịt: “Đã nói không phải cố ý rồi, không thì ngài đánh lại ta một cú đi!”

“Được.” Ai ngờ Thiên Thanh lại thẳng thắn nhận lời.

——— Bò Đê lão tổ oiiii!!!

Ta nhất thời thấy một tia sấm sét nện thẳng xuống đầu, đây rõ là vác đá đập lên chân mình mà! Tên Thiên Thanh này chỉ hươu hươu tay áo là có thể hô biến một người thành quái vật siêu cấp vô địch, nếu như bây giờ để cho hấn đánh một cú thật, thì chẳng biết ta còn có cơ hội sống sót nhìn thấy bình minh hay không đây?!

Thế nhưng! Giang Đẩu ta đầu gì cũng là người lẫn lộn trong giới nghệ thuật tao nhã, cái gì gọi là quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, bất cứ giá nào cũng không thể nuốt lời.

Thế là cắn chặt răng, bất chấp nuốt lệ vào lòng, ta vác vành mắt đỏ bừng hiên ngang bước tới trước mặt Thiên Thanh.

“Đánh đi.”

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, thấy chết không sòn.

Dù cho đánh chết cũng được, chỉ xin bất cứ giá nào cũng đừng đánh mặt ta ra thành cái mặt hấn.

Thiên Thanh liếc mắt nhìn ta, vai run khẽ.

“Á á!” Ta ôm đầu nhảy phốc ra ngoài ba trượng.

“... Còn chưa đánh.” Giọng Thiên Thanh nghe có vẻ bất đắc dĩ, còn có vẻ buồn cười.

“Hi hi, diễn thử, diễn thử thôi mà.” Ta đỏ mặt pha trò, đập đập đập quay lại chỗ cũ, nhủ bụng phản ứng sinh lý quả nhiên khó khống chế.

Một lần nữa nín hơi tĩnh khí, ta cố xốc hết can đảm cả đời mình ngẩng đầu lên nhìn Thiên Thanh, nhắm mắt, bặm môi.

Chết sớm siêu sinh sớm, trong lòng ta mặc niệm khẩu quyết, ngóng trông Thiên Thanh có thể tốc chiến tốc thắng cho ta được ngâm cười noi chín suối.

“Tiểu Giang Đẩu.”

Vậy mà Thiên Thanh cứ quyết chí không hoàn thành tâm nguyện của ta, trước khi tra tấn còn muốn thăm vấn: “Nghe nói Phương Thảo môn các ngươi giấu rất nhiều tranh của ta?”

Trong lòng ta còn thiếu hấn một quyền, đương nhiên gật đầu tới tấp.

Đâu chỉ Phương Thảo môn, đoán chừng cả Thiên đình còn cả đồng người tàng trữ tranh của hấn, đặt dưới gối này, nhét vào chần này... nghe đâu còn có tiên tử giấu trong bộ phận nhạy cảm, còn không sợ nhột nữa, chắc chắn.

“Ngươi có không?”

Tên Thiên Thanh này thật là kỳ quái, hỏi ta làm gì?

“Có, có.”

Ta lại gạt đầu tiếp, đoán chừng hấn đang khảo sát coi bản thân có được nữ thanh tiên tao nhã hoan nghênh không đây mà.

“Giấu ở đâu?”

Giọng Thiên Thanh cao lên, đây là biểu hiện tâm tình bồn đại nhân hấn đang sung sướng.

“... Không có giấu.”

Ta nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn nói ra lời thành thật nhất từ trước tới nay: “Ta tìm Phương chủ xin hai bức, treo công khai lên tường.”

“Treo công khai?” Giọng Thiên Thanh nghe khá là hết hồn.

“Phải, ta muốn ngắm thường xuyên, nếu giấu thì không tiện lắm.”

Đây là câu trả lời thành khẩn chân thành và tha thiết nhất xưa nay chưa từng có của ta.

Bởi bức tranh đó ta treo trong... nhà xí, nửa đêm đi vệ sinh sợ ma, đã có bức họa của Thiên Thanh trừ tà. Kỳ thật nhìn Thiên Thanh quen rồi, thì nhìn yêu ma quỷ quái cũng không còn đáng sợ nữa.

Nghĩ tới đây, ta bỗng mở mắt quan sát người trước mặt, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm kích.

Ai dè lại thấy Thiên Thanh đang nhìn ta bằng vẻ mặt mơ màng, ánh mắt mông lung.

“?”

Ta dùng ngón tay vẽ một ký hiệu đáng yêu trước mặt hấn.

Bản thân ký hiệu thì không đáng yêu, nhưng người vẽ là Giang Đậu ta, cho nên nó thành ra đáng yêu.

Mây mù tản ra, ánh mắt của Thiên Thanh dần sáng tỏ lại.

“... Bây giờ tạm tha cho ngươi.” Hấn cười gở trán ta một cái: “Tạm thời ghi vào sổ, lần tới nhất định tính với ngươi.”

Nửa câu đầu làm ta mừng rỡ tới phát điên, nhưng nửa câu sau lại làm ta đau khổ tới phát sầu.

“Nào dám, nào dám” Ta hậm hực vung tay áo.

Không biết trên đời này có loại pháp thuật hùng mạnh nào có thể khiến Thiên Thanh mất trí nhớ như ta không nhỉ? Xem ra lúc về ta phải len lén hỏi thăm thử coi sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Không biết Thiên Thanh tìm ở đâu ra một người chèo đò, đưa chúng ta vượt qua con sông Vong Xuyên lửa đỏ ngợp trời.

Nhìn từ đằng sau, người chèo đò mặc áo đen, quần đen mũ cao đen, lê theo một sợi dây xích thật dài.

“Đừng nói mới từ trong tù chạy ra nhé...” Ta không cảm lòng được nhỏ giọng thăm thẳm.

Mắt Pháp Lang chỉ là chuyện nhỏ, còn giúp đỡ trọng phạm vượt ngục thì chính là tội lớn động trời, không biết Thiên Thanh làm việc có chắc ăn không, chứ ta thì không thể chết không minh bạch được.

“Đây là Hắc Vô Thường.” Thiên Thanh thấp giọng cười: “Sợ xích kia là pháp khí của hắc.”

“Nếu đều là tiên hữu, tại sao không quay đầu lại chào hỏi?” Ta chẹp miệng tỏ vẻ không tin, dọc đường người chèo đò này cứ im thin thít, nhất định là có gì đó kỳ quái.

“Tiên tử nghĩ nhiều rồi.”

Người chèo đò nghe bọn ta nói chuyện, cuối cùng cũng bật ra tiếng, giọng khàn khàn chát chát như đồ đồng bị rỉ sét: “Chỉ vì tướng mạo ta xấu xí, sợ tiên tử nhìn thấy sợ hãi, nên mới không chủ động bắt chuyện.”

“Người coi ta là hạng người tầm thường chỉ biết nhìn bề ngoài sao!”

Ta mạnh miệng quát lớn với hắc: “Bất kể xấu đẹp, cũng không thay đổi được thái độ của ta đối với người!”

“... Hắc huynh cứ xoay người lại đi, nếu không tiểu Giang Đẩu này sẽ không an tâm đâu.”

Giọng Thiên Thanh như thể đang nhin cười.

Thành ra Hắc Vô Thường đành phải tháo cái mũ cao xuống, quay đầu nhìn về phía ta, hơi khom người nói: “Giang Đẩu tiên tử, nghe đại danh đã lâu.”

Tới khi hắc ngẩng đầu lên, đúng lúc một con gió nhẹ thổi lướt qua, thổi bay mái tóc dài che khuất hai bên má hắc.

“Ồi!” Ta không dằn lòng nổi kêu thành tiếng.

Là gương mặt thế này sao!!!

“Xin lỗi, đã hù dọa tiên cô.” Mặt Hắc Vô Thường tối sầm lại, cấp tốc chụp mũ vào đầu.

“Không!” Ta hét to một tiếng, cầm chặt lấy tay của Hắc Vô Thường.

“Tiên quân ca ca, ta, ta không bị hù!” Chỉ tại kích động quá mức, nên ta nói năng có hơi lộn xộn chút: “Ta chỉ không ngờ tướng mạo huynh lại đẹp như vậy!”

“... Không ngờ tiên cô lại bị dung mạo của ta dọa tới nỗi choáng váng.”

Hắc Vô Thường sững sốt, rồi lập tức cười khỏ như đang tự giễu, cũng như đang áy náy.

“Ta không có...” Ta đang nóng ruột muốn biện giải, thì sực nhớ tới cái bí mật lớn nhất Thiên đình kia.

Thế là đành ngậm miệng lại, quay đầu, lo sợ bất an nhìn sang bên cạnh — Thiên Thanh đang lẳng lặng nhìn bọn ta, thần sắc khó thể đoán ra được gì.

“Khụ khụ, nói chung là, tiên quân rất đẹp trai...” Ta buông tay Hắc Vô Thường ra, làm bộ trấn định ngồi lại ghé: “Tiên quân không cần phải tự coi nhẹ mình.”

“Tiên tử thật tốt bụng.” Hắc Vô Thường chỉ tưởng là ta đang an ủi hắc, mang cái mặt ảm đạm quay người lại chèo thuyền tiếp.

Ta chợt cảm thấy trong lòng khó ở vô cùng — tuyệt sắc như vậy, tại sao lại phải che mặt chứ?

Ngoảnh đầu qua len lén liếc Thiên Thanh, hắc đã trở về với cái mặt liệt vạn năm không đổi, tựa như đang suy tư gì đó.

Vượt qua Vong Xuyên, Hắc Vô Thường dẫn chúng ta tới Diêm Vương điện.

Phòng chừng là nghe tin Thiên Thanh tới đây, nên hề là loài yêu quái nào mà người ta có thể nghĩ ra đều đổ xô tới toàn bộ, dọc đường đi đâu đâu cũng gào khóc thảm thiết, còn có người không sợ khó khăn nguy hiểm, không sợ tắc nghẽn giao thông mà ba lần bốn lượt tạt ngang đường, sau đó lắc lắc cái cổ ra sức nhìn về phía bọn ta, lắc mãi như vậy không sợ lắc tới trật khớp sao.

“Có làm tiên tử sợ không?”

Khi ta đang mãi nhìn nhau thân mật với con mắt thứ ba của bò tót quái, thì cuối cùng Hắc Vô Thường cũng hết nhịn nổi.

“Không có không có.” Ta cười hi hi, chỉ vào con mắt trên đỉnh đầu bò tót quái: “Tiên quân ca ca, đó không phải là họ hàng của Nhị Lang thần chứ!”

Bên tai lập tức vang lên tiếng ho khan giả vờ giả vịt của Thiên Thanh.

Da mặt trắng bệch của Hắc Vô Thường hơi ửng hồng, ấp a ấp úng nói: “Tiên tử lại mang Nhị Lang tinh quân ra nói giỡn rồi...”

Thôi thôi, những người này sống trong xã hội dối trá nên chắc là không hiểu đâu.

Ta thật lòng cảm thấy tiên nhân của Minh giới đẹp hơn Thiên giới, trước đây cũng từng xảy ra tình huống tương tự, nhưng mà khi đó chẳng ai tin ta, còn chỉ trích ta dùng lời trái lòng để tăng bốc bản thân khác người.

Ôi, nghệ thuật càng cao siêu thì càng ít người hiểu, thiên tài luôn cô độc.

Hắc Vô Thường chào chúng ta để vào thông báo với Diêm Vương, Nguru Đầu Mã Diện thì giải tán đám đông yêu quái đang xem náo nhiệt, cuối cùng trước đại điện chỉ còn mỗi ta và Thiên Thanh.

“Xin hỏi Giang Đậu tiên tử, thấy tướng mạo của Phurong chủ ngươì thế nào?”

Giọng máy móc của Thiên Thanh nhảy xổ ra bất thành lĩnh, mỗi lần hấn đổi sang gọi ta là “Tiên tử”, thì chứng minh lúc đó hấn đang tức giận.

“Đương nhiên rất đẹp rất đẹp.” Ta bật thốt lên không suy nghĩ.

Câu hỏi gì thế này, nếu Phurong chủ không đẹp, thì sao Lã Động Tân lại quấy rối cô ấy mấy nghìn năm chứ?

“Tiên tử cho rằng, Hằng Nga trong cung Quảng Hàn bề ngoài thế nào?” Thiên Thanh lại lạnh giọng hỏi.

“Là một trong tứ đại hoa đán được Thiên giới công nhận, diễm lệ quyền rũ không tả nổi.”

Ta đáp không do dự, từ trước tới nay bốn tọa luôn một lòng khâm phục gương mặt xinh đẹp của Hằng Nga, đây chính là nhân vật lớn khiến Thiên Bồng Nguyên Soái phải rất nể mặt.

“Tiên tử thấy bản thân mình thế nào?” Thiên Thanh vẫn kiên trì theo đuổi.

“... Coi như tạm chấp nhận.” Ta chán chừ một chút, ậm ừ cho qua: “Ngài lấy ta ra so với họ làm gì...”

Thường nghe muốn xem nữ nhân có sức quyến rũ hay không, đầu tiên phải nhìn chất lượng và số lượng người theo đuổi họ. Nhớ năm đó khi Giang Đậu ta vừa mới thăng tiên nhập tịch, cũng từng có mấy vị tiên quân thể hiện tình cảm với ta hoặc trong sáng hoặc trong tối, đáng tiếc sau đó đều chấm dứt không hiểu lý do, những năm gần đây càng suy bại tới nỗi thành một tiểu cô không ai hỏi han.

Chẳng lẽ ta càng lớn càng thoái hóa?

Ta sờ sờ da mặt, khó giải được nghi ngờ trong lòng.

“... Không có chỗ nào bất thường...” Trong cơn mơ màng, ta nghe thấy giọng lầm bầm của Thiên Thanh vắng tới.

Ta tức giận lườm hấn một cái, toàn bộ Thiên đình người bất bình thường nhất chính là ngươì!

“Chẳng hay tiên tử thấy...” Thiên Thanh há miệng định hỏi tiếp, ngay lúc này đã thấy Hắc Vô Thường dẫn theo một người ăn mặc cùng tông với hấn tới, áo trắng quần trắng phối thêm dây xích sắt.

“Tiên tử, đây là Bạch Vô Thường.” Lúc này Hắc Vô Thường đã có kinh nghiệm, lên tiếng giới thiệu với ta trước.

Ta gật đầu mỉm cười, nghĩ thầm Bạch Vô Thường cũng siêu đẹp trai, mặc dù hơi kém Hắc Vô Thường chút đỉnh.

Bạch Vô Thường thấy ánh mắt ta lấp lánh thì rất xấu hổ, thế là hấn cũng bắt chước người anh em của mình bắt đầu lắc tóc che mặt: “Tướng mạo của ta quá mức kinh người, sợ là đã hù dọa tiên tử...”

“Đừng! Đừng!” Ta nhanh tay lẹ chân ngăn hành động thiếu lý trí của hấn lại, cứ lắc tóc kiểu này mãi cổ các ngươì không mỏi sao: “Thật không dám giấu, ta rất ngưỡng mộ hai vị, hai vị có thể ở vị trí công tác không được người ta coi trọng suốt mấy nghìn năm, nghèo hèn không đổi uy vũ bất khuất, quả thực là thần tượng của ta!”

Đây là lời xuất phát từ nội tâm chân thành của ta, tiên Đậu Đũa ta đây là một cọng rau không có bối cảnh, bình thường phải bấm bụng bấm gan nịnh hót bọn đồ cấp thượng tiên như Thiên Thanh vài câu, nào được thiết diện vô tư như câu hồn sức giả?

“Không ngờ tiên cô lại hiểu bọn ta như thế!” Bạch Vô Thường dùng ánh mắt nóng bỏng “Tìm được người tri âm” để nhìn ta.

Ta chợt cảm thấy lỗ tai nóng rần lên, cúi đầu cười bên lên: “Đâu, đâu có... đều là tiên hữu đồng đạo mà.”

“Bạch Vô Thường đã có tin tức của Pháp Lang chưa?” Giọng lạnh như băng của Thiên Thanh đột ngột chen vào, vô cùng không hợp thời.

“Bẩm Thánh quân, Vô Thường đã nghe ngóng chung quanh, sau khi Pháp Lang Hương thú đi lằm vào Minh giới, đã bị phi tử của Yêu vương bắt đi, hiện đang nhốt trong Bách Lãng phủ.”

Bạch Vô Thường quay sang Thiên Thanh cúi đầu, thái độ cung kính.

Bác Lãng phủ, là phủ đệ sâu nhất của Yêu giới, cũng là cung điện của Yêu vương.

Thiên giới và Yêu giới từ trước tới nay luôn bất hòa, nhìn nhau không vừa mắt, chuyện gì cũng muốn so bì sân si. Hôm nay loại thần thú quý hiếm như Pháp Lang rơi vào tay Yêu vương, chỉ sợ là khó lòng về nhà nhìn mặt chủ.

Thiên Thanh nghe vậy thì cau mày lườm ta, ánh mắt sáng rực như bó đuốc, chiếu tới nỗi trái tim yếu đuối của ta phải rét buốt.

Coi chuyện tốt người làm kia!

Ta biết hẳn nhất định muốn chửi ta như vậy.

Nghĩ tới vẻ mặt chán nản của Phương chủ, rồi nghĩ tới dáng vẻ ngây thơ của Pháp Lang, mũi ta lại thấy cay cay.

“Lườm cái gì mà lườm!” Con tức xộc lên đầu, ta không muốn giờ ra cái mặt cười nịnh với Thiên Thanh nữa, cắn giận cãi lại: “Dù có chết ta cũng sẽ cướp Pháp Lang lại, tới lúc đó muốn giết muốn hấp thì tùy ngài!”

Không có Pháp Lang, sớm muộn gì ta cũng bị đại hình hầu hạ, bị thần tiên chạt hay Yêu vương chém không phải đều bị làm thịt như nhau sao? Mầm Đậu Đũa ta đây siêu thoát rồi!

Vừa dứt lời, chỉ thấy Hắc Bạch Vô Thường đều dùng một loại ánh mắt kinh ngạc mà sợ hãi nhìn ta đăm đăm.

Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy mỹ nữ bao giờ sao? Ta cũng hung hăng trừng lại họ, nói nào ngay mỹ nam mất hồn bức này, ra khỏi U Minh giới rồi khó có cơ hội nhìn thêm.

“... Chắc là Giang Đậu tiên từ bị ba chữ “Bác Lãng phủ” hù dọa tới nỗi kích động, chứ không phải cố ý mạo phạm Thánh quân, xin Thánh quân vạn lần đừng chấp.”

Hắc Vô Thường rụt rè mở miệng, nhưng là nói với Thiên Thanh.

Ta nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Thanh, phát hiện sắc mặt hắn quả thật có phần khó coi.

Tuy mặt hắn luôn rất khó coi, nhưng ít ra trước đây sắc mặt cũng bình thường, chứ không đỏ chớn nặng trĩu như bây giờ.

Ta nghĩ chắc là do vừa rồi mình thốt ra lời ngỗ nghịch với hắn. Thiên Thanh là Thánh quân ngang vai ngang vế với Ngọc Đế, có thể nào lại bị một tiểu bối như ta chửi bới? Lòng bắt đầu hối hận, nhưng nhiều hơn chính là làm việc nghĩa không cho phép chùn chân — chửi cũng đã chửi, mắng cũng đã mắng, hắn muốn xử ta thế nào đây?

Lặng lẽ cụp mí, lệ rung rung vành mắt, chớp mũi cũng đỏ lên.

Bàn tay giấu trong váy dài níu lấy phát trần, hết quẩn lại quẩn, hết xoắn lại xoắn.

“Tiên tử...” Dưới bầu không khí yên tĩnh áp suất thấp, giọng ngập ngừng của Hắc Vô Thường vẳng tới, mơ hồ mang theo một tia thương tiếc.

“Tiên quân ca ca!” Ta ngẩng phát đầu lên nhìn hắn, trong mắt sóng sánh nước: “Xin huynh dẫn ta tới Yêu giới đi! Bất cứ giá nào ta cũng phải mang Pháp Lang về!”

Mặt Hắc Vô Thường phùng một cái biến sang màu đỏ, hắn há miệng muốn nói chuyện, nào ngờ đúng lúc này mặt đã bị tay áo rộng thùng thình che mất.

“Không được tới Yêu giới.”

Thiên Thanh trầm mặc cả buổi trời, lúc lên tiếng chỉ nói mỗi câu này.

Hắn nghiêng người qua, nhìn ta từ trên cao xuống, trong mắt như có sông băng ngủ say ba ngàn năm.

“... Tại sao không được đi?” Ta cắn môi dưới nhìn hắn, rất không cam lòng. Làm thất lạc Thánh thú của bốn môn là tội lớn, theo môn quy phải bị phạt ba trăm trọng hình, không chết cũng bị lột da mông!

“Tu vi của ngươi quá thấp, tiên khí chưa ổn, không thể tiếp xúc với bất cứ thứ gì ở Ma giới, tránh nhiễm phải tà khí rơi vào đường bất chính.” Thiên Thanh trả lời như lễ dĩ nhiên.

“Không phải ngài cũng dẫn ta tới Minh giới này sao...” Ta chẹp miệng phản đối.

“Quản sự Minh giới đều là tiên nhân, sao có thể đánh đồng với nơi ô uế như Yêu giới?” Thiên Thanh cười lạnh, lời lẽ cũng rất khinh thường: “Hơn nữa ngươi luôn theo ta, có tà khí nào xâm thân?”

Chẳng lẽ người này quên mất hai tên yêu quái mới bị ném xuống Địa ngục rồi sao? Còn nói gì mà không có tà khí xâm thân, bản tiên cô vừa bị họ đánh

cho học máu đây này!

Mấy lần ta muốn lên tiếng vật lại, nhưng cuối cùng vẫn phải lặng lẽ nuốt lời chống đối vào lòng.

Không sao hết, Thiên Thanh dễ quên là chuyện tốt, nếu hần cũng quên luôn chuyện ta nợ hần một quyền, thì coi như ta lời rồi.

“Thánh quân nói rất đúng, Yêu giới vàng thau lẫn lộn âm hiểm khó dò, dáng vẻ của tiên tử đây có vẻ trải đời chưa sâu, không nên đi thì tốt hơn.”

Hắc Vô Thường tiếp lời, trên khuôn mặt anh tuấn của hần ngập đầy thành khẩn.

Ta tự nhận mình chưa bao giờ được một mỹ nam quan tâm dịu dàng như thế, trong lòng âm ập, trên mặt chợt thối ra hai rặng mây đỏ: “Đa tạ lòng tốt của tiên quân ca ca, là tiểu tiên chưa suy nghĩ kỹ càng, thật là lỗ mãng.”

Nếu Thiên Thanh không cho ta đi, thì ta cũng chẳng cần đi công khai trước mặt hần làm gì, quang minh chính đại không được thì ta sẽ lén lút vụng trộm, đánh du kích cũng là một diệu kế cơ mà.

Có lẽ Hắc Vô Thường không ngờ ta sẽ nghe lời, sững sốt xong, khoe miệng chậm rãi nở ra một nụ cười chao đảo chúng sinh.

Ta càng ngắm càng ngây ngất, càng ngắm càng hạnh phúc, hạnh phúc dâng trào tới nỗi ta cũng cong môi cười.

Ôi chao? Sao lại thấy gai gai sống lưng? Là tên nào kéo tay áo bản tiên cô?!

Quay qua nhìn thử, đôi mày kiếm của Thiên Thanh dựng thẳng chọc vào tóc mai, trong mắt không chỉ là thế kỷ băng hà, mà rõ ràng còn là tận thế 2012.

“Tiên tử, phát trần rớt.”

Thiên Thanh tỉnh bơ buông tay áo ta ra, loáng cái đã quay lại với thân phận Thánh quân mặt liệt vô tình.

Ta nhìn theo ánh mắt hần, lúc này mới phát hiện phát trần đã rớt khỏi tay ta từ lúc nào không hay, nằm im lìm trên mặt đất.

Chậc, thật là sắc đẹp hại người mà.

“Khiến tiên quân ca ca chê cười.”

Ta nhìn Hắc Vô Thường cười thẹn thùng, dùng tư thế nghiêng người hết sức thực nữ, hết sức nhu mì quý gói xuống, ưu nhã thông dong nhặt phát trần lên.

Sắc mặt Thiên Thanh càng khó coi tợn, hiện tại đã đạt tới trình độ chỉ cần ta liếc hần một cái, sẽ không cảm lòng được chọn cách tự vẫn liều chết.

Ta cũng không muốn tự ngược mình, thế nên từ đầu chí cuối đều nhìn Hắc Bạch Vô Thường cười tủm tỉm, lòng tự nhủ quả thật sắc đẹp cũng có thể thay cơm.

“Đi!” Thiên Thanh rít qua kẽ răng một câu, rồi quay ngoắc người bỏ đi.

Ta tiếp tục cười tủm tỉm mà không nói lời nào, tình nguyện chọn lặng tai.

Đi? Sao có thể đi? Bản tiên cô còn chưa đàm luận mục tiêu phấn đấu lý tưởng nhân sinh với Hắc Vô Thường mà! Tiên quân ca ca, huynh thích kiểu tiên tử nào? Tương lai định sinh mấy con? Nam hay nữ ...

“Vút vút.” Áng mây dưới chân ta bỗng dựng tự chuyển động, bay vút theo bóng lưng của Thiên Thanh.

Ngươi là đồ lòng dạ hiểm độc, thảo nào lúc trước chịu đổi mây cho ta, hóa ra là cái mặt thám nằm vùng!

Ai oán liếc xéo Thiên Thanh, trước khi bị kéo chia xa khỏi U Minh điện, ta lặng lẽ ném cái khăn tự thêu xuống đất.

Trên đó có thêu cách liên lạc và số nhà của ta, không lo Hắc Vô Thường không tìm được.

Dọc đường đi không khí ôn hòa, gió mát phất qua quần áo tóc tai, ta không nhịn nổi sung sướng bèn ngâm nga một bài ca.

“Tiên tử thật cao hứng?” Giọng Thiên Thanh vừa lạnh vừa cứng như đá: “Ngươi còn nhớ chuyện mình làm mất Pháp Lang không?”

“Nhớ rõ.” Ta gật đầu, giọng nhẹ nhàng: “Ta biết mình sẽ bị phạt ba trăm trọng hình.”

Sao lại không cao hứng cho được? Mùa xuân của nữ thanh tiên tao nhã đến rồi. Nhưng tất nhiên ta sẽ không trả lời thật thà như thế, vậy là quá ngốc.

“Có thể cùng Thánh quân tới Yêu giới du lịch, cho dù bị phạt trọng thì cũng là niềm mơ ước tha thiết của rất nhiều tiên tử, tại sao không thể hưng phấn?”

Ta lựa chọn một đáp án có tiềm năng khiến Thiên Thanh hài lòng nhất.

“Sao ngươi biết ta sẽ dẫn ngươi tới Yêu giới?” Thiên Thanh cười nhạo một tiếng.

“Thánh quân phúc hậu thiện lương như vậy, sao có thể cam lòng để Pháp Lang chịu khổ ở Bắc Lăng phủ?” Trình độ vuốt mông ngựa của ta phải nói là vang dội: “Nếu ta không thể tới Yêu giới một mình, thì chỉ còn cách thỉnh Thánh quân pháp lực vô biên xuống núi hộ tống thôi.”

Người trước mặt im lặng cả buổi.

“... Bất kể ra sao, ngươi cũng không được bước chân vào hai giới Yêu Ma.” Thiên Thanh dường như thở dài một hơi: “Chuyện Pháp Lang, ta sẽ nghĩ cách.”

Ta gật đầu cái hiểu cái không, khi nghe tới nửa câu sau, tảng đá to trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Trong lòng bỗng nhiên xoay chuyển, ta nhanh chóng rút rè dọ lời: “Vậy Minh giới còn có thể quay lại không?”

Người trước mặt đột nhiên dừng chân lại.

“Úi!” Chóp mũi mềm của ta đập lên cái lưng cứng của hắn, đau tới cắn lưỡi.

“... Ngươi thích Hắc Vô Thường.”

Giọng Thiên Thanh vọng tới yếu ớt, không buồn không vui, không có nghi vấn, chỉ có trần thuật.

Tâm sự bị người ta nói trúng, ta chợt cảm thấy mặt mình nóng tới cháy rụi, không thể làm gì hơn là ập a ập ứng nói: “Cũng không biết Thánh quân có thể giúp ta làm mai...”

Mới rồi nhìn thái độ của Hắc Bạch Vô Thường với hắn rất kính cẩn, có thể đoán lời của hắn rất có uy, nếu như do hắn bắt cầu, không lo không gặp được Tiên quân ca ca.

Nhưng mà ta chờ lâu thật lâu, vẫn không đợi được câu trả lời của Thiên Thanh.

Ta theo hắn vượt qua Vong Xuyên, bay qua dãy núi trùng điệp, cuối cùng về tới Phương Thảo môn.

Cả quãng đường im phăng phắc.

“Tiểu Giang Đâu.”

Lúc ta nhảy vào trước đại môn, cuối cùng giọng trầm thấp thuần hậu của Thiên Thanh cũng vang lên.

Ta chỉ cảm thấy mặt mũi đều mất hết, chùi khô lệ trên mặt, quay đầu lại nhìn hắn quật cường, cảm hất cao.

“... Tại sao phải thích?”

Hắn đứng trong mây lãng lãng nhìn ta, mặt mày tối tăm, dẫn theo một chút phiền muộn khó hiểu.

“Làm một tiên tử đơn thuần không tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chóp mắt đã tới tháng năm, nhiệt độ không khí từ từ tăng lên, ta cũng từ từ trở nên buồn ngủ.

Ngày hôm đó ta đang say giấc nồng dưới tấm màn phù dung, giữa không trung chợt đáp xuống một con chim giấy, nhẹ nhàng gõ tỉnh ta.

Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chim giấy nhỏ vội vàng đứng nghiêm trước mặt ta, giang rộng cánh, hóa thành một tờ giấy vàng chỉ chít chữ.

“Thiên Thanh tới chỗ Yêu vương đòi Pháp Lang, Yêu vương yêu cầu dùng hai vạn cuốn cổ thư Thương Nam để đổi.”

Rồng bay phượng múa, nét bút mạnh mẽ, trên tờ giấy vàng rõ ràng là hai mươi ba từ viết theo lối chữ thảo.

Hai vạn cuốn sách?

Ta dùng một tiếng bật khỏi giường trúc, con buồn ngủ cũng bị hù cho bay sạch.

Chim giấy nhỏ thấy ta đã đọc xong, là lướt quay người, hóa thành một làn khói trắng, sau đó châm lửa tự thiêu.

Từ khi trở về từ U Minh giới tới nay kể ra đã hơn nửa tháng, vì tội bỏ rơi Pháp Lang mà ta bị Phương chủ phạt tới Ảnh Thanh trai này đóng cửa suy nghĩ.

Ảnh Thanh trai hoang vu vắng vẻ ít dân cư, ta suốt ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, chỉ có thể dựa vào chim giấy nhỏ bay qua bay lại thư từ liên lạc với tiên từ nhà khác để giải sầu. Chim giấy nhỏ vừa tự thiêu lúc này chính là bức thư mà Hắc Vô Thường truyền cho ta, hẳn rất quan tâm tới tình hình gần đây của ta, bất cứ lúc nào có tin nóng hổi về Pháp Lang đều báo tin cho ta sớm nhất.

Hai vạn cuốn sách...

Theo chim giấy nhỏ tan thành mây khói, mây đen sương mù cũng từ từ ám lên giữa chân mây ta.

Thánh vực Thương Nam, tục truyền ngoài phong phú kỳ hoa dị thảo, còn bí mật tàng trữ hơn mười vạn thư tịch cổ, cuốn nào cuốn nấy đều là hàng hiếm bản giới hạn giá trị liên thành, cũng là tài sản mà Thiên Thanh cưng nhất. Ta đã từng len lén liếc thử vài lần, nhưng đập vào mắt toàn là Phan Văn lăng nhăng, chẳng thú vị gì.

Chẳng biết Yêu vương giờ chiêu sư từ ngoại đời gặm hết nhiều sách cổ như thế làm gì? Suy đi tính lại, chi e là hắn muốn mượn cơ hội này để làm tới, cho Thiên đình khó ở đây mà.

Ôi, ta thờ dài não ruột, lấy tay áo che lên mặt, sa vào suy nghĩ hỗn loạn.

“Tại sao phải thích?”

Ta nhớ lại tình cảnh trước Phương Thảo môn hôm ấy, Thiên Thanh đã hỏi ta như vậy, về mặt kỳ dị.

Ta không rõ tại sao hắn lại hỏi vấn đề này. Hiện nay Thiên giới đã trải qua hơn vạn năm tiến hóa, thời đại gây đánh uyên ương chia rẽ Ngưu Lang Chức Nữ đã sớm một đi không trở lại. Bây giờ ai còn nói thần tiên không thể động tình nữa? Ai còn nói thần tiên không thể có người yêu nữa? Thiên đình đã quy định rõ ràng, chỉ cần không phải sư đồ đồng môn, hoặc bất kỳ nam nữ tiên nào chưa từng cùng như không có ý định giữ chức vụ quan trọng ở đồng môn, thì đều được kết duyên quang minh chính đại. Đến lúc đó không những được hưởng ba mươi sáu ngày nghỉ tân hôn, mà Ngọc Hoàng đại đế còn đích thân tặng cho một bao lì xì tiền chúc mừng!

Ngắm lại một lúc, ta đột nhiên sáng tỏ — phỏng chừng câu hỏi đầy đủ của Thiên Thanh chính là “Tại sao phải thích Hắc Vô Thường”!

Thượng tiên cỡ như Thiên Thanh đều được đông đảo tiên nữ nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, đầy tuốt lên tận mây xanh, lại phải trở mắt nhìn ta không rung động với sức quyến rũ của hắn, còn ngay trước mặt hắn mất đi mây lại với tiên quân thấp kém, bề ngoài bị người đời lên án như Hắc Vô Thường, thành ra trong lòng hắn khó tránh khỏi tổn thương. Mặc dù không có ý gì với ta, nhưng vẫn khó chịu với tình yêu say đắm của ta, bởi vì hắn ước gì toàn bộ tiên nữ ở Thiên đình đều thích hắn cả.

Thiên Thanh quân à, không phải ta nói người đâu, nhưng người đúng là một tên mắc bệnh ngôi sao giai đoạn cuối rồi!

Ta chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Thiên Thanh.

Khi đó ta mới vào tiên tịch chưa bao lâu, tiên khí chưa ổn tiên vị chưa ngay, suốt ngày lẻo đẻo sau môn Phương chủ chuyên tâm tu luyện. Vào một ngày xầu trời kia, ta tới phủ của Phương chủ xin tâm quyết, lại thấy một tiên tử váy áo bay bay che mặt lao ra từ cửa son, lệ chảy như hoa lê trong mưa, thật là khiến người ta xót xa.

“Chắc chắn, lại ngộ thương thêm một người.” Phương chủ bước ra ngay sau đó, mặt đầy vẻ thương tiếc, thì thào than thở: “Người này lại gây thêm một tội nghiệt.”

Về sau ta biết được, đó là tiên tử thứ mười trong Phương Thảo môn, vì mãi ngắm Thiên Thanh mà làm lỡ thời gian cho Pháp Lang ăn, “Ba mỹ nhân trong môn” là Mẫu Đơn, Hoa Đào, và Hoa Sen tiên tử đều sớm thất bại, tiên tử thứ chín là Ngọc Lan tiên đến nay còn đang bị giam trong Ảnh Thanh trai!

“Chẳng biết Thánh quân đẹp cỡ nào?” Mà lại khiến cho nhiều tỷ muội như hoa như ngọc phải si mê ngơ ngác như thế, ta giương đôi mắt trông mong nhìn về phía Phương chủ, trong lòng dạt dào chờ mong: “Có thể cho muội xem tranh tỷ không?”

“Chỉ sợ muội xem xong lại luôn mồm la hét muốn té xỉu.” Phương chủ liếc ta như cười như không: “Đã chuẩn bị tim trước chưa.”

“Đừng lo đừng lo, tim muội khỏe lắm.” Ta nhìn Phương chủ vỗ vỗ ngực: “Cho dù có nhảy ra ngoài, muội cũng đủ sức nhặt lên nhét lại.”

Phương chủ phì cười, trừng mắt nhìn ta phong tình vạn chủng, rồi quay lưng đi lấy tranh.

Thế là từ giây phút đó ta đã được diện kiến dung nhan của Thiên Thanh thánh quân đệ nhất mỹ nam Thiên đình, nổi tiếng gấp thần sát thần gấp phạt giết phạt trong truyền thuyết.

Hết như tiên đoán của Phương chủ, ta la hét, ta té xỉu.

Bởi vì ta chưa kịp thở, mà hơi đã tắt.

Bất kể Phương chủ có thổi phồng chiến tích vĩ đại về cái mặt đẹp của Thiên Thanh tới mức nào, tới tận lúc về, ta cũng có một niềm tin vững chắc rằng cô ấy đang nói giỡn với ta.

Mặt mũi của người trong bức tranh đó khó ưa không tưởng nổi, sao lại là đối tượng được đông đảo tỷ muội ái mộ chứ? Nhan sắc ma chê quỷ hờn kinh hoàng thiên địa như vậy, chỉ sợ mầm Đậu Đũa ta liếc mắt một cái đã học ba lít máu thất cổ tự vẫn, lẽ nào mất tất cả mọi người đều mù hết rồi sao?

Để nghiệm chứng quan điểm của bản thân, để đề phòng bị Phương chủ ác ý treu ghẹo, ta dứt khoát cảm bức họa kia đi, định bụng tìm sư tỷ Thiên Giáng tận mắt kiểm chứng.

Chân thân của Thiên Giáng là cốc điều tử, đệ tử trong tộc trải rộng cả vũ trụ, bởi vậy tỷ ấy cũng là người nhạy tin tức nhất trong số các tỷ muội trong môn. Đối với tiểu tiên mới dẫn thân vào con đường nghệ thuật tao nhã như ta, tỷ ấy rất quan tâm chăm sóc, thường chỉ điểm ta phải làm bộ làm tịch thế nào mới có thể giả ra khuôn ra mẫu.

À, quên chú thích thêm, cốc điều tử chính là cỏ đuôi chồn, nhưng mọi người giá nào cũng không được gọi bằng cái tên này, nếu không sư tỷ sẽ cụt hứng.

Nữ thanh tiên theo trường phái tao nhã đều là tiên thanh lịch, tên càng mập mờ càng tốt. Ví như Hồng sư tỷ, không ai được gọi thẳng chân thân của tỷ ấy là cây tỏi trời, mà phải gọi là Mạn Châu Sa Hoa. Nếu như bất cẩn kêu thành biệt danh khác là —— con gián hoa, thì chúc mừng ngươi, hết cứu rồi, cứ ngồi yên chờ bị độc chết đi.

Ngơ ngác thơ thẩn đi tới giữa chừng, ta mới sực phát hiện ra mình đi nhầm vào một môi trường xa lạ.

Cây tử đằng khổng lồ chéch xuống từ phía chân trời, dây leo màu tro uốn quanh như giao long, đóa hoa xanh tím lóng lánh như mây tía nở rộ khắp bầu trời, tựa như dải lụa gấm xinh đẹp tuyệt trần, ngang ngược chặn mất lối đi của ta.

Đối diện với bức tường đặc biệt như vậy, lòng ta có hơi giằng xé, thoáng cái ngây ra tại chỗ: Quay ngược lại? Hay xông vào thám hiểm?

Suy nghĩ một chút, rốt cuộc ta dừng cảm vén cảnh hoa chi chút gai lên.

Ta không sợ chết, hôm nay ta đã thành tiên, sao lại dễ chết được.

Dặt dây leo ra, trước mắt tức khắc xuất hiện một bức tranh tuyệt mỹ —— một nam một nữ đang nhìn nhau ản ý đưa tình.

Nam tử quay lưng về phía ta, mặc dù không thấy được tướng mạo, nhưng bộ thanh bào lại rất chi là phong lưu lố lác. Nữ tử mặc tử y hoa phục, dung nhan có thể nói là tuyệt sắc.

Ta nhận ra cô ấy, đó là tiên tử Uất Kim Hương gốc ngoại quốc, hiện nay trên dưới Thiên đình đang mở rộng giao lưu văn hóa với nước ngoài, còn cô ấy thì đảm nhiệm chức đặc phái viên của Hà Lan, tuổi trẻ xinh đẹp một bước lên mây, là người tâm phúc danh tiếng lẫy lừng. Tháng trước Phương chủ còn mời cô ấy tới tuyên truyền, ta phải gian khổ cầu xin mới giành được một vé VIP!

Còn chưa xem được bao lâu, kịch bản đã xảy ra tình huống bất ngờ —— Tiên tử Uất Kim Hương đang cười mím chỉ, chẳng biết nghe nam tử thanh y nói cái gì, lông mi chớp lên một cái, rơi lệ.

Dáng vẻ Hoa tiên thật là làm cho người ta yêu thương, nhưng nam tử thanh y lại chẳng thém than thở tiếng nào, bóng lưng vẫn kiên cố bất động.

Khóc hồi lâu, Hoa tiên có lẽ cũng nóng nảy tới mức đánh liều, thò tay muốn chụp tay áo nam tử, nào ngờ nam tử thanh y lại hất tay cô ra không chút nề tình.

Hoa tiên lặng người, lệ rơi lã chã mở miệng nói mấy câu, sắc mặt đỏ bừng.

Nam tử thanh y trầm mặc một lúc, rồi chậm rãi lắc đầu, thái độ kiên quyết.

Hoa tiên hình như vẫn chưa từ bỏ ý định, nói thêm vài câu nữa, sắc mặt khản trương, bắt đầu có triệu chứng bệnh tâm thần.

Lúc này nam tử thanh y dứt khoát quay đầu đi không nhìn cô nữa, thái độ lạnh nhạt.

Cuối cùng Hoa tiên đã hoàn toàn sụp đổ, quay vụt người đi, nuốt lệ đau thương bỏ chạy mất dạng.

Chặc, cuộc đời bất hạnh, khóc tới nỗi nước mũi chảy hết vào miệng rồi.

Ta còn xem chưa đã, thăm chắc lưỡi cảm thán trong lòng, không biết là vị tiên quân anh tuấn thần võ cỡ nào, mà có thể khiến Uất Kim Hương tiên tử vút bỏ hình tượng như thế?

Và sau đó, nam tử thanh y xoay người lại đối mặt với ta.

Bất hạnh lập tức biến thành thảm họa bi kịch.

Ta xin thề, ngay khoảnh khắc đó trong lòng ta đã rống lên bản hùng ca chói tai đủ để giết sập toàn bộ Thiên đình.

Một nhân vật xấu thảm họa chỉ có thể xuất hiện trên tranh vẽ, lại không chào không hỏi bất thành linh đập thẳng vào mắt người, thử hỏi ai có thể không khiếp đảm? Ai có thể không hãi hùng?

Loại cảm giác rối loạn, hoài nghi mình có phải đang rơi vào cơn ác mộng khủng khiếp hay không này, quả thật khiến người ta luống cuống tay chân sống lưng lạnh buốt.

Chẳng qua giết mình thì giết mình, sợ hãi thì sợ hãi, tuy hồn đã bị hù cho chạy trốn hết, nhưng ta vẫn nhớ rõ Quan Thế Âm Bồ Tát từng dạy rằng, chúng sinh đều bình đẳng. Không phân sang hèn, không bàn xấu đẹp, cũng không thể vì người ta xấu mà kỳ thị được.

Thế là ta bèn lặng lẽ cất tiếng hét chói tai về bao tử.

Suy cho cùng ta vẫn là một tiên tử có lý trí.

Trong ấn tượng của ta, vào lần gặp mặt đầu tiên, Thiên Thanh cứ thế đã khiến ta nín nghẹn tới độ xuất huyết nội tạng.

Chắc, thôi vậy, người lương thiện luôn rất dễ bị tổn thương, ta hiểu mà.

Bởi vì cảm giác sợ hãi đối với tướng mạo của Thiên Thanh quá kinh hồn bạt vía, nên chuyện xảy ra sau đó ta đã không còn nhớ rõ.

Có lẽ hẳn đã hỏi ta vài vấn đề, có lẽ ta cũng đỡ dần trả lời vài câu.

Sau đó hẳn phải thấy tay áo, loại bỏ bức tường hoa tử đằng che rợp cả bầu trời, dẫn ta tới nơi ở của Thiên Giáng.

Tuy bề ngoài thảm họa, nhưng hẳn đối xử với ta cũng tính là ôn hòa, chắc là không phải người xấu.

Chẳng qua thứ khiến ký ức của ta vẫn còn mới mẻ chính là, sau khi Thiên Giáng biết hai ta vô tình gặp nhau, lập tức nghiêm túc tra khảo ta có phải đã sinh ra hoang tưởng tươi đẹp gì với Thiên Thanh hay không.

“Đâu nhi ngoan à, muội có từng nghĩ tới chuyện làm thê tử của Thánh quân, cùng đứng sòng vai với ngài ấy trên Thiên đình chưa?”

Sao nghĩ nổi! Ai muốn đứng chung với cái tên chỉ nhìn một cái đã đủ khiến người ta gặp ác mộng này chứ? Trừ phi là chê bản thân sống quá chán rồi.

“Đâu nhi ngoan, muội đừng im lặng, có thật là muội không có chút xú suy nghĩ nào với Thiên Thanh quân không?”

Có, ta suy nghĩ đã làm tiên thì phải làm cho dễ coi, ngàn vạn lần không thể xấu tới trình độ như thế. Cho dù là trời sinh thì cũng không được, đây không phải là hại người mất ngủ sao, phải nhanh nhanh phẫu thuật thẩm mỹ cứu vớt khuyết điểm đi thôi.

“Đâu nhi à, muội nghe sư tỷ nói nè, nhất định đừng mơ tưởng tới Thánh quân đại nhân, cả thiên giới người yêu thầm ngài ấy không tới mười vạn cũng cỡ tám vạn, tính ra đệ tử trong môn chúng ta cũng không dưới mấy trăm người vương vào, nam nữ đều có, muội không có phần thắng đâu, muội cũng biết Mẫu Đơn...”

“Sư tỷ!” Để tránh cho lỗ tai bị đầu độc tiếp, ta đành phải phá vỡ đáng về trầm mặc tao nhã: “Sư tỷ đừng lo, trong lòng muội với tỷ đều biết rõ, muội với Thánh quân quả thực khác nhau một trời một vực, lấy đâu ra suy nghĩ này nọ được?”

Ta là áng mây xa vời phía chân trời, còn Thiên Thanh chỉ là bùn nhão dưới chân, nào xứng đôi đâu.

Về mặt ta thành khẩn, lời lẽ phát ra từ tim phổi, khiến Thiên Giáng phải tin tưởng ta tuyệt đối.

“Muội rất thức thời.” Sắc mặt tỷ ấy dịu lại, chân mày giãn ra, dần dần trở nên thanh thản.

“... Chẳng biết sư tỷ thấy, tướng mạo của Thiên Thanh quân ra sao?”

Lường lự nửa ngày, cuối cùng ta vẫn thốt ra nghi vấn trong lòng.

“Tướng mạo sao á hả?” Chỉ nghe một tiếng cười nhạo vang lên, Thiên Giáng nhìn ta như nhìn đồ ngớ ngẩn: “Thân là người đứng đầu GODFIVE, thành viên câu lạc bộ hâm mộ tính ra phải hơn trăm vạn, có gan cự tuyệt lời cầu hôn của Ngũ tỷ muội trong Thất tiên nữ, ngay cả Tây Vương Mẫu muốn mời ngài ấy ăn cơm cũng phải xếp hàng hẹn trước, muội nói coi tướng mạo của ngài ấy sao đây?”

Thế là ta trầm mặc, roi xuống sâu thật sâu.

Đó là lần đầu tiên ta ý thức được, thẩm mỹ quan của mọi người trên Thiên đình, bị hỏng.

“Phạch phạch.”

Lại một con chim giấy đáp xuống trước mặt ta, dùng miệng gõ gõ lên trán ta.

Ta giật mình tỉnh khỏi cơn hồi tưởng, tò mò bắt con chim giấy tới trước mặt mình — chẳng biết lần này là vị thần tiên nào nhớ tới ta đây?

Chim giấy nhỏ cao ngạo ngóc đầu, xoay người đứng đỉnh gang cánh chim, lập tức kim quang chói lòa không giống bình thường bắn ra bốn phía, chói tới độ mắt ta không mở nổi, gần như té xỉu.

“Tên Nhị Lang Thần đáng chết, không thể dùng cách bình thường truyền tin được sao?!” Ta che hai mắt giần giụa, miệng oán hận chửi bới.

Thần tiên xe xưa thích làm dáng kiểu này, chỉ có mỗi tên Nhị Lang thiên quân xấu ngang cấp với Thiên Thanh, tên thiên quân này bị cuồng màu vàng, còn luôn luôn bất hòa với ta, nên mỗi nhân cơ hội này chộc ghẹo ta.

Cần gì phải khổ thế chứ? Một vị thượng tiên có “Dòng dõi quý tộc” như ngươi, cần gì phải mất giá làm khó một tiểu tiên cấp thấp như ta chứ?

Chắc, hội viên của tổ chức GODFIVE tà ác này cũng thật đáng thương, không phải mặt liệt thì cũng là não liệt, thật không biết kiếp trước đã tạo nghiệt gì.

Đạo kim quang kia giờ nhanh múa vuốt ước chừng mười giây đồng hồ, cuối cùng dần dần tiêu vong.

Ta hậm hực lấy hai tay ra, liếc trắng mắt về phía con chim giấy, đột nhiên giật bắn.

“Ngọc Đế hạ lệnh phạt ngươi một trăm trọng hình, cấp tốc tìm người xin xỏ đi.”

Trên mẫu giấy vàng óng cực kỳ chói mắt, chỉ viết một hàng chữ nhỏ nhỏ như thế.

Ta đột nhiên cảm thấy đất bằng nổi sóng, vạn tiễn xuyên tim.

Theo pháp luật của Thiên đình mà nói, ta để lạc Pháp Lang, cũng sánh ngang với tội “Bỏ rơi nhiệm vụ”, đúng là có khả năng bị xử trọng hình.

Có điều chúng tiên đều biết, thật ra luật này có rất nhiều khe hở có thể chui. Trong “Thiên đình hình pháp” viết rõ: “Đối với người phạm tội bỏ rơi nhiệm vụ, một, xử giam giữ sáu mươi ngày, hai, nếu tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, xử ba trăm trọng hình, cùng với giam giữ nhiều nhất bảy trăm năm trở xuống.”

Nói tới nói lui, mức hình phạt nào, xử tội bao lớn đều dựa cả vào một câu nói của quần sự. Tuy nói Pháp Lang là thánh thú quý hiếm, nhưng cũng không phải là nguồn tài nguyên không thể tái sinh. Thành ra lúc ta tạ tội với Phương chủ, ngoài tiếc hận ra, ta cũng không đến nỗi đau khổ tột cùng (Chủ yếu là Thiên Thanh đã chủ động tặng hai con nừa cho Phương chủ.)

Ta nhớ khi đó Phương chủ cũng chỉ cảm thán một câu nhỏ nhỏ, sau đó hạ lệnh cấm cửa ta ba mươi ngày làm khiển trách.

Ai sáng suốt đều biết, cô ấy chỉ phạt cảnh cáo, trong đầu hoàn toàn không có ý trách tội ta.

Trong lòng ta dào dạt vui mừng, cứ tưởng chuyện này cứ thế trôi vào quên lãng, còn ngày ngày ngóng trông khi cấm túc kết thúc ta có thể đi tìm Hắc Vô Thường ca ca, vậy mà! Vậy mà! Vậy mà tại sao chuyện này lại tới tai Ngọc Đế? Còn bị xử ở mức “Tình tiết đặc biệt nghiêm trọng”?

Bồ Đề lão tổ ơi, bản tiên cô thật sự còn oan hơn cả Đậu Nga!

Ta ngờ ngác suy nghĩ một hồi, rồi quay đầu nhìn lại con chim giấy vừa tự thiêu bỏ mình, nào ngờ lại phát hiện nó hóa thành một đóa hoa bằng vàng nhỏ nhỏ, nằm lặng lẽ trên váy ta.

Tên làm dáng này!

Ta rửa thầm Nhị Lang thần một câu, nhưng vẫn thờ tay bỏ đóa hoa vào trong tay áo.

Vật so với chủ không biết còn đẹp hơn gấp bao nhiêu lần, ta đây là một tiên tử lòng dạ bao la chí hướng cao xa, đương nhiên phải làm biển rộng chứa đựng trăm sông rồi.

Bước ra khỏi Ảnh Thanh trai, đích nhắm duy nhất của ta chính là U Lan Huyền cốc, chỗ ở của Phương chủ.

Một là muốn xác nhận với Phương chủ chuyện hình trạng có thật hay không, hai là nếu như Ngọc Đế muốn dùng gây gộc đánh ta thật, thì ta cũng có thể tìm Phương chủ xin giúp đỡ.

Phong cảnh trên đường đi tươi tốt xinh đẹp, mây nhạt gió lành, ta vừa đi vừa thầm hạ quyết tâm Nhất định phải mau chóng tìm lại thân thể và ký ức của mình, tranh thủ sớm ngày đoàn tụ với tổ chức! Tiên đồ hiểm ác đáng sợ khó dò, một bé gái mồ côi không nơi nương tựa ta đây nào có bản lĩnh bảo vệ bản thân an toàn? Chỉ có ôm một cái bắp đùi vừa to vừa chắc mới là thượng sách!

Tuy Thiên Thanh là một ứng cử viên bắp đùi sáng giá, nhưng hán thật tình quá xấu, ta tình nguyện nghèo túng cũng không muốn nhìn mặt hán nịnh hót mỗi ngày đâu.

Giang Đẩu ta đây, suy cho cùng vẫn là một vị tiên tao nhả có cốt khí.

Khi đến U Lan Huyền cốc, tiên đồng lại nói Phuong chủ không ở nhà, nửa canh giờ trước đã bị Ngọc Đế mời đi uống trà.

Ta vừa nghe hai chữ “Uống trà”, nhất thời tay chân lữnh quýnh cả người lạnh lẽo — lẽ nào Ngọc Đế muốn trị Phuong chủ tội “Bao che”? Xong rồi, cây đại thụ duy nhất ta có thể chống lưng nay đã vinh quang sụp đổ.

“Chuyển phát nhanh tốc hành đây!” Một tiếng hét chói tai vang lên, sau đó một con chim đại bàng lục sắc vỗ cánh phành phạch gào thét lướt qua, ném một túi giấy xuống, sau đó bay thẳng đi.

“Còn dám nói tốc hành, bây giờ đã trễ hai ngày rồi.” Tiên đồng nhặt túi giấy dưới đất lên, mặt mang phần uất.

Hắn mở túi giấy, trong túi rơi ra một cuốn sách và một tờ quảng cáo.

Cuốn sách này ta rất quen, là tạp chí lá cải cực ăn khách “Nhị Tuần San”, ảnh bìa của kỳ mới nhất là “Đồng Vinh và Thất tiên nữ tới Tây Thiên hưởng tuần trăng mật.”, bên dưới giật tít “Quá Úc đại ốc có người làm chứng, Hằng Nga bị nghi đã lấy chồng.”

Tiên đồng cấp tốc lật tới trang của Hằng Nga, đọc say sưa.

Ta lia tầm nhìn sang tờ quảng cáo bị hất hủi, trong lòng lóe sáng, khóe miệng cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Tiên tử nè, cô muốn tới Yêu giới hả?”

Trước cửa công ty du lịch Hữu Nghị Thiên đình, có một tiên nữ áo vàng cười mỉm chỉ bắt chuyện với ta.

“... Ờ ờ.”

Ta đáp bừa, nhìn bốn phía mà thấp thỏm trong lòng, sợ bị người ta nhận ra.

“Nhìn tiên tử đây cũng có chút tiền đồ đấy.” Nữ tử áo vàng lấy tay ngọc che miệng cười duyên, dung nhan đặc biệt xinh đẹp: “Chẳng lẽ là đi vì Yêu vương?”

“Làm sao cô biết?” Ta thất kinh, quay vụt đầu nhìn kỹ người trước mắt — chẳng lẽ là mật thám Thiên đình phái tới?!

“Tiên tử cần gì hoảng hốt như vậy.” Tiên nữ áo vàng cười như đứng rồi, mặt sặc mùi mệt thị kiêu “Chỉ bằng chút chuyện hư hỏng này của người sao ta lại không biết?”

“Thật ra...” Ta ngập ngừng một chút, đang muốn giải thích, lại nghe tiên nữ áo vàng ngắt ngang: “Không nói dối tiên tử, hôm nay du khách tham gia chuyến du lịch ba ngày tới Yêu giới này, hể là nữ tử tuổi thanh xuân thì hơn phân nửa là đi vì Yêu vương. Yêu vương mỹ danh vang dội, nhiều tiên tử mà đầu đều mong chờ hy vọng có thể gặp mặt Yêu vương một lần, sau đó phát sinh thêm chút chuyện gì đó, hay nhất là có thể được ngài ấy đưa vào trong cung điện, không phải sao?”

Hóa ra tiên nữ áo vàng muốn nói cái này, ta bất giác thở ra một hơi dài thượt.

Có điều vừa nghĩ tới chuyện cô ta coi ta là hạng dung chi tục phần nông cạn, trong lòng lại có chút sầu khổ.

“Tiên tử lo nhiều quá rồi.” Tiên nữ áo vàng thấy mặt ta ửng đỏ, giọng dần dịu xuống, mang theo trấn an: “Hiện nay hai giới Tiên Yêu đã khánh thành cầu lớn vượt biển, Thiên đình cũng đặc biệt phái đại sứ tới Yêu giới, chúng ta tới Yêu giới tham quan một vòng cũng không coi là chuyện lớn, ai mà không thích đi du lịch chứ? Lần trước Điện Mẫu từ Yêu giới về, không phải còn viết bài Du Ký đăng trên tờ “Chân lý Thiên đình” sao? Bên Quảng Thụ tiên tử còn khen hết lời ấy chứ!”

Ta vẫn còn nhớ bài Du Ký đó, tiêu đề là “Trải nghiệm bản thân về chất lượng mỹ nam tử của hai giới Tiên Yêu”. Bài này vừa ra lò, rất nhiều tỷ muội tiên gia đều hướng tâm hồn thiếu nữ tới Yêu giới. Thiên Lôi hết sức phần nộ, ép uống Điện Mẫu viết hai bài liên tiếp “Hoa đại không bằng chồng nhà”, “Ai dám nói trượng phu ta không tốt”, phát hành rộng khắp, lúc này mới hơi dẹp yên được phong ba.

Thế là ta gật đầu vâng dạ, hạ quyết tâm trong lòng, móc tiền túi ra: “Làm phiền cô đăng ký giúp ta, ta muốn đặt chuyến du lịch Yêu giới ba ngày gần nhất, càng nhanh càng tốt.”

“Được lắm, đoàn tham quan gần nhất lát nữa sẽ xuất phát, vừa hay còn một chỗ, tiền từ may mắn lắm đấy.” Tiền từ áo vàng cười tủm tỉm ngồi lại quầy, kéo ngăn tủ ra cúi đầu viết vé.

“Ba ngày hai đêm vé bay khứ hồi, bao ăn ở, có bảo hiểm, chi phí tổng cộng là một vạn năm ngàn đồng.”

“Bộp” một tiếng, ngón tay ngọc mảnh dẻ đi kèm với tờ giấy trắng rơi bộp trước mặt ta: “Tiền từ trả tiền mặt hay cà thẻ?”

“Không phải ba ngàn đồng sao?!” Ta cảm thấy đầu mình ong lên một tiếng, vội vàng đẩy tờ quảng cáo trong tay áo tới, giọng bất bình: “Rõ ràng mấy người viết trong quảng cáo là ba ngàn đồng, ba ngàn đồng!”

Tờ quảng cáo này là ta thó được từ chỗ tiền đồng của Phương chủ, trên đó viết rành rành “Mùa xuân bùng nổ với đợt giảm giá siêu hấp dẫn, một chuyến du lịch ba ngày tới Yêu giới chỉ mất ba ngàn đồng, bạn còn chờ gì nữa?”

Lời lẽ với giá cả có tác động xúi giục như vậy, khiến ta chạy ngay về phòng gom kho bạc nhỏ của mình phóng vội tới “Công ty du lịch Hữu Nghị Thiên đình” này. Nếu Thiên Thanh không cho ta tới Yêu giới, Hắc Vô Thường cũng không có khả năng dẫn ta đi, vậy ta chỉ còn cách tự lực cánh sinh đi một mình thôi.

Ta không thể bó tay chịu trôi nổi yên chờ chết, càng không thể liên lụy tới Phương chủ vô tội, cây bút động ta hoạt động, núi không đi ta tự tới.

“À, cái này sao.” Tiền nữ áo vàng liếc sơ qua tờ quảng cáo, rồi thờ ơ rút đầu về: “Đó là giá mùa ế khách, hiện tại Yêu vương đã xuất quan giải sầu, du lịch tới Yêu giới đang vào mùa đắt khách, tất nhiên giá cả cũng phải tăng gấp năm lần.”

Ta chỉ cảm thấy máu trào ùn ùn lên não, thiếu chút nữa đã nghẹt thở tắt mạch máu.

“... Các, các người đúng là đồ lừa đảo!” Ta chỉ thẳng lên tấm biển “Kinh doanh trung thực bảo đảm uy tín” mà tóc gáy chổng ngược hết lên, tức tới nỗi run bần bật.

“Cuối cùng tiền từ muốn đi hay không đây.” Tiền từ áo vàng thoát cái đôi thái độ, lật mặt y chang lật sách, âm u tới đáng sợ: “Nói tóm lại khắp Thiên đình này công ty cung cấp dịch vụ du lịch tới Yêu giới chỉ có mỗi nhà ta đây thôi, cũng đâu có ai bắt trời cô tới đây!”

Ôi, độc quyền hại khổ dân đen mà!

Cùng đường, hết cách, ta đành phải bấm bụng móc đóa hoa bằng vàng nguyên chất của Nhị Lang thần ra làm đồ thế chấp, ráng lắm chặc cũng cầm được một vạn năm ngàn đồng.

“Đóa hoa hồng vàng này nhìn rất hiếm.” Tiền nữ áo vàng vừa nhìn đóa hoa vàng nhỏ vừa cười hết sức đắc chí: “Cánh hoa được điêu bằng vàng 24K thượng cổ, nhị hoa là kim cương bát tâm bát tiễn(*) hết sức hoàn mỹ, kỹ thuật khắc mài đỉnh cao, nhất định có thể bán ra giá cao.”

(*) Loại kim cương được gia công theo hình thức đối xứng hoàn hảo giữa tám trái tim và tám mũi tên, tám mũi tên và tám trái tim tụ lại một điểm, ví von cho tám quan niệm “Gặp gỡ, chung tình, âm chi, vương vấn, nộ hôn đầu, triền miên, thâm hận ước và son mình.” — nói chung là đại diện cho lời tỏ tình. ^^

Ta rầu rĩ cầm trong tay cái mũ trắng in dòng chữ “Hãng du lịch Hữu Nghị, sự lựa chọn chất lượng nhất”, mà thấy lòng mình chết lặng.

Nói là bay khứ hồi, cùng lắm là dùng một đám mây bụi to dùng chất lượng kém để kéo mọi người đi, tốc độ thậm chí còn không bằng ba phần tiểu Ba nhà ta.

“Còn chưa biết phải bay tới năm tháng nào nữa đây?” Trong lòng ta có chuyện, nên đứng ngồi cũng không yên.

“Vị tiền từ này vội tới Yêu giới làm à?” Một thiếu nữ thanh y ngồi bên cạnh quay qua ta cười ngọt ngào.

Cô ta rất đẹp, chẳng qua là miệng hơi rộng chút, môi mọng mọng cong, có thể nói là gợi cảm.

“Ta có chuyện rất gấp rất gấp phải tới Bắc Lăng phủ.” Trong mây vô cùng oi bức nóng nực, ta vừa cầm khăn chùi mồ hôi, vừa giọng gao trả lời thiếu nữ thanh y.

“Hóa ra là Bắc Lăng phủ.” Con người của thiếu nữ đảo vòng, trông mắt trắng ánh lên màu xanh thẳm: “Chẳng lẽ tiền từ không biết, thật ra Bắc Lăng phủ không nằm trong Yêu giới sao?”

“Có chuyện này hả?” Ta dùng động tác lại, gạt mình nhìn qua cô ta.

“Khoan nói tới phương hướng cụ thể, Bắc Lăng phủ là cấm địa tới thăm u ám nhất Yêu giới, sao lại mở cửa cho người ngoài tham quan chứ?” Thiếu nữ thanh y nhìn ta lắc đầu chắc lưỡi, như đang thờ than ta suy nghĩ quá đơn giản: “Nếu cô muốn tới Bắc Lăng phủ, sao lại tham gia đoàn tham quan Yêu giới này?”

“Là tiên tử áo vàng nói...” Mồ hôi lạnh chạy dọc theo trán nhỏ giọt xuống, ta đâu thể nào nói toạc ra cho cô ta biết, thật ra ta căn bản không biết tới Yêu giới bằng cách nào?

Nghĩ lại cũng lạ, từ lúc ta thăng tiên tới nay, đúng là chưa lên rời khỏi Thiên đình lần nào.

Cho dù thỉnh thoảng trong đầu cũng trở dậy ý định ra ngoài du ngoạn, nhưng lần nào cũng bị mấy chuyện vặt đột xuất cắt đứt ngang xương.

“Tiên tử áo vàng?” Thiếu nữ thanh y cười nhạo một tiếng, dẫu cái môi đầy: “Đồ tiên bần tính đó, để kiếm tiền mà người chết cũng nói cho sống dậy được, sao tiên tử lại đi tin lời cô ta?”

Tiền bần tính? Ngay cả bần tính cũng có thể thành tiên?

Ta ngẩn ngơ, lập tức nghĩ tới bản thân cũng là một tiên Đậu Đũa, rõ là chó chê mèo lắm lông.

“Ta khuyên cô nên xuống mây sớm đi, Bắc Lãng phủ nằm trên vùng biên giới giữa hai giới Tiên Yêu, cô càng bay tiếp thì càng xa trạm thời.” Thiếu nữ thanh y nhìn xuống dưới mây, thì thầm trong miệng.

“Cái này...” Ta nhìn dãy núi xanh nối dài dưới chân, sắc mặt bối rối: “Ta một thân một mình, lại không phân biệt được phương hướng, hơn nữa ta cũng không có can đảm tách khỏi đoàn một mình...”

“Có thể.” Thiếu nữ thanh y sai một bước dài, dí mắt tới trước mặt ta, nét mặt nghiêm túc.

“Thật sự không thể.” Ta bị cái mặt đột ngột phóng to của cô ta làm hết hồn, bất giác lùi lại một bước.

“Thật sự có thể.” Thiếu nữ thanh y nói với ta câu này xong, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

Chưa đợi ta suy nghĩ kỹ xem nụ cười này có ý nghĩa gì, đã thấy một cái chân to đạp xuống như Thái Sơn đè đầu.

Bốp!

Cứ thế, ta bị thiếu nữ thanh y đạp khỏi đám mây.

Trước khi rơi tự do xuống đồi cỏ với một tư thế xinh đẹp tuyệt mỹ, rốt cuộc ta đã nhớ ra, thiếu nữ thanh y đó là ếch tiên đã yêu thầm Thiên Thanh nhiều năm.

Ếch già ngàn năm, thảo nào lực đạp của bắp đùi lại bá đạo như thế!

.

Đội theo cái đầu đầy đất bò khỏi đồng cỏ xanh, ta vội vàng móc trong tay áo ra một cái kính thủy tinh soi mặt.

Không có vết xước? Không có máu bầm?

Tuy ở đây tạm thời không có ai nhìn, nhưng thân là nữ thanh tiên tao nhã nhất định phải chú ý dung nhan mọi lúc mọi nơi.

Ai biết được nửa kia trong số mạng có bất thành linh từ trên trời giáng xuống không chứ? Nói nào ngay rẽ ngoặt gặp tình yêu mà.

Chưa đợi ta kiểm tra xong, chợt nghe “Bịch” một tiếng, một bóng đen nện thẳng xuống trước mặt ta.

Lẽ nào Nguyệt lão nghe được lời cầu xin của ta, đưa Hắc Vô Thường ca ca xuyên thời không đến đây cứu ta?

Trong lòng ta vừa mừng vừa sợ, ôm theo trái tim chờ mong bước lên phía trước, quan sát kỹ người hôn mê bất tỉnh gần chết trước mắt.

Vừa nhác thấy ta đã thất vọng vô cùng: Y phục xanh lam, đương nhiên không phải Hắc ca ca mà ta một lòng một dạ ngày nhớ đêm mong.

Nghĩ ngợi một chút, ta vẫn chưa từ bỏ ý định, run run vươn một tay ra, rụt rè lật vật thể bay loại thi thể lại.

“Á!” Ta bất giác bịt miệng.

Là một người... phi thường phi thường đặc biệt.

Từ đầu tới chân hần mọc đầy vảy xanh, thậm chí trên mặt cũng có, làn da lạnh buốt như rắn.

Đầu trọc lóc, mày trụi lủi, lông mi ngắn ngắn lưa thưa, môi sưng to bầm tím đen sì, trán be bét máu, hết như bị cái gì đó nóng rực thiêu rụi.

— Anh tuấn chết mất thôi!!!!

Ta ngấm tới ngây người, nghĩ thầm Lôi mẫu nương nương quả nhiên không dối gạt người, muốn tìm mỹ nam đừng tới Thiên đình, tới Yêu giới hừng đại

một người cũng là tuyệt sắc!

“Tiên tử... nhìn đủ chưa?”

Nam tử váy xanh bỗng nhiên mở miệng nói, giọng khàn đặc thô ráp như bị hỏa thiêu.

Hóa ra chàng đã tỉnh từ lúc nào không hay, đang trừng cặp mắt lồi vàng ếch, đẹp đẽ đưa tình, hết sức hợp hờn để nhìn ta.

“... Ngươi đè lên áo của ta, ta không ngồi dậy được.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Ta nhanh nhẩu dịch người ra, đồ mặt bò qua một bên.

Tuy trước đó đã từng gặp hai mỹ nam tuyệt sắc là Hắc Bạch Vô Thường, nhưng hôm nay vừa gặp gỡ nam tử váy xanh đầy người này, ta vẫn không kiềm được cõi lòng rung động.

“Ngươi lại đè lên chân ta...” Đôi mắt vàng của nam tử váy xanh lật lên, nôn ra một ngụm máu tươi.

Ta không ngờ thể trọng của mình lại nặng tới mức độ có thể đè người ta xuất huyết bên trong, nhất thời hoảng loạn: “Công tử có sao không? Có nặng lắm không?”

Thế mà nam tử váy xanh vẫn không trả lời ta, chỉ tiếp tục ho khan nôn ra máu, nôn hết bãi này tới bãi khác.

Máu tanh bôi đầy trên bờ môi đen, từng mảng lông vấy rơi vào trong bụi cỏ, đồ lam loang lổ đan vào nhau hóa thành khói độc, làm lũ chim giạt mình bay nháo nhác, bầy thú thất kinh chạy tán loạn.

Coi như cuối cùng ta đã được nhìn thấy cái gì là “Miệng to như chậu máu”, không ngờ mỹ nam nôn ra máu mà cũng đẹp như vậy.

“Ngươi... không sợ ta à?”

Công tác nôn ra máu đã hoàn thành tốt đẹp, nam tử váy xanh quay đầu lại thấy ta vẫn còn bên cạnh, kinh hoàng tới nỗi mắt muốn lọt ra khỏi tròng.

Ta cười lắc đầu, đưa khăn tay cho chàng: “Có khỏe không? Có thấy đau ở đâu không?”

Nói đùa à! Ta đường đường là một tiên Đâu Đũa sao lại sợ một mỹ nam tuyệt thể đang đau ốm chứ?

Tuy đã hứa với lòng sẽ tặng trái tim cho Hắc Vô Thường ca ca, nhưng với cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân trời cao ban tặng này, ta vẫn nên chớp lấy, nắm chắc, giữ chặt. Phương chủ luôn giáo dục chúng ta rằng, phải trừ bạo giúp yếu, yêu thương những con người bé nhỏ mỏng manh, hôm nay trông thấy mỹ nam mắc nạn, đương nhiên là phải chăm sóc, trấn an, để lại ấn tượng tốt bụng thiện lương rồi.

“Ngươi đi đi! Ta không cần ngươi thương hại!” Ai dè nam tử váy xanh lại không cảm kích tí nào, hất bay chiếc khăn lụa ta đưa qua.

Hoi ngăn ra một thoáng, lòng ta bỗng dưng chua xót — thật là một tiểu mỹ nhân ngông nghênh cứng cỏi.

“Công tử hà tất phải tự coi nhẹ mình như thế?” Ta ngoái đầu nhặt chiếc khăn tay đã bị nước bùn dính ẩm lên, đặt khề trong lòng bàn tay vận khí hong khô: “Tiểu tiên chỉ vì ngưỡng mộ phong thái long phượng của công tử nên mới muốn thân thiết, công tử cần gì phải đẩy người ra xa ngàn dặm như thế?”

Đây là lời thật hơn cả thật, nếu tên Nhị Lang thần kia dám vứt cái khăn tay ta chủ động đưa qua, ta nhất định phải nhổ sạch lông chân con Hao Thiên Khuyển của hắn cho bồ tức.

“Phong thái long phượng?” Nam tử váy xanh ngóc đầu lên, cứ như nghe thấy câu chuyện cười hài hước nhất trên đời, trong mắt không biết là giỡn phủ sương mù hay mưa bụi: “Rốt cuộc ngươi nhìn đâu ra ta có phong thái long phượng?”

Ta thấy vẻ mặt chàng bị phản như ôm nổi ẩm ức to lớn lắm, tim bất giác cũng mềm nhũn ra.

“Long có vậy, Phượng có lông vũ xanh lam, hai thứ này công tử đều có hết, còn cầu gì khác nữa?”

Kề khăn tay lên trước miệng chàng, nhẹ nhàng lau vết máu đỏ trên khóe miệng chàng, giọng của ta ôn hòa ấm áp, phát ra từ tận đáy lòng.

Nam tử váy xanh đang nổi câu dần dần dịu lại.

“Chẳng biết tiên tử... tên họ là gì?” Chàng cúi đầu nhìn ta, ánh mắt dần biến từ hỗn độn sang trong trẻo.

“Tiểu tiên họ Giang tên Đậu, tiên hào thêm một chữ Hồng.” Ta ngẩng mặt lên nhìn chàng cười ngọt ngào, bảy phần e lệ ba phần yêu kiều: “Ta là một tiên Đâu Đũa.”

“Không có ai dùng thẳng nguyên thân để đặt tên, ngươi nhất định có tên khác.” Nam tử váy xanh lại không chịu tin ta: “Tại sao không chịu nói với ta? Chẳng lẽ vì chê ta quá xấu không xứng để biết sao?” Nói xong mắt tối sầm lại.

“Công tử nghĩ nhiều quá rồi!” Lòng ta đau xót, lật đặt giờ tay bám vào vai chàng.

“Ký ức trước khi thăng thiên tiểu tiên đều mất gần hết, thế nên chẳng biết mình họ gì tên gì nhà ở đâu, lần này hạ phàm là để tìm lại ký ức.”

Nam tử vậy xanh trầm mặc hồi lâu, có lẽ đã tin lời ta.

“Không nhớ rõ sao...” Chàng nhìn vào mắt ta, trong ánh mắt như có thiên quân vạn mã đang gào thét, sau đó lại dần quay về với tình lặng: “... Có thể quên hết, thật ra cũng tốt.”

Phản ứng khản trương này của chàng khiến ta chẳng biết trả lời làm sao, đành phải ngoảnh nhìn mặt chàng tới xuất thần.

Ta lau bao nhiêu là máu giúp người ta như vậy, ngắm nhan sắc một tí cũng không có gì đáng trách, coi như trả lương lao động thôi mà.

“Tiên Đâu Đũa.” Nam tử vậy xanh bỗng nhiên nhìn ta cười rục rờ, khiến ngàn vạn hoa lê nở bùng theo.

“Ngươi nhớ kỹ, ta là Tề Lam. Tề trong sương tuyết không nguôi, Lam trong Phượng sinh lông vũ lam.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ta ngoảnh nhìn nam tử trước mắt, chỉ cảm thấy từng cánh hoa đào đang bay phấp phới trong lòng.

Hàm răng vàng sứt mẻ một hơi nuốt son hà, lộn xộn mất trật tự như vậy thật là quá sức độc đáo, quả thực khiến người ta thanh thần tâm hồn, vui tươi sáng khoái! Tề Lam quân, tại sao chàng lại có thể hoàn mỹ như thế? Còn hút hồn hơn cả Hắc ca ca ở Minh giới nữa!

“Xin hỏi Tề Lam quân, tại sao lại đột nhiên rớt xuống trước mặt ta?” Ta hơi mất tự nhiên quay mặt sang hướng khác, hai tay then thùng xoắn xoắn lộn tóc đen trước ngực.

“... Bị kẻ gian hãm hại, trượt chân rơi từ nơi khác xuống tận đây.” Đáy mắt xanh của chàng tối sầm lại, giữa vàng trán không có lông mày nặn ra một chữ “Xuyên”(*)

(*)||

Ta ngần ra, thấy chàng rõ ràng không muốn nhắc tới chuyện này, bèn nhanh nhẩu cười duyên tiếp lời: “Đã là ngoài ý muốn rồi thì đành chịu thôi, chẳng hay Tề Lam ca ca hiện có tính toán gì không?”

“Tiên tử tới Yêu giới vì chuyện gì?” Tề Lam không trả lời trực tiếp câu hỏi của ta, đôi mắt đẹp nhìn thoáng qua rồi hỏi ngược lại ta.

“Ta làm mất đồ, bị người của Yêu giới nhặt được rồi cất luôn.” Nghĩ tới Pháp Lang bị bắt cóc, nỗi sầu lo của ta dâng lên chân mày: “Ngọc Đế nói nếu như không tìm về được thì sẽ đánh ta một trăm đại bản...”

Đậu đũa ta vốn dĩ đã nổi tiếng teo tóp, nếu còn bị thần côn đánh cho một trăm cái, đoán chừng chỉ còn mỗi lớp da mỏng.

“Tại sao tiên tử lại quanh quẩn gần Bắc Lăng phủ này?” Tề Lam thở dài một hơi, lắc đầu: “Chỗ này còn cách chủ thành Yêu giới một đoạn nữa...”

“Công tử nói chỗ này là Bắc Lăng phủ sao?!” Chưa đợi chàng nói xong, ta đã khẩn cấp chớp lấy cổ áo chàng như hổ đói vồ mồi: “Công tử xác định chỗ này là cấm địa Yêu giới, Bắc Lăng phủ?!”

“... Ta khẳng định.” Tề Lam tỉnh bơ rút cổ áo ra khỏi tay ta: “Không ai quen thuộc nơi này hơn ta.”

“Á!” Ta rú to một tiếng, hai chân nhũn ra, quỵ rạp xuống đất.

Trước mắt bỗng nổ đùng đùng vô số pháo hoa rục rờ, nổ sáng con đường tối tăm phía trước thành năm màu sắc sỡ, hào quang chói lòa.

Ếch tiên ơi Ếch tiên, hãy tha thứ cho tiểu nhân có mắt như mù! Một đập tuyệt vời, một đập cao cả, một đập thiện lương vừa rồi của ngài, không chỉ đập Bắc Lăng phủ tới trước mặt ta, lại còn tiện chân đập một hướng dẫn viên du lịch tới!

Đập đập đập, đập ra một tương lai tươi sáng!

“Tề Lam quân!” Giọt nước mắt hạnh phúc chực trào ra khỏi mắt, ta thấy đời mình thật may mắn làm sao: “Thần thú tiểu tiên làm mất chính là bị phi tử của Yêu vương giấu trong Bắc Lăng phủ, xin công tử hãy dẫn ta đi tìm được không?”

“Yêu vương?” Trong mắt Tề Lam lóe lên một tia sáng kỳ dị, thoáng qua rồi biến mất.

Nhưng một khắc sau chàng đã quay đầu sang hướng khác, sắc mặt lãnh lẽo như sương: “Ta sẽ không quay về Bắc Lăng phủ nữa.”

“Không cần không cần!” Đại não tự động để rớt chữ “Nữa”, ta nhớ tới cái dáng đòi ăn của Pháp Lang, bèn ôm lấy cánh tay Tề Lam lắc nhẹ: “Chỉ cần huynh chỉ đường cho ta thôi...”

Tuyệt chiêu này của Pháp Lang ở Phưong Thảo môn là bách chiến bách thắng, từ trẻ em ba tuổi tới nam nữ ba vạn tuổi đều bị tàn sát. Nhờ đó ta tin tưởng, cùng một chiêu này có thể đánh gục được băng cứng của Yêu giới.

Gân xanh trên trán Tề Lam gồ lên rồi lặn xuống, uốn éo như con giun bò trong đất.

“... Quay đầu lại, đi về phía Đông ba trăm thước, rồi đi về hướng Tây năm trăm thước, qua ba cái ngã tư, sẽ thấy một gian nhà lá, ngui vào đó hỏi ông lão đang chơi cờ, ông ta sẽ chỉ đường cho ngui.”

“Cám ơn Tề Lam ca ca!” Tâm trạng tốt hẳn lên, nhất thời cách xưng hô của ta cũng thân mật hẳn lên: “Hy vọng Bồ Đề lão tổ sẽ phù hộ huynh vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp như bây giờ!”

Vừa nói xong câu này, chẳng hiểu sao Tề Lam lại hung hăng trừng ta một cái cứ như muốn ăn thịt ngui.

.

Nửa canh giờ sau, trên con đường nhỏ trong rừng có một đôi nam nữ sâu nảo đang từ từ đi tới.

“Ngui là tiên tử đầu tiên không phân biệt được Nam Bắc mà ta gặp!”

Tề Lam chấp hai tay sau lưng thở dài một tiếng, sắc mặt ủ dột.

“Đầu đầu cũng đầu phải sinh vật cấp cao, lấy đầu ra bản lĩnh nhận biết phương hướng chứ...”

Ta khúm núm đi theo sau lưng chàng, mạnh miệng cãi bướng.

Bởi ta trời sinh mù đường, cho nên Tề Lam rất lo lắng, cuối cùng quyết định đích thân đưa ta đi một đoạn đường.

Chàng thật sự là một ngui đã tuần tú mà lại hiền lành.

Thật ra dọc đường chúng ta đi cũng chẳng yên ổn gì, chủ yếu vì Yêu giới có nhiều kẻ mặt mũi khó ưa, cứ chỉ trỏ hai chúng ta xì xầm xì xỏ.

“Xấu thấy ghê...”

“Còn không biết biến ra bộ dạng dễ coi xú, bảo đảm là pháp thuật tồi...”

“Lại còn chạy khóa thân, xấu ma chê quỷ hờn cỡ này ra ngoài làm gì thể, hù ngui à...”

Âm thanh cực đại, lời lẽ cực độc, hoàn toàn tỉ lệ thuận với bản mặt tiểu lâm của bọn họ.

Mới đầu ta còn tưởng đang nói mình, nghĩ thầm cũng không tới nỗi mà, nói sao ta cũng có mặt tiền bào, chẳng lẽ mắt ngui Yêu giới có tia X quang?

Nhưng sau khi nghe hết ta đã vỡ lẽ, ngui quái dị mà bọn họ nói là Tề Lam, “Chạy khóa thân” chính là chỉ lớp vảy lam lộ ra bên ngoài của chàng.

Hóa ra Yêu giới cũng mắc căn bệnh giống hệt như Thiên đình, thẩm mỹ quan đảo ngược.

“Tề Lam ca ca, chúng ta đi nhanh chút đi!” Kéo theo Tề Lam đang trầm mặc, ta ngẩng đầu ưỡn ngực, sai bước đi tới.

Thân thể Tề Lam chợt cứng đờ, nghiêng đầu ngó qua ta.

“Huynh không cần để bụng mấy lời tầm xàm của bọn yêu tinh xấu xí này.” Ta kiên định nhìn chàng: “Tề Lam ca ca là ngui đẹp nhất tốt nhất mà ta từng gặp.”

Ta tin, trong mắt mình lúc này nhất định chứa chan thâm tình nghiêm túc phát ra từ tận đáy lòng.

“Mẹ ơi, tiểu nương tử này bị điên rồi!” Bên cạnh có yêu quái nôn thốc nôn tháo, sau đó gào rú bỏ chạy.

Trong con ngui của Tề Lam bùng lên một đốm lửa âm u.

Chàng nhìn ta chăm chăm, cứ như trên mặt ta có giấu báu vật vậy.

Nhưng chưa đợi ta ngáy ngất xong, ngọn lửa rừng rực trong mắt chàng đã tiêu vong ảm đạm, không sót lại một tia lửa nào.

“Ta nhất định sẽ giữ lời hứa dẫn ngươi tới Bắc Lăng phủ, ngươi không cần nịnh nọt ta.” Chàng quay đầu đi, tấm lưng vốn đã cứng đờ dần dần cong xuống.

Muốn thay đổi quan niệm cố hữu của đám người đó rất khó, cho nên ta cũng không giải thích thêm câu nào.

Chuyện gì có thể nói thì phải nói cho rõ ràng, mà chuyện không thể nói thì nên im lặng là vàng.

“Người nào cũng đồn bẽ ngoài Yêu vương nghiêng nước nghiêng thành, Tề Lam ca ca đã thấy lần nào chưa?” Ta cười đối chủ đề.

Câu này đương nhiên là nói thừa, Yêu vương đã là thành viên ngầm của tổ chức GODFIVE, thì chắc mắt cũng chẳng đẹp hơn Thiên Thanh bao nhiêu.

“Nghiêng nước nghiêng thành?” Tiếng cười lạnh của Tề Lam vọng tới như rít qua khe răng: “Dung mạo đối với nam nhân quan trọng lắm sao?”

Tất nhiên rất quan trọng rồi, nếu lớn lên mà cùng một dạng như Thiên Thanh, thì chàng nghĩ ta còn ngoan ngoãn đi theo chàng sao? Lúc đó chạy còn không kịp.

“Nếu không quan trọng, vậy Tề Lam ca ca cần gì phải để ý lời khen chê của người ta với mình?” Nghĩ là một chuyện, nhưng nói ra miệng lại là chuyện khác: “Bên ngoài cũng lắm chỉ là một lớp da, bên trong mới là bền chắc nhất.”

Hơn mấy trăm năm ta sống trên Thiên giới cũng không phải toàn là ngây ngô ngờ nghệch, nếu mỹ nam trước mắt canh cánh trong lòng tướng mạo của mình, thì đương nhiên ta phải khiến chàng thả lỏng phòng ngự rồi.

Bước chân đang định hướng tới trước của Tề Lam khựng lại một chút.

“... Phải... Mặc dù hiện ta như vậy... nhưng ta vẫn là...” Chỉ nghe chàng thì thào mấy câu, rồi quay đầu nhìn ta cười sáng lạng.

“Ngươi nói đúng, bẽ ngoài không phải là thứ quan trọng nhất.”

Cặp mắt tỏa sáng trên vầng trán trắng lồi, nhìn mới tươi mát phóng khoáng, thần nhiên tiêu sái làm sao.

Ta cảm thấy trước mắt mình bập bênh sóng biển, trong lòng đảo dạt một loại sung sướng ngọt ngào khó nói thành lời. Không ngờ một người đẹp trai như vậy lại coi trọng phát ngôn của ta, khiến lòng tự tin bùng nổ, cả cơ thể đều bay bổng lâng lâng.

Tiểu Ba dưới chân cảm nhận được nỗi lòng của ta, vội vàng phóng ra một vầng hào quang từ trong mây, hòa theo bối cảnh âm nhạc, vầng hào quang chậm rãi ngưng tụ thành một trái tim bông màu phấn hồng.

Lắc la lắc lư, lắc la lắc lư, trái tim bông lạng lẽ trôi dạt tới trước mặt Tề Lam.

Ta quỳnh lên, bị phần vung tay muốn đánh tan bông khí, thế mà nó cứ như có tình chống đối ta, hết né trái tới né phải, khẳng khái không chịu để ta đánh trúng.

Nhìn ta luống cuống tay chân, ức tới nổi đỏ bừng mặt, Tề Lam đột nhiên phì cười.

“Hóa ra pháp thuật của ngươi còn chưa tới đâu, chỉ điều khiển được đám Ba Động văn bình thường nhất này thôi.” Chàng lắc đầu mở miệng, khá là có tư thế của lão tiền bối: “Còn chọn một đám mây ngốc nhất.”

“Nó chỉ thỉnh thoảng loạn thần kinh thôi...” Ta dám khẳng định hiện tại mặt mình có thể lược chín nguyên quả trứng gà.

Tề Lam không phân bua gì với ta nữa, chỉ chuyên tâm cười, ánh mắt nhìn ta rồi cuộc cũng trở nên dịu dàng ảm áp.

“Rốt cuộc ngươi làm mất thứ gì, sao lại bị phi tử của Yêu vương bắt đi?” Thái độ phút chốc dịu đi, chàng cũng nhân tiện quan tâm tới chuyện cá nhân của ta: “Theo ta biết, Yêu giới châu báu nhiều không đếm xuể, phi tử của Yêu vương thấy nhiều biết rộng, không có gì lại hứng thú với đồ của Thiên giới.”

“Là Hương thú Thương Nam.” Ta xót xa than thở, hai tay che trán.

Thương Nam là biểu tượng đại diện cho Thiên đình, Hương thú lại là thánh thú Thương Nam, sợ là Ngọc Đế sẽ không cam lòng khiến biểu tượng của Thiên đình bị đánh đập hành hạ ở Yêu giới, đó chẳng phải là vô cùng nhục nhã sao? Yêu vương xảo trá thừa cơ bắt bí, muốn nuốt trọn hai vạn cuốn cổ thư Thương Nam, Ngọc Đế sao có thể chấp nhận? Bị gài vào thế khó đâm lao phải theo lao, chắc là hiện tại ông ta rất muốn bằm thây ta thành nhân bánh bao. Ôi, số ta khổ, lại vô tình bị cuốn vào vụ tranh chấp ngoại giao nan giải này!

“Hóa ra ngươi cũng vì mê muội mỹ sắc của Thiên Thanh mới làm lạc mất Hương thú?” Nét mặt Tề Lam lạnh hẳn đi, trong mắt có vẻ xa cách.

“Không phải không phải! Chỉ tại lúc đó ta lười nên lơ trớt việc thôi...” Ta khẩn cấp xua tay phủ nhận, trán thào mồ hôi lạnh — không ngờ sự tích yêu đương bị thâm của đệ tử Phương Thảo môn chúng ta lại đồn xa tới mức này.

Cặp mày trụi lủi của Tề Lam nhú lại lần hai, đánh giá ta từ trên xuống dưới, như thể muốn nhìn thấu vào lòng người.

“Thiên Thanh là một tên nguy quân tử bị người ta thổi phồng tới hư hỏng, còn luôn tự cho là đúng, nào được xinh đẹp như Tề Lam ca ca!” Ta quýnh quá, buột miệng thốt ra lời trong lòng.

Nói xong đã hối hận ngay lập tức, lòng nom nớp lo sợ làm tổn thương trái tim yếu đuối nhạy cảm của mỹ nam lần nữa.

Có điều lần này Tề Lam lại không giận, chàng chỉ cười nhạt một tiếng, như thể sự nhớ ra điều gì đó, tầm mắt tập trung vào một nơi vô danh nào đó sau lưng ta.

Tới khi lấy lại tinh thần, thoáng nhìn qua đáng vẻ nom nớp run run của ta, chàng an ủi một câu: “Đừng lo, câu này cũng không phải ta mới nghe lần đầu.”

Ta nhất thời mừng rơi nước mắt — chẳng lẽ cuối cùng Yêu giới cũng có một người tinh táo, thậm chí quan không bị rối loạn rồi sao? Bò Đê lão tổ mở mắt rồi, rốt cuộc mằm Đậu Đũa ta đã hết cô độc rồi! Mặc kệ nam nữ, mai sau gặp gỡ ta nhất định phải nhào vào lòng người đó òa khóc một trận, trút hết nỗi kinh hoàng và oan khuất dồn nén mấy trăm năm qua của ta!

Tề Lam bị bộ dạng thống thiết của ta làm giật mình, nửa cái đầu nhẵn bóng phản xạ ánh mặt trời.

“Tiên tử bị sao vậy?” Giọng có vẻ quan tâm.

“Hu hu...” Ta lau hai hàng nước mắt, nghẹn ngào lắm lắm: “Ta chỉ đang cảm khái thôi, người nói ra lời này nhất định là tỷ muội tốt của ta.”

Người có thể thấu hiểu lòng ta như vậy, chẳng lẽ là một ta khác ở thế giới song song ư? Hu hu hu!!!

Tề Lam nghe vậy thì ngẩn ra, thần sắc dần nghiêm túc lại.

“... Mặc dù bây giờ không phải, nhưng tương lai rất có thể sẽ phải.” Chàng nâng cằm, liếc mắt nhìn ta đầy ngụ ý.

Tuy không biết rõ ánh mắt này của Tề Lam có ý nghĩa gì, nhưng nghe chàng bằng lòng giới thiệu người nói câu này cho ta, trong lòng ta chợt bắn pháo hoa tung bùng.

“Váy của Tề Lam ca ca đẹp thật.” Một khi phấn chấn thì lá gan cũng to ra, ta hiếu kỳ sờ sờ cánh tay trần lộ ra ngoài của Tề Lam: “Là màu lam đặc biệt nhất xinh đẹp nhất ta từng thấy.”

“... Trước đây nó là một bộ áo choàng.” Tề Lam cúi đầu nhìn chăm chăm vào cổ tay của mình, như có phần tiếc nuối: “Là màu lam có một không hai trong Tam giới, không ngờ hôm nay lại thành...”

Thấy chàng lại sắp đa cảm, ta chớp thời cơ bay vòng vòng trước mặt chàng, cười duyên dáng: “Thật là khéo, màu áo choàng này của tiểu tiên cũng là có một không hai trong Tam giới!”

Bất kể đi đến đâu, bộ tiên bào màu đậu đũa đỏ này cũng là vốn liếng để ta tự hào.

Tề Lam lại lắc đầu bật cười: “Tiên tử nói đùa rồi, màu này có lẽ là độc nhất trên Thiên giới, nhưng không phải độc nhất toàn bộ Tam giới, ít nhất là ta đã từng gặp.”

“Cái gì?!” Hai mắt ta tròn to như chuông đồng, máu nóng sôi trào, tóc gáy dựng đứng: “Màu này tên là ‘Đậu Đũa Đỏ’, xin hỏi Tề Lam ca ca đã gặp ở đâu?”

Ta kích động tới nỗi bầu cánh tay người ta bầm tím cũng không phát hiện ra.

Nhưng câu trả lời của Tề Lam lại khiến người ta rất thất vọng.

“Không nhớ rõ. Chắc là đã gặp qua rất lâu trước đây, cho nên ta mới thấy quen mắt, chứ không nhớ tên.”

Đầu bị đổ ụp xuống một chậu nước lạnh, ta hậm hực buông chàng ra, vóc dáng của Ba Động vân cũng xui xuống theo.

“... Xanh biếc như làn xuân thủy ban sớm, đỏ ửng như ánh bình minh sắp lên.”

Tề Lam nhìn chiếc váy của ta, cúi đầu bổ sung một câu: “Tuy ta không nhớ rõ tên của màu nhuộm này, nhưng nhớ rõ, có người từng đề câu thơ đó cho nó.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Xanh biếc như làn xuân thủy ban sớm, đỏ ửng như ánh bình minh sắp lên.

Ta nghe chất giọng trầm khàn của Tề Lam đọc lên câu này, trong lòng bỗng ngọt lịm như được ăn món mật hoa Linh Tiêu thơm phức. Người có thể viết ra được câu thơ tuyệt vời như thế, nhất định có một lòng yêu thương sùng bái vô bờ bên đối với giống loài đậu đũa đỏ. Hẳn ta hay cô ta có quan hệ họ hàng huyết thống gì với ta không nhỉ? Tốt nhất hẳn ta hay cô ta là một nhân vật tai to mặt lớn quyền cao chức trọng, có thể một mai khi ta tìm được hẳn ta hay cô ta, thì đã có một ngọn núi lớn để dựa dẫm rồi, dù mai sau có gây ra bất cứ sai lầm gì, thì cũng không phải nom nớp lo sợ như hôm nay nữa.

Ôm ấp trong lòng ước mơ về một tương lai tươi đẹp, ta theo Tề Lam bước tiếp lên con đường phía trước.

Dọc đường đi vẫn có hàng đồng lời đồn đại khó nghe, nực cười hơn là, có một tên yêu tinh xấu hủ hồn rắp tâm muốn quyến rũ ta.

“Một tiểu mỹ nhân đáng yêu thế này, sao lại đi theo một tên quái vật tới da còn chưa lột hết chứ?” Đó là một con Bạch Hồ hóa thành hình người, hẳn vừa nhắc thấy ta và Tề Lam trên đường, lập tức lùi tới trước mặt mà không thêm suy nghĩ gì, cười làm dáng rồi chia một cái móng vuốt về hướng ta: “Tiểu mỹ nhân, đừng đi chung với sinh vật bậc thấp này nữa, hay là theo ca ca ẩm rượu, làm bạn phong hoa tuyết nguyệt nhé?”

Nào giờ bộ tộc Hồ yêu luôn thích ý vào sắc đẹp của bản thân để mị hoặc người khác, mặc dù ta đã nghe đồn từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên đụng phải. Đáng tiếc là chú em này quá xấu, chưa kể da mặt còn dày cui, ta thật lòng khó thể rung động nổi, vì thế chỉ đành bình tĩnh xoay mặt qua bên.

Tề Lam lặng thinh, chỉ nâng mí mắt lạnh lùng lên liếc Bạch Hồ.

Bạch Hồ thấy ta im lặng không đáp, sỗ sàng tóm lấy cổ tay ta, cái mặt cười sung sướng càng phô ra lộ liễu hơn: “Tiểu mỹ nhân, chẳng lẽ muội bị câm à? Đừng lo đừng lo, ca ca có thể trị được hết, chỉ cần muội gạt đầu một cái thôi, ca ca lập tức dẫn muội tới Cảnh Thái cốc...”

Đang sau có tiếng hít khí lạnh vang lên, kèm theo đó là vài ánh mắt ước ao cùng đổ kỵ phóng về hướng ta.

Ta không rõ những yêu quái này rốt cuộc ước ao chuyện ta bị tên xấu trai trước mắt dụ dỗ, hay là đổ kỵ ta được đến Cảnh Thái cốc gì đó? Nếu là về trước, thì ta thật lòng muốn ngoài đầu rỗng to một câu với họ, tặng không cho mấy người đó! Tốc hành đóng gói mang về đi! Chị đây hết chịu nổi rồi!

Đúng lúc này một bàn tay mọc đầy vảy lam đưa tới, di dời móng vuốt của Bạch Hồ xấu trai đi.

“Cảnh Thái cốc không cần người dẫn đường, ta sẽ tự đưa cô ấy tới.” Trong đáy mắt vàng như nền của Tề Lam ngưng tụ một con lốc ngầm.

“Chỉ bằng người?!” Bạch Hồ cứ như nghe được chuyện cười, bắt đầu ôm bụng cười nắc nẻ: “Ồi giờ ơi, còn không chịu tề một bãi tự soi mặt mình đi, tướng tá hệt như con cá bon, da thì xanh y như thần lẩn!”

Thì ra chân thân của Tề Lam là thần lẩn sao? Ta quay đầu nhìn chàng, ai dè lại thấy Tề Lam cắn chặt hàm răng, trán nổi gân xanh, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

Đây là điềm báo thú dữ sắp nổi giận! Ta nhanh chân nhào qua muốn cản chàng lại, thế nhưng vẫn chậm mất rồi. Tiếng cười của Bạch Hồ còn chưa tắt xuống hoàn toàn, một đường đỏ tươi đã đập xuống giữa mây hắt, nhanh gọn chia cơ thể hẳn ra làm đôi.

Cảnh tượng hệt như một cái lọ bạc bất ngờ bị bỏ đôi, bắn ra máu me tung tóe.

Ta rú lên một tiếng, bay nhanh tới chỗ Tề Lam, chôn cơ thể mình vào trong lòng chàng — Thiên đình lúc nào cũng thanh bình yên vui, nào có cảnh kinh khủng như địa ngục thế này?

Lòng ngực bên dưới gò má chột cứng đờ, sau đó có một đôi tay lạnh như băng vòng qua bờ vai ta, ôm ta chặt hơn nữa.

“Đừng sợ, chỉ là chém một con Cửu Vĩ Hồ mà thôi.” Bên tai dội lại giọng hiền hòa của Tề Lam.

Cửu Vĩ Hồ? Đó không phải là một trong những yêu quái có pháp lực hùng mạnh nhất của Yêu giới trong truyền thuyết ư? Tại sao lại bị chàng xẻ ra làm hai dễ dàng như vậy?

Ta rất muốn ngóc đầu lên để hỏi cho kỹ, nhưng mùi máu tanh cứ ập tới che trời lấp đất làm cho đầu ta choáng, ta chỉ còn cách co rúm lại dán chặt hơn vào lòng Tề Lam mà thôi.

Nhưng rất nhanh sau đó, mùi máu tươi chợt biến mất tăm, ta lặng lẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đoạn đuôi màu bạc nằm cô đơn trên đất.

“... Hẳn cắt đuôi bỏ trốn rồi.” Tề Lam lắc đầu, nét mặt có vẻ tiếc nuối: “Quả nhiên là Hồ ly gian xảo!”

Ta thấy cảnh này, tất nhiên cũng hiểu ngay Bạch Cửu Vĩ Hồ chưa chết thật, nhờ đó tảng đá lớn trong lòng ta cũng rơi xuống. Các thần tiên đều rất từ bi, không muốn thấy những chuyện tàn nhẫn.

“Ta thấy cái đuôi hồ ly này rất đẹp, chi bằng giữ lại cho tiên tử làm kỷ niệm?” Tề Lam đưa tay ra, cái đuôi đứt bay loạng choạng vào trong bàn tay chàng. “Đừng làm vòng cổ cũng rất đẹp.”

Ta vốn không muốn lấy, nhưng mà đuôi Hồ xù lông êm như nhung, đúng là đẹp hiếm thấy. Do đó giả vờ giả vịt từ chối một hồi, cuối cùng vẫn bỏ vào trong tay áo.

Đem về phối với bộ áo choàng Đậu Dừa Đỏ của ta, lông bạc điểm tuyết lên cổ áo, giấu lại đúng là cao quý siêu phàm mà.

“Tề Lam ca ca, Cảnh Thái cốc là chỗ nào thế?” Cát kỹ đuôi Hồ ly xong, ta hăm hở nhìn qua Tề Lam.

“... Là chỗ đặt Bắc Lãng phủ hiện tại.” Mỗi lần Tề Lam nhắc tới ba chữ “Bắc Lãng phủ” đều vô thức nhú mày.

“Hiện tại?” Người thông minh nhạy bén như ta, lập tức bắt lấy hai từ mấu chốt này trước tiên: “Tại sao là hiện tại? Chẳng lẽ trước đây Bắc Lãng phủ không ở trong Cảnh Thái cốc à?”

“Người không biết sao?” Tề Lam quay đầu lại nhìn ta chòng chọc, có hơi giật mình: “Một người không biết gì hết như ngươi, lại dám xông tới Bắc Lãng phủ một thân một mình?”

Dưới lời giảng giải của chàng, rốt cuộc ta đã biết, hóa ra phủ đệ của Yêu vương xây trên một tòa thành không có móng, đồng nghĩa với cung điện di động. Chỉ cần pháp lực đủ mạnh, Bắc Lãng phủ có thể mọc lên ở bất cứ địa phương nào.

Hơn năm trăm năm, Bắc Lãng phủ nằm ở biên giới giữa Yêu giới và Ma giới, hôm nay thì dời địa bàn tới ranh giới giữa Yêu giới và Thiên giới.

“Sao nó toàn nằm ở biên giới thế?” Ta bất mãn trề môi, lẽ nào Yêu vương lòng lang dạ thú vẫn còn muốn mở rộng lãnh thổ?

“Người ta thích ở đâu thì ở đó, người lo nhiều như vậy làm gì?” Tề Lam vừa bực mình vừa buồn cười, lừ mắt với ta: “Thương Nam vốn dĩ cũng là một tòa thành di động? Sao ngươi không đi hỏi thử tại sao Thiên Thanh muốn thổi nó tới Thiên giới?”

Thương Nam là một tòa thành di động?!

Ta chưa từng nghe chuyện này. Từ lúc ta thăng tiên có ký ức tới nay, Thương Nam luôn nằm lặng lẽ trong một góc yên tĩnh của Thiên đình. Trong lòng ta nó là mặt tiền của Thiên đình, là sự tồn tại chắc chắn không thể tách rời, vậy mà ai dè nó lại không hoàn toàn thuộc về Thiên giới!

“Thấy ngọc chưa?” Tề Lam thấy ta bàng hoàng, trong mắt hiện lên vẻ ranh mãnh như trò đùa dai đạt được hiệu quả mong muốn: “Ngươi xem Thiên giới các ngươi có gì tốt đâu? Tên nào cũng giấu nhem sự thật, nào quang minh lỗi lạc như Yêu giới chúng ta?”

“Xi, coi câu này đi, cứ như Yêu giới này là nhà huynh mở ấy.” Ta gọi hồn về, giấu đi sắc mặt hoang mang, con ngươi xoay tít một vòng rồi cười hi hi đánh lạc hướng: “Lẽ nào ta tính cờ nhặt được một Yêu vương?”

Vốn là một câu nói đùa vô tâm, ai dè lại khiến cho sắc mặt Tề Lam thoát cái tối sầm xuống.

“Không được nhắc tới hần ta!” Mặt chàng như có dòng khí hung tàn lướt qua.

Ta le lưỡi, thầm nhủ mỹ nam này nhất định có thâm thù đại hận gì đó với Yêu vương. Thế là bèn kéo tay chàng, nhỏ nhẹ dịu dàng trấn an: “Không nhắc tới, không nhắc tới nữa, huynh đã không thích thì ta suốt đời cũng không thèm nhắc.”

Tề Lam lẳng lặng nhìn ta một hồi, bỗng nhiên lại nở nụ cười.

Dáng cười phóng khoáng như vậy, trông hết như con gió mát thổi thốc qua mặt hồ khiến sen xanh nở rộ.

“Suốt đời không nhắc tới, cũng không được.”

Chàng buồn bực thả ra một câu khó hiểu, năm ngón tay xò ra, bắt lấy tay ta nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Nhắc không được, mà không nhắc cũng không được. Ta bị xoay vòng vòng tới chóng mặt, cứ ngo ngoe ngắc ngắc đề chàng dắt đi như vậy.

“Ta hỏi ngươi.”

Đi được nửa đường, Tề Lam vẫn luôn im lặng ít nói bỗng nhiên chủ động khơi chuyện.

“Lúc này Cửu Vĩ Hồ muốn dẫn ngươi đi, tại sao ngươi không theo hần?”

Ôi ca ca ơi, Bạch Hồ xấu ngang ngửa có khi còn hơn Thiên Thanh, ta theo hần chẳng phải là chuốc ức cho mình sao?

“Chẳng lẽ Tề Lam ca ca muốn ta theo hần sao?” Ta dừng bước lại, ngẩng ngốc nhìn tấm lưng của Tề Lam: “Huynh... chê ta làm phiền huynh sao?”

Vừa nói vừa nặn ra sóng nước mênh mông lấp lánh trong ánh mắt, chiều này là Thiên Giáng dạy, tỷ ấy nói thân là tiên nữ phải “Lấy lui làm tiên”, “Lấy nhu thắng cương”. Trên phương diện quan hệ xã giao này ta luôn nhờ cả vào tỷ ấy, nỗ lực học tập tỷ ấy.

Tỷ ấy đã từng nói, nhất định phải gọi “Ca ca” với bất cứ đối tượng khác phái có gương mặt xinh đẹp nào, “Dù sao ca ca muội muội cũng là kiểu xưng hô dễ dàng nhất nhanh chóng nhất để bồi dưỡng tình cảm.”

Ta nhớ lúc đó tỷ ấy nói tới mặt mày hớn hờ ba hoa chích chòe đủ thứ: “... Dù sao cũng phải làm thân trước, sau này mới tiện hạ thủ, không phải sao?”

Nhưng mà rốt cuộc hạ thủ làm sao? Ta đã không còn nhớ rõ nữa, nói tóm lại là một kiểu mua chuộc lòng người.

Quả nhiên, Tề Lam vừa nghe thấy câu hỏi đau thương của ta, thân thể đã cứng lại rồi.

“Lẽ nào người không cảm thấy đáng đáp của Cửu Vĩ Hồ... hết sức tuần tú sao?” Chàng dường như phải hạ quyết tâm rất lớn, mới nặn ra được một câu từ kễ răng.

Bốn chữ “Hết sức tuần tú” cuối cùng nghe khàn đục chất đặng tới cùng cực, hết như nói ra sẽ đòi mạng chàng vậy.

Quả tim nhỏ của ta tức thì bình yên lại, hóa ra mỹ nam này còn đang vướng mắc trong lòng chuyện ngoại hình của mình.

“Mặc kệ người khác nói gì, sau khi ta rút xuống Yêu giới thì người đầu tiên nhìn thấy vẫn là huynh.” Thướt tha bước lên, ta dán má lên tấm lưng đầy vảy của Tề Lam, giọng chan chứa thâm tình: “Ta chỉ nguyện theo huynh thôi.”

Tuy rằng, địa bàn chỉ giới hạn trong Yêu giới.

Ta cảm giác lưng Tề Lam đang phát run, rồi chàng xoay người lại, trong mắt pha đậm tâm tình không tan.

Sau đó có một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve trên tóc ta, một lần, hai lần, rồi ba lần.

Như bảo bối, như báu vật, như Phương chủ hay sờ lông Pháp Lang.

“... Chẳng lẽ chân thân của người là một con chim?” Chàng lặng lẽ lên tiếng, nhưng lại là giọng đùa cợt: “Để ta đoán thử xem, chim sẻ? Bò nông? Hay là Cú mèo?”

Ta trừng to hai mắt, giọng cao tay phải lên biểu đạt ý kháng nghị mạnh mẽ: “Ta rõ ràng là một Đậu Đũa tiên của Phương Thảo môn...”

“Vậy sao lại có tình tiết của chim non...” Chàng lẩm bẩm một tiếng, rồi ấn đầu ta vào trong lòng mình, thở dài khe khẽ: “... Bất kể thế nào, ta cũng rất may mắn.”

Ta rất may mắn, ta rất may mắn...

Vừa nghe mỹ nam nói với mình lời ngon tiếng ngọt, ta phấn khích tới nỗi muốn ngắt xiú — vì có ta đi theo mà người ta thấy may mắn đấy nhé! Chiều mua chuộc lòng người này quả nhiên là thành công rực rỡ, quả nhiên là đỉnh cao nghệ thuật!

Ta đắm chìm trong mùi vị hạnh phúc ngắt ngây, quên bém mắt chuyện đẩy mỹ nam ra, cũng quên luôn phải hỏi chàng “Tình tiết chim non” là gì, thậm chí Hắc Vô Thường ca ca ngày nhớ đêm mong ta cũng tạm thời quên mất.

Ta nhớ lại nhiều năm trước đây, nhớ tới cảnh tượng mình bị người ta cô lập.

Khi ấy vừa đúng dịp Thiên đình sắp mở hội Bàn Đào vô cùng náo nhiệt, vì có cơ hội được chọn vào đội nghi lễ đón khách nên các tỷ muội trong môn đều phấn khích hết sức.

“Đây là cơ hội duy nhất để GODFIVE tề tựu đông đủ, chỉ cần được một người trong số đó để mắt tới, là có thể bay vút lên đầu cành làm Phương Hoàng ngay...”

Thiên Giáng đã thì thầm với ta như vậy. Tỷ ấy đã có hôn ước với Long Thái Tử Đông Hải từ lâu, nên dù cũng bưng bưng hăng hái với chuyện tình yêu, nhưng chỉ dừng lại ở mức buồn dưa lê mà thôi: “Tỷ thấy Đậu nhi muội cũng nên sửa soạn chút đỉnh đi, uống ít gió sương vào, chăm sóc da mặt cho đẹp vào, Ngọc Lan tiên tử nhà người ta ngày nào cũng dùng Quỳnh Tương để đắp mặt kia...”

“Không muốn không muốn! Nếu bị nhìn trúng thật, chưa biết là phúc hay là họa đâu!” Ta đã được Thiên Thanh thủ tịch GODFIVE cho mở rộng tầm mắt rồi, hôm nay vừa nghe tới tên tổ chức này thì cả người đã muốn sốt rét.

“Xì!” Thiên Giáng cười nhạo ta: “Muội tướng đẹp ả, đến dự hội Bàn Đào cùng lắm là được một cơ hội trải nghiệm thôi, chẳng lẽ muội cho là có thể nhất kiến chung tình với ai đó, rồi định đoạt suốt cả đời thật đó à?”

Bây giờ ngẫm kỹ lại, lời của tỷ ấy quả thật chí lý, đáng tiếc khi đó ta vừa mới đứng vào hàng tiên ban, không có đạo hạnh gì mà còn mất trí nhớ, tính tình thật sự quá ngay thẳng đơn thuần.

“Gặp thì sao chứ?” Ta cau kinh bĩu môi, thở phì phì vật lại: “Người nào người nấy đều xấu ngang ngựa Trư Bát Giới, tiên cô nào bị mù mới tình nguyện lấy!”

Mặt Thiên Giáng dần ra.

“... Bất cứ giá nào cũng đừng để các tỷ muội khác nghe được câu này.” Tỷ ấy hồi hồn lại rất nhanh, vỗ vỗ đầu ta: “Không thì muội chết chắc.”

Khi ấy còn trẻ người non dạ, nên ta không hiểu được thâm ý của câu này.

Đội nghi lễ quý cô của hội Bàn Đào tổng cộng chỉ có mười tám chỗ, tất nhiên không có phần ta rồi. Ta khấp khởi vì không cần phải gắng gượng tươi cười oanh ca yến ngữ với một đồng đầu heo, nên ngày hội Bàn Đào hôm ấy bèn tung tăng đi tìm tiên Bò Đào xin rượu uống.

Đó là một đêm tuyệt vời biết bao, bầu trời đen điểm xuyết màu bích lục, ánh trăng nằm im lìm trên cao, như một mảnh hoa vàng trôi nổi trong ly rượu ngon màu xanh biếc.

Ta tưởng như có thể ngửi được mùi ngọt ngào thuần chất hòa quyện trong gió.

“GODFIVE là cái quái gì chứ? Ở trong mắt bọn tọa chỉ là đồ bỏ!” Nóc hơn phân nửa chén Xích Hà Châu mà tiên Bò Đào cho, ta bắt đầu làm càn, ngồi ngất ngưỡng trên nóc nhà thành thoi rung đùi.

Trên dãy núi phương xa thấp thoáng một bóng đen lắc lư, nhìn rất giống một con chó, ta nhất thời nhớ lại sự thật của truyền thuyết chó trời nuốt trăng, đột nhiên ngừng đầu cười to: “Ha ha ha, con chó ngốc này, còn chưa dài lông đã muốn xoi thỏ Quảng Hằng!”

Nói rồi, ta sực nghĩ tới chủ nhân của Hao Thiên Khuyển, cũng chính là thành viên GODFIVE, Nhị Lang thiên quân. Ban ngày ta đưa Thiên Giáng tới chỗ Tây Vương Mẫu Điện Hạ, có liếc thấy người này từ đằng xa. Ta ngỡ ngàng phát hiện tướng mạo của người này cực kỳ tàn ác, tiêu nhanh diệt gọn tiên tính còn chưa đủ, mà phục trang còn dung tục tột đỉnh, râu vàng dính bạc ngó hệt như tài chủ vườn!

Nghe đầu tiếng tăm của hắn cũng ngang ngửa Thiên Thanh, tuy người ta xấu hơn hắn một bậc, nhưng luận đáng người bản cốt cách xét áo quần, không thứ nào là không cao quý không thoát tục. Còn Nhị Lang thiên quân này thì lúc nào cũng xúng xính bộ áo giáp vàng chói, cưỡi con ngựa cao to, đi tới đâu cũng diễu võ dương oai cứ như sợ người ta không biết hắn là đại tướng quân, so ra quả là thua thảm hại mà.

Chắc, xem ra Nhị Lang thần hoàn toàn không hiểu chân lý của giới tao nhã bọn ta — khiêm tốn giản dị, mới là tầm cỡ nhất!

“Đồ Nhị Lang Thần xấu như ma! Đồ Nhị Lang Thần nhà giàu mới nổi! Chỉ bằng bản mặt của ngươi mà muốn các tỷ muội đánh nhau vỡ đầu gả cho ngươi hả?” Ta trút vào miệng thêm một hớp Ngọc Lộ ngọt lịm, choáng váng lâm bầm: “Dù ngươi có dùng kiệu lớn tám người khiêng tới Phương Thảo môn, mâm Đậu Đũa ta cũng sút thẳng ngươi ra ngoài...”

Chuyện sau đó ta không nhớ rõ nữa, tại lúc đó ta ngủ mất đất rồi.

Hôm sau tỉnh lại, thì tai họa đã giáng xuống đầu.

Thiên Giáng khăn cấp chạy tới lôi ta về, nói là trong môn có khách quý tới, chỉ rõ là muốn gặp ta.

Tới khi ta quờ quạng về tới chính điện, thì lại bị hù cho chết đứng — hóa ra khách quý chính là cái tên bị ta chửi bới tới qua, Nhị Lang thiên quân.

Ta vẫn còn nhớ như in, lúc đó Nhị Lang thiên quân dùng một loại ánh mắt quái dị như muốn ăn thịt người, quét hình sạch sẽ từ đầu tới đuôi, từ trong ra ngoài ta.

“Chẳng hay Thiên quân... đến Phương thảo môn của chúng ta vì chuyện gì?” Phương chủ nhìn bản mặt lầm li của Nhị Lang thần, hết nhin nổi đành mở lời trước.

“Bồn tọa chi đặc biệt đến xem...” Ánh mắt Nhị Lang Thần thâm trầm, đánh giá ta, lời nói ra lại vừa chậm vừa vang: “Tiên tử có gan yêu cầu bồn tọa dùng kiệu lớn tám người khiêng tới xin cưới, đến tột cùng là chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn cỡ nào?”

Uỳnh một tiếng, trên điện nổ tung, vô số ánh mắt căm ghét, phẫn nộ, kỳ diệu khó thể tưởng tượng nổi đồng loạt phóng tới ta.

“Thiên quân, Thiên quân xin chớ trách!” Mặt Phương chủ cứng đờ, thần tốc cười gượng với hắn: “Đậu Đũa tiên tính tình còn trẻ con, chẳng biết câu nào nên đùa câu nào không nên, thật ra muội ấy không suy nghĩ gì cả...” Nói rồi đáp cho ta một cú trời giáng: “Còn không mau quỳ xuống tạ tội với Thiên quân!”

Kể từ khi thắng tiên tới nay ta vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, Phương chủ chưa bao giờ nói nặng ta nửa lời, bình thường còn quan tâm có thừa, vậy mà hôm nay tỷ ấy lại bảo ta tạ tội với một tên tài chủ vườn, trái tim non nhất thời xóc nổi, giận dữ hất cằm lên.

“Ta không quý! Ta không nói đùa, toàn bộ là nói thật hết! Hắn xấu như vậy, đừng nói là kiệu lớn tám người khiêng, dù có lấy ngai vàng Liên Hoa của Quan Thế Âm nương nương tới mời ta cũng không thèm lên!”

Dưới điện đồng loạt vang lên tiếng hít khí lạnh.

Một phút mặc niệm.

Sau đó bùng nổ...

“Si tâm vọng tưởng!”

“Nghĩ một đằng nói một nẻo!”

“Muốn dùng chiêu này để thu hút sự chú ý của Thiên quân đây mà...”

Cứ như thỉnh linh bị thứ gì lay tỉnh, hàng loạt lời bình luận độc ác trút xối xả xuống đầu ta, mà toàn bộ đều bắt nguồn từ các đệ tử đồng môn thường ngày luôn xưng tỷ muội với ta.

Ta đứng lê loi trên điện, ra sức cắn môi, dằn lòng giả nào cũng không được nhỏ một giọt nước mắt.

Đó là lần đầu tiên ta ngộ ra, mình cô độc biết chừng nào.

Sau đó Nhị Lang Thần không nói gì nữa, chỉ cười hi hi như thỏa mãn lắm.

Còn ta nhờ đợt phong ba này, đã bị các tiên tử khác tẩy chay một quãng thời gian dài. Chỉ cần ta lộ mặt tới đâu, ở đó nhất định sẽ lạng ngất như tờ, mà ta vừa thò chân đi khỏi, sau lưng lập tức nổi dậy con bão bình luận khinh bỉ. Không ai ăn cơm chung với ta, không ai chịu tu luyện chung với ta, tới Thiên Giáng cũng né ta không kịp.

Nhớ lại quãng thời gian bị cô lập đau đớn đó mà tim ta còn quặn thắt, hầu như đêm nào ta cũng rúc trong chăn khóc than cho số phận mình, khóc mãi tới một đêm ta mơ thấy Bồ Đề lão tổ.

“Con à, tại sao ngày nào con cũng khóc?” Bồ Đề lão tổ chân giẫm sen vàng bay đến từ Tây phương, mặt mũi hiền lành, hòa ái dễ gần: “Khóc tới nỗi lão nạp thanh tu cũng bị con khóc tới rồi tung.”

Trước giờ ta luôn hết lòng sùng bái ngài ấy, bèn nhanh tay chộp áo choàng, trút hết những tháng ngày bị hắt hủi đau thương của mình.

“... Con thấy Thiên Thanh và Nhị Lang thần rất xấu sao?” Bồ Đề lão tổ cúi xuống nhìn ta, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc khó tin.

“Tổ sư gia, có phải là con bị bệnh rồi không, sao quan điểm lại đi ngược với người khác như vậy?” Ta thấy phản ứng của ngài ấy như thế, trong lòng sợ hãi suy đoán của mình trở thành sự thật: Lễ nào thâm mỹ quan của mọi người đều bình thường, chỉ có mỗi mình là bị lệch?!

Bồ Đề lão tổ nhìn kỹ ta thêm một lúc, sau đó chậm rãi thẳng người dậy.

“Không ngờ, không ngờ, TA lại...” Ngài lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài đành chịu.

Ta không biết TA mà ngài ấy nói là nam hay nữ, là tiên hay yêu, chỉ thấy nét mặt ngài buồn bã như vậy, bèn cầm không được nước mắt: “Chẳng, chẳng lẽ con có vấn đề thật?”

Nhưng Bồ Đề lão tổ lại lắc đầu cười khế tiếp, gió thu trong mộng mơn trớn góc áo bào xanh biếc của ngài, xoa dịu chân mày ngài, gió trời biêng biếc thổi tấp qua mặt.

“Con chỉ cần nhớ kỹ, bất cứ lúc nào bất kể ở đâu, chỉ cần tin điều mà con thấy, đừng vì ý kiến của người khác mà lung lay.”

Chỉ một câu này, đã định đoạt cho ta mấy trăm năm cô độc, mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh.

Đậu Đũa ta mãi mãi chỉ tin điều mình thấy, cho dù cả tam giới đều đi ngược dòng với ta, vậy thì có sao đâu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tay trong tay, ta bước theo Tề Lam sóng vai nhau tới miệng Cảnh Thái cốc.

Xin chú ý, tay trong tay là thể theo yêu cầu tha thiết của Tề Lam quân, Giang Đậu tiên ta vốn không phải là người thích rêu rao như thế đâu. Khổ nỗi Tề Lam quân quá nhạy cảm, mỗi khi ta muốn len lén rút tay ra, chàng sẽ nhanh chóng bắn về phía ta một loại ánh mắt thống khổ sống không bằng chết, rồi rầm phức tạp muốn chết mà chết không xong, ánh mắt này đúng là vũ khí có quy mô sát thương cực lớn, khiến ta khẩn cấp quăng mũ giáp đầu hàng.

Dọc đường đi ta vừa hớn hờ vừa sầu lo, hớn hờ là vì ta cảm thấy tay mình nhất định có một loại công dụng y học huyền bí nào đó, chẳng phải mọi người

hay nói “Điều y thánh thủ” sao? Còn sầu là bởi, nếu sau này chàng không nở rời tay ta, mưu toan chém đứt rồi trộm đi thì sao đây?

Cuối cùng tổng kết lại, ta cũng không biết tay mình lại tốt đẹp như thế, về rồi phải tranh thủ mua bảo hiểm thân thể mới được.

Miệng cốc là một cánh cổng son ngói biếc, tường cao ngất lẩn vào trong mây, ngoài cốc đứng mấy vị binh sĩ võ trang đầy đủ, tạo hình cao quý bất khả xâm phạm.

“Chẳng lẽ đi vào còn cần giấy thông hành sao?” Ta căng thẳng bám vào cánh tay trái của Tề Lam.

Tề Lam lắc đầu mỉm cười, khoe miệng cong lên, nhìn sang bên phải: “Bây giờ là thời đại kinh tế thị trường.”

Chỗ ánh mắt chàng rơi xuống là một cái đình nhỏ màu lam trang trí đẹp đẽ, hoành phi trên cửa đề ba chữ to rồng mây phượng múa — “Quầy bán vé”.

Ta nhất thời thở hắt ra.

Không biết sao, lúc này ta lại sức nhớ tới câu cửa miệng của Nhị Lang Thần: “Vấn đề gì hễ dùng tiền giải quyết được thì đều không phải là vấn đề.”

Đi tới trước quầy bán vé, Bạch Tuộc yêu tám chân đứng bán vé trông thấy ta, lập tức xổ ra chất giọng máy móc, dài giọng tụng kinh: “Phí vào cốc năm trăm, phí hướng dẫn du lịch năm trăm, bảo hiểm thương tổn ngoài ý muốn năm trăm, vé trọn gói một ngàn hai.”

“Sao lại mắc thế hả?!” Ta giật bắn, vô thức che hầu bao của mình lại.

“Đây là công trình kiến trúc cổ có lịch sử mười vạn năm, là cảnh quan được bộ di sản văn hóa và tự nhiên vũ trụ bảo tồn, là phong cảnh được Tam giới công nhận đạt cấp AAAAAAAAAA, nguoi tưởng nó là sân trồng rau nhà mình à?!”

Bạch Tuộc yêu liếc xéo ta một cái, ném ra cả đồng danh hiệu trắng lè để đập chết ta.

Vì cảm phục khí phách nói một hơi mười chữ A liên tục của Bạch Tuộc yêu, ta đành móc mấy tờ tiền mặt còn sót lại trong ví ra.

“Hai vé vào cốc, mấy thứ khác miễn...”

Ủ dột đăm chiêu dằng mấy tờ giấy bạc lên, nào ngờ câu cự tuyệt nghiêm khắc của Bạch Tuộc yêu lại đâm thẳng vào tai: “Không được! Nguoi chỉ được mua một vé!”

Cô ta dùng ánh mắt ghét bỏ kỳ thị quan sát Tề Lam sau lưng ta từ trên xuống dưới: “Hắn không được vào cốc.”

“Tại sao chứ?” Ta không hiểu mô tê gì.

Bạch Tuộc yêu không nói nữa, chỉ một ngón tay vào tấm biểu ngữ to đứng trước cửa — “Ma và kẻ xấu như ma không được vào.”

Bảy chữ đỏ tươi chảy máu đầm đìa, phô bày lộ liễu với bàn dân thiên hạ là Yêu giới ta đây kỳ thị chủng tộc.

Sắc mặt Tề Lam từ lam chuyển sang xanh lét, sau đó hóa ra cháy đen như than đá.

“Xuyt, khỏi cần vào bằng cửa chính, ta có cách.” Ta thò đầu rù rì vào mép tai đã biến thành màu mực của chàng.

Tề Lam quay đầu nhìn ta, trên gương mặt anh tuấn ngập đầy nghi hoặc.

“Theo ta, theo ta.”

Vỗ vỗ vào lưng chàng trấn an, ta cười duyên dáng bước ra khỏi đình.

Lúc này khi đi dọc theo con đường này, ta phát hiện tuy Cảnh Thái cốc canh phòng nghiêm ngặt, nhưng không phải là kín không kẽ hở, chỉ ít cách miệng cốc ba trăm thước còn có một cửa vào.

“Huynh xem Hóa Nhân Kim Tinh của ta đăng cấp chưa!”

Chỉ vào cánh cổng sắt rỉ sét treo vắt vào một cái khóa đồng to, ta cười tới nỗi không khép được miệng, nữ thanh tiên theo trường phái tao nhã luôn biết thi triển ưu điểm của mình đúng lúc đúng nơi.

Thế mà ngoài dự đoán của ta, Tề Lam lại không lộ ra vẻ tán thưởng như ta mong đợi, ngược lại ánh mắt còn nặng nề hơn.

“Tề Lam ca ca, có phải huynh lo cái khóa đồng này đúng không?” Người thông minh sáng dạ như ta, lập tức vạch trần ra sự lo lắng của chàng.

Tề Lam không đáp mà chỉ hơi nheo mắt lại.

Thứ mà ta luôn chờ đợi chính là giờ khắc này.

Trên Thiên đình, mỗi tiên nhân đều có bản lĩnh giữ nhà của riêng mình. Thứ nhất có liên quan tới nguyên thân của mình, là bản lĩnh trời sinh; thứ hai là mai sau tu luyện đột phá tầng, đây gọi là tuyệt chiêu.

Tỷ như Phương chủ xinh đẹp kiều diễm, sở trường là dùng kỳ hương để mê hoặc người, rồi tỷ như Thiên Nhân trên trấn Nhị Lang thần, không cần bước chân ra khỏi nhà vạn sự đều biết hết. Nhớ năm xưa ta cũng từng nặn óc suy nghĩ rất lâu —— thân là một Đậu Đũa tiên, suy cho cùng ta có tài năng thiên bẩm gì khác với người thường đây? Còn không phải là bị người ta chiên xào rán luộc làm món ăn kèm sao!

Nghiền ngẫm tròn một trăm năm, rốt cuộc ta đã ngộ ra chân lý, lén quyết tâm vùi đầu chăm chỉ tu luyện.

Hôm nay, giây phút ta phô bày công lực đã tới rồi.

“Tề Lam ca ca, huynh xem đây.”

Bắn cho Tề Lam một ánh mắt ngọt lịm, sau đó ta chấp hai tay thành hình chữ thập, cúi đầu niệm tâm quyết.

Theo tiếng niệm tâm quyết ngày một nhanh, thân thể ta cũng bắt đầu biến hóa —— biến nhạt, sang trong suốt, rồi dần dần kéo dài hóa mảnh, cuối cùng hóa thành một sợi chỉ bạc mảnh như dây câu.

“Tề Lam ca ca, huynh xem ta đi, chấp hết mọi loại hang hốc, loại nào ta cũng chui vào được, nói chi một cái ổ khóa bé xíu?”

Vênh mặt dưới ánh mặt trời, đắc ý đong đưa cái thân đứng dậy.

Há! Dương Liên tiên từ lúc nào cũng tự hào với cái eo thon “Như liễu mảnh đón gió” của mình, thật ra chỉ cần mảnh đậu đũa ta chịu làm, thì còn không thon hơn cô ta sao! Bản lĩnh sở trường của Đậu Đũa tiên ta chính là —— biến dài mảnh, biến dài mảnh đây nhé!

Vào thời khắc này, cái mặt nạ thâm trầm của Tề Lam cuối cùng cũng sụp đổ.

“Người...” Bờ môi chàng khẽ run, nhưng cả buổi trời cũng không thả ra được một từ hoàn chỉnh.

Ta đoán nhất định lúc này chàng khá là kinh diễm với tài hoa của ta, trong lòng ta vui sướng quá đổi, lập tức quay đầu chui vào trong ổ khóa.

“Tiên tử khoan đã...”

Chưa đợi ta nghe rõ Tề Lam nói gì, chỉ nghe “Àm” một tiếng, ta bị một sức mạnh khổng lồ bắn ngược trở lại.

“Đau quá!”

Ta té lăn quay, đầu cắm xuống đất miệng gặm đầy cát, nhân tiện té về nguyên hình.

“Sao lại liều vậy chứ?” Tề Lam đỡ ta đang nước mắt lưng tròng nhe răng há miệng dậy, trên mặt còn có vẻ rảnh nhin cười: “Cánh cổng này đã bị Yêu vương làm pháp thuật, không phải thứ mà một mình tiểu tiên tử ngươi nói xông vào là xông vào được đâu?”

“... Sao người ta biết có pháp thuật chứ...” Thể hiện phong cách thất bại, ta tự thấy không còn mặt mũi nào để nhìn đời, bèn mau lẹ kéo tay áo che mặt, giọng cũng yếu đi rất nhiều: “Ta còn tưởng tu chiêu Rút Mảnh công này là vạn sự đại cát rồi...”

Nếu thành công thì tương lai còn có thể làm thợ mở khóa kiếm khoản thu nhập thêm.

Rốt cuộc Tề Lam hét kiềm chế nổi, cười phá lên.

Tuy cánh cổng này ta không mở ra được, nhưng rốt cuộc chúng ta vẫn vào Cảnh Thái cốc thành công.

Bởi vì sau đó người mở là Tề Lam, nhẹ nhàng dễ dàng, đẩy phát là mở, ngay cả chân mày trĩu cũng chưa nhú cái nào.

Ta không cam lòng quần lấy Tề Lam, hỏi cho bằng được bí ẩn trong cửa, nhưng chàng chỉ cười nói: “Chủ yếu là cửa này căn mỷ nhân không căn người xấu xí.”

Tất nhiên ta biết chàng đang lừa ta, trong lòng có một loại cảm giác mất mát “Vốn định làm bộ làm tịch kết quả lại bị một bậc thầy làm bộ làm tịch chính hiệu đánh bại.”

Cảnh Thái cốc là một nơi rất ư xinh đẹp, phong cảnh có thể nói là một mắt một còn với Thương Nam. Mặc dù vé vào cửa đắt đỏ, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nói là đáng giá. Hôm nay hai chúng ta trốn về, cảm giác tất nhiên còn đáng giá hơn cả đáng giá. Không tin thì người cứ nhìn Tề Lam quần mà xem, hiện tại chàng đang nhìn hồ nước sắc sỡ chạy dài mà kích động tới nổi đỏ mặt kìa.

“Núi sông đẹp thật.”

Ta hiểu rõ nỗi lòng của chàng, khí phách vỗ vỗ vai chàng.

Tề Lam đành mặt không trả lời.

“Giang sơn đẹp đẽ biết bao, làm khom lưng biết bao bậc anh hào!”

Ta ngẩng đầu lên trời, rung đùi đắc ý phát biểu thẳng thắn suy nghĩ trong lòng.

Sau đó cười hì hì ngoảnh đầu lại: “Tề Lam ca ca, huynh nói thủ thơ Đế Vương này có hay không?”

Tề Lam cúi đầu trầm ngâm chốc lát, phóng qua ta một ánh mắt sâu sắc: “... Rất đúng.”

Ta nghĩ chẳng bị cảnh đẹp làm chấn động tới loạn óc rồi, rõ ràng ta hỏi “Có hay không”, vậy mà chàng lại đáp là “Đúng hay không.”

Có điều hoa cỏ ở Cảnh Thái cốc đích thực rất tuyệt diệu, chỗ chúng ta đang đứng là một biển hoa mênh mông cao tầm nửa thân người. Biển hoa này khá là thú vị, hình dạng tổng thể của nó là Bát quái Thái Cực, một nửa màu tím, nửa còn lại màu trắng, cánh hoa trong suốt như lưu ly, khi gió thổi lửa qua, ngợp cả bầu trời là hương hoa ngọt ngào thấm vào tim phổi.

“Trước giờ ta chưa từng thấy loại hoa này, nhìn hơi giống với hoa Triều Nhan(*)!”

(*) Tên gọi khác của hoa bìm bìm.

Ta cúi đầu nghịch một nụ hoa tím bên cạnh.

Cùng là nữ thanh tiên tao nhã như nhau, Triều Nhan tiên tử cũng có hai tên tục khác mà bất cứ giá nào cũng không được gọi thẳng ra —— bìm bìm và hoa loa kèn. Cho dù hai cái tên sau nổi tiếng hơn nhiều.

“Hoa này còn lợi hại hơn giống Triều Nhan nhỏ bé đó nhiều.” Tề Lam hừ nhẹ một tiếng, khịt mũi cười nhạo.

“Lợi hại ở đâu?” Ta méo miệng không cho là đúng, pháp bảo hoa tiên tính tới tính lui cũng chỉ có mấy loại, chẳng lẽ Triều Nhan yêu giới không những thổi kèn, mà còn diễn tấu hòa âm được à?

“... Người hái một đóa hoa tím đưa cho ta.”

Tề Lam hơi cong khóe miệng, nhìn tới nỗi ta hoa cả mắt tim run run.

Lập tức ngắt một đóa hoa trong suốt lóng lánh, cung kính lễ độ trình lên nam tử đẹp như mơ trước mắt.

“Tề Lam ca ca, huynh thật sự quá đẹp trai!” Bên tai bất thành linh lọt vào một tiếng hò hét quen quen.

Ta vênh tai cảnh giác, nhưng rõ ràng quanh đây không có một bóng người nào khác.

“Tề Lam ca ca, huynh thật sự đẹp trai quá chừng!” Cái giọng quen quen đó lại xông tới.

Là đồ mê trai nào lộ liễu như vậy, còn dám hét ra tiếng lòng của ta?

Ta banh mắt hét cỡ, quay cổ tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng mà chung quanh vẫn yên tĩnh như cũ, chỉ có mỗi ta và Tề Lam đang trừng nhau, bốn mắt xoay tròn.

“Tề Lam ca ca, huynh thật tình rất đẹp trai! Ta thích huynh quá đi mất!”

Lúc tiếng thét thùng màng nhĩ vang lên lần nữa, rốt cuộc ta đã tìm được nơi bắt nguồn âm thanh —— là bông hoa tím bè ngoài hệt cái loa đang nằm trong tay Tề Lam kia.

Lẽ nào đóa hoa này có chung xu hướng thẩm mỹ với ta, biết nam tử vậy lam trước mắt là một mỹ nam đẹp trai sét đánh vô địch?

Ta nghi hoặc nhìn về phía Tề Lam, nhưng lại phát hiện chàng đang dùng một loại ánh mắt khó thể tin nổi nhìn đóa hoa trong tay.

“Tiên tử có biết... hoa này tên gì không?” Bỗng qua một lúc lâu, lâu tới nỗi mắt ta cay xè, Tề Lam mới chịu ngẩng đầu lên nhìn ta, trong giọng nói xen lẫn một tia chất đặng khó hiểu.

Ta lắc đầu nguây nguẩy, trông khá giống cái trống lắc.

“... Hoa này có một sở trường đặc biệt, chính là cảm nhận nội tâm của người hái nó, đồng thời nói thẳng ra mà không thêm bớt —— là “Hoa Chân Tâm”.

Tề Lam dùng thái độ bình tĩnh tinh tảo, thông thả tình tường nói toạc ra đáp án.

Còn ta, nghe xong ba chữ cuối, chân thân của ta hình như sắp tan đàn xẻ nghé luôn rồi.

Á á Bỏ Đê lão tổ của con oi, nhà nhà đều nói thiếu nữ ôn áp tình cảm bao giờ cũng là thơ, còn mằm Đậu Đũa con mới lơ mơ một chút đã bị cái hoa loa

kèn chết tiết này rống ra hết tim gan phèo phổi chẳng thềm kiềng nề gì, đã vậy còn rống ba lần liền! Cái kiểu nói huyết toét không lãng mạn không quanh co như thế, thử hỏi về sau gương mặt nhỏ nhắn mỏng manh của nữ thanh tiên tao nhã thuần khiết còn đây biết giấu vào đâu đây?

Hoa Chân Tâm ơi hoa Chân Tâm, Đậu Đũa tỷ tỷ hận ngươi!

“Giận rồi à?” Có lẽ cảm giác được tâm trạng xúc động của ta, Tề Lam bèn dè dặt dọ lời.

“Không có.” Ta cúi đầu xui lợ, âm mưu che giấu gò má đang nóng rần của mình.

“Hoa Yêu giới vốn không sinh trưởng theo lẽ thường, ngươi đừng để trong lòng.” Tề Lam quân hiên lành giang tay bắt thang cho ta leo xuống: “Chẳng qua chỉ tiêu khiển một chút thôi.”

Ta liếc đóa hoa tím tới trắng mắt, xoắn xoắn khăn tay, im ru.

“Đây, ngươi nhìn cái này xem.” Tề Lam đưa qua cho ta một cành hoa đỏ thắm hình dáng khá giống với sen vô ngựa(*), giọng mềm mại: “Không tin ngươi sờ thử nhị hoa của nó đi.”

(*) Sen vô ngựa hay còn gọi là hoa loa kèn sông Nin.

Nét mặt chàng ôn hòa, dáng vẻ lấy lòng hiềm có, nên ta cũng đành ỉu xiu chọt đóa hoa một cái cho có lệ.

“Kết hôn, kết hôn, xin kết hôn với ta đi mà!”

Ai dè cánh sen vô ngựa này vừa bị ta chọt vào, đột nhiên ngừng nguẩy cực kỳ vui vẻ.

Ta bị hù cho giật thót, sẩy tay vứt đóa hoa xuống đất.

“Kết hôn, kết hôn, xin kết hôn với ta đi mà!”

Cánh sen vô ngựa kiên cường la hét ngừng nguẩy thêm mấy cái, sau đó xui lợ bất động.

“Hoa này tên là “Cuồng kết hôn”.”

Tề Lam nhìn bản mặt ghen hòng chết trân của ta, bỗng nhiên bật cười, rồi đưa qua tiếp một giống thực vật na ná như cúc Ba Tư màu ngọc bích: “Ngươi sờ nó nữa xem”

Lúc này ta đã có kinh nghiệm, chậm chậm chọc ngón tay vào nhị hoa, đầu ngón tay vừa có cảm giác mềm mềm, đã nghe một tiếng rú bắn ra từ giữa cánh hoa như mắc chứng tâm thần phân liệt:

“Ly hôn, ly hôn! Bà đây muốn ly hôn với ngươi!”

Cánh hoa run bần bật, gào rú xé ruột xé gan, khiến người ta ngổn ngang trong gió.

“Ta biết rồi! Tên hoa này bảo đảm là ‘Cuồng ly hôn’, đúng không?”

Tề Lam còn chưa mở miệng ta đã hăm hở thể hiện trí khôn. Danh hiệu nữ thanh tiên tao nhã học thức cao không phải tự dung mà có đâu, ít nhất cũng biết suy một ra ba đấy nhé.

“Không.” Vậy mà Tề Lam lại chậm rãi lắc đầu: “Hoa này tên là — “Bà đây gặp đồ phản bội”.”

Cuối cùng ta đã tan vỡ triệt để, hai hàng lệ đọng đưa trên gò má. Từ khi đến Yêu giới, ta mới phát hiện bản thân luôn không ngừng phát triển về hướng sụp đổ hình tượng, thật quá mức bi kịch mà!

“Ai đặt tên này cho nó vậy hả?!” Dưới cơn thịnh nộ quá hóa giận, ta vút phăng “Bà đây gặp đồ phản bội” xuống đất, dành cho kẻ đặt tên lời khiển trách nghiêm khắc: “Quá khó nghe, quá khó đọc, quá nhà quê!”

Lẽ ra ta còn muốn chửi thêm nhiều tính từ đặc sắc khác, nhưng vì ngại nguyên tắc thanh lịch của nữ thanh tiên, nên không thể làm hơn được.

“... Có lẽ là một nữ tử, sau đó không biết sao lại lan ra rộng ra.”

Tề Lam nhìn cái dáng lâu bầu phần uất của ta, cười tới nổi mỗi miếng vẩy trên người đều mở ra: “Nhưng giờ xem ra, đây là nhân vật đầu óc nhanh nhạy có tài nhìn xa trông rộng.”

Lòng tự ái kẻo bông của ta không chịu nổi sự đả kích này, lẳng lặng rút cổ lại, nhủ bụng hay là hóa thành một sợi dây rồi bay đi thôi!

Đúng lúc này một cảnh liễu màu bạc lặng lẽ xuất hiện trước mặt ta.

“Ngươi sờ thêm cái này đi.” Tiếng nói bên tai không hề chứa vẻ bốn cọt, mà là dịu dàng an ủi: “Sẽ có điều ngạc nhiên.”

Ta miễn cưỡng thò ngón trỏ ra chọc bừa lên lá liễu, chỉ nghe “Đinh” một tiếng, một loại âm thanh mà ta chưa từng nghe qua, giống như tiếng giọt nước mưa gõ vào chuông bạc, dư âm còn văng vẳng bên tai, thật là thanh thúy.

Vừa mừng vừa sợ, ta lập tức nghiêng bàn tay miết nhẹ dọc theo cành liễu, tiếng đinh đinh đang đang lại vang lên thánh thót, hết như âm thanh thiên nhiên đến từ ngàn xưa, bước qua hồng trần sôi sục, khuấy động cõi lòng vạn vật.

“Đây là cây Mộng Linh(*).” Giọng trầm thấp của Tề Lam vang lên: “Chỉ buổi tối mới có thể phát ra âm thanh, âm sắc đẹp như ảo mộng, cho nên mới được gọi là Mộng Linh.”

(*) Chuông mộng.

Ta lơ mơ ngẩng đầu, hóa ra mặt trời đã xuống núi từ lúc nào không hay, lúc này Cảnh Thái cốc trông giống hết một vườn hoa lấp lánh rộng thênh thang. Cây Mộng Linh màu bạc rủ xuống dài thật dài, ôm ấp hòa quyện vào nhau trong gió đêm, hoa Lưu Ly ngũ sắc run khê trong gió nhẹ, tỏa ra hơi thở thơm ngát nức lòng người. Đôi mắt ra xa, bạt ngàn núi đồi chìm trong ráng chiều đỏ rực, hòa với từng nốt hòa âm mê hoặc của Mộng Linh, lộng lẫy tột cùng, mà cũng rực rỡ tột cùng.

“... Đẹp quá.”

Ta ngo ngác nhìn cảnh đẹp huyền ảo khôn cùng này, không dần được tiếng cảm thán phát ra từ đáy lòng.

Hoa cỏ Yêu giới siêu phẩm thoát tục như vậy, thân là một cây Đậu Đũa, ta cảm thấy áp lực rất lớn.

“... Nếu có thể ở lại đây cả đời, thì không biết hạnh phúc bao nhiêu.”

Ta cứ như bị mê hoặc, thì thào một câu như vậy.

Tề Lam không tiếp lời, chàng chỉ nhắm mắt lại nghe tiếng gió, mỉm cười mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

“Tiên tử, rốt cuộc tên thật là gì?”

Gối hai tay sau đầu nằm ngửa trong rừng hoa rậm rạp, Tề Lam híp mắt lười biếng, tắm mình dưới ánh trăng.

“Không phải đã nói với huynh rồi sao, ta tên là Giang Đậu!”

Ta ngồi bên cạnh chàng, lúi húi đào hạt giống “Hoa Chân Tâm”.

Loại hoa này thật sự có lực sát thương quá cao, còn hiệu nghiệm hơn cả thuốc mê, ta nghĩ bụng nên đem về mấy cây trồng trong sân để phòng khi cần tới.

“... Hừ, vậy xin hỏi tiên tử cư trú ở đâu?” Tề Lam lạnh lùng hừ một tiếng tỏ ý bất mãn.

“Huynh muốn làm gì?” Dừng đôi tay đang đào xới lại, ta mím môi nhìn chàng cảnh giác, giật tiền hay cướp sắc? Biết sao được, bản tiên cô chính là nhân vật cao vòi vọi tài mạo song toàn mà.

“Ta tự có sắp xếp.” Giọng điệu của Tề Lam vẫn tàn mạn như trước, tới mí mắt cũng không buồn nâng.

Ta nghĩ ngợi một chút, bèn nói đại khái chỗ ở, nhưng không nói kỹ địa chỉ nhà.

Tuy Tề Lam quân quyền rủ dụ người, nhưng chàng là yêu còn ta là tiên, Thiên đình đã quy định bằng văn bản rõ ràng, cấm yêu đương vượt qua chủng tộc. Cho nên tuy ta rất thích bề ngoài của chàng, nhưng vẫn phải cắn răng quyết định làm bè nước tương phùng, không nên quen thân.

Ta sợ tới cuối không khống chế được lòng mình, yêu ~ chàng ~ mất ~, ôi!

“Sáng mai ta sẽ dẫn ngươi tới cổng Bắc Lãng phủ, ngươi tự tìm cách chuồn vào đi.”

Đêm khuya thanh vắng, Tề Lam lẩm bẩm một câu như nói mớ.

“... Huynh mặc kệ ta sao?” Hạt giống bé xiu lọt qua kẽ hở ngón tay, rớt xuống đất, còn ta thì ngệt người há to mồm.

Nhưng lời vừa thốt khỏi miệng ta đã hối hận ngay, người ta chỉ xuất phát từ lòng tốt mới dẫn đường cho ta, bây giờ đã tới nơi an toàn rồi, chẳng lẽ còn hy vọng người ta xông vào trong phủ lên trộm Pháp Lang ra cho ta sao?

Do đó ta hấp tấp đổi giọng, vâng dạ nói: “Đa tạ Tề Lam ca ca, người tốt sẽ bình an.”

“Thật ra Rút Mảnh công lúc sáng của người rất tốt, ngày mai cứ dùng thử nó đi.”

Chàng lại thả ra một câu nhàn nhạt, sau đó quay đầu ngủ mất đất.

Trong đầu ta tràn ngập nỗi sợ hãi với tương lai không xác định, thành thử cả đêm không chợp mắt nổi chút nào.

Sớm hôm sau, Tề Lam dẫn ta tới một vách đá lơ lửng, chỉ vào tòa nhà xa hoa ánh tím với mây mù lượn quanh đằng xa, nói: “Chính là chỗ đó.”

Ta ngấm nhìn đỉnh đài lầu các phong độ hiên ngang, càng khó dần nổi thấp thỏm trong lòng.

“Đừng sợ, bên trong không có yêu quái ăn thịt thần tiên đâu.” Tề Lam rút một miếng vải xuống đặt lên trán ta, thấp giọng niệm một bí quyết, chiếc vải im lìm khảm vào mi tâm ta, trông hết như ngọc bích nhấp nháy u quang.

“Đẹp quá!” Ta nhìn bóng mình hắt vào trong mắt chàng, nhất thời quên hết sợ hãi, xoay người soi lên vũng nước bùn bên cạnh chân, làm dáng: “Sao không thấy đau tý nào vậy?”

Chẳng lẽ đây là kỹ thuật đỉnh thủy tinh, trào lưu mới nhất mà mọi người hay kháo nhau sao? Nó chính là hạng mục mới Thất tiên nữ dùng để tân trang nhan sắc đó nhé!

“Chiếc vải này có thể tạm thời che lại tiên khí của người, tuy nhiên thời gian có hạn.” Trên gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ của Tề Lam hiện lên vẻ lo lắng: “Tốt nhất trước khi chiếc vải tróc ra, người nên thăm dò được chỗ nhốt Hương thú.”

Ta kiểm chế cơ thể đang đơng đưa lại, gạt đầu nghiêm túc.

“... Lúc ta không ở đây, bản thân phải cẩn thận một chút.”

Nhẹ nhàng vén lọn tóc rối bên má ta ra sau tai, ánh mắt của Tề Lam trở nên âm trầm phiến muộn: “Nếu không thể tìm được Pháp Lang, thì cứ về nhà chờ, nhất định sẽ có... tin truyền tới.”

Ta chớp mắt mấy cái.

Tuy không rõ ngụ ý trong đó, cũng không biết có ai sẽ truyền cho ta tin gì, nhưng dưới bầu không khí nặng nề thế này, ta tất nhiên phải khôn ngoan gạt đầu.

“Được.”

Ta đáp một tiếng, sụp đầu xuống.

Trên đỉnh đầu vọng tới một tiếng thờ dài, nặng nề chậm chạp như ngàn quân đàn áp, sau đó một cánh tay đưa qua, nhẹ nhàng ôm lấy vai ta.

Trong tích tắc, chỉ trong tích tắc thôi, cánh tay kia đã rút lại thật nhanh.

Ta ngẩng phát đầu lên.

Người trước mắt đã biến mất, để lại trong không khí một mùi hương phảng phất.

.

Sau khi lên vào Bác Lăng phủ một cách ngon ơ, ta hóa thân thành một nha hoàn áo vải mặt mũi bình thường.

Nếu một mình đột nhập vào phe địch, nói sao cũng không được để lộ thân phận thật. Cũng may chiếc vải lam của Tề Lam anh dũng phi thường, dọc đường ta đi đứng nghênh ngang, vậy mà chẳng có nửa yêu quái nào phát hiện ra ta là tiên.

Chẳng qua càng đi càng thấy lạ, những yêu quái qua lại trong Bác Lăng phủ, phần đông đều cầm trong tay một cành “Cuồng kết hôn” đỏ thắm. Hoặc tùm năm tùm ba kết bạn, hoặc đi một mình, nhưng điểm chung là sắc mặt ai cũng vui tươi hơn hờ.

“... Đây đúng là chuyện tốt trăm năm khó gặp mà... loáng cái đã tới rồi...” Bên cạnh có hai vị mỹ nhân một xanh một trắng sóng vai đi ngang qua, ngừng nga ngừng nguẩy, thật là đáng đi yêu điệu.

“Xin hỏi nhị vị tỷ tỷ đang đi đâu vậy?” Ta không kiềm được tò mò, bèn hỏi toạc ra.

Nữ yêu áo trắng liếc sang ta, lạnh mặt không đáp.

Nữ yêu áo xanh quét hình ta từ đầu tới đuôi, rồi nũng nịu lấy tay áo che miệng, cười khê: “Tới chỗ mà ngươi không nên tới.”

Ta còn chưa kịp hỏi “Chỗ không nên tới” là chỗ nào, nữ yêu áo trắng đã kéo nữ yêu áo xanh đi mất: “Đi đi! Rầy rầy với kẻ xấu xí làm gì? Phí thời gian!”

Nhìn theo bóng lưng thướt tha đi xa của hai người mà ta phải ai oán thở dài.

Nhị vị tỷ tỷ à, chỗ bản tiên cô không nên đi nhiều lắm! Tỷ như chỗ nhót Pháp Lang ấy, sao các người không chịu nói chi tiết thêm tỷ nữa chứ?

Nghĩ tới đây óc bỗng lóe sáng, ta niệm một bí quyết hóa thành con ong mật nhỏ lặng lẽ núp ở ven đường.

Rất nhanh sau đó lại có một Xà yêu cầm “Cuồng kết hôn” đi ngang qua, ta chớp thời cơ phóng tới.

“Ồi má ơi, ta không có mặt đâu, ngươi đừng chích ta!”

Không ngờ “Cuồng kết hôn” trong tay Xà yêu lại run cánh lầy bầy, kêu cứu thất thanh.

“Xuyt, không được nhúc nhích!” Ta dùng móng vuốt đào đào nhị hoa, bày ra bộ dạng kẻ ác, hăm dọa: “Nhúc nhích nữa thì cho ngươi đoạn tử tuyệt tôn luôn!”

Ngôn ngữ bọn ta dùng là loại độc quyền của giới hoa cô, thành thử Xà yêu không phát hiện ra tí bất thường nào, cô ta cứ cầm đầu chạy miệt mài, ngay cả liếc cũng chưa liếc chúng ta cái nào.

“Người ta còn là thiếu nữ mà!” Ai dè “Cuồng kết hôn” vừa nghe về sau đã xấu hổ nũng nịu: “Còn chưa có cơ hội mang thai mà...”

“Được rồi, lát nữa tìm cho ngươi một nhà chồng!” Ta nhất thời đau đầu, nghiêng răng ken két rồi đào thêm cái nữa: “Mau nói cho ta biết, những yêu tinh này đang định đi đâu?”

“Tất nhiên là đi theo đuổi tình yêu rồi!”

“Cuồng kết hôn” vừa nghe mình có hy vọng lập gia đình thì xúc động mãnh liệt, giọng vang dội hẳn lên: “Hôm nay Bắc Lăng phủ có khách quý tới, Yêu vương đích thân mở tiệc tiếp đãi, nên tất cả mỹ nhân Yêu giới đều rục rịch mạnh động!”

“Nếu Yêu vương mở tiệc thì phi tử Yêu vương có tới luôn không?”

“Yêu vương có tổng cộng ba mươi sáu vị phi tử, làm sao ta biết ngươi hỏi vị nào chứ?”

“Cuồng kết hôn” nghi ngờ một thoáng, sau đó thoải mái trở lại: “Có điều khách quý lần này bất phàm như thế, chắc là cả ba mươi sáu vị đều tới đủ hết, vị ngươi muốn tìm cũng không lọt số đâu, cơ hội hiếm có mà!”

Ta hỏi được đáp án mình muốn nên cũng an tâm, bèn nằm đợi trong Nhị hoa.

Nhưng có lẽ vì đêm hôm trước ngủ không đủ, nằm trong mùi hoa thơm phức, ta dần lịm đi, cuối cùng nhắm mắt lại.

Đánh một giấc tới quên trời quên đất, chẳng biết trôi qua bao lâu, cuối cùng một cơn địa chấn dữ dội đã đánh thức ta dậy.

“Nhị Lang! Nhị Lang!” Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng gào thét thủng màng nhĩ, cấp độ thảm thiết có thể sánh với “Bà đây gặp đồ phản bội.”

Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện không biết từ khi nào mình đã bị nhồi vào giữa hai miếng thịt mỡ mềm mềm, lắc lư, rung rinh.

À, là vòng một của Xà yêu?!

Trong lòng ta kêu to không ổn, nhanh chóng đập cánh bay ra.

Ta chưa bay cao bao nhiêu đã lìa mắt xuống dưới, ôi má ơi, dưới chân là một biển đầu người đông nghìn nghịt, tất cả đều là nữ yêu trang điểm lộng lẫy.

“Nhị Lang! Nhị Lang!” Các nữ yêu cầm “Cuồng kết hôn” trong tay vừa khóc vừa cười, hết như trông thấy Quan Thế Âm đại từ đại bi vậy: “Bước ra cho chúng ta liếc một cái thôi!”

Nhị Lang? Nhị Lang nào? Ta cười thâm trong bụng, tên tuổi của khách quý này thật đúng là quá tục.

“Đương Tiễn!” Một tiếng hét bén nhọn nổ ra, khiến nụ cười của ta cứng đờ bên môi.

“Chân quân! Nhị Lang chân quân!” Tiếng gào thét lớn hơn nữa bỗng ập tới như thủy triều, nhịp nhàng hết như tiếng trống vang tận chân trời: “Nhị Lang chân quân ở đâu? Sao không ra ngoài?”

Ta phong hóa triệt để.

Chuyện gì đang xảy ra? Nhị Lang Thần tới đây sao? Thằng nhãi này tại sao lại tới Bắc Lăng phủ? Không phải hắn nên ở yên trên Thiên đình huấn luyện con Hao Thiên Khuyển chứng tỏ mười tám đời huyết thống sao? Không phải hắn nên ngồi xồm trong nhà kho dát vàng chói mắt để kiểm kê hôm nay thu được bao nhiêu đầu gạo sao? Lễ nào hắn biết ta mang đoá hoa vàng của hắn đi cầm, nên muốn đích thân tới đây hỏi tội sao?

Suy đi nghĩ lại, những lý do ở trên hoàn toàn bị bác bỏ.

Thứ nhất đoá hoa đó biến thành từ con chim giấy hắn đưa cho ta, nếu đã cho đi rồi, thì theo lý quyền sở hữu thuộc về ta. Thứ hai cho dù Nhị Lang Thần biết ta tới Yêu giới, cũng chưa chắc biết ta đang ở Bắc Lăng phủ. Và lại, ta tham gia chuyến du lịch ba ngày tới Yêu giới là hợp pháp, không lý nào hắn lại vác thân xuống đây bắt ta được!

Do đó nghĩ thoáng ra, có lẽ tên nhà giàu mới nổi này hạ phạm là vì việc riêng! Nhìn tập đoàn mỹ nhân ùn ùn ngoài điện, chẳng lẽ là tới đây tán gái?

Tên xấu trai tác quái!

Che miệng cười gian, ta liếc sơ trong phòng một cái, rồi bịn rịn định rời khỏi đám đông náo nhiệt.

Buồn chuyện tốt buồn chuyện hay, mặc dù mầm Đậu Đũa ta một lòng muốn buồn chuyện, nhưng cũng biết rõ thời gian có hạn, việc cấp bách trước mắt là phải tìm được nơi Pháp Lang bị nhốt.

Thế mà vui quá lại hóa buồn, đương lúc ta đang định cất cánh bay đi, một bóng đen khổng lồ bất thành linh đồ ập xuống. Chỉ nghe tiếng gió thổi vút qua, ta bị một cây “Cuồng kết hôn” bay sượt qua kéo phăng vào trong điện, đập bẹp một phát.

Một bầy đom đóm xinh đẹp bay vòng vòng quanh mắt ta.

“... Xem ra lực tay của Vượn yêu tay dài ngày càng tiến bộ...”

Trong lúc óc còn nổ đom đóm, ta loáng thoáng nghe thấy có tiếng ai đó trêu đùa.

“... Toàn là loại hoa hồng vút đi này thôi, nếu hôm nào có ai tặng đoá màu xanh biếc, không chừng ta còn bước ra liếc thử một cái... Hả?”

Có ai đó hít vào một hơi.

Bỗng nhiên một bàn tay thò tới, gấp ta ra khỏi cánh hoa, nhẹ nhàng đặt lên một vật thể lạnh lẽo.

Hơi mềm, còn hơi xóc, sóng sa sóng sánh, sóng sa sóng sánh...

Nước! Là nước! Chết chìm!

Ta giật mình tỉnh lại.

Cúi đầu liếc thử, phát hiện mình đang găm lên một cánh hoa đỏ tươi, cánh hoa mỏng giống như chiếc thuyền di động, trôi trên sóng nước.

Là tên chết tiệt nào! Dám nhét ta vào trong chén trà!

“Boi nhanh đi, tiểu ong mật.”

Giọng lười biếng dội xuống từ đỉnh đầu, một cái mặt bụi chẳng đập vào mắt ta.

“Nếu không bơi, thuyền sẽ lật đấy.”

Người này xéch đôi mắt phượng, cười mập mờ chìa một ngón tay ra, bắt đầu khuấy nước trà trong chén.

Ào ào ào, trong chén lập tức nổi lên trận sóng lớn dữ dội, lớp này cuốn theo lớp khác, cánh hoa chao đảo, đầu ta say sóng, liều mạng giãy dựa cỡ nào cũng không đứng dậy nổi.

Dương Tiễn, người là đồ con rùa! Quay về bản tiên cô nhất định phải vặt sạch lông chân con Hao Thiên Khuyển, người cứ chờ đó cho ta!!

Trong lòng ta roi lệ đầm đìa.

“... Thật sự chỉ là một tiểu ong mật không có thăng bằng thôi à.”

Người nọ chơi đã rồi bèn thu tay về, liếc ta cái nữa, về mặt tiếc hận, thì thâm cảm thán.

Mặt nước dần phẳng lặng lại, ta dùng móng vuốt bám vào rìa cánh hoa, thở hồng hộc không ra hơi.

“Ủi, sao ở đây lại có con ruồi thế này?”

Một tiếng kêu duyên dáng chợt nổ ra, sau đó một bóng đen kéo theo bão tố bỏ về phía ta: “Để coi ta đánh chết người!”

Ta loáng cái hồn phi phách tán.

Nhưng nửa đường bàn tay to lại bị người ta ngăn lại bất ngờ.

“Nó không phải ruồi.”

Giọng nhạt nhẽo vang lên, không nghe ra tâm tình: “Lục Dụ, người nhìn kỹ đi, đây chỉ là con ong mật hái hoa thôi.”

Chủ nhân của bàn tay to cười duyên, giọng giòn tan: “Í, đúng rồi đúng rồi, vừa rồi ta hoa mắt, chỉ nhìn thấy hình dáng chứ không để ý tới màu sắc.”

Sau đó lại e thẹn nũng nịu: “Trà này sợ là không thể uống được nữa rồi, để ta đi pha cho ngài một bình mới nhé.”

Tiếng bước chân dứt quãng dần dần đi xa.

Ta bị một chương vừa rồi làm sợ tới phát ngốc, trong phút chốc chưa gọi được hồn về. Cái gì gọi là sóng này chưa qua, sóng khác đã tới, ngày hôm nay coi như ta đã được trải nghiệm thực tế rồi.

“Sao nào? Bây giờ biết mặc đồ vàng lợi ở đâu chưa?”

Giọng nhura nhura dội xuống từ trên đầu, ngập đầy ý chế nhạo.

“Tiểu ~ Đậu ~ tiên?”

Câu cuối cùng như sấm sét giữa trời quang đánh cho người ta bưng tỉnh, ta ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt ngổ ngàng.

Tên đang nghe răng nhếch mép nhìn ta cười khoái trá trên đầu, không phải là tên Nhị Lang Thần Dương Tiểu mặt mũi khó ưa sao?

“Người nhận ra ta từ sớm rồi phải không?” Ta nhất thời giận tím mặt, nhảy tót ra khỏi chén trà hiện lại nguyên hình: “Vậy mà người còn dám ném ta vào trong chén trà?!” Đồ khôn kiếp.

“Ai bảo người không biết mặc trang phục nổi bật thì tốt ở đâu chứ?” Nhị Lang thần liếc mắt nhìn ta, nâng niu vỗ về bộ giáp vàng yêu quý trên người. Sau đó còn cố làm ra vẻ huyền bí giờ tay lên, thổi nhẹ một hơi, đánh bay một hạt bụi.

“Sao, bây giờ người thừa nhận rồi chứ? Có đôi khi, màu sắc chính là tượng trưng cho thân phận.”

Câu này hẳn nói với cái giọng vừa khinh người vừa ngạo mạn, hai chữ “Thân phận” còn ráng hết sức kéo dài âm cuối.

Đồ tài chủ vườn ngựa đòn!

Ta nhìn bản mặt nhà nhà căm ghét của hắn, hận không thể đổ axit đậm đặc vào trong cái lỗ mũi hếch ngược phách lồi đó.

“... Dạ dạ dạ, đa tạ Thượng tiên chỉ bảo.”

Nhưng rửa thì rửa, nếu muốn thoát hiểm bình an, ta vẫn phải tra dầu vào chân bò trốn kịp thời thôi.

Đang định xoay người đi, tay áo lại bị tóm lấy.

“Đến tìm Pháp Lang, hửm?”

Nhị Lang Thần thu lại vẻ ngả ngớn, nhướng mày nhìn ta, ánh mắt sắc như mũi tên.

“Ừm.”

Ta dừng bước lại, cúi đầu mà lòng không cam.

Chắc, lần này thì nổi tiếng khắp Thiên giới luôn rồi, ai cũng biết ta đánh mất Thánh thú, còn tự ý hạ phạm một mình.

“Ừ, ta cũng đoán thế.”

Nhị Lang Thần gật đầu, sau đó lặng thinh.

Ta chờ lâu thật lâu, có phần kinh ngạc ngoài dự đoán, cứ tưởng tên hẹp hòi này sẽ thừa dịp quả mẫn cười nhạo ta, nhưng mà hắn chưa nói gì cả, chỉ ừ nhẹ một tiếng rồi thôi.

“Kim Thu Quý của ta đâu?”

Vừa định thờ phào, lại nghe Nhị Lang Thần thả cho một câu bất thành linh.

“Kim Thu Quý? Là cái gì?”

Trong lòng ta bắt đầu có dự cảm không lành.

“Lúc ta truyền tin cho người, đã dùng nó.”

Giọng điệu của Nhị Lang Thần vừa nhu hòa vừa chậm rãi, dường như rất kiên nhẫn.

“A, là đóa hoa chân quân người đưa cho ta hả!” Ra sức nhấn mạnh bốn chữ “Người đưa cho ta”, ta cố làm ra vẻ bình tĩnh phần khởi: “Thì ra nó tên là Kim Thu Quý sao?”

“Chính là nó.” Khóe miệng Nhị Lang Thần cong lên, cười nhạt: “Khi đó ta đang trực ban ở Thiên đình, nghe Ngọc Đế phao tin muốn đánh đòn người, ta mới nghĩ cách thông báo cho người biết. Tiếc thay trong tay không có giấy mực, nên tiện tay hái đóa Kim Thu Quý hóa thành chim giấy truyền tin cho người. Hôm nay thấy tiên tử bình an vô sự, ta cũng công đức viên mãn, vậy mong tiên tử hãy trả vật về cho chủ.”

“Kim Thu Quý... rất đắt sao?” Ta ngơ ngác nhìn hấn.

“Cũng không đắt lắm.” Giọng Nhị Lang Thần hết sức ôn hòa, quả là ngàn năm khó gặp: “Chẳng qua chỉ dùng thánh khí cổ Kim Dương Tôn nấu chảy đúc thành, rồi dùng vài miếng ngọc Côn Luân làm đài hoa, sau đó khảm chừng mười viên Kim Cương Tây Vực làm giọt sương, cũng lắm chi...” Hấn chau chừ một chút: “Có giá chừng trăm vạn thôi!”

Lần này gương mặt ta đã hoàn toàn suy sụp, muốn khóc cũng không nổi nữa rồi.

“Tiên tử! Mặt của người sao thế? Sao lại đột nhiên đỏ bừng?”

Giọng căng thẳng của Nhị Lang Thần vang lên.

“... Không có gì, Thượng tiên, ta chỉ đang suy ngẫm về cuộc đời.”

Nhanh tay lau mặt, ta khăn cấp gỗ bàn tính trong lòng, tính xem khả năng lấy lại hoa vàng nhỏ là bao nhiêu phần trăm?

“Không hổ là phái tao nhã.” Nhị Lang Thần mỉm cười, tán thưởng một câu nửa thật nửa đùa, sau đó đột nhiên quay ngoác thái độ: “Tiên tử, tuy Kim Thu Quý không đắt tiền, nhưng ta khó lắm mới gom đủ chín mươi chín đóa, dự định tặng cho thê tử chưa cưới, hôm nay thiếu một đóa rất là bất tiện, xin tiên tử hãy nhanh chóng trả hoa lại cho ta!”

Chết toi?! Còn là vật đính ước của người ta!

Lần này thì không lừa đảo qua ải được nữa rồi, trước mặt tối tăm, ta than thở một tiếng, tháo hầu bao xuống ném qua hướng Nhị Lang Thần.

“Chân quân, thật có lỗi, hoa vàng nhỏ bị ta bán mất rồi... nhưng trong hầu bao của ta có một ngàn đồng, người có thể lấy gán nợ đỡ.”

Ta nhìn thấy, trên trán Nhị Lang Thần có thứ gì đó đang bắt đầu trôi lên.

“... Bán?”

Hấn nhận lấy hầu bao của ta, cúi đầu vuốt ve chơi đùa nó, giọng khàn khàn không nghe ra buồn vui.

“Sao... bán bao nhiêu tiền?”

“Một vạn năm ngàn đồng.” Ta đáp lí nhí.

Ta liếc qua khóe mắt, phát hiện ngón trỏ hấn đang đặt trên hầu bao bỗng giật lên.

Hệt như muốn làm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không làm.

“Chân quân, ngài đừng nổi nóng, đừng nổi nóng! Ta nhất định sẽ trả lại cho ngài, mặc kệ bao nhiêu tiền!”

Ta chưa từng thấy đáng vẻ nhẫn nhịn kiềm chế này của Nhị Lang Thần bao giờ, đương nhiên là sợ tới phát run.

Ở trong ấn tượng của ta, Nhị Lang Thần luôn là một tên ngốc ngửa mặt lên trời cười hống hách, nào có vẻ thâm trầm đáng sợ như hôm nay? Không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh đột nhiên có văn hóa!

“Người sẽ trả lại sao?”

Một tiếng cười giấu vang lên, Nhị Lang Thần ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt bén ngót như kiếm đâm thủng ngực ta.

“Người trả được sao?!”

Tuy câu này khinh người cùng cực, nhưng vẫn khiến người đứng giữa hồng tâm là ta cúi đầu sụp đổ, mặt ủ mày chau.

Từ trước tới nay tiên tử giới hoa cỏ chỉ chú trọng phong nhã chứ không đặt nặng vật chất, huống chi ta là một cây Đậu Đũa tiên nhỏ bé? Đệ tử bốn tộc vác thân ra chợ rau cũng bán được vài xu, còn vị đại tỷ đầu tàu ta đây pháp lực lại không ra hồn, không biến ra nổi kỳ trân dị bảo gì, trong giây lát biết đi đâu đào ra chừng trăm vạn đây?!

Hu hu, cho nên người ta mới không ưa bọn nhà giàu mới nổi! Khi không lại giắt bên hông tài sản tiền triệu, người cho mình là gương mặt đại diện cho ngân hàng nhân dân sao?!

“Đừng lo! Nói nào ngay ta với người đều là tiên, có thể sống hơn vạn tuổi, dù một năm trả một đồng, ta vẫn sẽ trả dứt nợ...”

Chợt nhớ tới thân phận mình, ta như vớ được cọng rom cứu mạng, mừng rỡ như điên thao thao bất tuyệt: “Có hy vọng có hy vọng...”

Nhị Lang Thần tròn to mắt nhìn ta, trên mặt là một loại không dám tin khó thể diễn tả.

“Chân quân, người đừng ngại thời gian dài, chẳng qua ta chỉ đặt ra ví dụ thôi...”

Ta sợ hấn nổi bão, nhanh miệng trấn an: “Nếu như không tìm được Kim Thu Quỷ về, ta sẽ viết một tờ biên lai mượn đồ cho người! Người yên tâm, dù phải làm trâu làm ngựa, làm xiếc bán mình, ta nhất định cũng kiếm tiền chuộc hoa về cho người cưới vợ...”

Thật ra ta tính rất khéo, Nhị Lang Thần là loại tài chủ vườn tự luyện, ý mình là người có tiền nên tới giờ vẫn chưa lập gia đình. Nếu mắt hấn cứ cao hơn đầu như vậy, thì chuyện cưới vợ chưa biết phải chờ tới năm nào tháng nào, thời gian còn dư, đường sống còn thoáng lắm!

Lần này rốt cuộc Nhị Lang Thần cũng nở nụ cười.

Hắn chậm rãi lắc đầu, thờ dài như bất đắc dĩ.

“... Ta không dám trông cậy vào người, nhưng món nợ này, ta sẽ tìm người tính một lần...”

Còn chưa nói xong, một ánh chớp chợt lóe lên trong mắt hắn.

Cửa phòng bỗng mở ra đánh ầm, một chiếc bóng xanh đập gió lướt tới, bước vào ngược sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Gương mặt của người này ta đã nhìn mòn hơn trăm năm, và cũng rửa thắm hơn trăm năm.

Xấu thì xấu, nhưng hấn vẫn đối xử với ta rất thân thiện hòa nhã.

Ta chưa từng thấy hấn thế này bao giờ.

Áo choàng nhạt màu như khói, Thiên Thanh đứng lù lù ở cửa nhìn ta chăm chăm, dù ánh nắng hắt tới sau lưng có chói chang cỡ nào cũng không bằng ngọn lửa sáng quắc đang cháy trong mắt hấn.

“Đa tạ Chân quân báo tin.”

Nhìn bộ mặt hung tợn bặm trợn của hấn, ta cứ tưởng là hấn sẽ nhào ngay tới mà bóp chết ta, nhưng câu đầu tiên của hấn lại nói với Nhị Lang Thần.

“Nào có, nào có.” Nhị Lang Thần vênh chân bắt chéo, cười pha trò: “Thánh quân chỉ cần nhớ thiếu ta một món nợ nhân tình là được.”

“Tất nhiên sẽ trả.”

Thiên Thanh dường như không muốn nói nhiều với hấn nữa, mắt không nhìn hấn, mặt lạnh tanh, miễn cưỡng nặn ra một câu trong miệng.

“Có được lời này của Thánh quân, là phước ba đời của ta.”

Nhị Lang Thần cũng chẳng buồn tức giận, hần vẫn cười bất cần đời như trước, chỉ có đôi mày là hơi nhướng cao.

“Từ trước tới nay Thánh quân luôn là người nói được làm được.” Đôi mắt phượng của hần lạnh giá, phóng qua ta một ánh mắt sắc như dao.

Ta đứng nghiêm một bên, nhìn hai người này mất đi mày lại cuộn lên sóng ngầm dữ dội, bỗng nhớ tới lời Thiên Giáng từng nói — người xấu gặp nhau, mất long sông sọc!

“Tiểu Đậu tiên, thần hộ mệnh của ngươi tới rồi, còn không mau nhào qua hôn một cái đi?”

Chẳng biết nổi lộn sợi dây thần kinh nào, Nhị Lang Thần đột nhiên quay ngoắc thái độ, lời cả ta và Thiên Thanh vào tiêu khiển.

Ta vô thức quay đầu nhìn về phía Thiên Thanh, thấy sắc mặt hần lúc này hệt như bị Định Hải Thần Châm(*) của Long Vương khuấy lên con lốc cấp mười hai.

(*) Là gây như ý Kim Cô Bồng của Tôn Ngộ Không.

Vì vậy ta hết sức thông minh chọn im lặng là vàng.

Nhị Lang Thần húc vào cái đỉnh mềm, tức giận sờ mũi mình rồi đứng bật dậy khỏi ghế.

“Ta khẩn cấp vượt ngàn dặm... vậy mà lòng tốt không được báo đáp...” Hần giả vờ thở ngắn than dài, làm bộ làm tịch muốn bước ra ngoài: “Tiểu Đậu tiên, đã gặp mặt rồi, sao ngươi không quan tâm tại sao chúng ta tới đây hả?”

Ta cảm thấy người này đúng là không có mắt nhìn tí nào, bộ dạng Thiên Thanh sắp nổi bão rành rành ra đó, vậy mà hần còn ở đây liếc ngang liếc dọc, nói nhăng nói cuội.

“Xin hỏi nhị vị Thượng tiên, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Bắc Lăng phủ?”

Dưới cường quyền áp bức, ta đành phải lên tiếng, nhưng mắt vẫn liếc trộm một cái, trong lòng thầm mặc niệm thật ra ta không muốn biết đáp án chút nào đâu.

“Tất nhiên là...” Mắt Nhị Lang Thần sáng lên như muốn nói chuyện gì đó ghê gớm lắm, nhưng lại bị ánh mắt lạnh như băng của Thiên Thanh cắt ngang bất thành linh.

“Tất nhiên là ta đến đòi nợ.” Con ngươi Nhị Lang Thần xoay tít, lộ ra hai hàm răng trắng bóng chắc khỏe: “Về phần Thiên Thanh Thánh quân sao lại tới đây, Tiểu Đậu tiên, ngươi tự hỏi đi.”

Hần liếc ta đầy thâm ý, sau đó vác cái mặt hờ hờ quay lưng bước ra, mở cửa phòng.

“Nhị Lang kiaaaaaa!!!!” Ngoài phòng tức thì vang lên tiếng gào rú đỉnh tai nhức óc.

Động trời động đất đầu quáng mắt hoa, ta ba chân bốn cẳng nhào qua, đóng sập cửa lại, khóa chặt. Tiếng hò hét vẫn loáng thoáng lọt qua khe cửa, ta đoán chắc Nhị Lang Thần đã bị đám nữ yêu điên cuồng này xoi tái tới xương cũng không thềm nhủ luôn rồi.

Gian nan thở hắt ra một hơi, ta ngoảnh đầu lại nhìn về tám lưng thẳng băng trong phòng, thấy đầu mình đau tới nỗi muốn nứt ra.

Đám đông ngoài phòng thì nhiệt tình sôi hết như tam vị chân hóa, còn người trong phòng thì lạnh lẽo tiêu điều y chang huyền băng vạn năm.

“Ngươi, có biết tội chưa?”

Đây là câu đầu tiên mà Thiên Thanh hỏi ta, vóc dáng hần cao ngất, gò má khuất sáng, đường nét gương mặt bị phủ dưới bóng tối âm u càng tỏa ra vẻ lạnh lẽo như điêu khắc.

Ta bắt đầu choáng.

“Ngươi, có biết tội chưa?”

Thiên Thanh thấy ta im thin thít, âm điệu lại cao thêm tám cấp. Câu này hần phát ra vừa chậm rãi vừa nặng nề, âm cuối còn run run nghiêng răng nghiêng lợi, cứ như mỗi lần bật ra một chữ hần phải hao ít nhất là trăm năm tinh lực.

“Ta, ta không phải có ý trốn vé...” Bị khí thế như bão tố của hần làm khiếp vía, ta đành phải lắp bắp trả lời.

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như lỗi lầm gần đây nhất của ta chỉ có mỗi cái này thôi, mà nghĩ cũng lạ, Bắc Lăng phủ có phải sản nghiệp nhà hần đâu, cần gì giận dữ như vậy chứ?

“Ai cho phép ngươi tới Bắc Lăng phủ!”

Một bàn tay lớn bắt ngò siết chặt cổ tay ta, làm cả cánh tay đau buốt như sắp gãy. Thiên Thanh nhíu sâu chân mày, ánh mắt sắc nhọn như muốn moi tìm

móc phổi ta ra.

Ta chưa từng thấy Thiên Thanh bộc phát như thế này bao giờ — ở trong ấn tượng của ta, ngoại trừ xấu ra, còn lại hẳn vẫn luôn mờ ảo hư vô như sương khói, cười nhạt mà nói cũng nhạt, từ đầu tới chân y hết chén canh gà quên bỏ muối, có mùi nhưng vô vị.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn đang tức, hơn nữa còn tức tới muốn bùng nổ — hẳn tức ta chưa được phép mà đã hạ phạm tới Yêu giới một mình.

“Người ta muốn đi thì đi, mắc gì cần ngài cho phép?”

Ta bị siết tới đau nổ mắt, rốt cuộc không kiềm chế được bản tính, mở miệng phản bác.

“Còn dám cãi?!”

Chỉ nghe một tiếng quát to bùng nổ, năm ngón tay của Thiên Thanh đã bấu thật sâu vào trong da ta, hẳn hất cao mày kiếm, hai tròng mắt như sao, trên trán lập lòe thanh ấn, cho thấy lửa giận đã ngút trời.

Khí lạnh chạy dọc theo cổ tay lan thẳng vào tim phổi, ta chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng như bị khuấy thành một nùi, đau tới nỗi nói không ra lời.

“Ta sợ liên lụy tới ngài và Phương chủ nên mới tới đây, ngài nghĩ là ta muốn đi sao?!” Miệng méo xệch, nước mắt tung hoành, ta không dẫn được tui thân, hét lên thành tiếng: “Tới ông heo tiểu Trư quý giá nhất ta cũng đập, ngài nghĩ ta dễ chịu lắm hả?!”

Con đau dần dịu lại, Thiên Thanh giảm bớt lực, nhưng ngũ chỉ son vẫn không thêm dòi khỏi cổ tay ta.

“Ngươi không nghe lời ta.”

Nét mặt hẳn trở lại bình thường, nhưng thanh ấn giữa mi tâm vẫn nhấp nháy không đổi.

“Người ta tham gia đoàn du lịch hợp pháp, chứ đâu phải nhập cư trái phép.” Mắt thấy dù cổ máy cũng không rút tay ra được, ta chỉ còn biết gạt lệ biểu tình: “Không tin ngài cứ đi kiểm chứng đi! Có đoàn du lịch làm chứng.”

“Ngươi, không nghe lời ta.”

Hắn bỏ ngoài tai lời biện minh của ta, chỉ thì thầm một tiếng, không biết là than thở hay phẫn nộ, nói chung cảm xúc hỗn tạp.

Ta ngẩng đầu liếc trộm hắn, thấy hai mắt hắn khép hờ, ngửa đầu để lộ ra hầu kết đang run rẩy, cứ như phải cưỡng ép bản thân dằn nén cơn thịnh nộ đang mạnh mẽ nổi dậy.

Tên Thiên Thanh này vốn là giai cấp thống trị, nào giờ đã quen hô mưa gọi gió, chuyện gì cũng phải báo cáo thông qua, làm tới độ ù thành bệnh nghiện phê duyệt, nếu không hẳn đã chẳng cần đề tâm một tiểu tiên mồm đầu như ta có nghe lời hắn dạy bảo hay không. Nghĩ thông điểm này, trong lòng ta bất giác đồng cảm và thấu hiểu với những cán bộ về hưu, tuy còn quan uy nhưng không có chỗ phát tiết dẫn tới suy nhược thần kinh.

Để phòng ngừa lão cán bộ mất vui bẻ gãy tay bản tiên, ta bèn hắng giọng, đổi qua hướng dụ dỗ lôi kéo.

“Thánh quân... để tới được Bắc Lăng phủ này, ông heo ta để dành mấy trăm năm qua thoáng cái đã mất sạch, thật ra ta cũng không cam lòng...” Ta dùng tay còn lại moi hầu bao ra, trình lên cổ áo của Thiên Thanh, dịu giọng than thở: “Ngài xem, bây giờ chỉ còn có một ngàn đồng, ta đang lo không biết phải về thế nào, giờ được gặp ngài, trái tim thấp thỏm của ta cuối cùng cũng được an tâm.”

Để thể hiện tâm hồn yếu đuối đã bị tổn thương sâu sắc của mình, ta còn cố tình lung lay người, ai ngờ không kiểm soát được độ lắc, chân đảo một phát, bàn tay đã đặt thẳng lên ngực Thiên Thanh.

Mắt Thiên Thanh tối sầm lại.

“Ồ, ha ha, cái, cái hầu bao này xin dâng tặng Thánh quân, xin Thánh quân hãy vui lòng nhận cho.”

Ta cười khan hai tiếng, lòng hận không thể tát cho mình một cái.

Nhưng ngoài dự liệu của ta, Thiên Thanh lại không đẩy ta ra, trái lại còn nhận lấy hầu bao của ta ngắm nghía một chút.

“Đây là Uyên Ương sao?”

Hắn hơi nâng cằm nhìn ta.

“Chính xác mà nói, nó là Phượng Hoàng trừu tượng hóa.” Sắc mặt ta nghiêm túc.

Không hiểu nổi Uyên Ương có gì tốt đẹp? Cả đồng người suốt ngày cứ ba hoa gì mà chỉ làm Uyên Ương không làm tiên. Kỳ thực Uyên Ương cũng chẳng bên nhau suốt đời như trong truyền thuyết. Uyên điều trời sinh phong lưu, hoàn toàn không chung tình với một người, nên còn có biệt hiệu là “Tên lừa đảo tình yêu”. Từ xưa tới nay, con người chỉ áp đặt nguyện vọng tuyệt đẹp của bản thân lên loài điều này thôi. Thế mới nói, thiếu hiểu biết thật là đáng sợ.

“Vi sao lại thêu Phụng Hoàng?”

Bụng ngón tay miết nhẹ lên hầu bao, hàng mi dài của Thiên Thanh rũ xuống, sắc mặt thấp thoáng trong bóng mờ, tối tăm khó dò.

“Vi nó đẹp nhất.”

Ta cười hi hi trả lời, tất nhiên không thể khai thật cho hắn biết vì ta ôm ấp giấc mộng vĩ đại làm “Phụng Hoàng bách điều” được: “Trước giờ ta luôn thích những thứ xinh đẹp mà.”

Một tia u quang lóe lên trong mắt Thiên Thanh, tựa như gió thu thổi phất qua ruộng lúa, để lại từng gợn nước lăn tăn.

“... Hầu bao là vật tùy thân, sao có thể tặng người bừa bãi?”

Hắn ho nhẹ một tiếng, đặt hầu bao về tay ta, bàn tay sắt kia đã lặng lẽ dời đi từ lâu.

“Giữ kỹ, đừng làm mất.”

Ta định nói cho Thiên Thanh biết, thật ra tiên Giang Đẩu thông minh ta đây không chỉ có một hầu bao, mà còn có hơn mười cái khác thêu Khổng Tước, Hoàng Yến, Vẹt đủ thể loại, dù cái này có mất thì ta cũng không đau lòng. Có điều suy đi nghĩ lại, trong hầu bao còn có ít hạt giống hoa hiếm, do đó bèn nhận lại nhét vào tay áo mà không ho he gì thêm.

Nếu hắn người giận nhờ cái hầu bao này, thì coi như số ta may đi, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

“Sắc đẹp như mây bay, không nên quá theo đuổi về bề ngoài.”

Thiên Thanh thấy động tác ta dè dặt, bèn dặn thêm một câu.

“Biết rồi biết rồi.” Không ngờ câu này lại thốt ra từ miệng của tên xấu trai kinh thế hãi tục thế này, hiệu ứng không thua gì khi Nhị Lang Thần nói với ta thật ra hắn không yêu tiền vậy, làm ta không biết nên cười hay khóc nữa.

Thiên Thanh liếc mắt nhìn ta, như biết rõ ta vẫn chưa lọt tai lời hắn nói, đành thở dài.

“Ta biết ngươi sốt ruột muốn cứu Pháp Lang, nhưng tiên khí của ngươi bất ổn, tu vi còn quá thấp, quả thật không thích hợp đến Yêu giới một mình.” Khi lên tiếng lần nữa, lời lẽ của hắn dù đã ôn hòa đi rất nhiều, nhưng vẫn còn vẻ uy nghiêm khiến người ta không thể cự tuyệt: “Sau này không được ta và Phụng chủ các ngươi cho phép, thì bất cứ giá nào cũng không được rời khỏi Thiên giới lần nữa.”

“Ngươi ta cũng đâu muốn tới.” Ta âm ức trề môi. Thiên Giảng từng dạy, lúc muốn nhờ vả ai đó thì phải xưng “Ngươi ta”, nhất định không được xưng “Ta”: “Ai bảo Ngọc Hoàng đại đế muốn thưởng cho người ta một trăm hèo?”

“Sao ngươi biết tin này?” Thiên Thanh nhếch mày, nhìn ta hết sức kinh ngạc: “Ngọc Đế chẳng qua chỉ nói lẫy nhất thời, tới giờ vẫn chưa hạ bất cứ lệnh gì với Thiên binh.”

Mẹ ơi! Cái thằng nhãi vừa nghe gió đã tưởng bão này!!!

Ta lúi húi mười tám đời tổ tông kể cả con ruồi trong thùng rác nhà Nhị Lang Thần ra nguyên rửa chung một lần cho bỏ tức.

“... Nhưng ta cũng không thể để ngài cảm hai vạn cuốn sách cổ đi chuộc Pháp Lang được...” Tiu ngưu trình bày tiếp động cơ, ta hy vọng có thể tranh thủ được sự thông cảm của Thiên Thanh.

“Ai nói cho ngươi biết là ta sẽ dùng sách cổ để chuộc thú?” Nào ngờ chân mày Thiên Thanh lại giãn ra, trong đôi mắt màu hổ phách ngập đầy kiêu căng lạnh lẽo: “Ngươi đã thấy ta bị người khác uy hiếp bao giờ chưa?”

Ta ghen hòng.

Hồi tưởng lại, đúng là mấy trăm năm qua ta chưa từng nghe hắn mở miệng nói hai chữ “Ngươi ta” lần nào, xem ra hắn chưa ném qua vùi nhờ vả ai thật rồi!

“Là tin Hắc Vô Thường truyền tới sao?” Thiên Thanh như chợt nhớ tới điều gì, ánh mắt bỗng xéch cao.

Vừa nhắc tới Hắc Vô Thường tiên quân, tim ta đã dâng trào mật ngọt trong veo, miệng loáng cái cong lên, lông mày cũng cong cong thích ý: “Ừ.”

“... Xem ra hắn khá để tâm tới ngươi.”

Thiên Thanh nhàn nhạt trần thuật một câu, đường nét bị lấp trong bóng tối, không nhìn rõ nét mặt.

Á á, hóa ra chuyện Hắc Vô Thường ca ca chung tình với ta, tới Thiên Thanh cũng nhìn ra sao?

Khẩn cấp cúi đầu, rặng mây đỏ bay lên gáy cô: “Hắc... ca ca, đối với ta rất tốt.”

Y là mỹ nam tốt nhất với ta trên Thiên đình trong mấy trăm năm qua, bởi vì mỹ nam dễ nhìn trên Thiên đình vốn dĩ thừa thớt không có mấy.

Trên đỉnh đầu trầm mặc hồi lâu.

Ta đợi hoài đợi mãi không đợi được động tĩnh, đang muốn ngược mắt liếc trộm, thì lại nghe trên đầu vọng xuống một tiếng thờ dài khe khẽ.

“Hắc Vô Thường đã đính hôn từ lâu rồi, người, nên thôi mơ tưởng đi.”

Không thể nào?!!! Ta hỡi hùng ngẩng đầu, vừa khéo chạm phải cái mặt nghiêm trang của Thiên Thanh.

Cổ nén loạt phản ứng sinh lý như thét chói tai, học máu té xối, ta nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng run rẩy xác thực: “... Câu này, có thật không?”

Thiên Thanh thoáng thả gập đầu, thần sắc kiên định, tựa như có ba phần tiếc hận.

“Một ngàn năm trước hắn đã có hôn ước với Tử Trúc tiên tử ở Nam Hải, còn do đích thân Ngọc Đế ban hôn, có chư tiên làm chứng.”

Một ngàn năm trước? Lúc đó mằm Đậu Đũa ta còn chưa biết ở nơi nào!

Không ngờ mối tình thắm thiết của mình lại đặt nhằm lên một người đã có vợ, nếu như bị các tỷ muội trong môn biết được, nhất định sẽ cười tới rụng răng. Mối tình đầu của Giang Đậu tiên tử thật nghiệt ngã làm sao!

Ta ủ rũ vô cùng, thất thểu sụp vai vùi đầu, nước mắt đã rơi lịch bạch.

“Trời cao đất rộng nơi nào không có cỏ thơm?”

Thiên Thanh tốt bụng vỗ vỗ vai ta.

“Thánh quân...” Ta ngẩng đầu, hai mắt nhìn hắn đắm lệ.

Tuy hắn vẫn xấu như thường lệ, xấu đẳng cấp, nhưng ta rất cảm kích hắn không cười nhạo nhếch mép ta, đúng là người không thể xem bề ngoài, biển sâu không thể đo lường mà.

“Tiểu Giang Đậu, người còn nhỏ, không cần phải vội vã thích ai cả, thế giới này rất lớn.”

Thiên Thanh như ngọn đèn dẫn lối soi đường, hướng dẫn cho ta từng bước về triết lý nhân sinh.

Tuy sâu trong lòng ta hoàn toàn không tiếp thu lời dạy của hắn, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn lau nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Từ khi gặp Hắc Vô Thường và Tề Lam, rốt cuộc ta đã biết trên thế giới vẫn có sắc đẹp có thể lọt vào trong con mắt tinh tường của ta. Nếu Hắc Vô Thường ca ca đã thuộc quyền sở hữu của người khác, vậy ta vẫn có thể tới nơi khác khai hoang kia mà. Nói lại thì cho dù là Hắc ca ca hay là Tề Lam ca, cả hai đều là ca ca của ta hết.

“Thánh quân, đã tới Bắc Lãng phủ này rồi, thì Pháp Lang làm sao bây giờ?”

Nếu tình trường đã lỡ, thì thương trường nhất định phải lời, ta chùi giọt nước mắt cuối cùng trên mặt, hướng trọng tâm câu chuyện vào chính sự. Bây giờ ta đã dốc hết vốn liếng dành dụm, chộc Thiên Thanh xù lông, còn nợ Nhị Lang Thần một khoản khổng lồ, nếu còn không mang được Pháp Lang về nữa, thì đúng là tiền mất tật mang buồn bán lỗ nặng.

“Lúc này Yêu giới không yên ổn, mà ta...”

Thiên Thanh nhìn ta, một nụ cười nhạt lan ra từ khóe miệng.

“Chưa bao giờ đánh trận nào mà mình không nắm chắc.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Kể từ chuyến du lịch ba ngày Yêu giới tới nay đã chừng mười ngày trôi qua, và ta đã sớm bị Thiên Thanh đuổi về Thiên đình từ đời tám hoánh nào.

Thiên Giáng làm lực lượng tuyên truyền cốt cán của Phương Thảo môn, chốc chốc lại giục ta phát hành cuốn Du Ký, nhưng mỗi tội ta quá lười, nên tới giờ vẫn chưa đựng được vào cây bút.

Ngập đầy trong mắt trong tim ta đều là hình ảnh và tung tích của Hương thú Pháp Lang, cùng với khoản nợ trăm vạn khổng lồ, mà sau lưng nó là tên Nhị Lang Thần đang nhe răng cười nham hiểm.

Công ty du lịch Hữu Nghị đã bị cục công thương của Thiên đình niêm phong, tiền bản tính áo vàng đã gom hết tài sản bỏ trốn, Kim Thu Quý cũng bật vô âm tín.

Từ xưa hồng nhan vốn bạc mệnh, dưới sự đòi nợ ráo riết của Nhị Lang Thần, đường thoát của ta cũng càng ngày càng ít đi, cuối cùng ta bèn rắc hạt giống hoa mang về từ Yêu giới vào vườn ươm ở hậu viện. Thiên giới nhiều người ái mộ GODFIVE như vậy, nhất định sẽ có tiền từ thầy hứng thú với “Cuồng kết hôn”. Vì kiếm tiền, vì sinh tồn, nếu nghề thợ khóa đã vô duyên, thì đổi sang thợ trồng hoa cũng không tệ.

Hôm nay ta đang ngồi xõm trong vườn ươm tưới nước, chợt nghe Phong Linh ngoài cửa rung lên.

“Ôi đến rồi, ôi đến rồi!”

Phong Linh của ta có công dụng báo tin khách đến, chỉ có đệ tử của Phương Thảo môn mới hát bài này. Ta nghĩ có lẽ là Thiên Giang đến giục ta viết Du Ký, nên nói mà không ngăn đầu lên: “Đừng nóng đừng nóng, trước khi tờ Chân Lý Thiên Đình kết bản thảo, nhất định sẽ có bài.”

Người sau lưng cười khúc khích, kiêu cười hết sức yêu kiều.

Ta quăng cái bình nước quay đầu lại, thấy khách là Phương Chủ rất ít khi tới chơi nhà, trong lòng có hơi ngạc nhiên.

“Ngọn gió nào thổi tỷ tới đây thế?”

Phủi phủi đất trong tay, ta nhanh nhẩu xách tới cho tỷ ấy cái ghế đờo bằng gỗ nhãn thơm ngát.

“Tới thăm xem muội thế nào rồi.”

Phương chủ lấy tay áo che miệng, đôi mắt đẹp cong lên như nửa vầng trăng, toàn thân nũng nịu mềm mại hết như cỏ cói đầm hồ vậy.

Ôi, rõ ràng là lão tiền ngân năm, bề ngoài lại y hệt một thiếu nữ hai tám, quả là khiến người ta đổ kị!

“Không bị đánh đòn, không bị cấm cửa, vậy là tốt lắm rồi.” Đứng trước một mỹ nhân tuyệt sắc, nói cho cùng ta cũng có chút căng thẳng.

“Đừng lo, chuyện Pháp Lang, Ngọc Đế sẽ không truy cứu nữa.” Bàn tay ngọc trắng trẻo của Phương chủ lộ ra khỏi ống tay áo, phủ nhẹ lên năm ngón tay đang nắm hồ của ta: “Ta đã tới tìm Vương Mẫu thỉnh cầu, và lại Thánh quân...”

Nghĩ ngợi một lúc, tỷ ấy mỉm cười, không nói tiếp nữa.

Thiên Thanh làm chuyện gì ta hoàn toàn không muốn biết, thành ra ta cũng không gắng hỏi thêm.

“Muội muội ngoan, lần này muội xuống Yêu giới, có tiếp xúc với món đồ chơi nào hay không?”

Đề tài đột nhiên thay đổi, Phương chủ bắt đầu quan tâm tới kỳ ngộ của ta ở Yêu giới, mắt vô tình trôi về hướng vườn ươm.

Ta không kìm nổi con buồn cười, bất kể là Thiên Giáng hay Phương chủ, sao người nào cũng muốn biết trải nghiệm của ta ở Yêu giới thế? Chẳng lẽ hai tỷ ấy ở mãi trên Thiên đình nên bức bối, cũng muốn tới Yêu giới vớt một mỹ nam tuyệt thế sao?

“Yêu giới toàn những người quái dị, không có gì thú vị hết.” Xuất phát từ nội tâm tà ác, ta quyết định giấu nhem chuyện gặp được Tề Lam: “Nhưng hoa cỏ thì rất đặc biệt, muội có mang ít hạt giống về đây trồng chơi.”

“Làm càn!” Phương chủ hờn dỗi một câu, rồi như thờ phào nhẹ nhõm: “Hoa Yêu giới đương nhiên phải lớn lên ở Yêu giới, sao có thể trồng được ở Thiên đình?”

“Chừa ngựa chết thành ngựa sống mà.” Ta cười vô lại, tuy trong lòng cũng thất vọng phần nào: “Không thử thì làm sao biết được?”

“Nha đầu ngọc, ta là Phương chủ của Phương Thảo môn, quản lý trăm hoa vạn cỏ, muội nói xem ta có biết hay không!” Phương chủ nhíu mày lườm ta.

Cái lườm này khiến ta lảng lảng bay bổng thoải mái cả người, hết như mỗi sợi tóc gáy đều thoát khỏi sự khống chế, pháp phối pháp phối.

“Không trồng không trồng.” Ta nhanh chóng kéo tay Phương chủ làm nũng: “Phương chủ nói gì thì muội làm đó.”

Nói xong còn đá cho cái bình nước một đá.

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, ta nghĩ nếu kiếp trước ta làm nam nhân, thì nhất định là chết dưới váy của mỹ nhân.

“Muội đây...” Ngón tay ngọc mảnh dẻ của Phương chủ chọc nhẹ vào chóp mũi ta, ba phần đành chịu bảy phần cung chịu: “Nghe nói lần này là Hắc Vô Thường truyền tin cho muội à?”

Ta gật đầu, chôn mặt vào vai tỷ ấy hít một hơi.

Ôi chào, thơm quá, đây là mùi hoa khiến lão sắc lang Lã Động Tân nhớ mãi không quên sao!

Nếu có thể biến Phương chủ thành người ngọc nhỏ bỏ vào trong tay áo, mỗi ngày nhìn tỷ ấy ném cho ta một cái mỹ nhân, mỗi đêm trước khi ngủ tắm chung với tỷ ấy trong một cánh hoa, không biết là hạnh phúc biết bao nhiêu?

Tâm hồn ta đang phơi phới, nghĩ ngợi miên mang, lại nghe giọng Phương chủ vang lên buồn bã: “Hắc Vô Thường đã có hôn ước với Từ Trúc tiên tử từ lâu, tuy họ ngàn năm qua vẫn chưa thành hôn, nhưng dù sao hôn sự cũng là do Ngọc Đế khâm ban, Từ Trúc tiên tử lại là người tọa hạ của Quan Thế Âm, muội đừng nên qua lại nhiều với Hắc Vô Thường nữa thì tốt hơn.”

Nhắc tới Hắc Vô Thường, ta lập tức từ trong sung sướng rút phịch xuống bị thương, thất thểu rút khỏi người Phương chủ: “... muội biết rồi.”

Phương chủ gật đầu vui mừng, sau đó lại do dự nói: “Lần này Thánh quân đích thân hạ phàm đón muội, tin tức đã lan ra ngoài rồi, mọi tiên tử đều rất hâm mộ muội, vậy muội đối với Thánh quân... có suy nghĩ gì không?”

Ta nhìn cặp mắt hạnh tròn xoe, thần sắc mập mờ của tỷ ấy, thật lòng không kiềm được ham muốn chọc ghẹo tỷ ấy một phen.

“Không suy nghĩ, không cảm giác, không xúc động.” Lời thốt ra miệng vẫn cực kỳ thật lòng, dù sao người ta cũng là chủ nhân trực tiếp của ta, động chạm người có quyền nhiều lần quá cũng không tốt lắm đâu.

Lông mày Phương chủ giật lên, như không thể nào tin được: “... Thánh quân... có rất nhiều người thích, vậy mà muội vẫn không...”

Ta biết tỷ ấy áp a áp ứng như vậy là không muốn nói ra hai chữ “Tuồng nhớ”, trong lòng không đành được con cảm thán, Phương chủ đúng là Phương chủ, không to gan nói trắng ra như Thiên Giáng, người ta suy nghĩ chu toàn, sợ làm mất thể diện của ta.

“Phương chủ đại nhân.”

Ta dịch qua trước người tỷ ấy, nhìn tỷ ấy với ánh mắt thâm tình mà nóng bỏng.

“Như tỷ biết đó, muội là người đi theo con đường tao nhã. Làm một nữ thanh tiên tao nhã, tất nhiên càng thiếu số càng thích, càng không ai thích thì muội càng thích. Nếu có ai đang được rất nhiều người thích, vậy thì, thật có lỗi, muội nhất định cực kỳ không thích.”

Ngụ ý là — Tỷ không cần lo lắng nữa đâu.

Phương chủ nhìn chăm chăm mắt ta lâu thật lâu, như đang cố gắng nhìn thấu vào nội tâm của ta.

Quân tử thẳng thắn vô tư, ta cũng thanh thản ưỡn ngực lên cho tỷ ấy nhìn thoải mái.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Phương chủ cũng chịu nhận thua.

Chắc, tỷ ấy thờ dài yếu ớt, như đã bỏ cuộc.

“Cái tính lơ mơ này của muội, không biết là tốt hay xấu nữa...” Phương chủ đưa tay áp lên hai má ta, giữa chân mày như bao phủ sương mù không thể xua tan.

“Lơ mơ hiếm có, lơ mơ hiếm có.” Ta tranh thủ tóm lấy tay tỷ ấy giờ trò sở sàng.

Phương chủ lắc đầu bật cười, hết sức bất đắc dĩ.

“Muội thích trồng hoa nuôi cỏ thì cũng tốt, hoa cỏ dễ hồng cần phải dốc lòng chăm sóc, không thể vắng bóng người chăm một ngày nào, sau này chớ chạy lung tung nữa.”

Ta lập tức gật đầu lia lịa, giờ này phút này, mỹ nhân nói cái gì thì đúng cái đó.

Phương chủ để lại một bình ngọc lộ, nói là phân thượng hạng để nuôi hoa, sau đó bay đi mất.

Tỷ ấy đi đã tròn ba ngày, vậy mà trong căn phòng nhỏ của ta vẫn còn phảng phất dư hương thanh nhã.

Bất kể ta có chưng diện mình tao nhã tới mức nào, cũng không đuổi kịp được thiên phú bẩm sinh, Phương chủ đại nhân mới là nữ thần đích thực!

Có thể ngắm không thể chạm, có thể xem không thể ăn, trong lòng ta thất vọng nào nê, quyết định về nhà tắm một cái rồi đi ngủ cho lành.

Thế nhưng suốt mấy ngày liền ta vẫn chưa được đánh một giấc nào yên lành.

Ban đêm luôn có một loại âm thanh kỳ quái quá nhiều, quấy tới nỗi ta lăn qua lộn lại mãi vẫn không tài nào chợp mắt được.

Mới đầu ta còn tưởng đó là tiếng gió thổi, nhưng mấy ngày sau, ta dần dần nghe ra trong gió một từ.

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

Giọng nói trầm thấp kiềm nén, cứ như chứa đựng đau khổ bị thương dồn nén cả vạn năm, cùng với lo âu nặng trĩu và không cam lòng.

“Ở đây không có nuôi mèo...” Bị làm phiền tới không ngủ nổi, ta dứt khoát bật dậy khỏi chăn — giọng khàn khàn này quả thật khó phân biệt, ta theo bản năng nhận định đó là tiếng mèo hoang đang kêu “Meo meo.”

Thò chân xuống giường, đầu bù tóc rối đi ra khỏi phòng, ta lần theo tiếng nói đi tới.

Không ngờ nơi phát ra âm thanh lại là trong vườn ươm nhỏ.

Càng làm cho ta giật mình hơn là, hạt giống bị vùi trong đất mà ta đã hạ quyết tâm bỏ liều, bây giờ lại nhú lên một mầm hoa bé xíu xanh non!

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

Mầm hoa nhỏ xanh mướt này đón gió đêm bén ngót, ngóc đầu lên gào thét bất chấp.

Ta nhất thời vừa mừng vừa sợ — không phải Phương chủ nói hoa Yêu giới không sống được ở Thiên đình à? Sao ta lại trồng được?

Nhưng ngay sau đó ta lại hơi tiếc nuối, nhìn đám hoa non bị gió thổi ngã nghiêng trước mắt, ta không phân ra được bông nào là Hoa Chân Tâm, bông nào là Cuồng Kết Hôn, còn bông nào Bà đây gặp đồ phản bội?

“Chắc là ngọc lộ của Phương chủ có tác dụng rồi!” Ta thì thầm một câu, ngồi xổm xuống vỗ vỗ một mầm cây xanh bé xíu, trong lòng nức nở thổn thức, cảm giác thành tựu vỡ òa như thể cuối cùng đã trồng được cành vàng lá ngọc.

Mầm xanh nhỏ còn đang cúi đầu kêu “Miêu Miêu”, hết sức nỗ lực, hết sức cố chấp.

Cuối cùng là meo meo hay miêu miêu đây, sao ta không phân biệt rõ được nhỉ. Con buồn ngủ kéo tới, ta không thể làm gì hơn là vừa ngáp vừa lò dò quay về phòng ngủ tiếp.

Hoa Yêu giới vốn dĩ không sinh trưởng như bình thường, người đừng để trong lòng.

Ta còn nhớ rõ câu này của Tễ Lam.

Chắc là khi đó ta đào nhầm hạt giống, tiện thể mang luôn cả cây meo meo gâu gâu về rồi! Nói tóm lại nó không phải là Hoa Chân Tâm, Hoa Chân Tâm là “hoa” cơ mà, đã là hoa thì tất nhiên phải nở hoa thì mới nói chuyện được rồi.

Những mầm non kỳ quái này, rất nhanh sau đó đã không còn ảnh hưởng gì tới giấc ngủ của ta nữa.

Bởi chúng nó dần dần lớn lên, cũng không còn hò hét nữa.

Ta dốc lòng chăm sóc chúng, định bụng chờ chúng nở hoa thì đem ra bán với giá cao.

Cuồng Kết Hôn thì bán cho câu lạc bộ hâm mộ GODFIVE.

Bà đây gặp đồ phản bội thì bán cho hiệp hội oán phụ của Thiên đình.

Còn Hoa Chân Tâm thì... thì bán cho hình bộ Thiên đình, hay bán cho viện tình báo tư nhân Thuận Phong Nhĩ cũng tốt chán.

Ta chìm đắm trong ảo tưởng ngọt ngào, tưởng tượng tới tháng ngày mình mở một nhà kính trồng hoa, mỗi ngày mặc chiếc váy Đậu Đũa Đỏ thanh nhã, cười thanh lịch ngắm khách qua đường. Nếu như gặp được một nữ nam cực phẩm như Tễ Lam, thì ta sẽ tặng miễn phí cho chàng một đóa “Cuồng Kết Hôn”, còn nếu GODFIVE mà thò chân đến thì, Hừ! Hừ! Hừ!

Để đề phòng tình trạng rối loạn phản ứng sinh lý, ta nên trực tiếp đóng cửa thì hơn...

Không có trách phạt, không có tên Nhị Lang Thần đáng ghét, không có Nữ yêu hồ ngọc loạn xà ngầu, mỗi ngày ta đều mỉm cười ngủ ngon dưới ánh mặt trời ấm áp.

Ta yêu Thiên đình, đây là tình yêu tha thiết xuất phát từ nội tâm.

Ta yêu ấm áp nơi đây, yêu sự tĩnh lặng nơi đây, yêu sự thoải mái nơi đây, yêu tự do nơi đây.

Tại sao Thiên Thanh và Phương chủ phải lo ta bỏ Thiên đình mà đi chứ? Không, không bao giờ, lý tưởng cả đời của Giang Đẩu tiên tử ta chính là tu luyện giới giang, trở thành một vị Thượng tiên có tôn nghiêm có địa vị, sau đó sống vĩnh viễn trong cảnh sắc tươi đẹp nơi đây.

Ta thích những thứ xinh đẹp.

Dù không có được, dù không giữ được, nhưng có thể ở bên cạnh, cũng rất tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Tây Thiên có một phạm nhân tên là Mặc Phi(*), Mặc Phi từng phán một câu thế này: “Nếu có hai hay nhiều hướng để làm một điều gì đó, và một trong những hướng này có thể dẫn đến thảm họa, thì mọi chuyện thường diễn biến theo chiều hướng đó.”

(*) Định luật bánh bơ của Murphy.

Nói cho bình dân chính là: Sợ cái gì, tới cái đó.

Ta cho rằng câu này hết sức chí lý, còn hết sức nhìn xa hiểu rộng.

Ví như hiện tại, tên Nhị Lang Thần dát vàng đầy người đang ngồi chễm chệ trong sân uống trà, chính là minh chứng hùng hồn nhất cho định luật éo le này.

“Chẳng hay Thiên quân có hài lòng với trà Vũ Hoa này của ta không?”

Lòng lo sợ thất lễ với con em quý tộc được cưng chiều từ nhỏ, ta bèn châm thêm ít nước nóng vào trong ấm trà, cười đặc biệt nịnh nọt.

“Coi như có thể vào miệng được.” Nhị Lang Thần nhếch mép lên, mắt phượng híp lại.

“... Thiên quân quả nhiên hiểu biết sâu rộng.”

Trà Vũ Hoa này là do ta xin xỏ Trà tiên mới có, nghe nói là công phẩm cực đắt tiền, tổng sản lượng cả năm cũng lắm chỉ có hai lượng rưỡi, may mắn sao Trà tiên cũng là thành viên liên minh của phái nữ tiên tao nhã, cho nên mới bố thí cho ta một góc nhỏ. Ta còn muốn trông cậy vào loại trà này để dụ Nhị Lang Thần trừ cho ta ít nợ, nào ngờ lại đánh vào bịch bông, khiến lòng ta rầu rĩ vô cùng.

“Tiểu Đẩu tiên, cũng biết hôm nay bốn tọa tới đây vì chuyện gì chứ?”

Có lẽ Nhị Lang Thần nhận ra ta không vui, do đó sắc mặt càng sùng sượng hơn.

“Đòi tiền thì không có, nhưng mạng thì có một con đây.” Ta than một tiếng, vẫy tay áo che mặt.

Bên cạnh vọng tới một tiếng cười khẽ.

“Tiểu Đẩu tiên.” Sau một hồi im lặng, giọng giả bộ nghiêm túc của Nhị Lang Thần vang lên: “Tuổi của bốn tiên đã không còn nhỏ nữa, tới lúc gấp rút cưới vợ rồi. Kim Thu Quỷ...”

“Thiên quân anh tuấn tiêu sái, oai phong bất phàm như vậy, đâu cần tới một đóa Kim Thu Quỷ nhỏ bé để làm mai chứ?” Ta thò nhanh tay ra túm lấy ống tay áo hắn, chớp chớp mắt ra bộ nịnh nọt: “Chỉ cần ngài lên tiếng một cái, có tiên tử nào trên Thiên đình không chịu gật đầu? Dù là phụ nữ đã có chồng cũng tức tốc ký giấy ly hôn tái giá!”

Thế mà Nhị Lang Thần lại lắc đầu: “Sai rồi sai rồi, vẫn có một người không muốn lấy ta.”

“Chẳng lẽ Thiên quân đã thích ai rồi sao?” Ta lập tức kích động, kéo tay áo hắn mạnh hơn: “Ngài cứ nói đi? Dù là ai ta cũng giúp ngài theo đuổi!”

Vậy là giảm được một món nợ kếp xù, tốt quá tốt quá, có lời rồi!

Nhị Lang Thần nhìn ta, cười mập mờ.

Ánh mặt trời chiếu lên khôi giáp hoa hòe lộng lẫy của hắn, giờ phút này Nhị Lang Thần trong mắt ta cao quý từ bi hệt như Phật Di Lặc, hào quang chói lọi.

“Thiên quân ngài không cần xấu hổ, ta đảm bảo không nói với ai!” Sợ hắn không chịu nhả bí mật ra, ta bèn rên sất khi còn nóng, thề với trời: “Giang Đẩu luôn một lòng khát khao mong mỏi những người yêu nhau sẽ về bên nhau, ngài có chỗ nào cần dùng đến, xin cứ việc sai bảo...”

“Người nghĩ ta theo đuổi nữ nhân mà còn cần người khác giúp đỡ sao?”

Nhị Lang Thần cười cười, thốt ra một câu nhàn nhạt.

Ta nhất thời chán nản.

Hào quang lóa mắt tan đi, tối xuống từ từ, thoát cái Nhị Lang Thần lại trở về là cục phân vàng bốc mùi tiền.

“Chẳng qua...”

Nhị Lang Thần im lặng một thoáng, bỗng nhiên mở miệng.

“Có chuyện gì thì nói lẹ, có rắm gì thì thả nhanh.”

Ta thật tình không muốn hầu tên tài chủ vườn lên xuống thất thường này nữa, hậm hực gom hết chén trà, bình trà về — Gì mà Trà Vũ Hoa, gì mà Đại Hồng bào, sau này khỏi cần cho hắn uống nữa, cứ lấy đại nước sôi ra mời là xong, nếu thu vào là số không, thì vốn đầu tư cũng không luôn cho bớt lỗ.

“Theo đuổi nữ nhân thì không cần giúp, vì nói nào ngay người trong lòng ta, cũng không phải là nữ.”

Choang một tiếng, chén trà San Hô thượng hạng trong tay ta đã ngã sập mặt xuống đất, tan nát đòì hoa.

“Thánh quân...” Ta bối rối nhìn mảnh vỡ trên đất mà tim đau như cắt: “Tiểu, tiểu tiên không biết Thiên quân có sở thích đặc biệt như vậy...”

“Không trách người, mấy ngày nay ta đã suy nghĩ cẩn thận, cũng rất khiếp sợ.”

Nhị Lang Thần gật gù đầu thừa nhận, nét mặt khá là đau đớn: “Chuyện tình cảm, không phải thứ do mình định đoạt.”

“Thiên quân, Thiên quân tìm ra được tình yêu đích thực, đã là chuyện hiếm có thế gian, cần gì phải để ý chuyện giới tính?” Ta ráng kiềm chế vạn con ngựa đang chạy lồng lên trong lòng, gắng gượng làm ra vẻ tỷ tỷ tri kỷ thấu hiểu lòng người.

GODFIVE có đoạn tay áo(*)! Đây là tin sốt dẻo cỡ nào! Không ngờ trong đoàn thể nhỏ bé hắc ám xấu xí như vậy, lại xuất hiện tình tiết thần kỳ đồng tính hút nhau, chẳng biết sau khi tin này đồn ra sẽ có bao nhiêu tiền từ phát điên đây?

(*) Nam thích nam

Cơ mà không hiểu sao, ta lại thấy lông mày của Nhị Lang Thần co rúm lại.

“... Điều quan trọng là, người ta thích lại không để ta trong lòng.”

Hít sâu một hơi, rồi thở ra chậm rãi, lời tự bạch của Nhị Lang Thần quả là buồn bã bi thương.

Nếu người trước mắt là một mỹ thiếu niên trong vắt đơn thuần (Ví như Tề Lam), thì ta nhất định sẽ nhào lên nắm lấy bờ vai chàng mà kêu lên đau khổ: “Em trai ơi, chớ bi thương, theo chị đi!”

Đáng tiếc, quá đáng tiếc, câu này lại phát ra từ một cục phân vàng.

“Thiên quân có gia tài khổng lồ như vậy, chỉ cần cầm tiền đập cũng có thể đập cho người ta vừa ý ngài mà!” Ta thoát khỏi cơn thống khổ, lấy tay áo che miệng cười gian: “Tặng một viên đá quý bự nhất sáng nhất, khuyến mãi thêm một con thú cưng hiếm nhất đắt nhất, bảo đảm đối phương sẽ bại trận ngay.”

“Bảo bối của ta, người đó chưa chắc để ý.” Nhị Lang Thần cúi đầu thờ dài một tiếng, tựa như vô cùng sầu não.

“Ai lại lợi hại như vậy? Tới lễ vật của Thiên quân ngài mà cũng chướng mắt?” Ta kinh ngạc vô cùng, sức nhớ tới một người, nụ cười bất giác cứng đờ: “... Đùng nói là?”

“Chính là người đó.” Chưa đợi ta nói thêm câu nào, Nhị Lang Thần đã giành đáp trước.

Ánh mắt hắn nhìn ta sâu thẳm, như biển cả tối tăm không thể nghiên cứu tìm tòi.

“Ồ... Thiên quân à, thúc cháu loạn luân không tốt đâu.”

Phân vân một hồi, rốt cuộc ta vẫn phải rụt rè mở miệng.

“Huống chi Ngọc Đế lão nhân đã có Tây Vương Mẫu rồi! Tuy chúng ta theo đuổi tình yêu đích thực là đúng, nhưng vẫn không nên vào vai tiểu tam đâu...”

Cuối cùng ta đã nhìn ra được nỗi tuyệt vọng trong cặp mắt đen như mực.

“Không, phải, Ngọc, Đế!”

Trên trán Nhị Lang Thần như bốc lên khói bếp.

“Lẽ nào là người còn có tiền có quyền hơn Ngọc Đế sao?” Ta lắc đầu tỏ vẻ không tin, e là có lòng sục khấp Thiên đình này cũng không tìm được ai giàu nứt đổ đổ vách hơn hai chú cháu nhà này.

“Giá trị của bảo vật, không phải dùng tiền để đo đếm được.” Nhị Lang Thần thờ dài nặng nề.

Ta kinh hãi rồi, không ngờ tên nhà giàu mới nổi Dương Tiễn cũng có ngày sâu sắc như thế, hắn mà lại ý thức được tiền không phải vạn năng sao?! Đây quả là chuyện đáng kinh ngạc hơn cả trời hiện trắng máu, nước biển chia đôi mà.

“Trong lòng ta, sức nặng của người đó ngang bằng với Ngọc Đế.”

Trong mắt Nhị Lang Thần phát ra ánh sáng ngọc ôn hòa như si như say.

Ta nhất thời bùng tỉnh, trong khắp Thiên giới, người có gan ngồi ngang hàng với Ngọc Đế, chỉ có...

“Không ngờ người ngài nhớ thương lại là Thiên Thanh thánh quân?”

Ta lú lười, thảo nào Thiên Giáng nói sức quyến rũ của Thiên Thanh rất đáng sợ, nam nữ tam giới đều mê muội, khủng khiếp tới nỗi kể cả Nhị Lang Thần GODFIVE cũng phải lòng hắn.

Nhị Lang Thần chỉ cười không đáp.

“Thứ khác ta không dám cam đoan, nhưng Thiên Thanh thích gì thì ta biết.” Mãi ra được người trong lòng của Nhị Lang Thần rồi, ta cũng thở phào một hơi: “Thiên quân cứ việc an tâm, Giang Đẩu ta nhất định sẽ dốc hết sức lực để tác hợp cho hai vị, dù xông vào nước sôi lửa bỏng, dù chết muôn lần cũng không từ nan!”

“Câu này có thật không?” Nhị Lang Thần nghe vậy dường như rất phấn chấn, cặp mắt phượng xéch nghiêng híp lại thành một đường bé tí.

“Chỉ cần ngài xóa nợ Kim Thu Quý cho ta...” Ta hơi nâng cằm lên với hắn, ý tứ hàm xúc.

“Đồng ý đồng ý!” Nhị Lang Thần lật ngược tay lại, nắm chặt lấy bàn tay mềm của ta, vẻ mặt hết sức kích động: “Tiên tử nói gì, ta đều đồng ý hết!”

Thế mới nói ái tình khiến người ta phát cuồng mà, vì vậy ta muốn phản xúc động mọi giấy mực trong tay áo ra, ần ý đưa tình bỏ nhỏ một câu: “Thiên quân, nói không bằng chứng, xin ký tên cho chắc ă.”

Tháng năm năm Vạn Đạo, Giang Đẩu tiên ta và Nhị Lang Thần đã đạt thành thỏa thuận song phương, chỉ cần ta giúp Nhị Lang Thần theo đuổi được người trong lòng hắn, thì không những xóa khoản nợ Kim Thu Quý, mà Nhị Lang Thần còn đồng ý với ta một điều kiện, nói được làm được.

Ta biết, theo đuổi Thiên Thanh không phải là công tác dễ dàng, nhưng để vạn năm sau không cần phải gánh nỗi lo cuộc sống, để không phải mắc nợ trường kỳ sinh ra chứng trầm cảm thâm niên, Đẩu Đũa ta đây, liều mạng!

.

Thay một bộ đồ mới, lấy đuôi bạc của cừu vĩ hồ thắt ở bên hông, ta mang theo khí thế hùng dũng oai vệ, hiên ngang tiến thẳng tới Thương Nam

Khí thế trầm tĩnh lạc quan này, thực chất chỉ là giả vờ, kỳ thực lúc này đầu ta trống rỗng, hơi thở suy kiệt, đi đứng cũng mất thăng bằng

Từ lần thám hiểm Bắc Lăng phủ về, đã gần mười ngày ta chưa gặp lại Thiên Thanh, nhưng bộ dạng bốc hỏa hôm đó của hắn vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt ta như mới hôm qua. Phương chủ từng nói có vài người thuộc dạng địa lôi, bình thường thì im im hiền lành, nhưng một khi động tới ngòi nổ thì sẽ nổ tung tới độ thịt nát xương tan. Ta nghĩ Thiên Thanh chính là một ví dụ điển hình, mấy trăm năm qua mừng giận không hiện lên sắc mặt, khiến cơ mặt nằm trong trạng thái mất cân đối trường kỳ, cho nên một khi núi lửa phun trào, thì sẽ dữ tợn tới hết thuốc chữa.

Có lẽ Nhị Lang Thần chưa từng thấy trạng thái bùng cháy của Thiên Thanh, nếu như đã thấy rồi thì bảo đảm không thích nổi.

Nhưng mà nói qua cũng phải nói lại, lỡ đâu Nhị Lang Thần là M(*) thì sao, nếu thế thì sợ là hấn thấy xong còn thích thêm.

(*) M: viết tắt của từ Masochism, là người thích chịu ngược đãi từ bạn tình.

Thứ tình yêu này ấy à, ôi, nói tới nói lui, chính là hợp thành từ nguoi muốn đánh, ta muốn khổ thôi.

Vừa mới bước chân vào địa bàn Thương Nam, bỗng nhiên một con thú nhỏ lông xù bất ngờ lao ra từ trong mây, húc mạnh vào lòng ta.

“Ủi, thật! Thật rồi!”

Ta bị húc tới chóng mặt hoa mắt nước mắt giàn giụa, chỉ còn biết ôm bụng rên la.

“Ba Tây Mễ Á!”

Một chiếc bóng yếu điệu màu tím nhạt bỗng rồi chạy tới, đưa tay xách con thú nhỏ gây họa lên.

“Tiên tử có bị thương không?”

Người lên tiếng hỏi là một tiên nữ tuổi thanh xuân, cô ta dùng tay còn lại đỡ ta dậy, hai gò má đỏ bừng, cặp mắt đen láy mọng nước như nho tươi.

“Sao, sao tiên hữu không nhốt thú dữ vào chuồng...” Ta cười khỏ, lông mày cup xuống thể hiện sự phản đối sâu sắc.

“Ba Tây Mễ Á không phải là thú dữ đâu!” Tiên nữ áo tím cong môi, ba phần bướng bỉnh bảy phần xinh đẹp.

Ta nhìn kỹ lại, hóa ra “Ba Tây Mễ Á” là để chỉ con heo nhỏ lông đốm đen trắng kia.

“Sao tiêu hữu lại lấy một cái tên... có nội hàm như thế?”

Nhìn hàm răng trắng sáng của con heo nui mà ta không khỏi mừng thầm trong lòng — may mà chưa lũng thật!

“Tại nó hay thích đi rong thôi.” Tiên tử áo tím ôm con heo nui đang đá đập lung tung, gào rú thảm thiết vào lòng, mặt tràn ngập mơ mộng ngọt ngào: “Nó là thú cưng phóng khoáng nhất, tự do nhất, đặc biệt nhất, biết suy nghĩ nhất trên đời.”

Ta nhìn con heo nhỏ đang đỏ mặt gầy dựa diên cuồng, nhũ bụng đây là con thú cưng dễ cáu nhất trên đời thì có.

“A, bộ đồ nguoi đang mặc...” Tiên tử áo tím như sực nhớ ra điều gì, đứng bật dậy, ánh mắt lia dọc ta từ trên xuống dưới.

Ta chớp chớp mắt, ngồi yên chờ.

“Té ra là nguoi!” Ông tay áo che hờ bên miệng, cô ta giật nảy mình tỏ vẻ thất kinh như đang diễn tuồng tạp kỹ.

“Giang! Đậu! Hồng!” Ba chữ lẩn ra khỏi cuống họng, chữ nào chữ nấy đều nhịp nhàng hoàn hảo.

Ta nhanh chóng nhìn cô ta gật đầu cười tùm tùm.

“Nguoi, chính là Giang Đậu Hồng trong truyền thuyết...” Trong đôi mắt đẹp dịu dàng trong vắt của tiên tử bập bênh sóng nước, cảm xúc rồi bời.

Loáng cái nụ cười của ta càng đậm nét hơn.

Chắc hẳn câu tiếp theo chính là “Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu, ngài có thể ký tên, chụp hình lưu niệm với ta không?”

“Xì!”

Ai dè tiên tử áo tím lại tặng cho ta cái liếc trắng mắt khinh bỉ, sau đó giậm chân một phát, quay ngoắc người bay thẳng lên mây bảy sắc.

Mây xanh cuộn cuộn, cứ thế cô ta ôm theo con heo “Ba Tây Mễ Á” đang gào rú bỏ đi mất dạng, bỏ ta ngồi ngốc tại chỗ không hiểu mô tê gì.

Chắc, tiêu hữu à, làm tiên không nên quá vô tình thế đâu!

Bị một Trình Giảo Kim bất ngờ xông ra gây rối giữa đường như thế, khí thế của ta lại sụt thêm mấy phần, mãi đến khi vào điện vẫn còn ủ dột.

“Sao nguoi lại tới đây?”

Thiên Thanh đang ngồi dựa vào giường trúc đọc sách, thấy ta không mời mà tới, nét mặt dường như rất kinh ngạc. Tay trái hấn cầm một quyển sách, mái tóc dài đỏ xuống như nước, thanh bào mờ ảo như mây, môi mỏng mở hé, hai mắt chứa sao, quả thật xấu tới độ tim ta như dao cắt.

“Lâu rồi chưa được gặp Thánh quân, trong lòng tiểu tiên rất nhớ nhung.” Ta khom lưng cúi chào với hấn thật sâu, nén giọng hạ lời tỏ lòng cúng bái: “Hôm nay đặc biệt tới cửa thăm viếng, chẳng hay tiên thể Thánh quân có an khang?”

Thiên Giảng từng nhiều lần giáo dục ta rằng, khi đàm đạo với người ta không thể chém thẳng vào vấn đề quá mức trực tiếp, chào hỏi và bắt cầu là điều vô cùng cần thiết. Ngay cả xã giao cũng phải có lời dạo đầu, ví như thời tiết hôm nay thế nào, giá vàng dạo này lên hay xuống chẳng hạn.

“Đứng thẳng lên, để nói chuyện.”

Không ngờ giọng Thiên Thanh lại có vẻ mất kiên nhẫn, xem ra hẳn không nuốt trôi kiểu bắt chuyện này rồi.

“Tiểu tiên tới là để hỏi thăm tin tức của Pháp Lang.”

Khán cấp ưỡn ngực ngẩng đầu, lòng ta rủa thầm, trai xấu đúng là trai xấu, thật là không theo kịp thời đại.

“Chẳng phải đã nói ngươi ở nhà chờ tin rồi sao?” Tien tay đặt quyền sách xuống, sắc mặt Thiên Thanh lạnh đi: “Lẽ nào ngươi không nghe lọt lời ta nói?”

“Thánh quân!” Ta thấy hẳn có dấu hiệu sắp mắng mỗ, lập tức giờ giọng oan ức: “Tôi nay đã gần mười ngày rồi, Hắc Vô Thường tiên quân không nhắn chim giấy cho tiểu tiên nữa, tiểu tiên đã mất hết nguồn cung cấp tin rồi! Ngài với Phương chủ cứ bảo tiểu tiên chờ, mà chờ tới khi nào mới được chứ?!”

Hai mắt Thiên Thanh nhếch lên, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường.

“Là vậy sao?”

Hắn che nắm tay trước miệng ho vội một tiếng, như thờ dài, mà cũng như thờ phào nhẹ nhõm.

Là vậy sao? Là vậy sao cái gì? Ta không rõ câu hỏi này của hẳn là muốn nhắm vào ai. Có điều nếu sắc mặt đối phương đã dịu lại, thì phải biết tận dụng thời cơ triệt để, thế là ta nắm phát lấy cô tay đối phương, cố hết sức bầy ra vẻ sùng bái tha thiết chân thành: “Tiểu tiên một mặt lo lắng cho an nguy của Pháp Lang, mặt khác lại nhớ Thánh quân vô cùng, cho nên mới không mời mà chủ động mò tới cửa, Thánh quân ngài ngàn lần vạn lần đừng trách người ta mà!”

Khóe miệng Thiên Thanh cong lên một đường nhàn nhạt, hàng mi đầy rậm hơi rũ xuống.

“... Nếu đã tới, thì ngồi lại một lát đi.”

Mất một lúc lâu, trong miệng hẳn mới thốt ra được vài chữ từ bi.

Ta mừng hóm như được đại xá.

Sự cô độc lạnh lùng của Thiên Thanh là sản phẩm độc quyền lấy lòng khắp tam giới, từ trước tới nay hẳn luôn tự cho mình ở rất cao rất xa, nên cực ít qua lại cá nhân với những tiên nhân khác. Hôm nay là lần đầu tiên hẳn mở miệng mời ta ở lại làm khách, điều này chứng tỏ núi băng nam cực cũng có ngày tan chảy — khí hậu toàn cầu sẽ ấm dần lên! Với sự nịnh nọt nhiệt tình của bản tiên cô, thử hỏi ai mà không cảm động? Ai mà không mềm lòng đây?

Khởi đầu đã thành công tốt đẹp, Nhị Lang Thần à, chờ chút nhé, mùa xuân của ngươi sắp tới rồi!

Hón hờ bước tới chiếc bàn vuông, ta vô tình nhìn thấy trên bàn có một bộ ấm trà chưa kịp dọn.

Vươn tay sờ thử, chén trà vẫn còn ấm.

“Thánh quân, hôm nay Thương Nam có khách khác tới chơi sao?”

Ta nhớ tới tiên tử điều ngoa ôm heo con vừa rồi, bất giác nhiu mày.

“Ngươi đã gặp Từ Kim rồi sao?” Thiên Thanh đang thu dọn sách, nghe ta hỏi vậy thì động tác hơi chậm lại.

“Thì ra tên cô ta là Từ Kim à?”

Ta cúi đầu nhảm lại cái tên này lần nữa.

“Hồi nãy có gặp ngoài cửa, ta nghĩ... có lẽ cô ta không thích ta lắm.”

Đây là nói giảm nói tránh thôi, với thái độ bậm trợn lườm nguyệt vừa rồi của cô ta, đâu chỉ không thích, rõ ràng là ghét ta.

Thiên Thanh trầm mặc giây lát, chậm rãi nói: “Cô ta là Từ Trúc tiên tử tọa hạ của Quan Thế Âm.”

Hóa ra là vợ chưa cưới của Hắc Vô Thường ca ca!

Trong lòng ta nhất thời lật đổ bình gia vị, ngọt bùi đắng cay đều trào lên một lần, bất kể có khuấy đều thế nào, tóm lại cũng gom về bốn chữ — cảm xúc rối bời.

“Cô ta tìm ngài làm gì?” Ta giả vờ chẹp miệng xem thường.

“Cũng không có chuyện lớn gì, chỉ hàn huyên băng quơ thôi.” Thiên Thanh cười điềm đạm.

“Chỉ hàn huyên băng quơ, vậy mà cần tới mặt hoa linh tiêu ngàn năm để pha trà chiêu đãi à?” Miệng ta dẩu lên cao tới nỗi đủ để treo vừa một bình mồi.

“Ngươi cũng biết, cô ta là đệ tử tọa hạ của Quan Thế Âm Nam Hải, thân phận đặc biệt, nên tất nhiên phải tiếp đón chu đáo.” Thiên Thanh đáp thản nhiên, mặt không đỏ tim không đập nhanh.

“Cô ta với Hắc Vô Thường tiên quân yêu nhau thật lòng sao?” Ta tròn to mắt, hỏi ra vấn đề mà mình muốn biết nhất.

“... Tất nhiên.”

Thiên Thanh im lặng chốc lát, rồi cúi đầu đáp một câu.

“Ồi.”

Con buồn bã lại nhất thời ập tới, ta thở dài cổ nén chưa xốt vào lòng.

Trách sao Từ Kim tiên tử lại ghét ta như thế, có lẽ cô ta cũng biết ra rất thích Hắc Vô Thường tiên quân đây mà! Là một tiên tử si tình đau khổ chờ đợi cả ngàn năm, làm sao cô ta lại cho phép tiên tử khác có thiện cảm với vị hôn phu của mình được chứ? Nói qua nói lại, cũng tại mằm Đậu Đũa ta trẻ dại không hiểu chuyện, vượt quá giới hạn thôi.

“... Cô ta rất xứng với Hắc ca ca, cũng coi như trai tài gái sắc môn đăng hộ đối, ta nhận.”

Bụi hoa ướt át xâm chiếm khóe mắt, ta quay đầu nhìn về phương xa.

Mối rung động đầu đời trong kiếp tiên của ta, cứ như vậy mà chấm dứt.

Từ Kim tiên tử, vàng trắng sáng đã tô điểm khung cửa sổ nhà cô như ý nguyện, mà đêm nay, ai sẽ tới tô điểm cho giấc mộng của ta đây?

Thôi thì ta đành một mình gặm nhấm nỗi buồn lãnh mạn và thanh tao này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Thiên Thanh dọn sách xong thì dẫn ta vào huyệt cảnh Thương Nam để gặp “Chân thân” của mình.

Mấy tháng không gặp mặt, gốc Đậu Đũa được tơ vàng rào lại đã cao gầy hơn trước, cả thân hình xanh biếc tỏa ra ánh sáng mờ, hơn hờ múa may trong gió.

“Đừng là... ngây thơ hồn nhiên.”

Ta nhìn tới nhìn lui, không kiềm lòng được lên tiếng khen ngợi — Đậu Đũa nhà ta tuy không quốc sắc thiên hương, nhưng suy cho cùng vẫn là loài cây có công dụng thực tiễn.

Thiên Thanh không đáp lại ta, chỉ sụp mắt nhìn xuống mằm đậu, nhìn ở góc độ này khóe miệng hẳn hình như hơi cong lên đôi chút.

“Thánh quân, tại sao phải dùng tơ vàng giam nó lại!” Ta thể hiện lòng bất mãn với cái nhà giam xa hoa này — hướng mắt nhìn ra xa, nội trong chu vi ba thước không có giống thực vật nào khác, tội gì phải cách ly nó với mọi người chứ!

“Đó không phải là giam, mà là bảo vệ.” Thiên Thanh đáp lại một câu nhạt thếch, sau đó quay lưng bỏ đi.

Ta buộc lòng phải xách váy, lẻo đẻo bám theo sau hắn.

“... Thánh quân, ngài ở Thương Nam lâu nên thấy nhiều biết rộng, ngài nghĩ thứ gì là đẹp nhất?”

Chưa đi được mấy bước, ta vờ như say sưa ngắm hoa, lơ đãng hỏi một câu.

“Vạn vật đều bình đẳng, không có cái gì gọi là “Nhất”.” Ngữ điệu của Thiên Thanh điềm tĩnh, nói mà không ngoảnh đầu lại.

“Vậy Thánh quân thích nhất thứ gì?” Ta nhanh chóng đổi kiểu hỏi khác.

Bước chân của Thiên Thanh hơi dừng lại.

“Không có thích nhất.” Chốc lát sau, hắn lại rào bước đi tiếp, tốc độ nhanh hơn.

Ta nhất thời mặt ừ mầy chau — Nhị Lang à, sao ngươi lại chọn một tên lạnh lẽo vô tình không tim không phổi thế này, con đường phía trước gian nan rồi đây!

“Vậy, xin hỏi Thánh quân có muốn thứ gì nhất không?” Ta ừ ừ hỏi thêm một câu cuối.

“Vô dục mới cứng cỏi.” Quả nhiên, Thiên Thanh quăng cho ta một đáp án hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Thiên Giáng từng nói rằng, theo đuổi là một môn học thâm sâu huyền bí, để hai người cùng thích nhau là chuyện cực kỳ khó khăn. Giang Đậu Hồng ta chưa từng theo đuổi ai, cũng chưa từng được ai chính thức theo đuổi, lần này lại xả thân nhận nhiệm vụ mà Nhị Lang Thần giao, đối tượng lại là Thiên Thanh Thánh quân cao ngạo có tiếng trong khắp Tam giới, xem ra gay go thật rồi.

Ôi, ngẫm lại điều này, ta vô thức than một tiếng đầy chán nản.

“Ngươi rất quan tâm ta thích gì sao?” Trên đầu đột nhiên thoi tới một cái bóng, che mát mũi chân của ta.

Thiên Thanh đã vòng ngược lại từ lúc nào chẳng hay, hiện tại đang đứng ngay bên cạnh ta.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, làm lơ ngoại hình thâm họa, gật đầu hết sức nghiêm túc.

Lúc ngươi muốn cầu cạnh ai đó, lúc ngươi biết món nợ trăm triệu ngập đầu có thể được xóa sạch nhờ vào ai đó, thì ngươi nhất định sẽ không còn thấy mặt mũi của người đó quá khủng bố nữa.

Chấp niệm, là có thể đảo ngược xấu đẹp.

“... Ngươi quan tâm ta thích gì sao?” Thiên Thanh thì thầm với ta một câu, thần sắc trở nên hơi cổ quái.

“Hỏi thăm tỷ sở thích của Thánh quân, để sau này chúng ta ở chung càng hòa hợp hơn, chẳng lẽ không đúng sao?”

Ta nhìn thẳng vào cặp mắt khói màu xám tro của hắn, trả lời đầy đồng dạng hùng hồn.

Thiên Thanh trầm ngâm quan sát ta cả buổi trời, bỗng nhiên khoe miệng cong lên.

“Tiểu Giang Đậu, ngươi có lòng quan tâm tới người khác từ bao giờ vậy?” Bàn tay rộng của hắn vươn tới, búng nhẹ lên mi tâm ta.

Ta nén giận chịu đau, sức nhớ tới hôm ở Bắc Lăng phủ, lúc Thiên Thanh bốc hỏa trên trán có hiện lên một ấn ký màu xanh.

Ấn ký đó là hình gì nhỉ? Ta lại không nhớ nổi (Phải nói là không thấy rõ thì đúng hơn). Không biết có phải là hình Nguyệt Nha không nhỉ, lẽ nào Thánh quân là Bao Than Đen chuyển thế?

“... Người ta quan tâm ngài, chẳng lẽ không được sao?”

Ta bị búng một phát, nhân tiện lấy cơ đó rũ mắt xuống làm ra vẻ ai oán, trề môi lên, giọng điệu cũng hết sức cô đơn.

Động tác của Thiên Thanh hơi khựng lại, vẻ trêu chọc trên mặt dần biến mất.

“Nếu ngươi quan tâm ta, thì sau này hãy tới Thương Nam tưới mật hoa cho “Chân thân” của mình thường xuyên đi.”

Hắn dời bàn tay lên đầu ta, vỗ nhẹ nhẹ: “Bình thường ta bận rộn nhiều chuyện, quả thật không có thời gian chăm sóc cho mằm Đậu Đũa kia.”

“Lừa ai chứ!” Ta hất cằm lên tỏ ý bất mãn với thái độ làm việc tắc trách của hắn: “Thương Nam nhiều hoa cỏ như vậy mà ngài còn chăm được hết, sao chỉ một gốc Đậu Đũa bé xíu mà ngài lại không lo được chứ?”

Thiên Thanh bật cười.

“Ngươi thấy ta chăm sóc hoa cỏ Thương Nam bao giờ?” Hắn lắc đầu, gương mặt lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào: “Chúng tự mang tiền căn, từ trước tới nay luôn tự thân tự diệt, duy chỉ có “Nguyên thân” của ngươi là vô cùng mãnh mai, còn cần ta dùng mật hoa Linh Tiêu tưới mỗi ngày.”

Nói tới đây, hắn lại cười nhạt: “Không ngờ Thiên Thanh đường đường ta, lại phải làm một nông phu.”

Nói thật thì, nghe hắn nói như vậy ta rất cảm động, dù sao người ta cũng chẳng thân thiết gì với ta, cùng lắm chỉ vì Phương chủ nhờ cậy nên mới trông

nguyên thân của ta trong Thánh cảnh, còn phải tưới tắm mỗi ngày. Đây là loại tình nghĩa cách mạng vô tư cống hiến cỡ nào chứ! Không lẽ...

Sắc mặt ta chợt thay đổi: “Thánh quân, không lẽ ngài thích Phương chủ của chúng ta?”

Nếu cả Nhị Lang Thần và Phương chủ cùng tranh giành Thiên Thanh, ta quyết định dù bất cứ giá nào cũng phải giúp đỡ Phương chủ! Thiếu tiền thì được, còn thiếu tình nghĩa thì không được! Nên biết rõ tình hình trước vẫn tốt hơn.

Thiên Thanh lườm ta bằng ánh mắt quái lạ, nói với cái mặt lạnh tanh: “Ta với cô ấy là bằng hữu lâu năm.”

Ngẫm lại từng việc nhỏ lúc hai người ở cạnh nhau, hình như đúng là giống bạn bè hơn tình nhân, thế là trái tim của ta cũng an tâm về lại vị trí cũ.

“May quá may quá.” Ta vỗ ngực.

“May cái gì?” Thiên Thanh nhìn ta chòng chọc, hơi nheo mắt lại.

“May là ngài không thích tỷ ấy.” Ta thần nhiên nhìn trả lại hần, nét mặt hết sức chân thành.

“...” Về mặt Thiên Thanh càng quái lạ hơn, ta thấy hần định mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

“Thánh quân sống ở Thương Nam một mình cũng có mấy ngàn năm rồi, lẽ nào không thấy cô đơn sao?”

Tâm trạng ngày một thả lỏng, lá gan ta cũng ngày một phình lên, nhìn Thiên Thanh dọ lời.

“Sống một mình thì đồng nghĩa với cô đơn sao?” Thiên Thanh quay mặt qua hướng khác, đường nét bên má như ẩn như hiện trong bóng mờ: “Không phải ai cũng cần chen chúc vào đám đông ồn ào.”

Ta chợt thấy đau đầu, Thiên Thanh nói chuyện thường quanh co lòng vòng, đạo lý chẳng chịt, cứ nói thẳng đuột ra người không thấy cô đơn chẳng phải được rồi à? Cần gì đặt ra mệnh đề đẳng thức bắt ta chứng minh nữa chứ! Có ra về huyền bí cho người ta rối trí, vậy mà cái giọng bí hiểm này vẫn không thiếu tiền từ ái mộ, thật là lạ đời.

“... Nhưng nói cho cùng vẫn có lúc muốn tìm người trò chuyện chứ!” Ta hậm hực vút cái khăn lụa trong tay đi: “Tìm được người có thể bầu bạn lâu dài rất hiếm có mà!”

Đây chính là tiếng lòng của ta, mỗi khi giật mình tỉnh mộng vào đêm khuya muốn tìm ai đó để tâm sự, nhưng bên cạnh không có lấy một người, bao nhiêu lời muốn nói chỉ còn biết lặng lẽ chôn vào bụng cho thối rữa.

“Sao, tiểu Giang Đẩu thấy cô đơn à?” Thiên Thanh nghiêng đầu nhìn ta, dưới ánh sáng ngược, đôi mắt hần ngập đầy chế nhạo: “Muốn tìm người trò chuyện sao?”

“Đúng đúng!” Ta gật đầu cực lực, nghĩ bụng đây là cơ hội tốt để tiếp cận Thiên Thanh: “Thánh quân, sau này ta sẽ thường xuyên tới Thương Nam tưới mát hoa cho Đẩu Đẩu, tiện thể ngài nói chuyện với ta, được không?”

Ta ngửa mặt lên nhìn hần, về mặt cực kỳ trông chờ.

Nếu muốn giúp Nhị Lang Thần đánh tan băng cứng, thì chỉ còn cách trường kỳ kháng chiến lấy mềm đánh cứng, một khi ở cạnh lâu thì tất nhiên cũng biết được sở thích tính tình của hần, như vậy mới có thể nắm gọn trong tay, ta quả là thiên tài mà!

Thiên Thanh lại quay mặt đi, hoàn toàn đưa lưng về phía ta.

“Được.”

Giọng của hần rất nhẹ rất nhẹ, mờ ảo hết như mây khói Thương Nam.

“Để người đỡ phải suy nghĩ lung tung.”

Lần thăm dò đối tượng đầu tiên này đã kết thúc chóng vánh như thế.

Ngoại trừ biết sau này mình có thể ra vào Thương Nam bất cứ lúc nào, thì chẳng còn thu hoạch gì khác, ta không dẫn được tự thấy hồ thẹn với kinh nghiệm yêu đương ít ỏi của mình — năm trăm tuổi đời, tròn năm trăm năm mầm Đẩu Đẩu ta đều sống uống phí!

Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, ta suy đi tính lại, cuối cùng quyết định tức tốc lên đường đi tìm vài vị tiên quân có kinh nghiệm tình trường phong phú, xem họ thích kiểu theo đuổi lãng mạng nào.

Bất kể ra sao, nhất định cũng phải tác hợp được mối duyên hiếm có độc nhất vô nhị của Thiên đình này!

.

Đối tượng phòng vấn đầu tiên của ta, chính là Bồ Đào tiên luôn ru rú trong nhà.

Đây là vị tiên dày dặn kinh nghiệm, độc thân lâu năm hiếm có trên Thiên đình, có biệt hiệu là tay ăn chơi, tướng mạo và cách ăn nói đều phần đầu quên mình. Thường nhờ vào mấy chén dịch thể hoặc trắng hoặc hồng để dụ dỗ tiên tử, lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

“Tôi xin rượu uống nữa à?” Bò Đào tiên thấy ta vác theo cái mặt nghiêm trọng xông vào cửa, cặp mày nhướng lên có vẻ bất đắc dĩ: “Gần đây Giang Đẩu tiên ngơoi áp lực lắm sao?”

“Ngươi biết đó, bây giờ nhân khẩu của Thiên đình tăng mạnh, muốn chạy theo xu hướng kiếm com cũng khó lắm.” Ta phất tay với hấn làm ra vẻ uể oải: “Uống chút đỉnh cho quên sầu, uống chút đỉnh cho quên sầu thôi!”

Bò Đào tiên lừ mắt với ta, rồi móc từ trong tay áo ra một bầu rượu đặt xuống trước mặt ta.

“Nghĩ giúp ta một cái tên hay đi rồi uống.” Nói rồi hấn đẩy cho ta một xấp giấy.

Ta đảo mắt nhìn qua, mấy chữ rồng mây phượng múa trên đó đều là Phạn Văn.

“Mấy thứ này là gì thế?” Ta lật mấy tờ, chả hiểu gì.

“Cái này là Lafite, còn cái đó là Martinie(*).” Bò Đào tiên thò tay ra, chỉ về cho ta một chút: “Bồn tọa sắp phải tham gia diễn đàn Văn Hóa Tây Thiên lần thứ nhất, nên phải đặt một cái tên, không phải ngươi thuộc giới tao nhà sao, mau tư vấn cho ta đi.”

(*) Tên hai loại rượu.

“Cứ gọi thẳng là Putao(*) không phải được rồi à? Già bộ làm rùa biển làm gì chứ?” Ta chep miệng phản bác.

(*) Phiên âm của từ “Nho”, vì Bò Đào tiên là Nho tiên nên Đẩu Đũa ta phiên âm ra thành Putao tức Nho luôn cho tiện ^^

“Cái tên này chư tiên ở Tây Thiên bảo đảm không nhớ được.” Bò Đào tiên giật giấy về, cúi kính lờm ta: “Tiểu nha đầu nhỏ nhít thì biết gì về thế giới cạnh tranh tàn khốc của người lớn?”

Xi, không phải là muốn có đoạn tình cảm lãng mạn vượt biên giới với nữ thần Tây Thiên sao?

Ta biết trong lòng hấn đã có tính toán hết rồi, không thể làm gì hơn là rút bừa một tờ giấy ra, “REMY MARTIN”, trên giấy viết một dòng chữ nhỏ như thế.

Nhìn mấy ký tự này hơi quen quen, ta bèn cười hi hi đẩy tờ giấy qua, giỡn giả khuyên nhủ: “Lão tiên nè, dùng tên này đi dụ con gái nước ngoài, bảo đảm mã đáo thành công!”

“Dụ con gái nước ngoài cái gì?” Bò Đào tiên lờm ta trắng mắt, khinh bỉ trần trụi: “Đừng phát biểu thiếu văn minh như thế có được không?”

Sau đó hấn giật tờ giấy nhìn thử, sắc mặt nhất thời đại biến.

“Ngươi mới là ngựa đầu người! Ngươi để người ta gọi ta là ngựa đầu người, thì còn ai thèm nhìn mặt ta nữa hả?!”

Hấn che mặt ném tờ giấy kia qua.

Ôi chào! Hồi trước chỉ nghe Uất Kim Hương tiên tử nói “Martin” có nghĩa là chiến thần, ai dè bây giờ bỏ vào trước nó bốn ký tự, lại biến thành nhân thú Tây Thiên, thật sự là sai quá sai! Ta thầm kêu khổ trong lòng.

Chẳng qua điều đáng ăn mừng chính là, Bò Đào tiên đã tha thứ cho ta rất nhanh. Cuối cùng hai ta vẫn đạt thành nhất trí, hấn lấy tên là Hennessy. Vì cả hai chúng ta đều nghĩ cái tên này nghe vào có phong thái quý tộc tự nhiên.

Sau đó Bò Đào tiên lấy giấy bút ra bắt đầu tập ký tên, ta thì vừa uống rượu, vừa thỉnh giáo hấn về tri thức tình yêu.

“Lão tiên, ngươi nói xem, nếu muốn theo đuổi một vị Thượng tiên mắt cao hơn đầu, địa vị cao ngất, thì phải làm cách nào đây?”

Ta chống cằm ra vẻ đắm chiêu.

“Mắt cao hơn đầu?” Bò Đào tiên đang tập kiểu chữ hoạt hình chipi, nói mà không ngẩng đầu lên: “Điều kiện của Thượng tiên kia tốt lắm sao?”

“Xuất thân, địa vị, khí độ đều đệ nhất.” Ta đáp không cần suy nghĩ.

Nhưng ngấm lại một chút, bổ sung thêm một câu ồm ồm: “Bề ngoài cũng... cũng được.”

Có lẽ trong mắt Nhị Lang Thần không ai đẹp bằng Thiên Thanh nhi? Chắc, mồm Đẩu Đũa ta đây chính là giới đứng vào vị trí người khác mà suy ngẫm thế đấy.

“Thiên đình có người như vậy à?” Bò Đào tiên thay một tờ giấy khác, bắt đầu vẽ sang kiểu chữ La Mã, vẽ mặt hờ hững không rõ cảm xúc: “Tiên quân

hay là tiên tử? Còn độc thân không? Sống một mình hay sao?”

“Tất nhiên là tiên quân độc thân, tới giờ vẫn sống một mình.” Ta nhìn hắn bằng ánh mắt tha thiết, thầm nghĩ tay ăn chơi này quả nhiên kinh nghiệm phong phú, biết phải thăm hỏi bối cảnh gia đình đối phương trước.

Nào ngờ Bồ Đào tiên lại gác bút đánh “Cách” một tiếng, ánh mắt nhìn ta nặng nề: “Tiểu Giang Đẩu, không được mơ mộng tới ta!”

“... Không phải lão tiên nguoi đâu.” Ta thấy Bồ Đào tiên hiểu lầm thì có chút dở khóc dở cười.

“Lẽ nào trên Thiên đình còn tiên quân độc thân sống một mình nào phong lưu phóng khoáng hơn ta nữa sao?” Bồ Đào tiên xoa cằm, trong mắt toát ra vẻ sâu sắc “Nguoi không cần miễn cưỡng nữa đâu.”

“Là Thiên Thanh thánh quân.” Ta giơ hai tay lên đầu hàng: “Nhưng không phải ta theo đuổi ngài ấy, mà chỉ hỏi giúp người khác thôi.”

“À ~~~~~” Bồ Đào tiên kéo giọng dài thườn thượt.

“Đối phó với loại cực phẩm như Thiên Thanh, thì có hai cách.” Hắn suy nghĩ một lúc, rề rề mở miệng, dáng vẻ như đã liệu trước: “Thứ nhất, thay đổi bản thân, mạnh hơn hắn, đẹp hơn hắn, hào hoa phong nhã hơn hắn, khiến hắn chủ động quỳ dưới chân nguoi.”

Ta ngừng lại thật kỹ, tên Nhị Lang Thần này, trừ khuôn mặt dễ nhìn hơn Thiên Thanh chút xíu ra, những thứ khác đều bại liệt để.

Thế là ta lắc đầu, tỏ ý phương án này bất khả thi.

“Cách thứ hai, chính là phản xạ có điều kiện.”

Bồ Đào tiên hít sâu vào một hơi đầy trịnh trọng, tung ra vốn liếng cất đáy hòm: “Lấy tư cách là một người yêu thầm, nguoi phải lẩn quẩn quanh hắn từng giờ từng phút, dành cho hắn ấm áp, dành cho hắn quan tâm, đồng thời không nên mang tới cho hắn bất cứ áp lực gì. Tốt nhất là thường xuyên tặng lễ vật cho hắn, còn phải thể hiện sự lệ thuộc và yêu thương thấm thiết đúng lúc đúng nơi. Chờ tới ngày hắn không thể rời khỏi nguoi rồi, khi đó lại đột ngột biến mất, hoặc là thể hiện mình có thiện cảm với người khác, hắn nhất định sẽ thấy mất mát đến phát điên, từ đó ý thức được tầm quan trọng và không thể thay thế của nguoi, sau đó thì thăng tiến!”

Ta nghe mà há hốc.

“Nhân tính vốn bản thiện, lúc có thì không biết quý trọng, tới khi mất đi mới hối tiếc thì đã muộn.” Bồ Đào tiên nhìn về xa xăm, xoa cằm lần hai: “Đây là lợi dụng nhược điểm của nhân tính.”

“Nhưng Thiên Thanh là tiên, không phải nguoi.” Ta hơi lưỡng lự, cách phản xạ có điều kiện gì đó có hiệu quả với Thiên Thanh sao?

“Tiên nhân, tiên nhân, tiên là từ đệm, nhân là từ chính! Nguoi cho là họ không có thất tình lục dục sao?” Bồ Đào tiên gõ cho ta một cái đầu điên: “Phí mấy trăm năm theo ta học hỏi!”

Ta xoa cái trán bị gõ đau, thầm tính toán thiệt hơn trong lòng, cảm thấy cách phản xạ này đúng là bài bản, ít nhất nghe cũng hợp lý. Vì vậy thầm ghi lại trong lòng, định bụng về nghiền cứu sâu hơn với Nhị Lang Thần.

Giọng ra lệnh của Bồ Đào tiên lại vang tới: “Tiểu Giang Đẩu, phải nắm chắc thời cơ bùng nổ! Nổ quá sớm, nguoi ta chỉ coi nguoi là cái rắm, nổ quá muộn, nguoi ta sẽ có đối tượng khác.”

Ta nghĩ đây đúng là phương án liều nhất trong các phương án, khả năng vượt ngoài tầm kiểm soát cực kỳ cao, thế là ta bèn gật đầu, tỏ lòng thụ giáo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Thiên quân, ngài nói xem cách này có hay không?”

Trong Vân Tiêu bảo điện rực rỡ ánh vàng, ta hăm hở thuật lại một mạch phương án phản xạ có điều kiện này mà không giấu được vẻ hân hoan.

“Muốn ta lòn vốn quanh Thiên Thanh như cá với nước sao?”

Trên tháp lưu ly phi thúy, Nhị Lang Thần đang thông thả vuốt ve con thiên điều cánh vàng mắt bạc đậu trên vai hắn, mắt phượng lập tức trừng lên hệt như mắt ưng.

“Cách này làm thế nào? Là xuất quỷ nhập thần như hồn ma? Hay là vừa thấy hấn thì lẩn ra đất ăn vạ?”

Hấn nhếch mép hỏi vặn lại.

Ta rửa thầm tên này đúng là biết nói móc người khác, nhưng vẫn không buồn phiền, nhẩn nại giải thích tiếp: “Ý là, phải xuất hiện trong tầm mắt hấn từng giây từng phút, dịu dàng chăm sóc hấn, bảo vệ hấn, nghĩ đến suy nghĩ của hấn, tặng những thứ hấn cần, đó gọi là quan tâm lắng nghe, như thế một ngày nào đó băng cứng cũng phải tan, chúng ta chỉ cần lấy nhu thắng cương thôi.”

“Sao nghe éo là quá vậy?” Nhị Lang Thần hát đầu phân bác, tay gãi gãi chiếc cảm diễm danh lan xa — các tiên tử đều nói, đó là động tác gọi cảm có sức sát thương nhất của nam tử.

“Đối với kiểu người cao ngạo ăn vào xương tủy như Thiên Thanh thánh quân, chúng ta phải dùng chút thủ đoạn phi thường.”

Ta không dần được thì thâm trong bụng, hóa ra người còn muốn làm phúc hắc công, không biết có phúc hưởng thụ nữ vương thụ kiều ngạo Thiên Thanh không ấy chứ.

“... Thì ra là thế, tiểu Giang Đẩu thấy cách này được chứ?”

Nhị Lang Thần híp mắt lại, đỡ cằm nhìn ta mỉm cười.

“Tất nhiên hay rồi, không hay sao lại đề cử cho Thiên quân được chứ?” Ta nghiêm túc trừng to hai mắt.

“... Thật sao, vậy thì tốt rồi.” Độ cong trên môi Nhị Lang Thần càng rõ nét hơn.

“Lại đây.” Hấn bỗng nhiên ngoắc ta lại, điệu bộ thờ ơ.

Nào ngờ ta vừa tới ngay trước mặt, hấn lập tức cúi bộ hoàng bào thêu rồng ra.

“Á!” Ta quỳnh quáng quay đầu nhắm mắt lại, máu nóng vọt nhanh lên má.

“Áy, vẫn biết xấu hổ à?” Giọng sung sướng của Nhị Lang Thần vang lên cực lớn bên tai: “Người trông bồn tọa sẽ thoát y múa cho người xem sao?”

Vừa then vừa giận quay phắt đầu lại, quả nhiên trên cơ thể màu đồng đối diện vẫn còn che một lớp trung y màu trắng mỏng tanh.

“Giờ đã thảng sấu đầu hạ, không ngờ Thiên quân còn sợ lạnh như vậy.” Ta cấp tốc lấy lại vẻ bình tĩnh: “Quả nhiên là Chiến thần Thiên vương máu lạnh.”

Kỳ thực ta chỉ sợ bị đau mắt hột nên mới né thôi — trai xấu đã đủ làm ta xuất huyết bên trong, trai xấu không che thể nào cũng khiến ta tắt thở tại trận.

Mắt phượng của Nhị Lang Thần híp lại chỉ còn một đường hẹp dài.

Nhưng khoe miệng hấn lại cong lên rất nhanh, cười phá lên vui sướng.

“Giận rồi sao? Giận làm gì chứ.”

Hấn chậm chạp lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp đồ bằng gấm nhung, đặt lên tay ta: “Bồn tọa chỉ muốn cho người xem một vật.”

Ta mở hộp gấm ra nhìn thử, kinh hoàng tới mức muốn rút cằm.

Là một viên kim cương khổng lồ, to ước chừng cả nắm tay! Dưới sự phản quang của viên kim cương khổng lồ, cả kim điện như chìm trong ánh hào quang ướt át kiều diễm.

“Kim cương đẹp tặng giai nhân.” Nhị Lang Thần nhìn bộ mặt trợn mắt há mồm của ta, cười thâm ý: “... Tiểu Giang Đẩu, người nói xem, Thiên Thanh có thích không?”

Nửa câu đầu của hấn làm ta xúc động dâng trào, nhưng nửa câu sau lại làm mặt ta xám xịt như tro.

Dù có đẹp có quý đi nữa thì cũng không phải của ta, có nghĩa gì đâu?

“Thiên Thanh thánh quân thấy nhiều biết rộng, chỉ sợ một viên kim cương... nhỏ cỡ này sẽ làm ngài ấy chóng mặt.” Tiu nghiu đóng nắp hộp lại, đồng thời đóng luôn cánh cửa màu hồng xinh đẹp đang mở ra trước mắt, ta thừa nhận, câu này của mình hơi điều.

“Hình như cũng có lý lắm.” Nhị Lang Thần gật đầu như đang suy nghĩ điều gì: “Vậy thứ này vô ích.”

Sau đó hấn giật hộp gấm khỏi tay ta, ném bừa lên chiếc tháp phi thúy, chỉ nghe “Cốp” một tiếng, màn bụi tung lên dưới ánh mặt trời.

Nhất thời lòng ta đau tới nổi lực phủ ngũ tạng thắt thành một nút, xé tim xé phổi, ruột gan đứt ra từng khúc.

“Người nói xem, Thiên Thanh cần gì?”

Nhị Lang Thần trở mình trên tháp, đáng vẻ buồn bã tư xuân của thiếu niên mới biết yêu.

“Có phải Thiên Thanh thích gì thì Thiên quân sẽ tặng ngài ấy cái đó không?” Ánh mắt ta thối nhẹ tới góc nhỏ nơi hộp gấm hạ cánh.

“Để có được nụ cười của người trong lòng, đương nhiên phải dốc hết tiền tài.” Nhị Lang Thần đáp như đinh đóng cột.

Ta méo miệng, chưa bao giờ hâm mộ Thiên Thanh như bây giờ.

Trong một khoảnh khắc, trong óc ta thậm chí còn ngoi lên ý nghĩ xấu xa, giả như người Nhị Lang Thần thích là mình thì tốt biết mấy.

“Đúng rồi, không phải tiền từ đi hỏi thăm tin tức giúp ta sao? Thế nào rồi? Có hỏi được sở thích của Thiên Thanh chưa?”

Giọng lười biếng của Nhị Lang Thần lôi ta về với hiện thực.

Ta vừa thấy bản mặt thảm tới không nỡ nhìn của hắn, tức tức giật mình, tỉnh táo lại.

Tuy thích những thứ xinh đẹp, tuy ước ao những thứ xinh đẹp, nhưng nếu cái giá là phải đi theo thành viên GODFIVE suốt cả quãng đời còn lại, thì ta vẫn không tài nào chấp nhận nổi.

Hai thứ hại cùng quãng tới mặt, tất nhiên phải chọn cái nào nhẹ hơn rồi, ta tình nguyện không ôm được kim cương vẻ, chứ không muốn dây dưa suốt đời với tên xấu xí này đâu.

“Hình như Thánh quân không đặc biệt thích thứ gì.” Xác định được điểm này, ta định thần lại, nghiêng nhẹ đầu qua bên: “Do ngài ấy có đủ mọi thứ, không thiếu thứ gì.”

“Haizz, chính vì hoàn mỹ như thế nên mới khiến người ta có khát vọng đập phá.” Nhị Lang Thần thờ dài, mắt phượng hất lên không giấu nổi dục vọng sục sôi.

“... Không ngờ Thiên quân lại là người theo chủ nghĩa khuyết tật.” Ta liếc hắn với vẻ vô cùng kinh ngạc: “Vậy ngài nên thích nữ thần Venus ở Tây Thiên mới đúng chứ?”

“Đáng tiếc tượng của nàng mới cụt tay, chứ bản thân nàng thì không cụt.” Nhị Lang Thần mở hai tay ra, vẻ mặt rất ư tiếc nuối: “Nếu hôm nào xảy ra tai nạn giao thông thì hay rồi.”

Ta nhất thời cảm nín, nhủ với lòng, may mắn may mắn, may mà tên đầu óc khuyết tật này không thích ta!

“Chẳng qua là, nếu như thật sự không tìm được thứ hắn thích, thì mỗi ngày tới Thương Nam tàn bộ của không tề.”

Suy nghĩ của Nhị Lang Thần về lại với người trong lòng: “Có gương mặt anh tuấn tuyệt vời này của bản tọa soi sáng, cho dù hắn không thích bản tọa, thì cũng rất khó có hứng thú với ai khác.”

Ta nín thinh nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu, nín thinh tiếp.

Nhị Lang Thần quả nhiên không hồ là Nhị giả trong giới thần tiên, từ cách ăn mặc tới lối suy diễn, đều cực hợp với chữ “Nhị”(*) này.

(*) Chữ “Nhị” trong tiếng Trung còn có ý chỉ người ngốc.

“Chi bằng đi ngay bây giờ đi!” Chưa đợi ta rửa thềm xong, một bàn tay lớn đã bắt ngờ thò tới, cầm chắc lấy năm ngón tay của ta: “Chúng ta sẽ tới Thương Nam ngay bây giờ!”

Ngẩng đầu lên, đập ngay vào mắt là bản mặt hớn hở của Nhị Lang Thần, hắn đã thay khôi giáp vào, chiếc áo bào vàng chói làm nổi bật ánh hồng tỏa ra ngập mặt, bản chất của tên nhà giàu mới nổi lộ hết ra ngoài.

Bất kể thế nào, Thiên Thanh cũng không thích nổi loại tài chủ vườn này đâu.

Ta thăm thờ dài ngao ngán.

“Thánh quân, ngài nghe ta nói nè.” Ta nhấc ngón tay hoa lên, chọc nhẹ vào miếng vàng khối trước ngực Nhị Lang Thần: “Áo giáp này tuy tốt, nhưng lại cực kỳ phò trương, đi ngược lại với phương châm tác chiến dẹt dẹt như nước mà ta nói.”

“Vậy tiền từ thấy nên làm sao?” Chân mày Nhị Lang Thần cau lại.

“Chi bằng... để ta tự làm một bộ xiêm y cho Thánh quân mặc, thế nào?”

Ta ngẩng mặt lên, cười ngọt ngào với Nhị Lang Thần.

Mấy trăm năm qua, mỗi lần ta tới Thương Nam đều không dám nhìn mặt Thiên Thanh, buộc lòng phải nhìn vào áo quần của hắn thay thế. Nhìn hoài nhìn

mãi, cũng nhìn ra được tý ngõ ngách, chỉ ít cũng biết được sơ sơ kiểu y phục mà Thiên Thanh thích. Mà ta trước giờ luôn thích chính tay nhuộm vải làm áo, hôm nay mượn cơ hội Nhị Lang Thần thích Thiên Thanh để phô diễn sở trường, còn có thể thuận nước đẩy thuyền bán ra một món nợ nhân tình, không phải quá đúng lúc rồi sao?

Trong mắt Nhị Lang Thần chợt lóe lên u quang.

“Như vậy rất tốt, rất tốt.” Hắn mỉm cười, lộ ra hai hàm răng trắng bóng, như thể rất vui mừng.

Điểm ngón tay hóa ra một cây thước mềm thật dài, ta bắt đầu lúi húi đo số đo ba vòng của Nhị Lang Thần.

Tuy đồ mới chỉ cần dùng pháp thuật là có thể đổi được ngay, nhưng thân là một phần tử tao nhã từ đầu tới đuôi, trước giờ ta luôn khịt mũi khinh bỉ loại phù phép thức ăn nhanh này — ta thích quá trình may đo thủ công, cũng cực kỳ si mê những thành phẩm thô sơ tạo ra bằng mồ hôi và tâm huyết.

“Có cần cơi sạch y phục hay không?”

Nhị Lang Thần thấy ta cầm cây thước mềm khua loạn xạ ngẫu trên người hắn, miệng toét ra còn to hơn cái chậu rửa mặt, mắt phượng lóe lên tinh quang sáng quắc.

“Nếu ngài muốn biểu diễn thoát y thì cứ làm đi.”

Vừa rồi bị hắn trêu cho một vỏ, bây giờ ta đã bình tĩnh như lão tăng nhập định.

Có lẽ vì thấy vô vị, nên khóe miệng Nhị Lang Thần lại cụp xuống.

“Sao ngươi lại muốn tự tay may?” Hắn nghĩ ngợi một lúc, liếc mắt nhìn ta: “Chẳng phải Thiên đình có Chức Nữ sao? Hoàng Đạo bà cũng ở đây.”

“Tại y phục của họ may ta không mua nổi.” Không nhắc còn đỡ, một khi nhắc tới ta lại oán giận, bộ sưu tập “Hương Thái nhĩ” của Chức Nữ, với cả tiền bảo “Ái Lư Sĩ” của Hoàng Đạo bà, món nào cũng hết giá vạn lượng vàng, khiến cho ta tới đứng khì bước chân vào cửa cũng chẳng có. Cả ngày lẫn đêm đều chỉ có thể ngắm ảnh trên tạp chí mà thèm chảy nước dãi, loại thích mà không thể có này đối với ta mà nói, quả thật là một kiểu tra tấn tàn khốc nhất.

“Đây chính là nỗi khổ của người nghèo.” Nhị Lang Thần nhường mảy, thọc cho ta thêm một dao vào tim “Bồn tọa đã là khách hàng SVIP của họ từ lâu rồi, số y phục mua vào đêm không hết nổi.”

Mặt ta cứng lại, dùng tay ngàng đầu.

“Đừng hoang tưởng, ta không tặng cho ngươi đâu.” Nhị Lang Thần liếc ta, cười gian trá: “Bảo vật chỉ tặng mỹ nhân tuyệt thế, còn ngươi có xin cũng chẳng ích gì đâu.”

Ta lặng thinh nuốt ực nước bọt, cúi đầu tiếp tục công việc.

Thật ra ta muốn hỏi: Chẳng lẽ ngươi có đam mê mặc đồ con gái thật à? Lẽ nào Nhị Lang Thần không phải công, mà là thụ núp dưới lớp công?

Đằng sau mỗi tên nhà giàu mới nổi, chắc chắn đều có một bí mật âm u không muốn cho ai biết.

Thôi thôi, ta là người thông tình đạt lý hiểu lòng người, không hỏi làm gì.

Đo xong kích thước, cầm giấy bút lên, ta nằm bò ra bàn cặm cụi phác thảo bản thiết kế.

Cổ áo, ống tay áo, đường viền, nếp gấp, mỗi một chi tiết đều cố đạt tới hoàn hảo, tập trung tới quên mình, khiến Nhị Lang Thần mất kiên nhẫn.

“Tiểu Đẩu tiên, rốt cuộc ngươi còn muốn vẽ bao lâu nữa?” Nhà giàu mới nổi ngồi phịch xuống chiếc ghế cổ thượng hạng, duỗi cái lưng dài thật dài.

“Sáng tác nghệ thuật thì cần phải trau chuốt cẩn thận.” Ta nhẫn nại giải thích với hắn: “Chẳng lẽ chân quân muốn khoác đại một cái bao tải đi gặp người trong lòng sao?”

“Bồn tọa là giá treo quần áo trời sinh, mặc thứ gì cũng đẹp.” Nhị Lang Thần ngáp một cái, phản bác.

Ta nhìn số đo cơ thể của hắn trên giấy, gật đầu.

Nhưng nhớ tới cái mặt của hắn, lại lắc đầu.

“Haizz, xem truyền hình trực tiếp còn tốt hơn.”

Nhị Lang Thần gõ ngón tay buồn chán, chỉ nghe cách một tiếng, ngay giữa kim điện chậm rãi thả xuống một màn hình siêu lớn.

Hắn lấy cái điều khiển từ xa ra nhấn một nút, trên màn ảnh lập tức hiện lên gương mặt hết sức cung kính của một phụ nữ.

“... Xin thần tiên phù hộ cho con gái tôi sớm lấy được người giàu có...”

Trong màn sương khói lượn lờ vọng tới giọng già nua gấp gáp, dư âm vang dội như đang ở ngay tại hiện trường, làm người ta phải thán phục về hiệu quả ưu việt của dàn âm thanh nổi 3D.

“Mấy chuyện loại này nên đi khấn Nguyệt lão mới đúng chứ, sao lại vào miếu của ta mà xin?”

Nhị Lang Thần cười giễu, chiếc điều khiển từ xa rung lên lần nữa, hình ảnh trên màn hình lập tức thay đổi.

Xuất hiện trong màn hình là một cô gái trẻ tuổi trang điểm đầy cui, cô ta nhắm nghiền hai mắt, cầm nén hương khấn thành tâm “Xin thần tiên phù hộ cho con giảm béo thành công, thi đậu vào học viện điện ảnh...”

“Bây giờ tới chuyện giảm béo cũng tới làm phiền ta!” Chân mày Nhị Lang Thần nhíu lại thật sâu.

Đây chính là hệ thống đường truyền miếu thờ toàn cầu sao. Ngày nay dưới trần gian có đầy rẫy miếu thờ, thần tiên nào mà đủ sức tới từng cái miếu để nhận cúng bái chứ? Do đó những thần tiên có chút đỉnh tiền sẽ bố trí trong phủ một bộ thiết bị thế này, hôm nay muốn xem tình hình thực tế ở miếu thờ Dương Châu, thì định vị hệ thống tới Dương Châu, ngày mai muốn xem miếu ở Kim Lăng, thì chuyển hệ thống qua Kim Lăng, như vậy có thể nắm được tình hình mới nhất của các tín đồ bất cứ lúc nào.

Chẳng qua hôm nay được tận mắt nhìn thấy truyền hình trực tiếp này, khiến ta cảm thấy mấy thiện nam tín nữ ngày nay rõ là có bệnh thì vái tứ phương, làm người ta không biết nên khóc hay cười nữa.

“Trong nhà của Tiểu Đậu tiên có thứ này không?”

Nhị Lang Thần vừa bấm lung tung trên cái điều khiển từ xa, vừa lo đang nói chuyện với ta.

“Không có.” Ta lắc đầu: “Tiểu tiên chưa từng có tín đồ nào, dưới trần cũng không có ai xây miếu nặn tượng cho ta.”

“Chỉ tán tiên mới nghèo túng thế thôi, còn người dầu gì cũng là tiên tử chính thống được liệt vào hàng tiên ban, sao lại không có một ngôi miếu nào được?” Nhị Lang Thần neho mắt lại có vẻ không dám tin: “Rốt cuộc trước khi thăng tiên người làm nghề gì thế?”

“Làm một cây Đậu Đũa nho nhã hiền lành tuân thủ pháp luật.” Ta phác một nét cuối cùng trên giấy, sau đó hài lòng ưỡn thẳng lưng lên: “Y phục thiết kế xong rồi, chân quân có muốn qua ngắm thử cái không?”

Nhị Lang Thần xòe một bàn tay ra, bức tranh lập tức bay là vào tay hắn, mở ra mềm mại hết như một thiếu nữ dịu ngoan.

Mới liếc mắt qua bức tranh, luồng khí lỗ mưng bao quanh người hắn bỗng nhiên biến mất sạch, cả người cứng đờ ra như đá.

“Đen thui?” Hắn xoắn chân mày, ba mắt sáng như đuốc phóng về phía ta: “Người muốn ta mặc đen thui từ đầu tới chân?!”

“Chân quân không thích sao?” Ta nghĩ là hắn quá cố chấp với màu vàng chói thô tục, nên đành nhỏ nhẹ phổ cập giáo dục về cách phối màu cho hắn: “Màu đen là màu sắc tốt nhất để làm nổi bật khí phách của nam tử, đại diện cho sự ẩn nhẫn, huyền bí và lạnh lùng, là màu mà Thiên Thanh thánh quân thích nhất!”

Mấy câu trước là nói theo suy nghĩ của ta, còn câu cuối là ta đoán đại.

“Thật vậy sao?” Khóe miệng Nhị Lang Thần hơi cong lên, ánh mắt lạnh lùng: “Sao từ trước tới giờ ta chưa từng thấy y mặc đồ đen? Trong Thương Nam cũng không có đồ trang sức nào màu đen.”

Ngắm lại cũng có vẻ đúng, Thiên Thanh dường như chưa mặc đồ có màu đen bao giờ.

Nhưng ta thật sự rất hài lòng với bức thiết kế này, lo nhiều vậy làm gì, trước hết cứ lừa tên nhà giàu mới nổi này mặc vào rồi bàn tiếp.

“... Nếu màu đen chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của Thiên Thanh, thì một khi chân quân khoác lên người diện mạo này xuất hiện trước mắt ngài ấy, nhất định sẽ khiến ngài ấy ấn tượng khó quên.” Ta rút bức tranh ra khỏi tay của Nhị Lang Thần, ngắm nghía say mê: “Tiểu tiên muốn đặt một cái tên cho bộ y phục này, gọi là — “Bóng đêm” đi.”

Chỉ có đen thui như đêm ba mươi thế này, mới có thể ngăn được hào quang nhà giàu mới nổi của Nhị Lang Thần bắn phá ra ngoài thôi.

Nếu như không nhìn lầm, thì kiểu người Thiên Thanh thích chắc là kiểu khiêm tốn trời sinh.

“Người bắt đường đường một chiến thần bậc nhất Thiên đình, một đại tướng quân quý tộc quang minh lỗi lạc như ta phải mặc đồ đen sao?”

Nhị Lang Thần như nghe được chuyện nực cười nhất trên đời, ngửa đầu lên cười sảng sặc.

Cười xong thì hung hăng trừng ta ngay lập tức, ánh mắt ám đặc khói mù: “Người có biết, từ xưa chính tà không chung đường, trắng đen không lẫn lộn chứ?”

“Tiểu tiên không biết.” Ta bực mình lườm hắn, tính nhẫn nại vắt vẻo lắm mới đào tạo ra hầu như đều bị hắn ủa sập: “Tiểu tiên chỉ biết màu đen mặc vào rất

đẹp thôi.”

Mấy tên gọi là Thượng tiên này đúng là không biết co duỗi, mặc vào đẹp không phải là xong rồi sao? Tài chủ vườn cần gì phải đẩy màu sắc lên tầm cao đạo đức chính trị chứ, vậy chẳng phải đang tự ngược đãi mình sao? Còn muốn lên giọng giảng đạo, chưa đủ tuổi đâu!

“Người thích màu đen sao?” Nhị Lang Thần liếc mắt nhìn ta có hơi bất ngờ.

“Ta thích màu thuần.” Ta chỉ vào bộ váy đỏ trên người mình: “Đỏ, đen, lam, hể là màu thuần ta đều thích hết.”

Nhị Lang Thần cau mày quan sát ta từ đầu tới chân một hồi, cuối cùng không nói gì nữa, coi như là thỏa hiệp.

Ban đầu ta cứ tưởng phải tốn nhiều nước bọt để thuyết phục, nào ngờ lại trót lọt như vậy, lập tức vui mừng quá đỗi, cuốn bức tranh lại định ra về.

“Xin thần tiên phù hộ cho con, kiếp sau có thể làm vợ chồng với cô ấy, mãi mãi không xa nhau!”

Chiếc màn hình siêu lớn trong sảnh đột nhiên xuất hiện một chàng trai tướng tá cường tráng mặt mày thanh tú đang thành tâm khấn nguyện. Sau lưng anh ta là một cô gái đáng yêu đang ôm một bó hoa tươi.

Trai tài gái sắc, lời thề này khiến ta cảm động, bèn dừng bước lại liếc nhìn người đàn ông kia.

“Tiểu Đậu tiên, người có tin tình yêu vĩnh cửu không?” Nhị Lang Thần chống khuỷu tay lên bàn, đỡ cằm, hỏi ta một câu băng quơ.

“Tin chứ.” Ta đáp chẳng cần suy nghĩ: “Không phải trước mắt là một ví dụ sao?”

Nhị Lang Thần cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

“Xin thần tiên phù hộ!” Rất nhanh sau đó tới lượt cô gái kia bước lên cầu khấn, cô ta nhíu chặt đôi mày, nét mặt hết sức khẩn thiết: “Để ông chồng đầu heo của con xây ra bất trắc càng sớm càng tốt, để hết tài sản lại cho con!”

Chân mày của Nhị Lang Thần nhướng lên, độ cong trên khóe môi càng sâu thêm, còn ta thì hết hồn tới nỗi lông mày cũng phải dựng đứng.

“Nhân lúc chưa sinh con! Nhân lúc chưa sinh con!” Cô gái kia khấn vái trong lòng thêm vài câu, sau đó mở mắt ra, quay đầu cười ngọt ngào với người đàn ông kia: “Chồng ơi, người ta thề xong rồi đó!”

Chàng trai thỏa mãn ôm cô gái vào lòng, hai người nắm tay nhau mỉm cười thân mật, tay trong tay rời khỏi miếu thờ.

Trong đại sảnh im phăng phắc.

Ta không dám phát biểu câu nào, Nhị Lang Thần sụp mi ngồi trên ghế, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, cạch, cạch, cạch.

Người chồng nhìn đẹp trai lắm mà, sao lại bị bà xã gọi là đầu heo? Xem ra quan niệm thẩm mỹ của người này cũng hông luôn rồi.

Ta hồi tưởng lại quá trình lạ lùng vừa rồi, không dám được thăm chắc lười.

“Người thấy hết rồi chứ?” Bầu không khí im ắng bị phá tan, giọng trêu chọc của Nhị Lang Thần vang lên, dường như rất sung sướng: “Sao nào? Tiểu Đậu tiên, người còn tin tình yêu vĩnh cửu chứ?”

“Tin.” Ta liếc hân: “Chẳng phải người chồng đó là ví dụ hùng hồn nhất sao? Tuy người vợ không thích anh ta, nhưng anh ta vẫn tình nguyện đánh liều mỗi kiếp đều có khả năng chết bất thành linh, nguyện ở cạnh vợ mình mãi mãi, ngài không thấy rất cảm động sao?”

Giọng vừa lắng xuống, ta đã thấy sắc mặt Nhị Lang Thần lúc xanh lúc đỏ, trông hệt như bảng pha màu.

“... Nàng đã từng nói yêu ta, yêu ta mãi mãi, tình yêu này ta rõ, nhưng mãi mãi là thứ gì?(*)” Trầm ngâm một lúc lâu, Nhị Lang Thần cất giọng ngập ngừng, tựa như vô cùng gượng ép: “Tiểu Giang Đậu, người từng nghe bài thơ này chưa?”

(*) Là bài hát “Tình ca 1980” của La Đại Hựu.

Mới thoáng nghe nửa câu đầu, ta còn ngỡ Nhị Lang Thần đang định tỏ tình với mình, sợ tới nỗi suýt nữa tim nhảy tót ra ngoài, gian nan lắm mới chịu đựng được tới nửa câu sau, tới đây tim mới đập lại bình thường.

“Chưa nghe chưa nghe.” Ta nhanh nhẩu lắc đầu xua tay.

Thật ra ta còn muốn nhiều chuyện hỏi thêm một câu, chân quân à, ngài nghĩ đây là thơ thật à? Tiểu tiên thật lòng nghi ngờ ngài có đọc tác phẩm văn học chân chính không đấy.

“... Người không biết.” Nhị Lang Thần mỉm cười, ánh sáng sắc sỡ chiếu lên gò má, hiện lên vài nét đau thương: “Có lẽ mọi thần tiên đều biết mãi mãi là thứ gì, nhưng lại không thể hiểu, tình là thứ gì.”

Ta nhìn hần im thin thít.

Nhìn một con cóc bình luận thánh thi quả là một chuyện khiến người ta buồn nôn biết bao. Ta không liều xiêu nổi trước bộ dạng u buồn của Nhị Lang Thần, cũng không mê nổi kiểu ăn nói thâm trầm của hần, đành phải nhanh chóng mượn cớ, tra dầu vào chân chạy thật lẹ.

Tình là thứ gì?

Tình chính là được ở bên cạnh người đẹp, chàng ăn cá, ta ăn thịt, nhìn đám người xấu xí kia gặm xương.

Trên đường về, ta thả sức tưởng tượng về một cảnh tượng lãng mạn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thời gian và địa điểm Nhị Lang Thần mặc bộ đồ mới xuất hiện trước mặt Thiên Thanh lần đầu tiên, ta phải tính toán cho thật kỹ.

Trước hết tới chỗ huyền học đại sư vừa du học bên Tây về để coi chòm sao, sau đó tới tìm La quân Hồng Thành tháp tùng du học ở Ma giới để bói bài tarot, cuối cùng đến chỗ Thái Thượng Lão Quân xin một quẻ, cốt để cầu một thời điểm xuất hành thiên thời địa lợi nhân hòa.

“Sao ngươi lại đi tin mấy thứ này?” Nhị Lang Thần thấy ta chạy vạy sắp mặt sắp mũi, khinh bỉ ra mặt: “Có lẽ bốn tọa nên dâng sớ lên Ngọc đế, trị ngươi tội sính ngoại phản quốc.”

“Thiên quân cứ đi tố cáo đi.” Ta chẳng thêm dao động trước sự uy hiếp của hần, chuyên tâm nghiên cứu hoàng lịch: “Nhất định phải tố cáo cho lớn vào đây nhé, không tố cáo xong thì đừng về gặp ta.”

Giờ là thời đại nào chứ, Thiên đình đã bãi bỏ lệnh bế quan tỏa cảng cô lập từ lâu rồi, tới Tây Vương Mẫu còn mê xem mười hai chòm sao, gần đây còn chăm chỉ nghiên cứu chòm sao của Đông Vinh, bảo là sợ hần có số khắc thù. Nếu Nhị Lang Thần không đi gây rối, thì không biết chừng Ngọc Đế còn thưởng cho ta bằng khen “Công hiến cho giao lưu văn hóa Đông Tây” ấy chứ!

“Sao miệng lưỡi ngươi lại sắc nhọn như thế hả, đúng là khó ưa!” Nhị Lang Thần hừ lạnh một tiếng: “Thước Dực tiên tử và đồng môn của ngươi, tính ai cũng thù mỹ như nước, giọng nói cũng thánh thót như chim hoàng oanh...”

“Sư tỷ thích ngài, nên đương nhiên phải thù mỹ như nước rồi.” Ta mất kiên nhẫn ngắt lời hần, vẽ một vòng tròn lên hoàng lịch, neho mắt cười tít: “Nếu là người trong lòng của ta, thì ta cũng ngoan ngoãn nghe lời.”

Chọn xong ngày lành, tảng đá to trong lòng ta cuối cùng cũng rơi xuống, quay đầu lại đã thấy Nhị Lang Thần hướng hai mắt lên trời, hừ một tiếng nặng trịch.

Ợ, lẽ nào hần có họ với Ngưu Ma vương à, sao cứ thích khịt mũi phun hơi thế? Mất vệ sinh!

.

Vào ngày lành hôm đó, ta ôm bộ đồ mới được gia công bằng tay trăm phần trăm, hăm hở đi theo Nhị Lang Thần tới Ngự hoa viên.

Không sai đâu, đây chính là thời gian và địa điểm mà ta tính đi tính lại nhiều lần, cũng chính là ngày họp mặt năm mươi năm một lần của liên hiệp hóng gió Thiên đình.

Hóng gió là gì á, chuyện là thế này, Thiên Thanh là Thánh quân ngang vai ngang vế với Ngọc đế, thường ngày rất ít khi rời khỏi Thương Nam, tuy nhiên nếu như hần lâu thật lâu không đi thăm hỏi Ngọc đế, thì trong Tam giới sẽ bắt đầu đồn thổi. Ví như hần và Ngọc đế có đấu đá ngầm, hay hần có tình tìm tới Ma giới nương tựa rồi, hoặc hần nhúng tay vào tranh chấp của gia tộc nguyên lão Thiên giới rồi, bỏ lỡ ba la, đủ loại tin đồn nhảm. Ấy cho nên cứ cách một thời gian, hần phải tới chỗ Ngọc đế thăm viếng một chút coi như tượng trưng.

Thăm viếng cũng chẳng phải chuyện to tát gì lắm, chẳng qua chỉ mời trọng thần Tam giới đến để uống rượu tán dóc, mở tiệc trà liên hoan để thể hiện tình cảm đôi bên vẫn sâu đậm như trước mà thôi. Đương nhiên, tiệc trà này mời ai hay không mời ai, người nào ngồi vị trí nào đều có dụng ý hết, thậm chí ngay cả thứ tự phát thiệp mời cũng có yêu cầu nghiêm ngặt, nếu không, tại sao lại nói ngoại giao là một môn học uyên thâm chứ?

Giang Đâu Hồng ta là một tiểu tiên bé nhỏ, bình thường hoàn toàn không có cơ hội được tham gia một tiệc to như thế, có điều lần này Nhị Lang Thần lại bổ nhiệm cho ta đi chung, nên ta cũng phá lệ một lần, vui vẻ tham dự.

Dầu gì những tiên quân có chức vị cao đều trung đối già, nên nhìn cũng không đáng sợ lắm, tỷ như Trương Quả lão, trên mặt đầy nếp nhăn mà còn phóng khoáng đẹp mắt chán.

“Ta thấy khi nào Thiên Thanh tới thì hẳn mặc đồ mới vào thì hay hơn.”

Trước khi đi tới cổng Ngự Hoa viên, tên Nhị Lang Thần kia lại bắt đầu giờ chứng, hẳn sống chết không chịu mặc bộ hắc bào này vào, nguyên nhân là sợ các thần tiên khác cười vào mặt.

“Thiên quân, sao ngài lại tự coi nhẹ mình như vậy? Ngài anh tuấn thế này, cho dù tròng bao tải thùng vào cũng khó che nổi vẻ phong lưu phóng khoáng, sao chỉ vì một bộ hắc bào này mà bị người ta cười vào mặt được chứ?” Ta hơi sốt ruột, đành phải đối lòng vuốt mông ngựa.

Đây chính là ngày lành mà ta tính đi tính lại đấy nhé, nếu như bỏ lỡ thì phải đợi thêm năm mươi năm nữa, mà ta thì không muốn lải mệ để lại con nợ ngập đầu đầu.

“Lỡ đâu Thiên Thanh cáo bệnh không tới thì sao? Vậy chẳng phải là ta thay đổi uống công, mặc vào cũng vô nghĩa à.”

Vậy mà Nhị Lang Thần lại hoàn toàn không hiểu được nỗi sầu của ta, hai tay vẫn khoanh chặt trước ngực, hướng mắt về núi xa buồn lo vô có.

Đây đúng là cuồng tới độ tháo mồ hôi lạnh, mùi vị tới cửa bị người ta đuổi thật chẳng dễ chịu chút nào mà.

“Thiên quân, ngài không thể vì vấn đề nhỏ chưa chắc xảy ra mà bỏ cuộc giữa đường được, tiểu tiên ta đã tính kỹ rồi, màu may mắn hôm nay là màu đen, còn màu vàng là điềm gở! Cho nên trước khi vào chỗ ngài nhất định phải thay bộ chiến giáp vàng này ra.”

Ta nhanh chân vờn quanh Nhị Lang Thần như chó giữ nhà: “Chỉ có màu đen mới tôn lên được vẻ anh tuấn uy vũ, khí chất bất phàm của ngài thôi!”

Nhị Lang Thần đứng nghe mấy câu tăng bốc này cả buổi trời, rốt cuộc liếc xéo ta một cái, rồi giang rộng hai tay ra.

Rành rành là muốn ta tự tay thay cho hắn.

Ta nhìn, ta nhìn, ta ráng nhìn nhìn nhìn.

Sau khi đã nén hết tức giận và oán khí tám đời vào ổ, ta mới hạ mình cạy từng miếng giáp vàng nặng trĩu xuống, sau đó choàng hắc bào lên vai Nhị Lang Thần.

Một bài dân ca réo rắc vang lên trong lòng ta — Ta xoay người xuống lên ca khúc nông nô, tổ cha nó!

Ngày nào đó bản tiên cô sẽ đá cục phân vàng nhà ngươi về quê hương nhà xí, cứ chờ đó!

“Các ngươi đang làm gì hả?!”

Đương lúc ta đang đắm chìm trong thế giới trà đũa hoang tưởng, xa xa bỗng vọng tới một giọng nói quen thuộc.

Nhiệt độ chung quanh thoát cái tuột xuống vài độ.

Ta dừng ngay động tác.

Sau đó lần theo ánh mắt của người vừa tới nhìn về ngón tay ngọc của mình — điểm rơi của nó là một chỗ hết sức kỳ diệu khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Trên hung giáp(*) lóng lánh ánh vàng của Nhị Lang Thần, có năm ngón tay thon dài như gọt dừa, mịn màng tinh tế, thuần khiết ngây thơ, tỏa ra màu sáng bóng dịu dịu như mỡ dê.

(*) Phần áo giáp trên ngực.

Chà, hóa ra, tay ta lại đẹp quá sức chịu đựng như vậy.

Dưới ánh mặt trời long lanh rắc ngọc, ta ngắm tay mình tới ngây ngất.

“Giang Đậu tiên tử?!”

Giọng lạnh lùng dội tới lần nữa, càng có vẻ máy móc cứng nhắc hơn, nhiệt độ xung quanh nháy mắt xuống tới giới hạn đóng băng.

Ta nhìn về hướng tiếng gọi, chỉ thấy Thiên Thanh Thánh quân đang đứng lù lù ở trước cổng Hoa viên, dùng đôi mắt phượng buồn vui khó dò lẳng lẳng nhìn ta.

Luồng áp suất thấp khủng bố này, rõ ràng là do hắn kéo tới.

Chẳng biết sao, trong vô thức ta bỗng nhiên muốn thu tay ném phứt khỏi giáp đi, vứt càng xa càng tốt.

“Nó được rèn từ vàng ròng thượng cổ ngàn năm, nếu xước một đường thì ngươi phải đền năm mươi vạn.”

Bên tai văng tới lời cảnh báo bình tĩnh đúng lúc của Nhị Lang Thân, không sai một ly.

Ta cười đau khổ, đành chậm chạp gỡ nhẹ kim giáp xuống, sau đó ôm chầm vào lòng hết như ôm hủ tro cốt.

“Ra mắt Thánh quân.”

Ta ôm kim giáp, khom người chào thật sâu vô vàn kính cẩn.

Thiên Thanh không đáp lại câu nào, hần chỉ trực tiếp nhìn ta chăm chăm, từ khóe mắt tới đuôi mày đều trĩu xuống nặng trĩu.

Á! Bỏ Đê lão tổ ơi, hôm nay trời trong nắng ấm cảnh xuân tươi đẹp, vậy mà Thánh quân đại nhân lại thương cho ta bán mặt sấu đời, còn ta thì giữ nguyên tư thế khom lưng mặc niệm, lẽ nào đang tiến hành nghi thức an ủi gia đình liệt sĩ sao?

“Thánh quân, vừa rồi Giang Đẩu tiên tử sợ ta bị lạnh, nên mới mặc áo cho ta thôi.”

Vào thời khắc máu chốt, Nhị Lang Thân bỗng cười lạnh một tiếng đánh vỡ thế bế tắc. Hần vừa nói vừa kéo tay áo ta, ta cấp tốc gật đầu hòa theo.

Thiên Thanh vẫn không ừ hừ gì mà chỉ liếc mắt nhìn chúng ta, ánh mắt đóng đưa qua lại, cuối cùng rơi lên bộ hắc bào trên vai Nhị Lang Thân.

“Thánh quân, chiếc áo choàng này nhìn đẹp không?”

Ta thấy hần chú ý tới bộ đồ mới của Nhị Lang Thân, trong lòng tức khắc nhảy nhót ăn mừng, bắt đầu chào hàng như Vương bà bán dưa: “Có phải kiểu dáng này rất thanh lịch giản dị không? Có phải màu sắc này rất hợp với Nhị Lang Thiên quân không? Có phải ngài rất thích không?”

Thiên Thanh trầm mặc một lúc, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Từ trước đến nay bốn tọa ghét nhất là màu đen, phí ăn mặc đều miễn, nên sợ rằng không có quyền đánh giá.”

Uỳnh một phát, ta tức tốc xì hơi như bóng cao su, héo ngắt.

“Ha ha, Thánh quân cần gì không hợp lẽ như thế? Y phục này chính là do Giang Đẩu tiên tử tự tay thiết kế cho ta kia mà.”

Nào ngờ Nhị Lang Thân lại không bị đá kích lớn như ta, hần vẫn còn lạnh mồm lạnh miệng nói chuyện bình thường với Thiên Thanh được.

“Chúng ta đều biết Giang Đẩu tiên tử có đôi tay nữ hồng tuyệt diệu, xưa nay chưa từng may xiêm y cho ai bao giờ, lần này lại phá lệ, Thánh quân, dù gì cũng nên xem kỹ một chút, đánh giá thử xem.”

Nhị Lang Thân điềm tĩnh tự nhiên đứng bên cạnh ta, nói năng chậm rãi, miệng lưỡi lưu loát. Ta nghe mà cảm thán, nghe mà bội phục, nhủ thầm người ta không hổ là chiến thần khai thiên, trong giọng nói vẫn duy trì độ sung sướng và tình cảm mãnh liệt trước sau như một, hết như chẳng có tí khổ sở nào, năng lực chống chịu áp lực cao như thế phải nói là anh hùng ngạo mạn!

“... Thật sao?” Thiên Thanh khẽ nâng cằm, dùng câu nghi vấn để thăm dò ta.

“Thật thật!” Ta gật đầu tới tấp, giờ mười đầu ngón tay lên thật cao, bày tỏ nỗi vất vả: “Thánh quân, tay của tiểu tiên sắp bị đâm nát rồi đây này, đâm tới mười mấy cái lỗ!”

Ý đồ là mong Thiên Thanh có thể nhìn vào công lao động khổ cực của ta để cho lời bình tích cực chút, xoa dịu trái tim đang giả vờ cứng cỏi của Nhị Lang Thân, chẳng phải thường nghe không có công lao cũng có khổ lao sao!

Nhưng đời chẳng đẹp như ta mong muốn, sắc mặt Thiên Thanh càng trầm tẻ hại hơn, quả thật còn tối tăm áp lực hơn cả mặt trời lặn xuống núi Tây.

Bầu không khí chung quanh càng lúc càng kỳ dị, im ắng tới nổi tiếng gió lùa qua ống tay áo cũng nghe rõ mồn một.

Vù ~ Vù ~

Ngay khi ta nghĩ có thứ gì đó sắp sụp đổ, Thiên Thanh bỗng nhiên cong khóe môi.

Lộ ra một nụ cười cực nhạt, cực dị.

Bỏ Đê lão tổ kính mến, xin hãy tha thứ cho vốn từ ít ỏi của con, hoàn toàn không biết miêu tả kiểu cười này ra sao mới đúng — đại loại là mưa gió đổi màu, hoa cỏ biến sắc, yêu quái chết khiếp, gào rú bỏ chạy! Như núi lửa Thiên đình phun trào, như nước sông Minh giới chảy ngược, như cá nhân loại đi bằng hai tay, như mọi loài động vật đều dùng móng ăn cỏ!

Quả tim mềm mại đập tăng tốc, tiếng kêu thét thầm thiết chực bật ra khỏi miệng, nói tóm lại ta bị nụ cười này giáng cho một đòn đo ván.

“Giang Đẩu tiên tử.”

Giọng Thiên Thanh bay tới từ phương xa, nghe vào có chút khàn khàn.

“Ờ.”

Ta dờ dẫm đạp bừa một tiếng, thăm tính trong lòng về nhà phải cấp tốc lật tranh của Hắc Vô Thường ra xem để rửa mắt, bằng không thể nào cũng gặp ác mộng ba trăm năm liên tục.

“Hôm nay gặp người rất đúng lúc.” Thiên Thanh nói đều đều: “Ngọc Đế muốn nhân buổi họp mặt này công bố kế hoạch đòi lại Pháp Lang Hương thú, do gấp gáp nên bốn tọa chỉ mới phác sẵn trong đầu, không biết có hợp hay không, muốn mời tiên tử đánh giá giúp, để bốn tọa không phải sợ ý nói sai...”

Vừa nghe thấy hai chữ Pháp Lang, toàn thân ta đã lạnh toát như bị ai tạt cho một gáo nước lạnh, giặt mình hoàn hồn lại.

“Thánh quân!”

Nhét bừa miếng giáp vàng lên người Nhị Lang Thần, ta chẳng còn lòng dạ nào quan tâm hấn có cầm chắc hay chưa, đã ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phía Thiên Thanh.

“Thánh quân! Ngài có cách giải quyết chuyện Pháp Lang sao? Thiên đình sẽ không vì đó mà bất hòa với Yêu giới sao?”

Ta phấn khởi ồn ào trước mặt hấn, lúc trước còn thấy mặt mũi hấn khó ưa, bây giờ trong lòng ta hấn lại nghiêm nhiên hô biến thành một pho tượng hùng vĩ thánh thiện. Lợi ích đang ở ngay trước mắt, tướng mạo linh tính đều chỉ là mây bay thổi, mây bay thổi.

Thiên Thanh lại chẳng buồn trả lời ta, chỉ ném ra sau lưng ta một câu hết sức khí phách.

“Nhị Lang tinh quân, bốn tọa có chuyện quan trọng muốn thương lượng, bây giờ sẽ mang Giang Đẩu tiên tử đi.”

Ta do dự một chút, quay đầu lại ngơ ngác nhìn Nhị Lang Thần.

Lúc này mặt mày hấn xanh lét, nhìn ta bằng ánh mắt căm tức muốn giết người. Bởi vì sơ suất của ta mà dáng vẻ của hấn hiện tại hết sức buồn cười — mũ giáp vàng đội lệch trên trán, ngã nghiêng chực đổ, hắc bào choàng qua quýt trên vai, gần như có thể rớt xuống bất cứ lúc nào. Bộ dạng lòi thoi này còn đâu là phong độ ngạo nghễ của chiến thần? Trái lại giống hệt một bại tướng nghèo túng thâm niên.

Than ôi, cần răng, giậm chân, ta quay lưng chạy về.

“Thiên quân đại nhân, ngài nghìn vạn lần đừng nóng giận.”

Ta phóng thật nhanh tới trước mặt Nhị Lang Thần, đưa tay giúp hấn chỉnh ngay lại mũ giáp, sau đó cời hắc bào xuống.

“Thiên Thanh không thích cũng không sao.” Ta vừa loay hoay vừa dùng bí âm truyền lời cho hấn: “Đừng lo chuyện màu sắc, chỉ cần tấm lòng chân thành là đủ rồi, dọa một người chạy thì vẫn còn người sau mà! Hôm nay tiểu tiên đi theo Thiên Thanh, nhất định có thể thăm dò được ít tin tức, cam đoan lần sau ngài sẽ lên sàn với trang phục của tình nhân trong mộng Thiên Thanh...”

Nhị Lang Thần lặng thinh, trừng ta chăm chăm, trong mắt bùng lên ngọn lửa rừng rực.

Ta không ngờ sau khi bị người trong lòng giáng cho một đòn nghiêm trọng mà hấn vẫn có thể giữ được tình cảm mãnh liệt, không nhịn được bèn vỗ vỗ ngực hấn: “Hôm nay tiểu tiên đã cảm nhận được tình yêu vĩ đại không biên giới, thiên quân cứ yên tâm, tiểu tiên nhất định giúp ngài hoàn thành ước nguyện!”

Dứt lời chạy té khói tới cạnh Thiên Thanh, cười hi hi đứng nghiêm chỉnh.

“Thánh quân, chúng ta đi thôi!”

Ta ngẩng mặt lên cười ngọt ngào với hấn, mắt chứa chan mong đợi.

Thiên Thanh gật đầu, sau đó hất thanh bào, ra hiệu ta đi vào chỗ sâu vắng vẻ trong Hoa viên.

Trên người hấn không còn tỏa ra bất cứ cảm xúc tiêu cực nào nữa, áp lực và u ám vừa rồi tựa như đã tan thành mây khói từ lâu.

Có thể nói là, như chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Ta theo Thiên Thanh tới nơi sâu hút trong Ngự Hoa viên, xuất phát từ nguyên nhân để hiểu nên ta không tò tò theo đuôi, mà chỉ bảo toàn cự ly chừng năm bước với hắn. Có điều chưa đi được mấy bước, ta đã bị một cánh tay chặn lại.

“Khu vực giới hạn, không phải nhân viên miễn vào.” Một vị tiên tử lớn tuổi có giọng nói và mặt mũi khô khan cùng một kiểu, cô ta dùng cái mũi hếch ngược nhìn ta từ trên cao xuống: “Xin lấy giấy tờ chứng nhận ra.”

Ta nhìn kiểu tóc Bán Bình sơn cao ngất trong mây của cô ta mà nghĩ bụng, chẳng lẽ đây là Hoa Mào Gà tiên biến thành để trêu ta sao? Vì vậy ta chep miệng, dùng cằm chỉ về hướng bóng lưng của Thiên Thanh: “Hắn cũng không phải nhân viên, cũng không có giấy chứng nhận, đáng lẽ cũng không được vào mới đúng?”

“Nực cười!” Tiên tử lớn tuổi cười khẩy một tiếng bén nhọn, bén tới nỗi muốn cắt lủng màng tai ta: “Ngươi đã từng gặp sinh vật nào xinh đẹp như y chưa hả? Ngươi đã từng gặp tiên quân nào mê người hơn y chưa hả? Người ta là Thánh quân Thương Nam, chỉ cần gương mặt đó là đủ qua cửa!”

“Ngươi, ngươi, đây là kỳ thị. ...” Ta âm ức ra mặt, đang chuẩn bị lên án hành vi của cô ta, bỗng nhiên một giọng trầm thấp chen vào: “Tiên tử, vị này là người phiên dịch của ta.”

Nhìn theo hướng tiếng nói, chẳng biết từ lúc nào Thiên Thanh đã quay đầu vòng lại, lúc này đang đứng lặng thinh bên vai trái ta.

“Người phiên dịch?” Tiên tử trung niên nghe vậy, lập tức dùng tia X quang nghi ngờ quét hình ta từ trên xuống dưới: “Sao Thánh quân đại nhân lại cần phiên dịch? Chẳng phải ngài là chủ tịch cố vấn của bộ ngoại giao Thiên đình sao? Lẽ nào trên đời có loại ngôn ngữ nào mà ngài không biết, còn cần tới một con nhóc non choẹt thế này phiên dịch sao?”

Giọng nói tuy the thé, nhưng có thể nghe ra ý đồ nhỉnh nọt Thiên Thanh trắng trợn.

“Tỷ tỷ có chỗ không biết đó thôi.” Ta cười với tiên tử trung niên, cố ý xưng hô trẻ hơn số tuổi thật của cô ta: “Ta không có tài nào khác, chỉ biết sơ sơ ngôn ngữ mà Thánh quân không biết thôi.”

“Ngôn ngữ gì?” Tiên tử xéch mày lên thật cao.

“Điều ngữ.”(*)

(*) Tiếng chim, trong tiếng Trung còn để chỉ những loại ngôn ngữ khó hiểu, xa hơn là để chỉ những người nảo nản, thứ gì cũng không hiểu.

Ta lấy tay che miệng, nhướn miệng cười xấu hổ.

Tiên tử lớn tuổi cứng ngắc, ta liếc mắt ngó trộm Thiên Thanh, thấy khoe miệng và lông mày hắn cong lên, chẳng có vẻ gì là tức giận.

May quá may quá.

Ta lén thở phào một hơi trong lòng.

Tới khi tiên tử kia lấy lại hồn, định lên giọng chất vấn ta, thì Thiên Thanh đã nắm tay ta kéo vào sâu trong Hoa viên từ đời tám hoánh nào.

Hắn đi lại ngông nghênh, quang minh chính đại, hoàn toàn không cảm thấy thẹn vì chuyện đi cửa sau bất hợp pháp. Chỉ thần nhiên bỏ lại tiên tử đang nghẹn họng đứng chết trân ở cửa.

Ta vừa đi vừa nghĩ, đúng là đồ tiên không biết xấu hổ thiên hạ vô địch mà.

.

Giờ đang trong gian đoạn chuẩn bị cho hội hóng gió, nên Ngự Hoa viên đã đặt giới nghiêm từ lâu, hầu như không thấy tiên nhân nào lui tới. Thiên Thanh dẫn ta tới một cái đình nghỉ mát bên hồ sen, vừa ngồi xuống mặt đã đánh lại.

“Thánh quân...” Xưa nay ta không chịu đựng nổi áp lực cao, rụt rè mờ lờ, nào ngờ lại bị Thiên Thanh cướp lời mắng trước.

“Sau này hãy ít qua lại với Nhị Lang Thần!”

Đây là câu đầu tiên sau khi hắn ngồi xuống, mày kiếm nhíu lại, mắt phượng tối tăm.

“Tại, tại sao ...” Ta bị hắn trừng như thế, nhất thời mất hết cốt khí, quên bẵng luôn bản thân muốn nói gì, giọng cũng cà lăm theo.

“Nhị Lang Thần lòng dạ bất chính, cố tình tiếp cận ngươi, sợ rằng không có ý tốt!” Thiên Thanh giải thích như thế.

Câu này lập tức chọc cười ta, hóa ra tới Thiên Thanh cũng nhìn ra được mưu đồ nhỏ nhỏ của Nhị Lang Thần.

“Phải phải phải, hần quả thật không có ý tốt.” Ta nhanh nhẩu gạt đầu phụ họa, nghĩ tới chuyện Nhị Lang Thần dùng Kim Thu Quỷ uy hiếp ta, con tức lại trào lên: “Hần đúng là một tên lông bông, xấu xa một bụng!”

“Hần đã làm gì với ngươi?” Một bàn tay của Thiên Thanh chộp tới, siết chặt lấy cánh tay của ta, khớp ngón tay dùng sức tới nổi trắng bệch ra.

“Không, không có gì!” Ta bị túm bất thành linh, giật mình rụt người ra sau: “Không làm gì cả!”

Thiên Thanh thấy ta căng thẳng thì vội buông tay ra, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Ta thấy bầu không khí có vẻ bất thường, trong lòng thấp thỏm, đồng thời cũng bắt đầu hối hận: Toi rồi! Sao ta lại mặt sát hình tượng Nhị Lang Thần trong lòng Thiên Thanh được hả? Vậy chẳng phải là vác đá đập lên chân mình sao? Hai mươi cái lỗ trên mười đầu ngón tay ta không phải là chịu khổ uổng công rồi sao?!

Thế là ta cấp tốc điều chỉnh lại tâm lý, ngẩng đầu cười nịnh nọt Thiên Thanh: “Thánh quân, lúc này là ta nói bừa thôi, thật ra Nhị Lang Thần là vị thần tiên tốt nhất Thiên đình.”

Mắt Thiên Thanh híp lại.

“Ngài nhìn đi, y kính già yêu trẻ, hết lòng che chở cho phụ nữ và trẻ em, độ lượng với mọi người hà khác với bản thân, đối đãi với tiên hữu như mùa xuân ấm áp, đối với yêu ma như mùa đông lạnh lẽo.” Ta vắt cạn hết từ vựng để ca ngợi Nhị Lang Thần, nghĩ được từ hay nào cũng tung hết ra, dần dần không phanh được cái miệng: “Y thanh liêm đức độ, cứng cỏi kiên cường, cơ trí khoáng đạt, lòng dạ bao la, làm chuyện tốt chẳng muốn lưu danh, chỉ âm thầm viết lại vào nhật ký...”

Nói một thôi một hồi, nói mãi tới khi sắc mặt Thiên Thanh dịu xuống, khoe miệng cong lên, như cười như không.

“Tiểu Giang Đẩu, ngươi khẳng định người ngươi nói là Nhị Lang Thần?”

Đợi tới khi miệng ta khô khốc đầu óc choáng váng, Thiên Thanh mới đều đều thả ra một câu.

“Ngài...” Ta vớ lấy chén trà nốc ực một hớp, thờ không ra hơi: “Ngài thấy không giống sao?”

Thiên Thanh cười chứ không đáp, ngắm nghía chiếc chung trong tay, sóng mắt trong vắt thư thái tựa như ánh trăng.

Ta mất hứng dựa vào tường, sức cùng lực kiệt giờ tay đầu hàng: “Thật ra người ta nói là Lôi Phong tiên quân.”

“Hóa ra là chiến sĩ gương mẫu mới nhất của Thiên đình, thảo nào.” Thiên Thanh như sực vỡ lẽ.

Ta thầm biết hần cố ý ra vẻ, cảm thấy trong bụng ngọt ngat bức bối, vô cùng nội thương.

“Nhị Lang Thần thực sự là một vị tiên quân rất tốt mà.” Ta cúi đầu, lăm bằm chọc chọc hai tay mình: “Y rất mạnh mẽ, rất dũng cảm...”

Hết lòng theo đuổi người mình thích, không quan tâm tới thân phận, không quan tâm tới địa vị, không quan tâm tới giới tính, đây không phải là chuyện mà ai cũng làm được.

Có thể sống theo quan niệm và sở thích của bản thân, đó là người kiên cường biết bao.

Đối với tiểu tiên làm ô trong hèn nhất, sống dựa hơi người khác như ta, một người ngao nghể bất tuân như Nhị Lang Thần, ít nhiều cũng là một huyền thoại.

“Ngươi...”

Trên đầu vừa vang lên âm thanh, đã bị một tiếng hát kiều diễm át mất.

Róc rách, rách rách, trong tiếng hát còn xen lẫn tiếng nước chảy rách rách.

Ta ngẩng đầu nhìn theo tiếng hát, phát hiện không biết từ bao giờ trong ao sen đã trôi lên một nhóm thiếu nữ ngoại quốc trần như nhộng, đang tắm tấp nập đùa trong nước.

Mắt xanh tóc bạc, trán rộng mũi cao, bộ ngực đầy đặn hoàn hảo, vòng eo thon thả mảnh mai — dung mạo người nào cũng tuyệt đẹp như hoa anh túc, còn tỏa ra hơi thở trong sạch thuần khiết, cho dù hiện tại không mảnh vải che thân, nhưng cũng không khiến người ta máy may nghĩ tới chuyện sắc dục, trái lại hết như một bức tranh sống động đẹp đẽ, khiến cho người ta bất tri bất giác chìm vào mê mẩn.

Ta ngắm tới nổi muốn rút cầm, nước dãi không cầm được nhỏ ra tí tách.

“Là nhân ngư.” Thiên Thanh cúi xuống nói khẽ bên tai ta: “Họ là người cá của phương Tây.”

Ta nhìn kỹ lại, quả nhiên trông thấy mấy cái đuôi cá màu bạc lộng lẫy đang đong đưa trong nước.

Ta đã được nghe về người cá lâu rồi, Phương chủ nói họ là quần tộc bậc thấp trong yêu giới, tuy đẹp đẽ vô song nhưng linh lực thì không cao lắm.

“Đại tiệc hôm nay, chắc muốn mời họ biểu diễn, đại lễ này của Yêu vương thật là...”

Thiên Thanh vẫn đang lăm bằm một mình bên tai ta, còn ta thì đã không còn kiểm soát được chân mình nữa, dậm bước đi về hướng nhóm nữ yêu kia.

Ta chơi voi bồng bênh bước tới cạnh ao, kinh ngạc nhìn những yêu quái xinh đẹp đến mức lóa mắt trong nước, đàn mặt ra.

“Mỹ, mỹ nhân ơi...” Ta vớ tay về phía thiếu nữ gần mình nhất, mềm nhũn như trẻ con: “Sờ... sờ một cái, sờ...”

Cô gái kia nghe thấy tiếng gọi khê của ta bèn xoay người quấy đuôi, lặn xuống nước chìm vào hồ sâu.

Sau đó bất ngờ nổi lên trên mặt hồ ngay trước mặt ta hệt như mơ.

Trên khuôn mặt bạch ngọc dính đầy giọt nước li ti của cô ta là đôi mắt phi thúy chứa đựng đau thương vô hạn, cô ta cứ mở to hai mắt ra như vậy, im lặng quan sát ta, như tò mò, hoặc như đang đo đạc.

Ta run rẩy chìa tay ra, muốn chạm vào làn da mịn như mỡ dê, muốn lau đi nỗi ưu sầu đặc quánh trong đôi mắt màu ngọc bích.

Nào ngờ cô ta lại quay nhẹ đầu đi, tránh tay ta.

Ta không thấy hụt hẫng, mà chỉ vớ tay ra xa hơn, cố hết sức để chạm vào mỹ nhân hiếm thấy.

Thiếu nữ nhìn ta lắc đầu, hé cánh môi đỏ tươi như hoa hồng, cất giọng hát.

Giang Đệu Hồng ta thăng tiên hơn trăm năm, mà chưa bao giờ nghe bài hát nào hay như vậy.

Không, nói đúng hơn, phải là ngâm nga. Mặc dù không hề có nhạc đệm, nhưng giai điệu lại vang vọng du dương, giọng hát nhẹ nhàng trầm bổng, như có ma lực thấm tẩm trái tim của người nghe.

Khi tiếng hát vừa vang lên trong cốc, ta đột nhiên cảm giác cả thế gian đều đứng lại, thời không chuyển vận, bản thân được đặt vào trong một bầu trời mênh mông tĩnh lặng, trước mắt chỉ có cô gái xinh đẹp này.

Thiếu nữ lặng lẽ nhìn ta, ngâm nga giai điệu tuyệt vời hết lần này tới lần khác.

Sau lưng cô là vầng trăng tròn vĩ đại, dưới thân thể cô là đại dương sâu thẳm.

Sau đó ta nhìn thấy trong hốc mắt của cô chảy ra một thứ trong suốt lỏng lánh, lã chã không ngừng, từng dòng từng dòng, từng giọt từng giọt.

Dịch thể dịu dàng này rời khỏi mặt cô, lập tức biến thành trân châu sáng lóng lánh, bập bênh chìm nổi trên mặt nước.

“A...” Ta há hốc miệng, cổ họng khô khốc không phát ra được âm tiết hoàn chỉnh.

Người đẹp ơi, sao nàng lại khóc?

Ta đang muốn bước lên bắt lấy tay cô gái, bỗng nhiên tầm mắt bị ai đó che mất.

“Đừng nhìn!”

Bên tai vang lên giọng lo lắng hết sức quen thuộc, nhưng ta lại chẳng tài nào nhớ nổi là ai.

Ta ngoan cố giãy giụa, muốn gạt cánh tay người đó ra, chạy về phía cô gái xinh đẹp.

Nào ngờ sau gáy ta nhói lên một cái.

Sau đó ta bất tỉnh nhân sự.

.

Ta rơi vào một giấc mộng hoành tráng.

Ta mơ thấy mình bị bao bọc trong một chiếc bong bóng xà phòng, trôi lơ lửng trong vũ trụ mênh mông. Những vì sao như viên kim cương vỡ nát, khảm vào bức màn nhung bao la đen như mực, thỉnh thoảng quầng sáng le lói của sao thô lại lướt qua dưới chân ta.

Tỷ tỷ người cá bé nhỏ ngồi trong bong bóng xà phòng nhìn ta cười dịu dàng đến tận xương, tặng cho ta một nụ hôn gió, sau đó màn trời bỗng lóe lên ánh sáng xanh — biến ra một viên ngọc bích siêu to. Ta ngoái đầu định sờ viên ngọc bích kia, nào ngờ lại nhìn thấy một cái bong bóng xà phòng phát ra nhạc bay ngang qua, bên trong bọc một nụ hoa hồng kết từ bông tuyết.

Xinh đẹp biết bao, tươi tắn biết bao.

Ta hạnh phúc tới nỗi muốn hét lên, lại thấy vô số bong bóng xà phòng ùn ùn đổ xô về phía mình, nhỏ to đủ loại, lung linh lấp lánh. Trong bong bóng có thiếu nữ xinh đẹp, có nam nhân anh tuấn, còn có vô số bảo bối không biết tên, mỗi thứ đều toát ra vẻ đẹp phi thường.

Ta thành tiên có hơn trăm năm, vậy mà chưa từng thấy ở đâu hợp với mình hơn nơi đây, do đó ta biết, đây chỉ là mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp thực hiện hết mọi mơ ước của ta.

Chẳng qua cho dù là mơ, thì chí ít cũng phải bắt được một món bảo bối, kéo lại bị thú ăn mộng(*) xoi hết cũng thế. Do đó ta nôn nóng thọc tay qua bong bóng xà phòng, chớp lấy một quả trứng màu ngọc lưu ly.

(*) Thần thú ăn mộng hay còn gọi là Baku, là một linh thú trong văn hoá dân gian Trung Quốc và Nhật Bản với khả năng ăn những cơn ác mộng.

Pốc!

Bong bóng xà phòng nổ tung.

Trên đầu chợt vọng tới tiếng nam nữ kêu la gào rú, mắt mở trừng trừng nhìn ta rơi thẳng vào bóng tối vô biên vô tận.

Sau đó ta tiu nghỉu mờ mắt ra, cực kỳ sầu nào — tỉnh mộng mất tiêu rồi.

Trên đầu là trần nhà quen thuộc, rõ ràng ta đang nằm trong cái ổ nhỏ bình thường của mình.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nhất định là Thiên Thanh đập ta bất tỉnh, có lẽ sợ cái móng vuốt của ta cào bản sứ giả hữu nghị yêu giới đây mà! Xem ra sau khi hội hóng gió kết thúc, ta không thể không tới Thương Nam xin lỗi rồi.

Gối hai tay sau đầu, ta nghiêm túc hỏi lòng — tại sao lại yêu mỹ nhân nồng nhiệt như vậy?

Từ khi có trí nhớ tới nay, Giang Đâu Hồng ta đối với những thứ “Xinh đẹp” đều tham lam và khát khao như vậy, tới nỗi có lần ta còn trầm nghĩ ngờ mình có phải là một con ác thú hay không. Chẳng qua sau này ta mới biết, thú ngốc là loại ăn tạp uống tạp, bất chấp xấu đẹp đều xoi tất, chứ chẳng chọn qua lựa lại, bởi hoa trong cỏ như ta.

Ôi, rốt cuộc tiền thân của ta là thần linh gì đây?

Đang chuyên tâm suy nghĩ, bên tai bỗng vẳng tới giọng nói khe khẽ.

“... Tiên căn chưa ổn... không thể tiếp xúc... nhớ kỹ...”

Nghe như là Phương chủ đang thấp giọng thảo luận với ai đó.

Ta nhớ lại Thiên Thanh cũng từng nói ta “Tiên căn chưa ổn”, lòng chợt phiền muộn, ngồi thẳng người dậy tựa vào thành giường.

Bỗng nhiên có thứ gì đó lạnh lạnh tróc khỏi mặt ta, lấy tay hứng rồi nhìn thử, hóa ra là một chiếc vảy màu lam nhạt.

Đây không phải do Tề Lam yêu giới đưa cho ta sao?

Ta cứ tưởng là nó đã mất từ lâu rồi, nào ngờ nó vẫn lạnh lặn chẳng sút mẻ gì, nằm im lìm trên trán ta bao lâu nay.

Nhớ tới gương mặt xinh đẹp khiến người ta điên đảo của Tề Lam, ta không đành lòng được thờ than với chiếc vảy: “Không biết bao giờ mới có thể gặp lại chủ nhân người nữa?”

Chiếc vảy như hiểu được lời ta nói, cựa mình bay khỏi lòng bàn tay ta, ngừng một chút, sau đó bay phát phơ về hướng cửa sổ.

“Người muốn dẫn ta đi tìm chủ nhân người sao?”

Ta mừng hóm, bất chấp lúc này Phương chủ đang ở ngoài cửa, vén chăn lên nhảy xuống giường, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Ta theo chiếc váy lam bước ra ngoài, bước chân nhẹ tênh, hệt như đang giẫm lên mây bông.

Băng qua ráng mây bụi mênh mông vô tận, lướt qua biển ảo muôn màu.

Rốt cuộc chiếc váy dừng lại, ta cũng dừng chân, màn sương trắng tản đi.

Có người đang quay lưng về phía ta, đứng lặng trong mây.

Chiếc trường bào lam sâu thẳm như đầm vực, tay áo phất bay theo gió.

Chàng nghe thấy động tĩnh bên ngoài mặt nhìn về hướng ta, phoi ra chiếc mũi tẹt bẹp dí, hàng mi thừa thớt và cặp mắt khô cằn vàng ệch. Màng váy lam chỉ chít ôm lấy hai gò má, hệt như một con rắn nằm phục kích quanh năm, có thể phun ra nọc độc bất cứ lúc nào.

Tướng mạo anh tuấn quá đổi quen thuộc, khiến ta không dẫn được reo lên mừng rỡ:

“Tề Lam ca ca!”

Ta tung chân chạy băng băng về phía chàng.

“... Huynh tới rồi.”

Như thể kinh ngạc với phản ứng mãnh liệt của ta, chàng cúi đầu nhìn ta, ngực nhấp nhô phập phồng, phát ra một tiếng thở dài như thỏa mãn mà cũng như thả lỏng.

Mấy tháng không gặp, trên má chàng chẳng biết sao đã nhiều hơn hai vết sẹo, càng đẹp tới nỗi khó lòng chịu đựng.

“Huynh bị thương sao?”

Ta chìa tay ra vuốt nhẹ lên vết sẹo này, mắt có hơi mơ màng.

“Không có gì đáng ngại.”

Chàng cảm tay ta áp lên mặt mình, trong mắt giăng đầy sương mù: “Chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Ta nghe vậy, vừa xót vừa thương — một mặt xót chàng bị thương đau, mặt khác lại cảm thấy nếu không tổn hại tới tính mạng, chàng bị chém vài đao cũng không sao, chỉ ít có thể dẹt hoa trên gấm cho người ta nhìn no mắt.

“Tiểu Giang Đâu, cuối cùng lần này ta đã triệt để trở mặt với bọn họ.” Tề Lam nhìn ta, nét mặt dịu dàng kiên định: “Bây giờ ta muốn đứng lên bằng thực lực của mình, phú quý quyền thế gì đó đều chỉ là mây khói.”

Bọn họ? Ai là bọn họ? Trong đầu lóe lên nghi hoặc, nhưng rốt cuộc tâm tư vẫn đặt lên mỹ nam trước mắt, ta ngửa mặt cười hi hi: “Dựa vào bản thân là đúng! Giang Đâu bình sinh, bội phục nhất là nam tử hán đội trời đạp đất!”

Cái gọi là làm tiên cần phải biết dọ mặt gửi lời, tiểu ca ca này hơn phân nửa là bị kích thích ở địa bàn của mình, hôm nay muốn một thân một mình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tất nhiên bản tiên cô phải hết lòng cổ vũ rồi.

“Nàng không chê ta không tướng mạo không quyền thế chứ?” Đồng tử Tề Lam co lại, tinh quang trong mắt hệt như cây đinh đóng chặt lên mặt ta.

Ta cảm thấy tay mình bị chàng nắm rất chặt, cứ như mũi tên đã lên cung chỉ chờ bắn.

“Không chê, không chê.”

Ta lắc đầu cự lực: “Chỉ cần huynh vẫn là huynh, ta sẽ đứng bên cạnh huynh.”

Nói giỡn sao! Có tìm khắp cùng trời cuối đất cũng khó tìm được tướng mạo thứ hai nào được như chàng, ta nằm mơ cũng mơ không kịp, sao lại chê? Ta chỉ mong có thể về lại phong thái đẹp đẽ của chàng, ngày đêm nhét vào trong ngực nhìn trộm. Về phần quyền lực? Mặc dù là thứ khá quan trọng, nhưng mà quyền lực ở Yêu giới có liên quan gì tới ta đâu? Cho nên không có, cũng chẳng có chút xíu quan hệ nào.

Tề Lam trừng to mắt, nhìn ta hệt như nhìn quái vật.

Ta cũng tròn to cặp mắt trong vắt, nhìn thẳng vào mắt chàng, lúc này trong mắt chàng không có thứ nào khác mà chỉ có ảnh ngược của ta, khiến ta sung sướng hết sức.

“Ngốc!”

Sau khi nhìn cả buổi trời, chỉ nghe trên đầu dội xuống một tiếng thở dài khàn khàn khô khốc.

Ta giật giật người, muốn rút tay về — ta ghét ai hạ thấp IQ của ta.

“Ngốc!”

Giọng kia vang lên lần nữa, nhưng lại vô cùng vui mừng và thỏa mãn: “Không ngờ ta lại tìm được...”

Theo sau một câu chẳng biết là buồn hay vui này, ta bị người ta khóa chặt vào một vòng tay kiên cố, cứ thế hòa vào trong nhà giam máu thịt vững chãi, chốt lại bằng một chiếc khóa đầy ma lực, mãi mãi không tài nào mở ra.

Ta đoán có lẽ tiêu ca ca này đã chịu không ít đau khổ vì thâm mỹ quái dị của những người bình thường, hôm nay gặp được một tri kỷ hiếm có như ta nên mới kích động, mất không chế. Vì vậy cũng không vùng ra, nhũ bụng sẽ vui vẻ theo chàng, ai bảo ngàn vàng khó đổi một tri âm chứ?

Ôi, tới Bồ Đề lão tổ còn nói, bây giờ đổi mất toàn bộ tam giới, muốn tìm một người có duyên hợp nhân cũng không dễ dàng gì mà.

Chẳng biết bị Tề Lam ôm mất bao lâu, ta chỉ cảm thấy cả cơ thể đều tê cứng lại, do đó dè dặt hỏi ra chuyện mà mình muốn hỏi.

“Tề Lam ca ca, chẳng phải huynh ở Yêu giới à? Tại sao lại ở đây?” Đây chính là Thiên đình mà yêu quái sợ nhất cơ mà!

Lồng ngực đang dán sát vào cơ thể nhấp nhô lên xuống, trên đầu lại vọng xuống một tiếng cười trầm trầm.

“Đừng sợ, ta tìm được một công việc trong bộ ngoại giao ở Yêu giới, tới đây lần này là quang minh chính đại.”

“Lần này?” Ta ngẩng mặt lên, nhìn Tề Lam khó hiểu.

Chàng thấy bộ dạng tò mò của ta, như tức bản thân lỗ miệng, ngoảnh đầu đi tăng hắng một cái rồi nói tiếp: “Thật ra ta từng lên Thiên đình tìm nàng một lần...”

“Có chuyện này sao?” Ta lập tức đẩy chàng ra, kích động chớp lấy chéo áo của chàng, nói với giọng không thể tin được: “Huynh lại dám bất chấp lệnh cấm mà lên Thiên đình sao?” Đây chính là tội nặng phải bị quất ba trăm roi!

Chàng càng thêm ảo não, trên mặt có vết đỏ ửng nổi lên xuyên qua màu lam của lông vảy, thoát nhìn như phát bệnh mê dại: “Ai kêu bảo lần ta khám lên người nàng không có động tĩnh, ta sợ nàng gặp bất trắc gì...”

Hóa ra thứ ngày ấy chàng dính lên trán ta, là một bảo bối có thể tương thông tâm linh với chàng.

Ta thấy chàng quan tâm tới an nguy của mình như vậy, không kiềm nổi sung sướng trong lòng, bèn dịu giọng trấn an: “Ta ở trên Thiên đình rất tốt, làm phiên ca ca nhọc lòng rồi.”

Ngoại trừ thân đeo món nợ khổng lồ bị người ta uy hiếp, làm mất Thánh thú khiến cả ngày bất an, những thứ khác quả thật đều tốt vô cùng. Chẳng qua những thứ này không thể nói trước mặt mỹ nam được, để cho người ta khỏi bị hù chạy mất, không bao giờ chịu gặp ta nữa.

“Nàng vẫn còn lo chuyện Pháp Lang sao?” Vậy mà mỹ nam cứ thần nhiên khơi lên chuyện không nên khơi, chọc vào cái gai trong thịt của ta.

Mất ta âm thầm

“Đừng lo, đừng lo.” Tề Lam vòng qua vai ta, trong mắt ngập đầy ý cười hả hê: “Ta tuôn cho nàng một tin mật đây, trong đại hội Tam giới lần này, sứ giả Yêu giới sẽ đề xuất đưa Pháp Lang về.”

Ồ?

Miệng ta há thành hình chữ O, mắt ban to còn hơn chuông đồng.

“Có câu bình nội mới trừ ngoại, gần đây Yêu giới không yên ổn, Yêu vương mật chỉ lập người kế vị, các nhi tử đều đang giành giật vương vị, làm sao ông ta có thời gian tranh chấp với Thiên đình? Đương nhiên phải củng cố bang giao trước rồi.”

Tề Lam thoải mái nói đến chuyện lớn của Yêu giới, cho dù nhắc tới Yêu vương, nét mặt cũng chẳng có nửa phần kính nể.

Ta nhớ ngờ ngợ hình như chàng rất ghét Yêu vương, do đó cũng không thấy quá kỳ lạ.

“Vậy thì hay rồi.” Ta thở ra một hơi thật dài, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống. Nhưng mà nhớ tới khoảng nợ ngập đầu của mình, con sâu đời lại trào lên.

Cái gì gọi là tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, hôm nay tuy giải quyết xong vụ án Pháp Lang, nhưng chuyện ta cầm Kim Thu Quy của Nhị Lang Thần cũng là một sự thật không thể trốn tránh, nói cho cùng, Giang Đẩu Hồng ta chạy đôn chạy đáo cả buổi trời, kết quả không chỉ là công giả trảng mà còn mắc nợ.

“Nếu lúc trước không tới Yêu giới một mình thì hay rồi.” Ta cúi gập bứt tóc.

Cánh tay đột nhiên bị siết lại, hóa ra Tề Lam vừa nắm lấy cổ tay ta, cản ta tự mình hại mình.

Chàng lặng lẽ nhìn ta, trong mắt phủ sương mù thâm trầm, như báo trước cơn mưa bão sắp tới.

Đúng rồi, không thể phàn nàn được, nếu như lúc trước ta không hạ phạm một mình, thì sao có thể quen biết mỹ nam đỉnh cao trước mắt chứ?

Quả nhiên phúc họa đi đôi, trong chốn u minh đã tự có an bài.

Ta lập tức thông suốt, nhìn Tề Lam cười khổ than phiền: "... Hóa ra huynh vô giá như vậy, làm ta mất toi mấy trăm vạn vô duyên vô cớ..."

Tề Lam nhướn mày nhìn ta, đáng về lơ đãng, chờ giải đáp.

Ta không muốn nói với chàng nguyên nhân bên trong, bèn cười đánh trống lảng: "Lần này Tề Lam ca ca làm chức gì trong đoàn đại biểu Yêu giới thế?"

"Chẳng phải chức quan gì, cùng lắm là phụ trách trông nom đoàn biểu diễn mời tới từ phương Tây thôi." Tề Lam khép hờ hai mắt, vẻ mặt lạnh nhạt: "Họ không biết ngôn ngữ ở đây."

"Tề Lam ca ca quen người cá hả?" Ta mừng khôn xiết, bám nhanh vào vai chàng: "Vậy huynh có thể dẫn ta đi gặp họ không?"

"Gặp người cá?" Tề Lam cau mày: "Một đám linh yêu cấp thấp, có gì để thích chứ?"

Ta định nói mình ngưỡng mộ sắc đẹp và giọng hát độc nhất vô nhị của họ, nhưng suy đi nghĩ lại, mỹ nam trước mắt kỳ nhất là chuyện mặt mũi, bèn cười ngọt ngào nói: "Ta thích hạt châu rơi xuống từ mắt họ."

"Hạt châu? Nàng muốn nói nước mắt của người cá?" Tề Lam bừng tỉnh, sau đó càng khó hiểu hơn: "Thứ đó có gì lạ? Chỉ cần chúng đau lòng hoặc sợ hãi, thì sẽ rơi xuống thứ này. Hồi bé trong sân nhà ta có nuôi một ao người cá, khi nào rảnh ta lại quát cho chúng mấy roi, chúng có thể rớt xuống cả một sọt lớn. Toàn bộ ta đều... đều sai người xâu thành rèm châu chơi."

Chuyện này làm ta bàng hoàng tới nỗi không khép mồm lại được.

"Nàng thích nước mắt người cá sao?" Tề Lam thấy mặt mũi ta đại ra, giọng điệu cũng mềm đi rất nhiều, vẻ mặt lấy lòng: "Chờ ta... khôi phục, sẽ tặng cho nàng một trăm tấm rèm xâu từ nước mắt người cá, có được không?"

Miệng ta há ra còn lớn hơn nữa, há tới độ không còn khả năng há thêm, tới mép cũng đau rần.

Thế là bẹp một tiếng, ngậm miệng lại.

"Làm sao có thể sưu tập nhiều hạt châu như vậy được!" Ta giả bộ giận dữ nhìn Tề Lam: "Đây chẳng phải là muốn tất cả người cá trong thiên hạ phải khóc tới chết sao!"

Tề Lam lại bật cười sáng sủa, đùa dai véo mũi ta: "Người cá là đáng ghét nhất, ý vào vẻ đẹp của mình để giả vờ yếu đuối, trừ khóc và hát ra thì chẳng biết gì khác. Ta muốn hành hạ chúng, nhục mạ chúng, để cho chúng lệ chảy thành sông, hạt châu rơi xuống đều xâu thành rèm cho nàng dùng."

Sau đó chàng thả tay ra, cọ cọ vào mặt của ta: "Tiểu Giang Đẩu, sau này bảo tất cả người cá quỳ khóc dưới chân nàng, nàng có chịu không?"

Ta ngo ngắc nhìn chàng, trong đầu hiện lên ảo tưởng mấy trăm thiếu nữ người cá quay quanh ta chảy nước mắt, mảnh trường xa hoa, rượu thịt ê hề, hạt châu long lánh rơi đầy đất, ánh lên đáng vẻ phơi phới hả hê của người bề trên. Thịnh thoảng chủ nhân thương hương tiếc ngọc, nâng cầm thiếu nữ bên cạnh lên, thiếu nữ sợ hãi ngước cặp mắt màu xanh biếc, nhìn chủ nhân nở nụ cười thâm kín đưa tình.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ giấc mơ hồi nãy của ta sắp trở thành hiện thực sao?!

Má ơi, ta thật tình không chống cự nổi cơn mừng rỡ như điên phát ra từ nội tâm, chỉ còn biết nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

"Nàng không thích?"

Thế nhưng Tề Lam lại hiểu lầm ý ta, thoát cái mặt như đưa đám: "Ta quên mất, nàng là tiên tử thanh tu của Thiên giới, làm sao lại hướng tới cuộc sống như thế được? Là ta đã khinh lờn nàng."

Lệ nóng loáng cái trào lên vành mắt, ta suýt nữa đã nhảy chồm lên ôm lấy chàng — Đại ca! Huynh nói đây là khinh lờn á hả? Ta ước gì huynh khinh lờn ta cả đời!

"Nàng yên tâm, ta sẽ không ép buộc nàng... ta chưa từng qua lại với tiên nhân, cho nên không biết nàng thích gì, ta đã quen thô kệch, nàng đừng giận..." Tề Lam thấy trong mắt ta sóng sánh ánh nước, nhất thời luống cuống chẳng biết đặt tay chân vào đâu mới đúng.

Ta vừa lau lệ vừa xua tay với chàng, nghĩ thầm sở thích của ta là gom hết thứ xinh đẹp trên thiên hạ về tay mình, em trai rất hợp sở thích của chị!

Có điều câu này giá nào cũng không thể nói ra lời, chỉ ít là bây giờ.

Thế là ta gạt lệ, cầm lấy tay Tề Lam, cười híp mắt: "Ta không buồn, Tề Lam ca ca, huynh dẫn ta đi gặp người cá có được không? Ta cứ thấy rất hợp với

họ, có lẽ là kiếp trước đã từng gặp rồi.”

Nét mặt Tề Lam đanh lại.

“Tiểu Giang Đâu, nàng muốn biết kiếp trước của mình thật sao?” Lời chàng nói có vẻ nặng nề.

“Tất nhiên rồi.” Ta gật đầu như chuyện hiển nhiên — ta còn phải trông cậy vào ký ức kiếp trước để đi tìm bấp dùi to mà.

Trừ phi nhảy xuống Tru Tiên đài, nếu không kiếp thân tiên vạn vạn năm bất diệt. Vạn vạn năm vĩnh viễn cô độc thì có ý nghĩa gì? Ít nhân cũng phải có người thân hay đồng bọn chứ.

“Nhưng nàng có nghĩ tới, biết đâu...” Chàng do dự nửa ngày, rốt cuộc cắn răng nói: “Biết đâu kiếp trước của nàng không tốt đẹp thì sao.”

“Sao Tề Lam ca ca lại nói vậy?” Ta nhìn chàng khó hiểu: “Nếu có thể thăng tiên, thì nhất định kiếp trước công đức viên mãn, cho dù có trải qua đau khổ thì cũng có kết cục tốt đẹp.”

Tề Lam nâng mí mắt nhìn ta, chân mày cau chặt, muốn mở miệng nói gì đó, rồi lại gượng gượng dần xuống.

Ta không hỏi không giục, đứng vững chờ đợi trong im lặng.

Sau đó chỉ nghe Tề Lam thở dài một hơi, đưa tay đặt nhẹ lên gò má ta.

“Nàng biết không?” Chàng cười khô, nhìn ta lắc đầu: “Ta đã đọc ‘Hồ sơ thăng thiên’, bên trong hoàn toàn không ghi lại chút gì về chuyện nàng thành tiên.”

“Hồ sơ thăng thiên?” Ta giật thót, đó là hồ sơ tuyệt mật của Thiên đình trong truyền thuyết, từ Ngọc đế cho tới con kiến hôi, tất cả tiên nhân có danh tính đều được ghi vào trong đó, có thể nói đó là văn kiện siêu cơ mật, không biết tiểu ca ca này tại sao lại có cơ hội đọc được nó?

“Sau đó ta tra tiếp trong ‘Tâm Ma chí’ và ‘Mịch Yêu truyện’, phát hiện trong những hồ sơ này đều không có sự tồn tại của nàng.” Tề Lam phớt lờ câu hỏi của ta, ánh mắt càng u tối hơn, năm ngón tay đang nắm lấy ta cũng dần dần trói chặt.

Ta bùng tỉnh, tiu ngưu cụp đầu: “Nếu không có tên trong Tam giới, vậy có lẽ kiếp trước của ta là con người?” Trong lòng khó dần được tiếu nộ, lại là thân phận tâm thương như thế — con người thăng tiên không phải chuyện dễ, chỉ sợ dù ta có nhớ được kiếp trước, thì cũng không tìm được người thân.

Nào ngờ Tề Lam lại lắc đầu: “Ta đã tới chỗ Minh vương để xem sổ sinh tử nhân gian, cũng không thấy sự tồn tại của nàng.”

Hả? Ta run lên, lẽ nào ta là Đẩu Chiến Thắng Phật(*) từ hòn đá chui ra, cứ thế “Vút” một tiếng, bay thẳng ra?

(*) Tôn Ngộ Không.

“... Duy chỉ có một quyển sách nhắc tới nàng...” Giọng Tề Lam bay tới từ xa xa, lời ta về hiện thực: “Sổ ghi chép những sự kiện tử vong dị thường của Tam giới.”

“Đó là sách gì?” Ta ngơ ngác nhìn cặp mắt vàng của Tề Lam, chỉ cảm thấy có một con lạnh toát truyền tới từ đầu ngón tay, từ từ lan rộng, cuối cùng đổ ập về tim: “Ta, ta chưa từng nghe qua quyển sách này.”

“Đó là sách mật thượng cổ mà ngoại giới không biết, cho dù là Thánh quân Thương Nam không gì không thể, sợ là cũng không biết.” Tề Lam nói tới đây, bên mép nhếch lên một nụ cười châm biếm, ngay sau đó đã tan đi rất nhanh như bọt nước: “... Nếu như lúc đó không bị ta phát hiện, thì sợ là cũng chẳng còn ai biết nữa.”

“Tiểu Giang Đâu!” Trong mắt chàng bỗng sáng rực tinh quang, cánh tay như sắt cầm chặt lấy ta không tài nào thoát khỏi: “Nàng biết tên xuất hiện trong quyển sách này, có ý nghĩa gì chứ?”

Đầu óc ta đã ngừng hoạt động, chỉ còn biết lắc đầu đờ đẫn.

Chàng hít vào một hơi thật sâu, hạ quyết tâm gần từng chữ một: “Chúng mình rằng kiếp trước của nàng, là bị người ta giết!”

Ta chỉ cảm thấy luồng khí lạnh trong cơ thể chợt hóa thành dùi băng bén nhọn, đâm phập vào ngực mình.

Đau, đau rát.

“Bị, bị giết?”

Ta nhìn Tề Lam lâm bầm, không thể tin nổi vào tai mình.

Tề Lam nhắm mắt lại, dường như muốn nuốt hết tất cả thù hận xuống trước, sau đó mới có thể nặn ra được một câu trọn vẹn. Chàng lặng thinh rất lâu, rồi mới nghiêng răng nói:

“Nàng biết người đó giết nàng thế nào không? Hắn chém đầu nàng trước cửa Nam Thiên, moi tim móc phổi, xẻ ngực mổ bụng! Phần thi thể còn sót lại bị hắn chia làm hai, một nửa cho chó ăn, một nửa chìm xuống hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cho chó ăn, cho chó ăn, cho chó ăn, cho chó ăn...

Đim xuống hồ, đim xuống hồ, đim xuống hồ...

Giọng của Tề Lam như con quay đảo tròn trong óc ta, hết như một miệng hang đen ngòm nuốt chửng tất cả nguồn sáng, chỉ để lại bóng tối âm u tận cùng.

Nhìn gương mặt bùng bùng lửa giận trước mắt, mỗi ta khép mở vài lần, cuối cùng run rẩy không nói nổi một từ nào.

“Tiểu Giang Đâu?”

Tề Lam nghĩ ta bị chấn động tới phát ngốc, bèn thu lại vẻ giận dữ, thay vào đó là vẻ mặt đau lòng: “Nàng sợ thành dạng này rồi sao?” Hai tay chàng đặt trên vai ta, cả người hơi run rẩy, như đang ân hận tự trách: “Sớm biết vậy, ta đã không nói cho nàng biết...”

Ta chớp chớp mắt, rồi “Ồa” một tiếng, gào khóc sụt sùi bắt chước hình tượng.

“Giết, giết ta còn chưa đủ, lại còn muốn xẻ ngực mổ bụng!”

Nước mắt cứ như măng mọc sau mưa, chen chúc nhau trào ra khỏi vành mắt hết đợt này tới đợt khác. Ta khóc tới nấc cục hụt hơi: “Quá ghê tởm! Lẽ nào họ không biết đậu đũa còn có thể ăn luôn cả vỏ sao? Xẻ vỏ lấy hạt thì có được gì đâu! Cũng đâu phải là lột đậu tương!”

Trên mặt Tề Lam nhất thời hỗn tạp hai màu xanh lét và xanh lam, nhìn đẹp y như đuôi chim công vậy.

“Tiểu Giang Đâu à...”

Mất một lúc lâu, nét mặt chàng mới giãn ra, giọng lên nhẹ nhàng dùng ngón tay lau nước mắt cho ta: “Ta nghĩ kiếp trước của nàng, cũng không phải là đậu đũa thật đâu.”

Hơi thở ấm áp truyền vào gò má ta, hạnh phúc mà lại đau khổ, ta nhất thời quên cả khóc, thộn mặt ra nhìn Tề Lam.

“Trong ‘Sổ ghi chép những sự kiện tử vong dị thường của Tam giới’ có chép lại một kỳ án. Mấy trăm năm trước, từng có một nữ tử bị người ta moi tim móc phổi chém chết ở trước cửa Nam Thiên, kiểu chết rất thê thảm. Cửa Nam Thiên là cứ điểm quan trọng của Thiên giới, trừ phi phạm trọng tội diệt thế, còn lại không thể trở thành nơi hành hình. Nhưng lật hết mọi loại sử ký trong Tam giới lại không tìm được bất cứ phạm nhân nào có điều kiện thích hợp. Do đó trên phổ lưu truyền, đây thật ra là một vụ án giết người.”

Giọng Tề Lam nhẹ nhàng, như thể vắng tới từ nơi nào đó rất xa.

“Kỳ lạ là sau chuyện này, chẳng những Thiên đình không truy bắt hung thủ, trái lại còn ếm nhèm tất cả tin đồn về vụ án này. Sau đó thỉnh Thánh quân Thương Nam thu lại hồn phách của nữ tử ấy, làm lại một nguyên thân, rồi ban cho cô một tiên vị nhân hạ ở Thiên đình. Nữ tử ấy thăng tiên thành công thì quên hết chuyện trước đây, đặt tên cho mình là...”

Nói đến đó, chàng ngừng ngữ liếc mắt nhìn ta, như đang lo sợ bất an.

“... Đặt tên cho mình là Giang Đâu Hồng, cô ấy nghĩ mình chỉ là một Đậu Đũa tiên tử, đúng không?”

Ta thần nhiên nhìn lại Tề Lam, bình tĩnh tới bất thường.

Nước mắt trên mặt đã khô từ lâu, như thể chưa bao giờ chảy.

Xong, hết vui thật rồi, hóa ra kiếp trước của ta là một nạn nhân thê thảm bị giai cấp thống trị ám sát.

Không biết rốt cuộc kiếp trước ta chọc vào vị quyền quý nào, mà lại có thể nhờ được hai vị đại nhân là Thiên Thanh và Ngọc đế hợp tác xóa bỏ tai tiếng

nhỉ? Thật là khủng khiếp khó lường.

“Ta ghét họ.” Ta che mặt lại, thờ dài mấy hơi lặng lẽ.

Sức lực toàn thân rút đi như thủy triều, ta mệt là tới nỗi không thể đứng vững được, buộc lòng phải dựa vào vai Tề Lam.

Ta và chàng kề vào nhau gần như vậy, thậm chí có thể nghe rõ được nhịp trống đang đập dồn dập trong lồng ngực chàng.

“Nàng nên hận họ!”

Tề Lam vòng tay qua ôm lấy ta, giọng điệu kiên định, từ ngữ chính xác, thần thái nghiêm nghị.

“Thật ra thì... cũng không thể trách xã hội.” Ta chớp mắt mấy cái, lên tiếng đầy thiện ý, mục đích nhắc nhở mỹ nam trước mắt không nên làm thanh niên phần nộ mù quáng: “Hay là đằng sau có ân tình khác?”

Ví như kỳ thật kiếp trước ta là một con trai tình, họ mổ bụng ta là muốn lấy ngọc bên trong ra chẳng hạn, người xem, ta làm tiên lạc quan biết bao.

“Ân tình? Ân tình gì?” Tề Lam như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, cười khẩy ra tiếng: “Năm trăm năm trước là thời kỳ phồn vinh hòa bình của Thiên giới, một nữ tử yếu đuối như nàng có thể làm chuyện gì? Giết Ngọc đế? Cường gian Vương mẫu? Hay là quát roi mười tám đời tổ tiên nhà Thái Thượng Lão Quân? Bọn chúng lại độc ác tới mức moi tìm móc phổi, xé ngực mổ bụng nàng?”

Ta bị lời đại bất kính này làm cho phát hoảng, khẩn cấp đưa tay chặn miệng chàng lại — hậu sinh của Yêu giới đúng là to gan lớn mật miệng không biên giới, lẽ quanh đây có tiểu đội điều tra dân tình Thiên giới mai phục thì sao! Tiểu ca ca này không biết cẩn thận chút nào!

Thế mà Tề Lam lại chẳng cảm kích, còn quắc mắt trừng ta, vùng vẫy như còn muốn nói tiếp.

“Ca ca.” Ta gọi chàng một tiếng đầy bi thương, giọng nũng nịu tới mức đầu khớp xương của mình còn muốn nhũn ra: “Muội muội còn chưa hứa hẹn với ai mà, sao huynh có thể nói với ta những lời quá đáng vậy chứ?”

Trước đây mỗi lần các tiên quân nói đùa quá trớn với Thiển Giáng, Thiển Giáng đều cự lại như thế, sau đó các tiên quân sẽ ghen ngào tập thể, đổi qua về mặt thương hương tiếc ngọc.

Chiều này quả nhiên của hiệu quả, Tề Lam nhất thời im bật, chỉ có đôi mắt nhìn ta là càng âm trầm hơn, từ màu vàng ếch biến thành màu da cam.

“... Tiểu Giang Đậu, nàng không đau lòng sao? Không sợ sao? Không muốn trả thù bọn họ sao?”

Hồi lâu sau, chàng kề lên lòng bàn tay ta, chậm rãi mở miệng.

Có hai phiến gì đó mềm mại như bông chậm rãi nhúc nhích trên da thịt ta, ngứa ngáy, tê tê.

“Sợ.” Mây đỏ dần thối lên hai má, ta lặng lẽ rũ mí mắt xuống: “Nhưng dù vậy thì đó cũng là chuyện quá khứ, suy cho cùng nên nghĩ tới hiện tại và tương lai, mới có thể vui vẻ hơn.”

Thật ra đây chỉ là viện cớ, ta có lòng làm trộm nhưng không có gan làm trộm, muốn ta đối địch với Ngọc đế và Thiên Thanh á, có cho ta mượn một trăm lá gan ta cũng không dám đâu.

Người đối diện im lặng một thoáng.

“Phải, nàng nói đúng.”

Khi lên tiếng lần nữa, Tề Lam đột nhiên vui vẻ tới khó hiểu, chàng nắm lấy tay ta, lộ ra một miệng răng vàng sứt mẻ: “Những thứ đó... đích xác đều là chuyện đã qua, nếu nghĩ tới tương lai thì mới có thể hạnh phúc.”

Nói xong chàng hôn phớt lên tay ta một cái, rồi ngẩng mặt lên nhìn ta nửa cười nửa trách: “Đậu nhi của ta luôn luôn đúng.”

Đùng một tiếng, đầu của ta nổ tung.

Hơi nước từ trong thất khiếu bốc lên ca khúc khải hoàn, tơ máu đỏ bò lan đầy mắt như mạng nhện, còi hơi réo vang, cảnh báo vang dội, trời đất quay cuồng tới chóng mặt hoa mắt. Giờ khắc này ta sâu sắc nhận ra thứ chảy trong cơ thể mình hóa ra không phải máu, mà là dung nham núi lửa nóng bỏng!

Đậu nhi của ta, Đậu nhi, Đậu nhi, Đậu nhi...

Lời thoại cầu huyết buồn nôn cỡ này cũng xảy ra với ta, người nói đi ta có nên phần khích hay không, có nên nhồi máu não không?!

“Tề Lam ca ca, chúng ta bỏ trốn đi!”

Đầu óc nóng lên, câu này cứ thế nhảy nhảy rồi lẫn luôn ra ngoài.

Ta bắt chắp thánh chi Ngọc đế, thanh quy Thiên đình gì đó, sấn lên cảm ngược lại hai tay Tề Lam, vì xúc động mà hai mắt càng trở nên ướt át.

Lần này tới phiên hai mắt Tề Lam tròn to như chuông đồng.

“Tuy Ngọc đế nói là tiên yêu không nên thích nhau, nhưng mà trong Tam giới có ai không biết chỉ có máu lai mới sinh ra được giống tốt đâu?!” Ta đồng dạng phân trần, dốc sức bày tỏ quan điểm bản thân: “Chỉ bằng chúng ta chọn ngày lành tháng tốt chạy tới mạn hoang không ai tìm được đi! Ta với chàng làm bạn suốt đời, không quan tâm tới phạm trần thế tục nữa!”

Trong tiềm thức, ta nghĩ chàng là một người gánh nhiều phiền não trên lưng, nên nhất định sẽ động lòng với đề nghị này.

“Có được không? Có được không?”

Ta nhón chân lên, nhìn Tề Lam trông ngóng, đỏ mắt chờ một đáp án.

Nhưng Tề Lam chỉ im lặng nhìn ta, chẳng nói câu nào.

Ta để ý thấy đồng tử của chàng chốc thì thu nhỏ, chốc lại phóng to, dường như bên dưới hàng mi đang diễn ra con biến động dữ dội.

“Đất mạn hoang thực sự rất cần cỗi, nàng đáng được ở nơi tốt hơn.”

Chàng cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên trán ta.

“Hãy chờ ta, Đậu nhi.”

Ta nghe chàng thì thầm một câu như thế.

.

Bịn rịn nói lời chia tay với Tề Lam xong, ta lâng lâng bèn bồng quay lại cái ổ nhỏ của mình.

Trước khi đi Tề Lam còn nhiều lần dỗ dành ta: “Thấy vậy như thấy người.” Chàng còn bứt phứt một chiếc vảy ra khảm vào lòng bàn tay ta.

Ta tròn trĩnh mắt nhìn chiếc vảy lam chìm mất trong lòng bàn tay, nhũ bụng cũng hay, coi như bổ sung chất vôi.

Thật ra ta cũng có hơi hờn tủi, ta nghĩ ít nhất chàng cũng tặng một viên mỹ ngọc tuyệt thế, đại loại như viên kim cương to tầm mười ca-ra chẳng hạn.

Sau khi lăn đủ ba mươi sáu cái trên chiếc giường mềm mại bằng cỏ bồng, rốt cuộc ta cũng không tài nào ngủ yên nổi.

Lần này Tề Lam nói về kiếp trước của ta, quả thật đã hù được ta rồi.

Chẳng biết nhân vật nào lại hận ta như vậy, hận tới nỗi muốn hành xác cho hả hận? Là nam hay nữ? Là tiên hay yêu? Là giết người vì tình hay vì báo thù rửa hận? Thiên Thanh và Ngọc đế có tham gia vào kế hoạch mưu sát này không? Tại sao họ phải hợp tác lừa dối người đời?

Hàng loạt vấn đề nổi lên sừng sục, như nước sôi tưới bỏng lòng ta.

Đang mãi suy nghĩ, chợt nghe cửa bị đẩy đánh kẹt, có một chiếc bóng hoa xanh âm thầm lén lút mò vào phòng.

“Sự tỷ.”

Ta kêu thành tiếng.

Người vừa mò vào phòng chính là Thiên Giáng, hai má tỷ ấy đỏ bừng, đôi mắt đẹp trong suốt, khóe mắt đuôi mày đều lộ vẻ sung sướng không ngăn nổi, chẳng biết đã gặp được chuyện tốt lành gì.

“Trời ơi, muội tỉnh rồi!” Tỷ ấy thấy ta tròn to mắt nhìn mình thì kêu khê một tiếng, nhào phất lên làm ra vẻ muốn bịt miệng ta lại.

Sao tỷ lại tới đây?

Ta không tiện giỡn đùa, chỉ có thể dùng ánh mắt để hỏi.

“Xuyt, Phương chủ nói tiên căn của muội chưa ổn, lệnh cho tỷ ở đây chăm sóc muội.” Thiên Giáng nháy nháy mắt với ta, ra hiệu ta đừng kinh ngạc.

Ta xì một tiếng bật cười, lấy tay tỷ ấy ta, nói ám chỉ: “Chuyện rõ như ban ngày rồi ha?”

Mặt Thiên Giáng nhất thời đỏ bừng, hệt như bị ráng đỏ thổi qua.

“Nha đầu chết tiệt muội, biết rõ hôm nay là đại hội hóng gió của Tam giới, sao sớm không choáng muện không choáng, mà cứ phải choáng đúng lúc này!” Tỷ ấy chìa ngón trỏ chọc vào trán ta, oán giận: “Hiếm khi Đông Hải người ta...”

“Hiếm khi Long Thái từ Đông Hải người ta tới đây đi công tác, tỷ tất nhiên là muốn cùng chàng tiểu biệt thắng tân hôn, có phải không?” Ta cướp lời, con người xoay tít, bốp giọng bắt chước kiểu gọi của tỷ ấy với Long Thái từ: “A ~~~ Long lang ~~~ Ôi ~~~ Dừ từ muội ~~~”

Xung hô giữa tình nhân ấy à, đó là một dư âm cũng phải ngân ra vài vòng, điểm đó ta đã học tới tào rồi.

“Xì! Ai cho muội gọi tục danh của ta hả!” Thiên Giáng búng vào trán ta một phát, lần này là dùng sức thật.

Ta bị đau, hậm hực che trán, thâm nghĩ không gọi tỷ là cô đuôi chồn đã là phúc hậu lắm rồi.

“Nha đầu muội cũng giỏi lắm, rõ ràng tu vi không cao, lại đi nghe tiếng ca của thủy yêu, đề bấy giờ nhập ma chương.” Thiên Giáng nhìn ta, trắng trợn cười trên nỗi đau của người khác: “Lại đây lại đây, kê cho sư tỷ nghe nào, muội có nhìn thấy gì không đó?”

“Cũng đâu phải muội bảo họ hát, là họ bỗng nhiên mở miệng hát, muội có ngăn cũng không được.” Ta thấy oan ức.

“Nhất định là có thiện cảm với muội, không nên được tình cảm nên mới sáng tác nghệ thuật tặng muội chứ gì.” Thiên Giáng lộ vẻ cảm động: “Người thuộc giới tao nhả quả là dễ đồng cảm.”

Thật không? Dám lắm!

Nhưng có gì cô ấy phải vừa hát vừa khóc? Chẳng phải Tề Lam đã nói chỉ có lúc thống khổ hoặc bi thương người cá mới rơi nước mắt sao?

Chắc, nghĩ tới gương mặt nhỏ nhắn chộc người thương xót đó, tim cũng thất lại.

“Ta nói này, Đậu nhi, lần này muội ngất không bình thường đâu, tới Thánh quân cũng kinh động nữa đấy.” Thiên Giáng đã quên mất chuyện nghiên cứu nghệ thuật rất nhanh, chuyển sang buồn đùa lè: “Nếu tối nay không có tiệc hóng gió, không chừng ngài ấy vẫn còn ở lại đây, muội không biết lúc ngài ấy đưa muội về đây sắc mặt khó coi cỡ nào đâu...”

“Phương chủ đâu? Sao Phương chủ không tới thăm muội?” Ta khó chịu bẹp miệng.

Không muốn nhắc tới Thiên Thanh, bị cái tên xấu trai đó chăm sóc, thì ta tình nguyện để người đẹp Phương chủ ở cạnh ta còn hơn.

“Đêm nay trong hội hóng gió có biểu diễn văn nghệ, Phương chủ là khách mời đặc biệt.” Thiên Giáng cười hi hi: “Ngọc đế lệnh cho tỷ ấy múa điệu Phi Thiên.”

“Á, muội muốn coi!” Ta khóc thét, trong đầu tràn ngập dáng vẻ mắt hôn tay kéo dài bằng, chân đeo chuông vàng của Phương chủ: “Phương chủ đại nhân lâu lắm rồi chưa xuất sơn...”

“Đù thấy yến hội hôm nay long trọng bao nhiêu.” Thiên Giáng cúi người ghé vào lỗ tai ta, giọng thần bí: “Long lang... Long Thái từ nói với tỷ, Yêu giới xảy ra đại loạn, Thái từ đã lập trước đây bị phế mất tích, hiện nay Yêu giới đang diễn tuồng đại chiến con cháu đoạt vị, ai cũng đoán lần này Yêu vương sẽ không dự tiệc, nhưng ai dè y lại tới. Người ta không những tới, mà còn dẫn theo thủy yêu phương Tây, so ra, Ngọc đế có thể nào cũng không thể không phô trương...”

“Sư tỷ, y phục Phương chủ mặc tối nay là gì thế?” Ta chẳng có hứng thú với đề tài buôn chuyện này, chỉ quan tâm đêm nay Phương chủ khuynh quốc khuynh thành thế nào: “Có phải là bộ váy ngọc lưu ly mạ vàng lộ tay lộ eo đó không?” Chà chà, cái eo nhỏ của Phương chủ, có thể chết người đấy nhé!

“Muội là đồ trẻ ranh!” Thiên Giáng trừng ta, nỏ dọa: “Đầu gì Yêu vương cũng là một thành viên GODFIVE, sao muội chẳng để tâm gì tới y hết hả!”

Cũng vì biết hẳn là GODFIVE, nên ta mới không thêm đề ý đó!

Ta cười ngượng ngừng, im ru.

“Nhưng mà Long Lang có nói riêng với tỷ chuyện này, thật ra vị Thái từ mất tích kia còn đẹp hơn cả Yêu vương nữa... Tỷ rất muốn gặp...” Thiên Giáng tự độc thoại một mình, đắm chìm trong thế giới ảo tưởng thâm thương: “Đáng tiếc y đã mất tích, không biết có cơ hội để gặp hay không đây...”

Còn đẹp hơn cả GODFIVE?

Ta run bắn một cái, dịch mặt muốn trào lên.

“Ế, sao mặt muội lại trắng bệch thế này? Tư xuân à?” Thiên Giáng giật mình tỉnh khỏi cơn ảo tưởng, trừng mắt nhìn ta khó hiểu.

“Lẽ nào bị bệnh?” Tỷ ấy đưa tay qua sờ lên trán ta, thì thảo trong miệng: “Nếu muội bị bệnh, Phương chủ nhất định sẽ mắng ta, lúc đó muội bất cứ giá nào cũng không được khai ra chuyện ta đi hẹn hò với Long Lang nghe chưa...”

Ta chỉ phát ra một tiếng ậm ừ yếu ớt.

Hai ta đang nói đùa, thì cánh cửa khắc hoa lại bị mở ra lần nữa, gió đêm lùa vào, hoa mai thoang thoảng.

Đứng ở cửa là một người mà cô đánh chết ta cũng không muốn xuất hiện vào lúc này.

“Thiên Giáng tiên tử vất vả rồi, hãy về nghỉ đi.”

Người nọ căn dặn một câu nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Thiên Giáng liếc liếc ta, còn làm thêm động tác cắt cổ cảnh cáo, hăm xong mới vâng lời quay lưng ra ngoài: “Thánh quân, tiểu tiên xin cáo lui.”

“Đã tỉnh chưa?”

Bóng dáng xanh nhạt chậm rãi bước về phía ta, cuối cùng đứng lại bên giường.

Nói thừa, nếu chưa tỉnh thì bây giờ là mở mắt ngủ à?

Ta cúi kinh, lén liếc tới trắng mắt.

Hắn im lặng một lúc, có lẽ thấy ta không ho he gì, nên tự động ngồi xuống mép giường.

“Khó chịu sao?” Hắn xít lại gần ta hơn, mùi hương thanh nhã ngấm vào ruột gan: “Vẫn còn mớ sao?”

Ánh trắng phủ lên mặt hắn một lớp sa mỏng mỏng lung, không thể thấy rõ ngũ quan đáng sợ, người ân cần dịu dàng trước mắt này lại khiến cho người ta giật mình.

“Chẳng lẽ là đau đầu?” Có lẽ vì thấy lạ với sự im lặng của ta, hắn giơ tay áo lên muốn sờ trán ta.

Năm ngón tay thon gầy, đốt xương rõ ràng, tựa như được tráng lên lớp men hảo hạng nhất, ánh lên màu lạnh lẽo dưới ánh trăng mờ.

Ta rút cổ tránh theo bản năng.

Ta sợ.

“Hửm?” Trong mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh, hừ nhẹ một tiếng như có như không.

Trong vô hình như có sức mạnh ngàn quân từ từ đè xuống, ta đành phải run lấy bầy thò cái trán ra, mắt chứa lệ khuất nhục: “Thánh quân mời sờ.”

Do đó bàn tay được toại nguyện đặt lên trán ta, ta cảm giác được một luồng khí nóng chảy cuộn cuộn dọc theo mi tâm vào trong, lực phủ ngũ tạng như được gột rửa, khoan khoái cả người.

“Thủy yêu huyền hải dùng sắc mê hoặc người, dùng giọng hát mê tình, khiến người bất cẩn nhập ma chướng.” Thiên Thanh chậm rãi thu tay lại, lờ trong tay áo ra một chiếc khăn tay, thông thả lau năm ngón tay: “May mà có ta ở cạnh người.”

“Đa tạ Thánh quân ra tay cứu giúp, tiên ân đại đức của Thánh quân, tiểu tiên suốt đời khó quên.” Ta dè dặt dập đầu.

Thiên Thanh im phăng phắc, ta đợi cả buổi trời vẫn không được đáp lại, nghi hoặc ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang nhíu mày, có vẻ không vui lắm.

Ta nhìn nam tử trước mắt, ngoài mặt xấu ra thì thứ gì cũng hoàn hảo, rồi nhớ lại lời Tề Lam nói ban nãy, bất chợt trăm loại mùi vị đồng loạt xông lên tim.

Thảo nào hắn luôn tốt với ta như vậy, hóa ra không phải vì bệnh ngôi sao quá phá, mà là do chột dạ! Nghĩ lại chắc chắn hắn biết hung thủ giết ta là ai, không biết mỗi khi đối mặt với ta đã mất hết ký ức, trong lòng hắn có cảm thấy hổ thẹn hay không nhỉ?

“Sao mặt lại đỏ như vậy?” Trên đầu vọng xuống giọng lạnh lạnh.

Ta sờ sờ da mặt mình: “Đây là tiểu tiên đang phẫn chấn.”

“Tại sao lại trắng bệch?” Giọng kia vẫn đuổi riết không tha.

“Đây là bôi sáp ngựa lạnh.” Ta đáp cực suông miệng, lòng thầm may mắn, may mà có đọc qua thoại bản Lôi Phong tiên quân.

“Hừ!” Thiên Thanh khịt mũi, không lên tiếng nữa.

Ta ngẩng đầu nhìn về đạo mạo trang nghiêm xa tít trên cao của hấn, trong lòng đội nhiên bùng lên ý nghĩ tội ác muốn lật đổ tên đại thần này.

Loại giai cấp thống trị này, luôn luôn ý vào tiền bạc quyền thế để đùa bỡn người khác trên lòng bàn tay! Vương, hầu, tướng quân, thừa tướng, lẽ nào có dòng dõi thì hơn người sao? Người vừa già vừa xấu, dựa vào đâu mà cao quý hơn ta?

“Thánh quân.” Ta hạ quyết tâm nhẹ giọng lên tiếng, giữa chân mày tích tụ sâu bi: “Thật không dám giấu, tiểu tiên vừa rồi có mơ một giấc mộng.”

“Ừm?”

Thiên Thanh lười biếng thả ra một âm tiết.

“Ta mơ thấy mình bị người ta giết.”

Ta nhấn mạnh từng từ từng chữ, chăm chú nhìn vào mặt hấn, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Thiên Thanh cười nhạt: “Thì ra Giang Đẩu tiên tử cũng sợ chết, ta còn tưởng người chưa bao giờ e sợ thứ gì chứ.”

“Nhưng mà Thánh quân... giấc mơ lần này rất chân thật.”

Giọng ta run rẩy, ánh mắt mê mang, như đang chìm vào giấc mộng bi thương nồng nặc máu tanh.

“Ta mơ thấy có người giết mình, thi thể bị hấn xé ra. Hấn móc tim ta, moi gan ta... hấn còn nói... còn nói phải đem thi thể ta, một nửa cho chó ăn, một nửa dìm xuống hồ...”

Chuyện nghe lại từ người khác, thông qua khả năng diễn xuất tài ba của ta, nghe vào như thể ta đích thân trải qua thật vậy. Ta nói tới mức sưng tự lại trong đáy mắt, giọt lệ bắt đầu rung rung trong hốc mắt.

Thiên Thanh nhìn ta trùng trùng, rớt cuộc nét mặt cũng dần ra.

Chiếc mặt nạ hoàn hảo nứt toác, một tia tình cảm tiết ra ngoài.

Kinh động, phần nộ, sợ hãi, đau đớn, thống hận.

Sau đó là đau thương mịt mờ, vô biên vô hạn.

“Ma chướng, người trúng ma chướng, trúng ma chướng...”

Hấn thì thảo, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mặt trắng như giấy, tựa hồ đã tiêu hao hết chân khí.

Ta vừa nhỏ giọng nức nở, vừa len lén liếc hấn, miệng cũng không rảnh rỗi: “Thánh quân, ta sợ, làm sao Giang Đẩu lại mơ như vậy được?”

“Đẩu nhi...”

Thiên Thanh bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt thanh minh.

Chỉ trong giây lát, vẻ thống khổ đã biến mất.

Không hổ là Thượng tiên vạn năm.

“Người bị người cá mê hoặc, nên trông thấy tội nghiệt của yêu giới.” Hấn nắm lấy tay ta, vẻ mặt kiên định: “Bài hát của người cá có tên là ngọn nguồn của tội lỗi, người nhất định đã bị ca khúc của yêu quái mê hoặc.”

Ngọn nguồn của tội lỗi?

Ta nghiêng đầu nhìn hấn, tỏ vẻ không hiểu.

Quả thật khó thể tưởng tượng nổi, thiếu nữ đẹp như thế, giọng hát động lòng người như thế, lại hát về thứ đáng sợ và xấu xa nhất thế gian.

“Đừng suy nghĩ nữa.”

Giọng Thiên Thanh gấp gáp, có vẻ hơi run rẩy, còn như thể pha lẫn nửa phần xót xa.

“Đừng sợ, chỉ là mơ thôi, tất cả đều là giả, là giả.” Hấn dùng tay lau nước mắt cho ta, chiếc khăn lụa cao quý lúc nãy đã bị vứt qua một bên từ sớm.

Mặc dù ta giận Thiên Thanh, rất muốn trêu tức hấn, nhưng bây giờ thấy hấn thất sắc thế này, lòng dạ lại mềm ra.

Suy cho cùng, từ khi thăng thiên tới nay hấn luôn hết lòng xem trọng, còn che chở cho ta mọi mặt, với địa vị chí tôn của hấn, lý ra không nhất thiết phải để tâm tới cảm giác của một tiểu tiên như ta mới đúng. Nếu thật sự vì cảm thấy áy náy, thì coi như hấn vẫn chưa mất hết lương tri.

Chep, thôi thôi, không phải mới đó ta còn luôn miệng nói với Tề Lam là không nên truy cứu sao?

Nói được thì làm được, vì vậy ta ngừng khóc, lặng lẽ chờ hành động của Thiên Thanh.

“Á, lạnh quá!”

Ngón trở vuốt qua mặt, ta giật mình cảm giác ngón tay của Thiên Thanh lạnh như băng, làm ta cóng tới nổi run bắn, vội vàng co vào trong giường.

Mặt Thiên Thanh tối sầm lại.

“Khụ khụ, à, Thánh quân, để tiểu tiên làm ấm cho ngài.”

Thần sắc hấn cô đơn làm ta không đành lòng, bèn cầm ngược lấy mười ngón tay hấn, cúi người nhẹ nhàng thổi thổi.

“Tiểu tiên ở nơi thâm sơn cùng cốc nên không có lò sưởi hay hương lộ gì, Thánh quân đừng phiền lòng nhé.”

Ta vừa thổi, vừa cười giương.

Thiên Thanh không nói một lời, chỉ nhìn ta nặng nề.

Ta tìm thấy ảnh ngược của mình trong mắt hấn, hai gò má bị gió đêm hơi lạnh tới đỏ bừng, hai mắt ầng sao, tóc mái trên trán lòa xòa rời rời.

Thiên Thanh bỗng rút tay ra khỏi lòng bàn tay ta.

Sau đó, hấn cầm lấy tay ta, cùng luồn vào trong ổ chăn của ta.

Ta ghen hống trở mắt nhìn hành động này của hấn — siêu tự nhiên, hấn quả thực là siêu tự nhiên.

“Rất ấm.”

Hấn nhìn vào cái mặt đực ra của ta, mỉm cười mập mờ, nhẹ nhàng chớp mắt.

Phụt ~~~

Ta bị kiểu cười điên đảo chúng sinh này hù cho hồn vía lên mây, lẳng lặng rúc vào trong góc giường, cắn ngón tay bực mình lẩm lời.

“Đậu nh.”

Thiên Thanh thấy hành động của ta cũng không trách, giọng vẫn ôn hòa như xưa nay, còn mang theo vài phần sung sướng: “Bảo cho người biết một tin tốt, Pháp Lang về rồi.”

“Ồ.”

Ta còn đang chìm ngẫm trong nụ cười gặp thần giết thần gặp phật giết phật của hấn, mắt cả buổi vẫn chưa gọi được hồn về.

“Humm?”

Lại một âm cao mang tính cột mốc.

Ồi, Bò Đê lão tổ ơi, mau mau thỉnh tôn đại Phật có chương ngại ngôn ngữ này đi đi, bà đây hầu hạ hết nỗi rồi!

Lật người xốc tung đệm chăn lên như điều hâu, tà quỳ một gối trên giường, mặt mang theo kính ngưỡng vô hạn: “Thánh quân liệu sự như thần! Đa tạ Thánh quân khai ân!”

Nhưng trong lòng thì hồng be hồng bét, lệ roi ướt mặt.

“Người không ngạc nhiên à?” Thiên Thanh chỉ cười, mặc cho ta làm loạn, hấn vẫn điềm tĩnh dèm chăn, bọc lại từng lớp dày trên người ta: “Là Thiên Giáng nói cho người biết?”

Ngón tay hấn đã ấm lại từ lâu, lúc này lại có chút bóng người.

Giá nào ta cũng không dám nói là do Tề Lam tuôn tin, đành phải gật đầu bừa.

“Vốn định cho người một ngạc nhiên.” Hấn rừ mí mắt xuống, như có đôi chút tiếc nuối: “Quái nha đầu kia thật lắm chuyện.”

Thấy ta im thin thít, hần ngược mắt lên, sâu trong mắt ngập đầy kinh ngạc: “Sao ngươi không vui?”

Vui! Sao ta lại không vui cho được! Nếu như chưa nghe thấy chuyện kiếp trước, nếu như hần không dính vào hung án giết người, thì sợ là bây giờ ta đã ôm cổ hần xoay vòng vòng rồi! Nhưng giờ này... ôi, nói không nổi.

“Thánh quân, ta bị ác mộng dọa, nên có hơi rối loạn.” Ta ngược lên nhìn Thiên Thanh chớp chớp mắt, hàng mi dài vút sáng.

Thiên Thanh khẽ run, nghĩ ngợi một lúc bèn thở dài, chậm rãi diu ta nằm lên giường.

“Ngủ đi, không phải sợ, ta ở bên cạnh trông ngươi một lát.”

Hần dèm chăn kín cho ta, sau đó dựa vào giường không chút kiêng dè.

Ta nhất thời ngửa đầu hỏi trời xanh — đại ca ơi, có người trông ta mới sợ đó!

Bên cạnh phảng phất hương thơm thanh thuần, ta vừa ngủ, vừa nhắm mắt lại nghĩ ngợi vẩn vơ.

Trước khi ngủ không nên nghĩ tới mấy thứ kích thích kinh dị, mà phải nghĩ nhiều tới mấy thứ ngọt ngào ấm áp, có vậy mới ngủ ngon được.

Vậy là ta nghĩ tới Tề Lam.

Ta nghĩ tới vẻ đẹp ngàn năm có một của chàng, nghĩ tới lời hứa của chàng với ta — để cho tất cả người cá quỳ dưới chân ta khóc, làm ta không nhận được bật cười khúc khích.

“Đậu nhi đang nghĩ gì vậy?”

Giọng lạnh lùng trên đầu, lúc này lại tỏa ra một phần ấm áp.

“Nghĩ tới người trong lòng.”

Ngửi mùi hương khiến người ta thư thái, ta dờ dẫm phòng ngự, chậm rãi nói ra lời thật lòng.

Bàn tay nắm tay ta trong chăn chợt siết lại.

“Người trong lòng của Đậu nhi... là ai?”

Giọng nói kia vẫn nhàn nhạt như trước, không phân rõ buồn vui.

“Là người tối nhất với ta, cũng là người xinh đẹp nhất trong Tam giới.”

Trong óc ta tràn ngập hình ảnh của Tề Lam bay qua bay lại tựa như thiên sứ, cái mũi cù tỏi, cái miệng to như chậu máu, hàm răng vàng sứt mẻ, cả tim lẫn mắt đều chìm trong mật ngọt.

“... Thật không?”

Giọng nói kia hỏi lại khe khẽ, bàn tay đang nắm tay ta, bất tri bất giác đã thả lỏng ra.

“Nhưng mà ta không biết, chàng có thích ta hay không nữa?”

Chân mày ta bỗng nhiên nhăn tít lại.

Tề Lam thích ta thật không? Nếu như thích ta thật, thì tại sao chàng lại từ chối bỏ trốn cùng ta chứ?

Trong mộng lung, có người vuốt nhẹ lên chân mày của ta, giọng nam trầm thấp mang theo hơi thở ấm áp lẫn quần bên tai ta.

“Đừng suy nghĩ, ngủ ngon đi.”

Giọng dễ nghe đó đã nói với ta như thế.

Ta thắm gặt đầu trong lòng, trong mơ màng đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Khi thức giấc vào ngày hôm sau, cả người ta nhẹ nhàng thư thái, đầu óc sáng suốt minh mẫn, quả nhiên ngủ say rất có ích cho sức khỏe.

Leo lên Ba Động vẫn bay về hướng Phương Thảo môn, lúc bay ngang qua cửa Nam thiên, mí mắt của ta bỗng giật lên.

Kiếp trước ta chết ở chỗ này thật sao?

Tiểu Ba như hiểu được lòng ta, nên cố ý bay thật chậm. Ta cúi đầu ngắm nghía con đường dưới chân, trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình bị người ta chia năm xẻ bảy, lòng không dần được đặng cay hỗn loạn.

Mọi tìm mót phổi... loáng thoáng như có âm thanh văng lại từ xa xa.

Ta vô thức che ngực mình lại, mặt cắt không còn giọt máu.

Gâu gâu! Sau lưng hình như văng tới tiếng chó sủa.

Cho chó ăn, dìm xuống hồ... âm thanh kia vẫn tiếp tục quanh quẩn.

Má ơi, ta hung hăng giẫm chân lên đám mây, vừa bò vừa lăn chạy bán mạng.

Thở hồng hộc phi vào Phương Thảo môn, lập tức nhìn thấy Thiên Giáng đang dắt Pháp Lang, nhìn ta cười toe toét.

“Tiên từ Giang Đẩu Hồng, Phương chủ cho muội đoái công chuộc tội, lệnh muội trong nửa năm, ngày nào cũng phải tới Thương Nam chẵn Hương thú.”

Thiên Giáng bóp giọng tuyên bố một câu, tiếp đó nhét luôn dây cương vào tay ta, giọng đề xuống cực thấp: “Chuyện tốt ngàn năm hiếm có lại rơi lên người muội, làm bọn tỷ hâm mộ chết đi được.”

Ta nhìn lại, quả nhiên có vài vị tỷ muội mắt lóe ánh đỏ.

Muốn tới Thương Nam, thì phải đi ngang qua cửa Nam Thiên.

Nếu phải đi chẵn thú, thì hơn nửa thời gian phải gặp Thiên Thanh.

Tuy ta không hận hấn, nhưng sau khi nghe Tề Lam nói xong, có thể nào cũng không thể đối xử với hấn bình thường được nữa.

Ta sợ, nỗi sợ xuất phát từ tận đáy lòng. Tuy trước đây ta cũng sợ Thiên Thanh, nhưng khi đó chỉ sợ ngoại hình của hấn. Hôm nay đã nghe kể chuyện kiếp trước, trong đầu ta đã định hình hấn là một người dối trá, dù cho, có lẽ, biết đâu, là bị ép phải dối trá.

Vừa nghĩ tới đó, cuối cùng ta vẫn giao dây cương vào tay tiên tử mắt đỏ nhất, cười ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ, gần đây Giang Đẩu hơi khó chịu, chuyện chẵn Hương thú này, xin các tỷ tỷ thay phiên nhận giúp muội nhé.”

Mấy vị tiên tử quay mặt nhìn nhau, vui mừng quá đổi, ánh đỏ trong mắt thoát cái chuyển hết lên má.

“Vậy sao được chứ...” Cỏ lau tiên tử nũng nịu, khách sáo một câu.

Còn chưa nói xong đã thấy Tường Vi tiên tử tính cách cứng cỏi đập cho cô một đập, làm Cỏ Lau tiên tử bị đau tới nỗi tắt tiếng.

Ta thu hết mọi thứ vào mắt, không dần được thắm lác đầu ngón ngấm.

Thiên Thanh ới Thiên Thanh, ai ai cũng nói Thiên Thanh là viên ngọc quý, đáng tiếc trong lòng Giang Đẩu ta, Thiên Thanh vẫn không đuổi kịp một ngon cỏ dại như Tề Lam ca ca.

Ta nghĩ về sau ta sẽ không chủ động tới Thương Nam nữa.

Thấy cửa Nam Thiên, cũng phải đi vòng.

Lo xong chuyện Pháp Lang rồi, ta vẫn chưa thể đi luyện công ngộ đạo, trong lòng luôn thấy có một chuyện rất lớn phải giải quyết.

Tài chủ vườn Nhị Lang Thần, ta còn nợ hấn mấy trăm vạn đó.

Một ngày nào đó Tề Lam ca ca nhất định sẽ cười mây đập gió tới đón ta, đến lúc ấy Giang Đẩu Hồng ta giá nào cũng không thể đeo theo món nợ khổng lồ làm liên lụy chàng được.

Chẳng qua là, hiện tại lòng ta có khúc mắc không muốn gặp lại Thiên Thanh nữa, đương nhiên cũng không thể tác hợp tình yêu say đắm kinh thế hải tục của Nhị Lang Thần được, chẳng biết có thể thương lượng với hấn đổi cách trả nợ được không đây?

Đã quyết định xong, ta lập tức xách váy, hiên ngang dứt khoát nhắm về hướng phủ đệ Nhị Lang Thần.

Đi tới cửa chính, thiên binh báo cho ta biết chân quân đang tiếp khách, bảo ta chờ một lúc.

Chờ một lúc mà mắt luôn mấy canh giờ.

Ta núp trong một xó chán muốn chết, tay chân lạnh lẽo, cau có quan sát cung điện của tên tài chủ vườn.

Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi lại làm ta rớt cẳng.

Phủ đệ của Nhị Lang Thần giống y chang bản thân hắn, vàng ngọc rực rỡ khí thế phô trương. Ngói lưu ly phi thủy ốp lên nóc nhà tựa như sóng biển, dạ minh châu khảm vô tội vạ trên bức tường đúc bằng vàng ròng, phượng hoàng lửa đứng dưới mái hiên, lông vũ được chải chuốt tới sáng loáng, cự long lượn vòng trên cột trông rất sống động, phô trương ở chỗ nó không phải dùng mực in hay màu vẽ, mà là kết thành từ phần kim cương năm màu!

Phí của, đúng là đồ phí của!

Ta phẫn nộ, ta ghen tỵ, ta phiền muộn, ta ước ao.

Tự biết cả đời này vô vọng bước vào tòa lầu các tráng lệ thế này, ta thật lòng buồn bực: Dựa vào đâu mà tên xấu trai đó lại được ngồi trên vô số châu báu này, còn không biết quý mà đi phá hoại bữa bãi thế hả?!

Ta hận nguoi!

Ta hận nguoi!

Ta hận nguoi chết đi được!

Càng nghĩ càng tức, ta dứt khoát ngồi xổm xuống viết tiên hào của Nhị Lang Thần, sau đó nhảy nhảy đập đập lên.

“Ồ, nguoi hận ta vậy à?”

Phía sau vọng tới giọng lười biếng, chính là giọng của tên ba mắt du côn.

“Nguoi tham ô, nguoi nhận hối lộ, nguoi vợ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân!” Ta chỉ vào bức tường đúc vàng dài ngoằng, đổ kị tới mức hai mắt đỏ ngầu.

“Thân là á quân trong bảng xếp hạng tài phiệt năm trăm năm liền của tạp chí Forbes, thuộc top 10 nhân vật làm mưa làm gió trong giới kinh tế và tài chính Tam giới, dẫn đầu tư tưởng của thanh niên vũ trụ, thế mà lại bị nguoi nói xấu như thế...” Nhị Lang Thần ôm ngực lão đảo: “Tìm bốn tóa đau quá.”

“Quán quân Forbes là ai?” Ta tự động gạt hết mấy thứ danh hiệu làm cảnh của hắn, mặt đói khát nhìn hau háu Nhị Lang Thần — hoang phí cỡ này còn không thể đạt hạng nhất, bảo đảm quán quân càng khủng hơn!

Sắc mặt Nhị Lang Thần cực khó coi, hần cổ dẫn xuống lồng ngực phập phồng, miễn cưỡng nặn ra ba chữ từ trong cổ họng: “Tài, thần, gia!”

Phải ha, ai có thể giàu hơn Thần tài đâu? Người ta trời sinh đã có của, chính bản thân đã là cái máy in tiền, ngay cả nước bọt nhổ ra cũng toàn là vàng ròng!

Ta nhe răng cười: “Xi, có tiền thì ích gì, có nhiều tiền hơn nữa nguoi cũng chỉ là lão Nhị(*) vạn năm thôi.”

(*) Ở đây có hai nghĩa, một là họ Nhị trong Nhị Lang Thần, hai là ám chỉ đồ ngốc.

“Tiểu Đâu tiên, nguoi đúng là càng ngày càng không biết phải trái.”

Nhị Lang Thần thấy ta cười bừa bãi, mắt híp lại, sắc mặt lạnh xuống.

Nhận thấy bầu không khí tệ đi, ta cấp tốc ngừng cười, nhưng miệng vẫn cật lực: “Như nhau thôi, chẳng phải ngài cũng không biết trời cao đất rộng à?”

Nói Nhị Lang Thần không biết trời cao đất rộng, là có nguồn gốc cả.

Có người kể bốn trăm năm trước, Minh Yêu từng kéo mười vạn lệ quỷ đứng trước bờ sông Vong Xuyên, hò hét muốn xé xác toàn bộ tiên nhân. Nhất thời mọi người trên Thiên đình đều lo lắng bất an, không ngờ trong buổi hội nghị khẩn cấp, Nhị Lang Thần đột nhiên nhảy ra, tuyên bố Minh Yêu vạn năm chẳng đáng kể gì, chỉ cần trăm tên bộ binh và kỵ binh là có thể nghiêng chiến. Ai cũng cho là hắn đang nói đùa, Ngọc đế cũng trách hắn không biết trời cao đất rộng, ai dè lại thấy hắn ngẩng đầu cười ngạo nghễ, ánh đỏ nhấp nháy trên trán:

“Trời cao đất rộng là gì? Xưa nay ta không thêm biết.”

Dáng cười sắc sảo rực rỡ, kiểu nói phóng đảng ngạo mạn vô cùng.

Ngọc đế bị khí thế của hắn làm rung động, phân cho hắn một ngàn tinh binh, thế mà trước khi xuất quân hắn lại phất tay quát lui tròn chín trăm.

Không ai biết bên bờ Vong Xuyên xảy ra chuyện gì, nói tóm lại kết quả của cuộc chiến này là, nguyên thần của Minh Yêu tan thành mây khói, Nhị Lang Thần vừa khai cờ đã thắng, về vang trở về, thiên binh thiên tướng không một ai tổn thương.

Tin tức lan ra, cả Tam giới đều sôi trào, thanh danh Nhị Lang Thần vang xa, bước lên đỉnh cao chính trị, mà câu nói “Chẳng biết trời cao đất rộng” kia cũng trở thành danh ngôn.

“Tiểu Đậu tiên mới mấy ngày không gặp, mà càng ngày càng đáng yêu rồi.”

Mặt hắn lạnh tanh, trong mắt lưu chuyển ánh sáng bí hiểm, ta cứ tưởng là hắn muốn chửi ta, ai dè hắn lại đột ngột nịnh cho một câu, làm lông gà lông vịt của ta dựng hết lên.

“Ta vẫn nhớ rõ, Tiểu Đậu tiên thanh cao còn thiếu ta một khoản nợ đúng không nhỉ.”

Nhị Lang Thần chấp hai tay sau lưng, quét dọc ta từ đầu tới chân đầy ngụ ý, sau đó lại quét ngược từ chân lên đầu.

Ta không biết hắn suy tính điều gì, cũng chẳng dám trả lời bừa, chỉ còn biết mở to mắt trừng lại hắn.

“Nếu Tiểu Đậu tiên luôn miệng nói mình nghèo không trả nổi, vậy thì chúng ta cứ dứt khoát lấy thân trả nợ, có được không?”

Băng cứng đột ngột nứt ra, ánh mắt của Nhị Lang Thần sáng rực như nửa vầng trăng, khóe miệng như nở ra hoa tươi.

Chưa đợi ta cãi lại, một tia sáng trắng đã ập xuống đầu ta. Ta bị một chùm tia sáng vĩ đại bao phủ, tứ chi như có vô số con kiến đang ria cắn, vừa mới vừa đau co thành một đống. Má ơi, đây là muốn giết người trừ nợ sao?!

Đang phẫn hận muốn phản kháng, luồng sáng trắng lại bất ngờ tản đi, tất cả bình thường trở lại.

Không!

Không phải tất cả đều bình thường lại, mà có gì đó bất bình thường!

Ta ngo ngác ngẩng đầu, phát hiện cảnh vật bốn phía phóng to lên gấp mấy lần.

Cái đầu của Nhị Lang Thần ở cao hơn bình thường, ta gần như phải nghênh cổ lên hết mức mới nhìn được bản mặt cười như không cười của hắn.

“Gâu!”

Ta há mồm muốn hỏi, nào ngờ miệng chỉ phát ra được một âm tiết.

“Gâu gâu!”

Ta nóng ruột muốn mắng người, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ kêu được mấy chữ này.

Lẽ nào...

Ta run cầm cập nhìn xuống cơ thể mình.

Chân ngắn cùn, lông trắng muốt, người nhỏ xíu, trên mặt còn đầy lông.

“Ha ha ha ha!”

Nhị Lang Thần ôm bụng ngắm ta, cười tới nỗi nước mắt tung bay.

Ta bắt chập cái thân gấu của hắn, tung cặp chân ngắn chạy về hướng bức tường đục vàng, nhìn chòng chọc vào cái bóng ngược của mình.

Thế là trên tường chẳng mấy chốc đã soi ra một cái bóng béo lùn phi nước đại — ta nghiêng đầu, nó cũng nghiêng đầu, ta xoay tròn, nó cũng xoay tròn, ta há miệng, nó lập tức nhe răng.

“GẤU ~~~~~”

Trong điện Linh Tiêu trên Cửu Trùng Thiên, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương đỉnh tai nhức óc.

Tên Dương Tiễn khốn kiếp, hắn dám biến bản tiên cô thành chó Bắc Kinh!!!

.

Mầm Đậu Đũa ta đã bao lần mơ tưởng, một ngày nào đó sẽ được mỹ nam tuyệt thế ôm vào lòng, ôm ấp che chở, quan tâm chu đáo.

Ta không ngờ giấc mơ này cũng có ngày gần thành hiện thực... phân nửa.

Do bị sốc tâm lý mà ta ngất xỉu tại chỗ, cho nên bị Nhị Lang Thần ôm vào nhà. Chờ tới khi ta tỉnh lại, thì phát hiện hần đang dùng hai ngón tay xách cổ ta đặt lên tháp quý phi.

“Gâu gâu!” Ta vừa tức vừa cáu, há mồm ngoạm cho hần một phát, cắn chết tên khốn kiếp!

Có lẽ Nhị Lang Thần không ngờ ta sẽ động khẩu, vô thức vung tay ra, làm ta đụng cổp vào đầu giường gỗ lim cứng ngắt.

“Ặng ~~~~”

Ta rên rỉ đau đớn.

Gãy xương, nhất định là gãy xương rồi.

Cái chân trái nếm mùi đau đớn như kim châm muối xát, lệ nóng tuôn ra ào ào khỏi vành mắt ta.

“Phụt.”

Trên đầu đội xuống tiếng cười khó kìm nén của Nhị Lang Thần.

Ta đã đau tới nỗi không nói nên lời, chẳng thể làm gì hơn là vừa chảy nước mắt vừa co quắp lại.

“Ai bảo ngươi bướng bỉnh.”

Nhị Lang Thần cười khanh khách ôm lấy ta đặt lên đầu gối, đưa tay phủ lên cái chân ngắn của ta.

Nếu tiên nhân bị thương ngoài da, ước chừng trong vòng nửa nén hương là có thể tự lành, có điều trong thời kỳ dưỡng thương phải chịu đau không ít. Có lẽ Nhị Lang Thần thấy hồ thẹn trong lòng, nên động thần lực chữa thương cho ta.

“Tiểu Đậu tiên, đừng tưởng miệng lưỡi bén nhọn là có thể dũa thương người.” Hần vừa chữa thương vừa thông thả giáo huấn ta: “Tiên nhân có thực lực thật sự thì không nói chuyện lớn tiếng đâu, người biết không?”

Dòng nước ấm chảy xuôi trong cơ thể, cảm giác đau đớn biến mất rất nhanh. “Oa oa”, ta xụi lơ nằm bẹp lên đùi hần nhe răng, tỏ lòng thụ giáo.

Nhưng Nhị Lang Thần vẫn không có ý định thả ta ra.

“Tiểu Đậu tiên, bốn tọa thấy hình dáng này của ngươi, làm người ta rất yêu thương.”

Hần thờ ơ vuốt lông ta, dùng giọng hết sức nghiêm chỉnh để nói một câu khiến ta sởn hết gai ốc.

“Hôm nay Hao Thiên Khuyển bị Tây Vương Mẫu mượn đi lai giống rồi, hay là ngươi thay nó một ngày, trông cửa cho bốn tọa nhé?”

Nghe ra là câu nghi vấn, nhưng sự thật là câu khẳng định.

Ta ặng một tiếng, khóc thét.

Nhị Lang Thần ôm theo ta đang giận dữ xấu hổ và không còn sự lựa chọn nào khác, bay bồng bênh ra ngoài.

Hần mang ta băng qua hành lang đình đài, lội qua mặt hồ loan sóng biếc, phóng qua mấy dãy núi non, vượt qua thêm nửa đại dương.

“Chân quân, ngài định mang ta đi đâu?”

Ta ngẩng mặt lên nhìn hần run rẩy.

Có thể là sợ đi đường buồn tẻ, nên hần đã giải Ngôn phục thuật cho ta, để ta ít nhất có thể nói chuyện.

“Dẫn người tới đại môn!” Nhị Lang Thần liếc ta: “Còn chưa ra khỏi phủ đệ của ta đâu, ngươi vội gì chứ?”

Ta nhất thời học ba lít máu, hận không thể tự vận ngay tại chỗ — Tên tài chủ vườn này, gia tài đồ sộ tới trình độ này sao!

“Ngươi không cần cáu, trông cửa cho bốn tọa rất có lợi. Có câu đánh chó phải ngó mặt chủ, ngươi biết người hạ giới cung phụng Hao Thiên Khuyển thế nào không?” Nhị Lang Thần vừa nói vừa nhe răng cười: “Chỉ sợ lát nữa ngươi hưởng phúc còn nhiều hơn trăm năm ngươi hưởng trên Thiên giới đấy.”

Ban đầu ta còn tưởng là hần nói quá, nhưng khi tới Thiên môn thật rồi, ta mới biết hần đang nói giảm nói tránh.

Trước cổng son Tề Thiên khó mù phảng phất, đặt một ổ chó rực rỡ ánh vàng. Nào là hành lang khắc hoa này, nào là cột trụ chạm trổ lóa mắt này, nào là

thái long hòa phương sống động sắc sỡ này, nào là ngôi lưu ly phi thủy tinh xảo óng ánh này... rõ ràng chính là bản sao thu nhỏ của phủ đệ Nhị Lang Thần mà!

“Mỗi ngày Hao Thiên Khuyển đều ngồi luyện công ở đây hai canh giờ, hôm nay ngơoi tạm thay nó, lát nữa ta sẽ tới đón ngơoi.”

Nhị Lang Thần thả ta vào một cái giường mềm êm như nhung. Ta vừa nhìn nhãn hiệu, thoát cái trào nước mắt — đồ xa xỉ!

“Nếu ngơoi muốn uống nước, thì uống ở đây, đó là ngọc lộ trong bình của Quan Thế Âm.” Nhị Lang Thần đưa tới một cái chén to in LOGO — Hương Thái Nhi!

Ta bị choáng tới chóng mặt lão đảo, chợt vỡ lẽ thân phận SVIP của tên Nhị Lang Thần này từ đâu mà có.

“Nếu ngơoi thấy buồn, có thể lấy mấy món đồ chơi này ra chơi.”

Nhị Lang Thần bê tới một cái rương bụi.

Ta thò đầu vào trong nhìn thử, gần như muốn khóc thét — bích ngọc châu định hải của Long Vương, trâm bách hoa hồ điệp của Vương Mẫu, yo yo huyết san hô của Ngọc đế, thậm chí tới chiếc răng giả làm từ hóa thạch khủng long tiền sử của Thái Thượng Lão Quân, toàn bộ đều ở đây tất!

“Ái chà, ta quên mất Tiểu Đậu tiên là tiên tử, e là không thấy hứng thú với những thứ này.” Nhị Lang Thần như sực nhớ tới điều gì, bèn lôi từ trong rương ra một chiếc nhẫn, tiện tay lật xuống, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện thật nhiều hình nhân bằng thủy tinh nho nhỏ.

Mỗi một hình nhân đều tỏa sáng óng ánh, trên đầu búi tóc vàng như mây, tứ chi thon thả mảnh dẻ, nét mặt trông rất sinh động.

“Đây là lễ vật năm ngoái Chúc Nữ tặng cho ta, dùng để thay y phục.”

Nói rồi Nhị Lang Thần lôi tiếp trong nhẫn ra một đồng hoa phục được may đo tinh tế, nào là phong cách phương Tây, nào là phong cách dân tộc thiểu số, nào là chế phục, nào là áo ngủ, nào là lễ phục dạ hội... bộ nào bộ nấy đều phức tạp độc đáo, lộng lẫy vô song.

“Lần nào Hao Thiên Khuyển thấy hàng dệt cũng muốn xé, ta ngại quét dọn phiền phức nên thu lại trước. Chúc Nữ nói chúng gọi là... là gì nhỉ? Búp bê chuỗi tây... hay là búp bê ba nhạc?”

Nhị Lang Thần bắt đầu nặn óc suy tư, ta thì không nói không rằng cầm đầu búi đồng y phục, và chẳng ngác nhiên chút nào khi trông thấy đồng ký hiệu đăng cấp quen thuộc.

Bà nội nó, toàn là mấy món mằm Đậu Đũa ta gần ba trăm năm còn chưa mua nổi, đến chỗ này lại biến thành đồ chơi tới thú cưng cũng chả thèm!

“Tiểu Đậu Đũa, sao ngơoi lại rung rung như sắp khóc thế này?”

Cái mặt khổng lồ của Nhị Lang Thần bỗng chinh ình trước mặt ta.

Có lẽ là ảo giác, có lẽ là ảo giác, hoặc có lẽ dưới hoa phục nghệ thuật chất đồng trên đất và ngọc ngà châu báu óng ánh làm nền, mặt mũi của hắn lại trở nên dễ coi hơn chút xíu.

Chút xíu, chỉ một chút xíu thôi.

“Tức cảnh sinh tình.” Ta lắc đầu thở than, bới đồng y phục tiếp.

Trong giây lát, trong đầu ta thoáng qua suy nghĩ xấu xa, nếu có thể ngồi trên một núi báu vật thế này, thì làm thú cưng cũng không tới nỗi tủi thân lắm.

Hu hu, Bò Đê lão tổ ơi, mau mau tới cứu con đi, con sắp bị viên đạn bọc đường của giai cấp thống trị làm sa ngã rồi!

“Tiên tử đáng yêu là dễ cưng chiều, Thiên Thanh Thánh quân lạnh như băng kia, có lẽ chưa bao giờ dùng những thứ này để lấy lòng ngơoi nhỉ?”

Nhị Lang Thần gãi gãi cằm ta, về mặt trêu đùa.

Nhắc tới Thiên Thanh, ta nhất thời bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp để muôn màu muôn vẻ, giật mình đánh thót.

Chủ nhân của đồng châu báu này là ai? Là tên tục nhất, quê nhất, xấu đứng hàng thứ hai Thiên đình, Nhị Lang Thần! Cho dù có đồng bảo bối lông la lông lân này, cho dù bước vào cung điện vàng ròng, nhưng mỗi ngày phải chạm mặt tên biến thái đạo đức bại hoại, thâm mỹ thấp kém, còn thích đàn ông này, chỉ sợ chưa được bao lâu ta đã vỡ túi mật, phơi bụng mà chết rồi!

Ôi, thôi vậy thôi vậy, yên phận chờ Tề Lam ca ca tới đón là hơn cả.

Thế là ta vững tâm lý, quay qua nghịch hình nhân thủy tinh.

“Sao hôm nay chân quân lại thay một con chó khác thế?”

Bên tai chợt vang lên tiếng kêu kinh ngạc, ta ngẩng đầu nhìn lên, là một tiên quân mặc áo xám tro, bề ngoài phổ thông.

“Hao Thiên Khuyến nghị phép.” Nhị Lang Thần mỉm cười giải thích với hắn: “Ta tìm Vương Mẫu xin giống mới, huấn luyện thử xem.”

“Con chó này thật may mắn, chắc đã tích đức ba đời rồi.” Tiên quân thở ngắn than dài, với tay gãi cằm ta, vẻ mặt nhỉnh nọt: “Chẳng biết có tiên hào gì chưa?”

“A Ngốc, tiên hào của cô nhóc là ‘Ngốc’.”

Còn chưa mở miệng kịp đã bị người cướp mất, Nhị Lang Thần vừa nói vừa liếc ta, cười cợt nhả.

Ta thêm vào, cái tên Ngốc này đúng là đã thương lòng tự tôn của người khác mà!

Thế là một lần nữa, ta nội thương ngã ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Nhị Lang Thần nán lại chưa bao lâu đã bay đi mất.

Cảnh đẹp ngày lành thế này, sao ta có thể ngồi yên tĩnh tọa cho đành? Nhanh tay thừa cơ khám phá cái ổ này một lát.

Chốc thì lẩn ra một cái trứng ngọc bích, chốc thì moi ra một viên đá mắt mèo xanh biếc, tới khi ta phát hiện tảng đá dùng để mài móng là một viên Hòa Thị Bích bự chảng, sứt tỹ nửa đã mừng phát điên.

Thế nào gọi là ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình? Đây chính là khắc họa chân thật nhất mà!

“Ngươi thật hạnh phúc.”

Tiên quân áo xám chẳng biết sao vẫn đứng bên cạnh nhìn ta, ánh mắt ngập đầy hâm mộ.

Ngoại hình hắn bình thường, ăn mặc cũng bình thường, cho nên ta chỉ nhìn hắn một cái, rồi quay đầu lại ôm cái yo yo bằng huyết san hô nghịch tiếp.

“Ngươi biết không? Tuy là súc vật, nhưng ngươi lại sống tốt hơn rất nhiều người.”

Tiên quân áo xám lăm bắm một mình, giọng yếu ớt.

Ta dạo một vòng quanh cái trăm bách hoa hồ điệp, giờ móng dè lên đầu trăm.

Cây trăm vù một tiếng bay ra hàng loạt hồ điệp sắc sỡ pháp phối, cánh của chúng mỏng tanh như cánh ve, mỗi lần rung lên, ánh sáng trong phòng lại biến ảo muôn màu muôn sắc.

Ta phấn khích, nhảy chồm lên muốn bắt bướm, nhưng không phải không với tới, mà do móng vuốt chọc xuyên qua cơ thể của chúng. Tựa như một trò đùa trong giấc mộng, tất cả chỉ là uổng công.

“Vô ích thôi, chúng đều là hư vô.”

Giọng chán nản của tiên quân áo xám vắng tới lần nữa, mang theo vẻ rầu rĩ mơ hồ.

Hồ điệp như muốn chứng minh lời hắn nói, chiếc bóng trên không trung nhạt dần đi, cuối cùng bốc hơi mất tăm như hơi nước.

Ta vừa tức vừa nóng, dè móng lên đầu trăm lần nữa, nhưng chẳng còn con bướm nào bay ra.

“Trăm bách hoa hồ điệp, cách một canh giờ mới huyền hóa một lần, ngươi phải đợi một canh giờ nữa mới được.” Tiên quân áo xám vẫn không buông tha, chậm rãi nói: “Ngươi xem ngươi hạnh phúc biết bao nhiêu, ít ra còn có thể chờ đợi...”

Ta nổi cáu thật rồi, quay đầu lại trừng mắt bậm trợn với tiên quân kia, rất muốn hỏi hắn rốt cuộc là ai — chẳng lẽ là người đoạt chức quán quân giải danh ca lăm mồm Tam giới, Đường Huyền Trang tiên sinh sao?!

Ai dè thốt ra miệng lại là tiếng chó sủa gâu gâu — tên Dương Tiễn khốn kiếp, trước khi đi lại hạ Ngôn phước thuật cho ta nữa rồi!

Loáng cái bao nhiêu khí thế của ta đều mất sạch, hậm hực nằm xuống đệm.

Ôi, bình thường làm tiên chịu uất ức cũng thôi đi, không ngờ bây giờ làm cún rồi cũng chỉ kêu được mỗi gâu gâu, thế gian còn tiên tử nào bị ai hơn ta không?

Tiên quân áo xám thấy ta hấp hối, muốn chết không muốn sống, bèn nhặt một cái đệm còi ngồi xuống bên cạnh, lôi trong ngực ra một quyển sách.

Mùi thoang thoang mùi đệm nhưng hòa vào mùi nước hoa cao cấp, khiến ta thư thái đầu óc định ngủ một giấc. Lúc con buồn ngủ dần sâu hơn, chợt nghe bên cạnh có tiếng thờ dài.

“Haizz.”

Ta cụp tai xuống.

“Haizz haizz.”

Ta giả điếc tiếp.

“Haizz~~~~”

Tiếng thờ dài càng lúc càng cao vút, đậm chất danh ca sắp treo giọng. Rốt cuộc ta hết nhịn nổi, hé mí mắt ra nhìn qua bên cạnh, thấy tiên quân áo xám vừa đọc sách vừa lắc đầu, vẻ mặt thương tiếc chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Ta thấy tò mò với quyển sách trong tay hắn, lập tức tỉnh ngủ nhảy phốc lên, chạy tới bên cạnh hắn, đảo vòng quanh cuốn sách.

“A Ngốc muốn xem cái này à?”

Tiên quân áo xám phát hiện ra hành động của ta, ngẩng đầu lên hỏi.

Ta nhanh nhẩu gạt đầu, vẫy vẫy đuôi nhỏ nịnh hót.

“Đọc hiểu không đấy?” Tiên quân áo xám phì cười: “Đây là tiểu thuyết của trần gian, trong đó viết toàn vui buồn hợp tan của nam nữ si tình, súc sinh như người mãi mãi không hiểu được đâu.”

Ta lập tức sủa gâu gâu gâu ba tiếng liền, bày tỏ lòng kháng nghị tối cao — người mới là súc sinh á! Cả nhà người đều là súc sinh!

Tiên quân áo xám đang muốn nói tiếp gì đó thì bỗng im bật, đưa mắt nhìn ra xa xa sau lưng ta.

“Cửu Khúc Minh Hà Đệ Nhất Loan Mạnh Bà, bài kiến Hao Thiên Khuyển.”

Giọng khào khào già nua vọng tới, ta ngoảnh sang hướng khác, nhìn thấy một bà cụ tóc trắng áo đen đang đập đầu với ta.

“Gâu!” Ta nào nhận nổi đại lễ cờ này, lập tức giật bắn mình, đuôi dựng lên thật cao.

“Á!” Bà cụ ngẩng đầu lên, nhìn thấy ta thì hơi giật mình, mồm mép đều run hết cả lên: “Hao Thiên Khuyển đại nhân phẫu thuật thẩm mỹ sao? Sao lại ... lại...”

“Moe(*) thế này?” Bà ta vất óc cả buổi trời, cuối cùng cũng nghĩ ra một từ mới để hình dung.

(*) Dễ thương.

“Phụt.” Tiên quân áo xám bật cười thành tiếng: “Mạnh Bà, đây là A Ngốc Bắc Kinh chân quân mới đưa về, Hao Thiên Khuyển nghỉ phép, hôm nay A Ngốc sẽ thu sổ sách thay cho Hao Thiên Khuyển.”

Thu sổ sách? Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn họ — sao ta chưa nghe bao giờ thế?

Lại thấy vẻ mặt Mạnh Bà như bưng bình, móc từ trong tay áo ra một cái túi vải nặng trĩu, đặt tới bên cạnh ta.

“A Ngốc đại nhân.” Bà vãi chào ta thật sâu: “Đây là tiền lời của chi nhánh Mạnh Buck Minh Hà đệ nhất loan, xin ngài mang về cho Nhị Lang chân quân.”

Mạnh Buck? Ta lấy móng che miệng bày tỏ lòng khiếp sợ — đây là thương hiệu huyền thoại siêu nổi tiếng trong Tam giới mà!

Chuyện là mấy năm gần đây số lượng nhân loại tăng vọt, canh Mạnh Bà cung không đủ cầu, bản thân Mạnh Bà cũng vì làm việc quá tải mà gây ra vài vụ án oan luân hồi. Thế nên vào một ngày đẹp trời nào đó, Diêm vương gia nảy ra ý tưởng, mở hơn mười dây cửa hiệu đồ uống lấy tên là “Mạnh Buck”, chuyên cung cấp canh Mạnh Bà cho hồn phách các nơi. Bởi vì nhanh chóng tiện lợi và mùi vị đa dạng, nên Mạnh Buck đã mau chóng nhận được sự đón nhận rộng rãi của khách hàng, nhờ đó Diêm Vương gia kiếm được đầy bồn đầy bát, còn nhận được giải thưởng lớn “Lão niên đột phá trong Tam giới.”

Nhưng “Mạnh Buck” này có liên quan gì tới Nhị Lang Thần?

Ta nhìn Mạnh Bà nghi hoặc, không dám nhận đồ bừa bãi.

“Mở Mạnh Buck vốn là ý tưởng của Nhị Lang Thần nhà ngươi.” Tiên quân áo xám như hiểu được thắc mắc của ta, nhẫn nại giải thích: “Chẳng qua ngài ấy ngài thân phận không tiện nhúng tay vào Minh giới, nên mới bán ý tưởng cho Diêm vương gia, bây giờ chia lợi nhuận cũng phải thôi.”

Ta vỡ lẽ, lập tức tha cái túi lên đệm, khấp khểnh đặt mông ngồi xuống.

Nhiều vàng bạc châu báu thế này, tuy không phải là của ta, nhưng có cơ hội thì phải nhìn cho đã ghiền.

“Mạnh Bà, gần đây buôn bán tốt chứ?”

Tiên quân áo xám có vẻ đã quen bà cụ từ lâu, cười títt mắt trò chuyện.

“Ban đầu thì không tệ, nhưng sáng nay Minh giới mới tới một đám người cá phương Tây, nói là Thiên đình trực xuất xuống uống canh Mạnh Bà, khiến chúng ta phải tạm đóng cửa, lợi nhuận cũng giảm hơn phân nửa.” Mạnh Bà vừa nói vừa thờ dài, có vẻ không cam lòng: “Không biết họ đắc tội với nhân vật lớn gì mà lại bị ép xóa ký ức nữa?”

Người cá phương Tây bị trục xuất từ Thiên đình?

Lòng ta nghi hoặc, lẳng lẽ vĩnh tai lên.

“Thân phận của người cá vốn thấp kém, có lẽ đã đắc tội với chủ nuôi cũng nên.” Tiên quân áo xám an ủi: “Những chuyện kiểu này không hay xảy ra, ngày mai sẽ buôn bán bình thường lại thôi.”

Hai người nói chuyện một lúc, sau đó Mạnh Bà vái chào ta một cái, rồi cáo lui.

Trong hai giờ kế tiếp, ta lần lượt thu gom phần trăm lợi nhuận từ nhiều thương hiệu nổi tiếng khác, trong đó không thiếu gì cửa hiệu có lịch sử ngàn năm của Minh giới và Yêu giới. Cái đệm nhung mau chóng bị một núi châu báu đủ màu chiếm hết chỗ, suýt nữa là không còn góc cho ta đặt mông.

“Thậm chí cửa hàng thức ăn nhanh gà rán KFC cũng có cổ phần của hần!”

Khi ta run run nhận lấy cái túi vải từ tay gà yêu, trong lòng đã cảm khái đủ vạn lần.

“Cầu đại tiên, đây là món Bạch trảm kê làm hoàn toàn từ nguyên liệu thiên nhiên không thêm chất phụ gia, chế biến cùng với muối cao cấp nhập khẩu, xin ngài vui lòng nhận cho.” Gà yêu nhìn ta, trong đôi mắt cá chết rung rung chảy ra lệ bi thương: “Món ngày mai là gà tơ hầm nấm vị Đông Bắc, hy vọng ngài thích.”

Hóa ra đây là đồ hiếu kính Hao Thiên Khuyển? Miệng ta lập tức há thành hình chữ O — cái gì là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng? Là đây chứ còn đâu.

Tiền gà yêu đi rồi, ta không dẫn được cảm xúc dâng trào.

Nếu tên khó ưa Nhị Lang Thần này còn tham gia vào giới kinh doanh, ta nghĩ hoa Chân Tâm giấu trong vườn urom nhỏ của mình có khả năng phát đạt rồi — hần không ngại làm ăn với Minh giới, dám chắc cũng không từ chối Yêu giới, chỉ cần ta hợp tác với hần mở chợ hoa Chân Tâm ở Thiên đình, làm lớn một chuyến, khoản nợ mấy trăm vạn còn gì phải lo nữa?

Cuối cùng đã tìm được cách trả nợ, ta lập tức bưng bưng phẩn chán.

.

Lúc Nhị Lang Thần tới đón ta, chân trái ta đang đập Bích Huyết châu, chân phải giẫm Khai Thiên ấn, đầu đội mũ lông làm từ đuôi Phượng vạn năm, chơi vui tới quên trời quên đất.

“Tới làm cún cũng có thể tự tại thế này.”

Hần nhìn ta rồi ngửa mặt lên trời thờ dài một tiếng, như đang bội phục khả năng thích nghi với hoàn cảnh của ta.

“Chân quân, vị tiên hữu A Ngọc này đúng là một cô nhóc tham tài.” Tiên quân áo xám chỉ đồng châu báu dưới mông ta, cười hết sức ôn hòa.

Nhị Lang Thần vung tay lên theo thói quen, nhét hết đồng màu sắc vào trong tay áo, cử chỉ rất ư thành thạo.

“Đi, về nhà ăn cơm.”

Hần cười như không cười, phán cho một câu, rồi vươn cánh tay ra chụp nhẹ tới, ôm ta vào lòng.

Ta biết mình sắp phải rời khỏi cái ổ chó lộng lẫy như ảo mộng này, trong lòng bất giác dâng lên mấy phần không nỡ, lắc lắc cái cổ quay đầu lại ngoái.

“Sao, thích nơi này rồi à? Không nỡ đi sao?” Nhị Lang Thần lập tức cười kiêu căng: “Hay là ngày mai đưa ngươi tới nữa?”

Bụng dạ bị tên xấu trai nói trúng, ta vừa thẹn vừa giận, ửng ửng kháng nghị.

“Có lẽ tiên hữu A Ngốc tiếc quyền sách này nhỉ.”

Nào ngờ tiên quân áo xám đột nhiên trở tới trước mặt ta, dùng tư thế hiển thế lưng mấu, hiểu thấu lòng người nhét quyền tiểu thuyết vào bên mép ta.

“Hiếm khi được ngươi thích, vậy thì tặng cho ngươi, coi như là quà ra mắt của Mộng Đặc Kiều ta vậy.”

Hóa ra ngươi tên là Mộng Đặc Kiều? Không biết là tiên gì nhỉ?

Ta há mồm ngờ nghệt ngậm lấy quyền tiểu thuyết, còn chưa kịp mở miệng hỏi, đã bị Nhị Lang Thần ôm bay đi mất.

Lúc này đã chạng vạng, mặt trời chiều tựa như một miếng trứng to chần nước sôi, nằm lọt thỏm trong đồng mây trắng mềm xốp. Gió mát phất qua lớp lông xinh xắn trên người, toàn thân ta ngây ngất trong hoàng hôn ấm áp, bông bênh phơi phới.

Hắt xì!

Bỗng trên đầu vọng xuống một tiếng hắt xì hơi sát phạt phong cảnh.

“Đang ghét.” Nhị Lang Thần tức tối gỡ một cái lông chó ra khỏi mặt, vẻ mặt khá là tức giận: “Về rồi bốn tọa phải cạo sạch lông của Hao Thiên Khuyển.”

Trong đầu ta lập tức tưởng tượng ra cái dáng trụ lúi của Hao Thiên Khuyển, không nhịn được cười lăn lộn.

Không ngờ nụ cười này phát ra lại là tiếng người, thì ra ta nói chuyện được rồi.

“Hôm nay tiểu Giang Đẩu chơi rất vui sao.” Bên tai vang lên giọng nham hiểm khó lường.

“Không dám giấu, hôm nay tiểu tiên đã biết được một mặt vĩ đại khác của chân quân.” Ta gật đầu ngoáy đuôi lia lịa, trở tài nịnh bợ: “Tiểu tiên đã thay đổi cách nhìn về chân quân rất nhiều, thậm chí còn thích chân quân đại nhân...”

Nhị Lang Thần bỗng nhiên cúi đầu nhìn ta chăm chăm, hai mắt thâm trầm hệt như vực sâu.

“Thích chân quân xa hoa phóng túng.” Ta cười hi hi nói nốt nửa câu sau.

“Hừ.” Nhị Lang Thần lập tức hắt cằm, trong mũi phát ra một tiếng nặng nề.

Chắc, sao ông anh này thích phun hơi thế không biết? Mất vệ sinh.

“Chân quân đại nhân, ngài có nhiều bảo bối như vậy, thế món nào là quý nhất?” Ta thấy hôm nay là cơ hội hiếm có, giá nào cũng phải mở rộng tầm mắt tới cùng, bèn chẹp miệng nói ngọt: “Có thể lấy ra cho tiểu tiên xem tý được không?”

“Cho ngươi xem à?” Nhị Lang Thần cười giễu một tiếng khinh thường: “Nếu ngươi có thể tìm được bảo bối, thì bốn tọa sẽ lấy ra cho ngươi xem.”

Ta chẳng buồn giận, nghĩ ngợi giây lát bèn gơ móng bôi vạt áo của hắn, thò vào trong, quả nhiên mò thấy một sợi dây đỏ đúng y như dự đoán.

“Không được lộn xộn!” Nhị Lang Thần giật mình, đưa tay ấn cái móng cẩu đang muốn thò sâu vào trong của ta, mặt hầm hầm, nhe răng nhếch mép: “Tiên tử ngươi không biết xấu hổ hả!”

Ta cụt hứng, bực bội chẹp miệng: “Chịu thua rồi á, lẽ nào thứ cột trên sợi dây này không phải bảo vật chân quân quý nhất sao?”

Nhị Lang Thần trừng ta mà mặt trắng bệch ra, môi run run, đáy mắt biến động dữ dội. Gần như ta có thể nhìn thấy lửa cháy hừng hực trong đồng tử hắn, thiêu đốt thời không, lan qua một ngàn năm ánh sáng.

Sau đó ngọn lửa cũng tắt, dần trở về làm một vùng nước động yên ả.

“Thứ cột trên đó không phải bảo bối.” Sắc mặt hắn trở lại bình thường, che kín vạt áo lại, không để lộ vật bên dưới sợi dây đỏ: “Là một miếng thịt.”

“Thịt?” Ta rùng mình một phát, thầm nghĩ chẳng lẽ tên này bị bệnh tuột huyết áp, cần bổ sung năng lượng bất cứ lúc nào?

“Trước đây là một miếng thịt.” Hắn thấy ta chết trân, bật cười bỏ sung.

“Vậy bây giờ thì sao? Để lâu thành mốc? Biến thành đậu hủ thối?” Ta lặng lẽ run rẩy trong ngực hắn — chẳng lẽ muốn phát triển thành vũ khí sinh học giết người hàng loạt sao?!

“Bây giờ...” Hai mắt Nhị Lang Thần âm trầm, như đồng tro tàn không cách nào nhen nhóm: “Bây giờ...”

“Có liên quan gì tới ngươi?!” Chẳng hiểu sao hắn lại giận tái mặt, trở tay ụp lên, ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bịch một cái bất tỉnh.

Ta tỉnh lại lần này là do mùi thơm của đồ ăn hấp dẫn.

Ta từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm vào trong kim điện Linh Tiêu. Trong điện lượn lờ khói mù, mênh mông mờ mịt, có thể nhìn thấy thấp thoáng một nam tử áo đen đang ngồi bên bàn uống trà. Hắn cúi đầu, mái tóc dài như nước buông xõa trên hắc bào, che khuất hai má. Ta không thấy rõ mặt hắn, chỉ cảm thấy màu sắc của áo choàng rất hoa mỹ thuần túy, nhìn lại từ xa, tựa như một đóa anh túc mang trong mình chất độc.

Không ngờ ngoài ta ra, trên Thiên đình này vẫn còn người thích thứ màu tối kị này? Làm ta sưng ra giấy lát.

“Nếu tỉnh rồi, sao chưa chịu dậy ăn cơm?”

Nam tử áo đen bỗng nhiên quay đầu nhìn ta, cặp mắt sắc bén tức khắc xé tan mộng đẹp của ta — chính là tên dung tục đeo trên người miếng đậu hủ thối!

Hóa ra Nhị Lang Thần đã cời kim giáp ra từ lúc nào chẳng hay, thay vào bộ trường sam do ta tự tay làm trước đây.

“Chân quân đại nhân, xin ngài thương xót, sau này đừng hơi một tý là đánh ngất tiểu tiên nữa, có được không?”

Ta bước xuống nhìn sơ qua, thấy cặp chân mình vẫn ngắn ngủn, trong lòng không nén nổi ầm ục.

“Khụ, vừa rồi bồn tọa hơi luống cuống.” Nhị Lang Thần đặt chén trà xuống, ho vội một tiếng mắt tự nhiên: “Cho nên bồn tọa đã đặc biệt sai người chuẩn bị một bàn sơn hào hải vị, tất cả đều là món đất tiền cả đời cũng khó được ăn, ngươi còn không mau lại đây cảm tạ ta?”

Dứt lời liếc thoáng qua com canh trên bàn, khóe miệng hất cao, đầy vẻ kiêu căng.

Ta rất muốn nhào tới xực cho hắn một cái, có điều sau khi nhìn thấy bàn thức ăn rực rỡ đủ loại kia, ta quyết định đổi ý.

Tiên nhân Thiên đình lấy gió sương làm thức ăn chứ không hay ăn ngũ cốc, Giang Đậu Hồng ta từ khi thăng tiên tới nay, chỉ được gặp các loại món ngon quý hiếm qua tiểu thuyết của loài người, hôm nay được nhìn thấy một bàn đầy ắp thức ăn tinh xảo hết như tác phẩm nghệ thuật thế này, không cảm được máu nóng dâng trào, lệ rơi đầy mặt.

“Chân quân đại nhân, xin ngài biến ta về nguyên hình với.”

Ta dùng lời lẽ chứa chan thâm tình, hai mắt quỳn rũ đưa tình, nhắm tới Nhị Lang Thần phóng điện xèn xẹt.

“Tại sao?” Nhị Lang Thần liếc chén trà trong tay.

“Vậy mà cũng hỏi sao?” Ta nhảy cẫng lên từ tháp quý phi: “Biến thành người có thể ăn nhiều hơn chó bông!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tên ba mắt đáng chết, rốt cuộc không thềm biến ta về nguyên hình, lý do là “Bồn tọa thấy đáng về ngươi bây giờ rất dễ thương.”

Ta đau lòng tới thoi thóp, thống khổ tới hấp hối, nhảy lên nhảy xuống, khóc la ăn vạ trong điện Linh Tiêu. Thế mà hắn vẫn ngồi ỳ trước bàn nhâm nhi ngọc tửu, khóe miệng còn cười cười.

Àm ỉ lẫn lộn, tận tới khi cô hòng ta muốn tắt không gào nổi nữa, nước mắt của một trăm năm vất vả lắm mới gom lại được cũng vất khô hết một lần.

“Cũng đâu phải suốt đời không biến ngươi về lại.”

Nhị Lang Thần thấy ta xụi lơ không còn sức chống đối, bấy giờ mới thân nhiên thả ra một câu.

“Đồ ăn không hết có thể đóng gói về, bồn tọa tặng cho ngươi một cái túi Càn Khôn, được không?”

“Không được.” Ta lau nước mắt quả quyết cự tuyệt, nhăn mũi oán hận: “Trừ phi ngươi xóa bớt nợ cho ta.”

Nhị Lang Thần nhướng cao mày, có vẻ ngạc nhiên.

“À — ngươi nói Kim Thu Quỳ à.” Hắn như mới sực nhớ tới, chân mày dần giãn ra, cuối cùng để lộ nụ cười thâm ý: “Có thể, có thể trừ cho ngươi phần nữa.”

“Ký tên xác nhận, không được chối cãi!”

Ta không ngờ mọi chuyện lại tiến triển suôn sẻ như vậy, trong lòng mừng hóm, kích động tới mức xù hết cả lông.

Nhị Lang Thần không đáp, chỉ quan sát ta bằng ánh mắt thương xót, cứ như đang nói, người nghèo, thật đáng thương.

Do không biết về nguyên thân, nên khi màn đêm buông xuống ta cũng ngủ lại trên tháp quý phi trong điện Linh Tiêu, cách giường ngủ của Nhị Lang Thần chỉ chừng mấy bước.

Ta không sợ, cũng chẳng căng thẳng tẹo nào. Tuy nói tiên nhân nam nữ khác biệt, nhưng hiện nay ta đang trong hình dạng chó Bắc Kinh, Ba Mắt thì lại thích nam nhân, thành thử dù buổi tối ngủ ngay cạnh hắn, lòng ta cũng không rung động nổi.

À nhầm nhầm, vẫn còn phản ứng — nói nào ngay nhìn mặt hắn, ta cũng sẽ buồn nôn tới mất ngủ.

Chẳng qua là mầm Đậu Đũa ta tuy quang minh lỗi lạc, lòng dạ ngay thẳng, thế nhưng vẫn có người không vừa mắt ta.

Đó là tiên tỷ Lục Dụ của Nhị Lang Thần.

Nói lại thì Lục Dụ vốn chỉ coi ta là chó hoang Nhị Lang Thần nhặt về, lúc mới gặp đối xử với ta hiền hòa thân thiết, mặt mày hiền lành, ánh mắt thân thiện, tựa như Quan Thế Âm tại thế phổ độ chúng sinh.

“Cún con thông minh quá.” Lục Dụ vừa thấy ta đã ôm chầm lấy, cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn dán lên hai má ta, giọng mềm tới mức chảy nước: “Cục cưng, cục cưng lẽ loi một mình sợ lắm đúng không, hay là sau này ở chung với tỷ đi, được không?”

Vừa nói vừa lén liếc liếc Nhị Lang Thần.

Ta thấy có nữ tiên quyến rũ chủ động lấy lòng mình, mặc dù nhan sắc thua Phương chủ, nhưng trong lòng cũng lâng lâng bay bổng.

Nhị Lang Thần chẳng buồn cho ý kiến, đặt cây bút trong tay xuống, rồi vút cuộn giấy trên bàn về phía ta: “Đây, ký tên, đồng ý, như ngươi muốn.”

Ta nhảy tót ra khỏi cái ôm của Lục Dụ, cẩn thận tha giấy trừ nợ về tháp quý phi, sau đó dùng cái gối đè chặt lên.

“Chân quân không được hỏi hận đâu.”

Giấu bằng chứng xong, tảng đá to trong lòng ta cuối cùng cũng rơi xuống phần nửa, kiềm lòng không nổi nhe răng cười.

“Có thời gian lo cho mấy thứ này, thì sao không ăn nhiều chút đi?” Nhị Lang Thần lắc đầu, nhón một chiếc bánh nguyệt quế trong đĩa kê lên mép ta: “Chẳng phải mới đó ngươi còn khóc lóc kể lể, nhìn nhiều ăn ít, tim gan ruột đều muốn bẻ nát hết sao?”

Ta vô thức cắn miếng bánh, vừa nhai nhóp nhép vừa lúng búng phản bác: “Chẳng phải tiểu tiên sợ chân quân nói mà không giữ lời sao...”

Xoảng!

Âm thanh như vật nặng rơi xuống đất đột nhiên vang lên, ta hiếu kỳ ngoảnh đầu nhìn, thì thấy chiếc đĩa sứ trong tay Lục Dụ chẳng biết sao lại rơi xuống đất, bể thành mấy mảnh.

“Ngươi, ngươi là tiên từ?”

Sắc mặt cô trắng bệch, lia dọc từ trên xuống dưới ta bằng ánh mắt hết sức kỳ lạ.

“Phải phải.” Ta nuốt trọn cả cái bánh vào miệng, ngoắc ngoắc đuôi nịnh nọt: “Ta là Giang Đậu tiên của Phương Thảo môn, tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ là tiên gì vậy?”

“Cô ấy sinh ra đã là tiên, không cần tu luyện.” Nhị Lang Thần vỗ vỗ đầu ta, giọng mang theo ba phần lười biếng: “Lục Dụ đã theo ta mấy trăm năm rồi.”

Trong lòng ta nhất thời cực kỳ hâm mộ — ai chẳng biết tiên bẩm sinh là loại tiên cao cấp nhất chứ? Cái tên Ba Mắt dung tục này lại có một tiên tỷ thân phận cao quý cỡ này! Phải chém, đáng bị chém!

Nhưng mà Lục Dụ tiên tử lại không có vẻ phấn chấn lắm. Cô vẫn lẳng lặng nhìn ta, tia sáng quái dị trong mắt ngày một mạnh mẽ, sắc mặt trở nên xanh um hệt như y phục trên người.

Nhị Lang Thần dùng xong bữa thì qua phòng thu chi kiểm tra sổ sách, ta thấy vẫn chưa ăn đủ, nên dứt khoát nhảy thẳng lên bàn ăn hùng hục.

“Không biết xấu hổ!”

Đang ăn say sưa, ta chợt nghe phía sau vọng tới một giọng khe khẽ.

Ta tưởng là mình bị ảo thính bên ngoài đầu xác thực, thấy Lục Dụ đeo sắc mặt nặng nề đứng ở cửa, hai mắt bèn ngớt hết như đao nhọn.

“Không biết xấu hổ!”

Cô lặp lại lần nữa, lần này giọng phát ra lớn hơn rất nhiều, nhấn rõ từng từ, phát âm chính xác: “Đề cầu xin chân quân thích mình, thậm chí tới chó giữ nhà người cũng tình nguyện làm sao?”

Ta há hốc mồm ngơ ngàng, nửa miếng bánh quy xốp đang ngậm trong miệng rớt xuống.

Lục Dụ chán ghét ra mặt, cười lạnh một tiếng, sau đó quay ngoắc người, vạt áo mang theo làn gió thơm ngát biến mất ngoài cửa.

.

Đêm khuya trong điện Linh Tiêu, im ắng tĩnh lặng, gió đêm thổi qua lay nhẹ song cửa sổ.

Tiên nhân trẻ tuổi gối đầu lên sóng cả, mỉm cười ngọt ngào trong cơn mơ.

Gió mát đưa thơ, trăng thu khôn cùng, trên tháp quý phi xông hương an thần thoang thoảng, lẽ ra là một đêm say giấc hiếm có.

Vậy mà mắ đầu đưa ta lại mất ngủ.

Do uống nhiều trà quá à? Hay là uống nhiều cà phê? Cuối cùng ta không thể không thừa nhận, thật ra là do câu nói trước khi bỏ đi của Lục Dụ như kim châm đâm vào trái tim mềm mại của ta.

Cô ấy ghét ta, ta bị mỹ nhân ghét.

Ta thật lòng cảm thấy rất tổn thương.

Sau khi lăn lộn lần thứ chín mươi chín trên tháp quý phi, rốt cuộc ta quyết định làm nhân dân vùng lên, không muốn làm nô lệ nữa, nhổm người ngồi dậy.

“Tiểu Giang Đậ không ngủ được sao?”

Đúng lúc này trong phòng vọng ra tiếng đùa cợt trầm thấp.

Ta nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Nhị Lang Thần đang chống khuỷu tay tựa hờ trên giường, mắt cong thành vầng trăng non, vô cùng tĩnh táo.

“Không phải chân quân cũng mất ngủ à?” Ta thở dài cảm thán: “Hay là chúng ta cùng nhau tâm sự chuyện nhân sinh, bàn về lý tưởng tương lai đi.”

Ta muốn nhân cơ hội này bàn với hấn chuyện hoa Chân Tâm.

“... Đến đây.”

Một lúc sau, rốt cuộc Nhị Lang Thần cũng thỏa hiệp, ngoắc ta lại.

Ta chạy vội xuống tháp quý phi, nhảy tót lên gối hấn.

“Tiểu Giang Đậ.” Có một bàn tay ấm áp phủ xuống, vuốt từng sợi lông dài trên người ta: “Lẽ nào người không có tâm đề phòng giữa nam và nữ sao?”

Ta lười trả lời, chỉ thoải mái nheo mắt lại, trong miệng khe khẽ nức nở.

Đề phòng gì? Tại sao phải đề phòng? Thân là một con cún, được người ta vuốt lông là một loại hưởng thụ sinh lý. Hơn nữa Ba Mắt trong lòng ta căn bản không phải tiên quân, mà là một con cóc, sao có thể đánh đồng với thiên nga xuất trần thoát tục như ta chứ? Bị hấn sờ, so với sự tỷ đồng môn sờ cũng chẳng có gì khác nhau.

Nghĩ vậy, ta dứt khoát gập gối nằm lý trên giường, lỗ tai cũng cụp xuống thoải mái.

“Coi mình là chó thật sao hả?!”

Giọng Nhị Lang Thần đột ngột vút cao, rất có khí thế mưa gió sắp ập tới.

Tên thô tục buồn vui thất thường này, không phải người nói ta biến thành cún khá dễ thương sao?

Ta vừa nghĩ đã ầm ức, tiu nguôi mở mắt ra, chống bốn cái chân ngắn, đuôi vênh lên thật cao: “Chân quân đại nhân đừng tức giận, chẳng qua tiểu tiên cảm thấy giường của chân quân rất mềm rất thơm, cho nên kìm lòng không nổi thể nghiệm tý thôi mà.”

“Hừ!” Nhị Lang Thần ngửa cằm lên cao, lỗ mũi lại bắt đầu phun hơi.

Ta nhìn theo ánh mắt hắn, vô tình trông thấy trên nóc giường là một màn trời nhung tơ cực lớn, nhất thời kinh ngạc tới ngây người.

Á á á á, cung điện Linh Tiêu có là gì đâu! Cùng lắm chỉ là đồ trang trí nghệ thuật thông thường thôi! Tầm màn này mới là tinh hoa sắc sảo trong truyền thuyết khiến người ta nghệt thờ!

Trên chiếc màn nhung tơ trắng lợt màu mực điểm xuyết chỉ chít đủ loại châu báu đẳng cấp. Mấy nghìn viên kim cương rắc thành ngân hà, uốn lượn kéo dài ngay giữa tấm màn vải. Màu đỏ của sao hỏa, màu vàng của sao thổ, màu lam của sao Thiên Vương, hơn mười viên tinh cầu thuần sắc trải rộng trong màn đêm vắng vẻ. Bụi sao mờ mờ, sao băng lấp lánh, cảnh tượng thần thánh hết như ảo mộng, thậm chí có cả vòng xoáy ánh tím chứa đầy ma lực... Tất cả đều được thể hiện vừa phải, thoát tục khó bì, mỹ lệ tới rung động lòng người, đủ cho người ta hiểu rằng vẻ đẹp ở ngoài thế gian không phải chỉ là một hạt bụi bé nhỏ tầm tới — mà là một vũ trụ bỏ túi hợp thành từ bảo thạch!!!

Cạch, xoảng!

Cầm ta rút cạch xuống đất, bẻ nát bấy, muốn nhặt lại cũng không đủ.

“Đẹp không?”

Bên tai vang lên giọng cười hả hê của Nhị Lang Thần.

Ta ngẩn ngơ, hoàn toàn mất hết khả năng ngôn ngữ.

Hùng vĩ như vậy, khiến lòng người run sợ như vậy, thế giới ngập đầy sức quyến rũ không biên giới đó tựa như cái hang đen ngòm hút ta vào sâu bên trong, ta cam tâm tình nguyện chết chìm trong bầu trời sao bát ngát mờ ảo, mãi mãi cũng chẳng cần tỉnh lại.

“Trúng ma chương rồi sao?”

Có người vỗ “Bộp” vào lưng, ta giật mình bừng tỉnh như cách cả một đời, kêu ra tiếng.

“Không tới nỗi ngốc ra như vậy chứ?” Cái mặt cười to đùng của Nhị Lang Thần xuất hiện trước mặt ta: “Tiểu tiên của Phương Thảo môn cũng quá mất tiền đồ rồi.”

Ta còn đang đắm chìm trong bầu trời kim cương không tài nào kiềm chế, ngực phập phồng, tim cơ hồ muốn nhảy ra tới nơi.

“Từ trước tới giờ tiểu, tiểu tiên chưa từng thấy thứ gì đẹp như vậy.” Cát giọng đứt quãng, ta phải thu hết sức lực mới có thể dẫn nén được cơn xúc động của mình: “Thật đẹp, quá không chân thật...”

Nụ cười của Nhị Lang Thần nhạt đi, cũng tới dần đi.

“Có lẽ ngoài ta ra, ngươi là người đầu tiên nhìn thấy bầu trời sao kim cương này.” Hắn nghiêng đầu nhìn tấm màn, ánh mắt sâu thẳm: “Cứ tưởng rằng sẽ không còn ai nhìn thấy nữa...”

Hắn chợt xoay cổ lại, trừng mắt nhìn ta: “Không ngờ ngươi lại là nữ nhân đầu tiên bò lên chiếc giường này!”

Ta cơ hồ nghe thấy tiếng mài răng ken két trong miệng hắn.

“À.” Ta rộng lượng đáp đại một tiếng, thật lòng không nghĩ chuyện này có gì nghiêm trọng — nói lại thì Ba Mắt chỉ quan tâm nam nhân nào bò lên cái giường này đầu tiên thôi, không phải sao?

Đúng lúc này tia sáng trắng chợt lóe lên trong mắt Nhị Lang Thần, chương phong ập tới, ngũ chi son sắp dè lên đầu ta.

“Mẹ ơi! Ngươi lại muốn đánh ngất ta nữa!” Ta hét lên một tiếng, nhanh tay lẹ mắt lặn vào trong giường: “Đừng hờ tỵ là lấy bạo lực ra uy hiếp có được không hả?!”

Có lẽ ngũ chi son bị tiếng hét anh minh thần võ của ta dọa sợ, cả buổi trời vẫn không dè xuống.

Vì vậy ta vui vẻ bỏ móng ra khỏi mặt, lại chợt phát hiện mình vừa lặn vào một vòm ngực ấm áp cường tráng.

“Chân quân, vóc dáng không tệ.”

Ta dùng móng vuốt gõ gõ cơ ngực to lớn trước mắt, bình luận với giọng điệu thưởng thức nghệ thuật đơn thuần.

“Ngươi...” Ngẩng đầu nhìn, phát hiện hai mắt Nhị Lang Thần càng lúc càng tối tăm, dường như gom hết mây đen sấm sét trong phạm vi trăm dặm.

Ta vội vàng rút móng về.

“Chân quân nè, ngài có nhiều tiền như vậy, có phải vì ngài rất thích tiền không? Chi bằng dạy cho tiểu tiên làm sao để phát tài đi?”

Hào hán không ngại thua thiệt trước mắt, ta thông minh đánh lạc hướng câu chuyện.

“... Ta không thích tiền.” Nhị Lang Thần tức giận lui lại một chút, thu bàn tay lại đổi sang làm gối, trên mặt có đôi nét uể oải khó hiểu.

“Không thích tiền?” Ta giật mình, còn giật mình hơn lúc nghe hắn nói mình thích Thiên Thanh nữa — tên nhà giàu mới nổi này sao lại không thích tiền chứ?

“Ta không thích tiền, ta chỉ thích thứ có thể đổi được bằng tiền.” Nhị Lang Thần nhìn màn trời trên đầu, dường như có hơi thất thần: “Ai lại thích những thứ vô tri vô nghĩa đó chứ? Thứ mà người đời yêu thích, chẳng qua là tâm nguyện có thể dùng tiền để thực hiện.”

Ta gật đầu tới tấp, hiểu rõ cách nhìn này của Ba Mắt. Những thứ này, ban đầu là thích, nhưng cuối cùng lại dần trở thành công cụ.

“Chân quân đại nhân rốt cuộc muốn thứ gì?” Ta mê mẩn nhìn lên màn trời lấp lánh.

Tại sao người lại sưu tập nhiều kỳ trân dị bảo xinh đẹp thế này?

“... Muốn thứ đẹp nhất tốt nhất, chỉ muốn thứ đẹp nhất tốt nhất...” Tiếc là Nhị Lang Thần không đáp thẳng câu hỏi của ta, hai mắt hắn trống rỗng, mặt đại ra, rõ ràng đã đắm chìm trong thế giới của mình, suy nghĩ bay lên chín tầng mây rồi.

Đẹp nhất tốt nhất — chẳng lẽ muốn nói Thiên Thanh sao?

Óc lóe sáng, ta lập tức bừng tỉnh.

Phải rồi, chính xác là vậy! Nhị Lang Thần sưu tập nhiều bảo bối như vậy, nhất định là để quyến rũ người đẹp nhất trong lòng hắn.

Lắc đầu thờ dài, ta thật tình cảm thấy đoạn tình yêu ngang trái này không khả quan chút nào.

“Đó là tình yêu vô vọng.”

Trong trời đêm lạnh lạnh bất chợt vang lên một giọng nữ, tựa như sao băng lướt qua, nổ tung trên mặt đất, bắn lên bụi bặm mịt mù.

Ôi chào! Ta không khớp nổi cái miệng, bất tri bất giác nói toạc ra lời thật lòng rồi.

Vừa dứt lời, ta cảm giác cổ họng mình như bị dùi đâm đau nhói, hàn khí dày đặc chảy ra khắp lục phủ ngũ tạng, lan tràn thần tốc tới mỗi đường kinh mạch. Cảnh vật trước mắt bỗng nhiên tối tăm, toàn bộ đều mờ mịt, ngoại trừ một đôi mắt đỏ ngầu dữ tợn.

“Á á!” Ta co quắp tứ chi lẫn qua lộn lại, cuối cùng không chịu đựng được nữa, trong khớp hàm cắn chặt bật ra tiếng khóc — đây đúng là nỗi đau rút gân lột da, mổ bụng khoét xương!

Màn sương đen bỗng nhiên tản đi, cảm giác đau đớn nhanh chóng biến mất.

Ta run rẩy bầy mở hai mắt nhắm lệ ra, phát hiện trước mắt là vật áo màu mực quen thuộc, cùng ngón tay ngọc trắng mịn chống lên lồng ngực.

Không biết sao ta đã biến về nguyên hình, nhưng lại ở trong một tư thế cực kỳ mờ ám, ta và Nhị Lang Thần ôm nhau, kề sát vào cùng một chỗ.

Nhị Lang Thần cúi đầu im lặng nhìn ta chăm chăm, ánh mắt độc một vẻ mơ màng.

Ở giữa trán hắn cần một chấm đỏ nho nhỏ, tựa như than nóng chưa cháy hết vẫn còn bắn lên lách tách, nhấp nháy từng hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đạu Hồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

“Chân quân đại nhân, có thể lấy tay ngài ra một chút không?”

Ta dùng khước mắt liếc xuống cái trào ung nổi gồ gân xanh dưới cằm mình, cố chỉnh giọng cho dịu dàng hết mức.

Lệch một giây, lệch một giây nữa thôi, chỉ chậm một bước nữa thôi, ta tin cổ của mình thế nào cũng gãy rắc như rau cần.

Đôi mắt đen sâu hút của Nhị Lang Thần đóng đinh trên mặt ta, sắc mặt dần xua đi mây mù, ánh đỏ trên trán lóe lên như tia lửa cuối cùng trước khi lui tàn, chìm vào da rồi biến mất.

Hắn do dự một lúc, thu thảo ung về, rồi lại đặt trên mặt ta, lâu thật lâu không nhúc nhích.

Nè nè! Còn muốn sờ sao! Tiểu tử thôi!

“... Miểu Miểu, là nàng sao?” Giọng của hắn cực yếu ớt, cứ như phải gắng sức sau khi trải qua một căn bệnh lâu năm mới khỏi.

Ta tức giận, ta phẫn nộ, ta hoàn toàn có lý do để tin, tên xấu trai trước mắt đang ăn đậu hũ của ta.

Nhưng dù biết ta cũng chẳng làm được gì — ta sợ hắn đột nhiên nổi điên lên, ngắt trụ đóa hoa tươi ta đẩy dâng lên trời.

“Là ta, là ta đây.”

Ta nắm lấy cái thảo ung không yên phận giờ động lửa gạt dụ dỗ, ngăn nó dịch tới chỗ nào đó không nên tới — đây là thời khắc quan trọng liên quan tới tính mạng, dù hắn hỏi ta có phải con rùa không, ta cũng phải đáp ừ!

“Miểu Miểu, Miểu Miểu.” Nhị Lang Thần nhắm hai mắt lại nỉ non, cảm xúc trên mặt như người cầm phải nuốt cả một vốc hoàng liên lớn, muốn nói nhưng không thể nói.

“Ta ở đây, ta ở đây.”

Ta vói tay vỗ vai hắn, vừa vỗ vừa nghĩ có phải tên này đôi qua thích mèo hay không, sao cứ kêu meo meo meo meo hoài thế?

“Miểu Miểu, Miểu Miểu!” Nhị Lang Thần vẫn miệt mài học tiếng mèo kêu, nét mặt càng lúc càng thống khổ, ngay cả gân xanh trên trán cũng nổi lên rần rật.

“Ta... ta...” Bàn tay hắn xoa tiếp trên má ta, giữa tóc mai rơi xuống giọt mồ hôi li ti, trượt vào làn da màu đồng.

“Ngươi sao vậy? Nhớ ra chuyện gì à?” Ta tốt tính chờ hắn tự khai chuyện xấu.

“Ngươi không phải nàng.”

Trong tích tắc, Nhị Lang Thần đột nhiên mở bừng hai mắt, con ngươi đen kịt chiếu lên người ta hết như đèn pha, cứ như muốn thiêu ra hai cái lỗ.

“Ngươi là Giang Đậu Hồng.”

Hắn cười phá lên, cười đến nỗi ta dựng tóc gáy.

“Ngươi là Giang Đậu Hồng của Phương Thảo môn.”

Hắn nhủ mày, lặp lại một lần nữa.

Ta bị biến hóa bất thành linh này của hắn hù tới suýt đứng tim, lật đặt rụt tay lại vòng qua vai mình, toàn thân nằm trong trạng thái phòng ngự tối cao.

“Ngươi thật bản lĩnh, phá được cả Nạn Thân chú của ta.”

Nhị Lang Thần lạnh mặt rút tay về, trong ánh mắt không còn chút khói mù, trong vắt như chiếc gương không vương một hạt bụi.

Nạn Thân chú? Đó chính là chú thuật cực cao cấp, có thể dựa vào tâm nguyện của chủ nhân để biến người khác thành bất cứ hình dáng gì, có lẽ Nhị Lang Thần biến ta thành chó giữ nhà chính là dùng loại chú này. Thiên Giảng từng nói, nếu Nạn Thân chú không có sự đồng ý của người thi chú, thì muốn phá giải chỉ có cách giết người thi chú, hoặc là khiến người thi chú rơi vào điên dại. Rõ ràng Nhị Lang Thần không chết, vậy chẳng lẽ là ta khiến hắn rơi vào điên dại sao? Lê nào vì cái câu “Tình yêu vô vọng” đó à?

Nghĩ đến đây, ta bắt giác nổi da gà — chấp niệm của tên Ba Mắt này sâu tới vậy sao? Mới mịch lòng một câu đã mở thiên nhãn phóng tia laser lung tung, kẻ thích lạm sát người vô tội thế này, không thích cũng đúng lắm.

“Không sai, tiểu tiên chính là Giang Đậu Hồng của Phương Thảo môn.” Hít sâu một hơi, ta nghiêm túc tỏ rõ thân phận và lập trường với Nhị Lang Thần: “Cũng là đồng minh hợp tác chiến lược sau này của chân quân.”

Ta có ý ườn cao bụng, thể hiện bản thân là một cái cây tiền vô cùng vĩ đại, thậm chí chẳng phải ngươi thích kiếm tiền sao? Nhất định là không nỡ giết chết ta đâu.

Quả nhiên, Nhị lang Thần nhếch mép mỉm cười.

“Ngươi nói hoa Chân Tâm của Yêu giới à? Cũng được, ngày mai hái vài đóa đem tới cho ta xem thử.” Hắn phất tay một cái, thần sắc lạnh nhạt, hơi lộ vẻ uể oải: “Nếu giải chú rồi thì tiên tử không tiện qua đêm trong điện Linh Tiêu, về nghỉ ngơi trước đi.”

Ta như được đại xá, ba chân bốn cẳng nhảy phốc xuống giường, chạy ào ra.

Lúc đẩy cửa phòng ra, ta thấp thoáng trông thấy ở khúc quanh âm u phát phơ một góc áo màu xanh biếc, ý lạnh bức người.

Nhìn lên sao?

Quả nhiên ái tình là vùng đất màu mỡ dễ sinh ra biến thái nhất, ta rùng mình, cảm đầu chạy đi như bỏ trốn.

Bóng đêm ngoài phòng lập lòe hơi sương, sao Bắc Đẩu treo cao trên đầu, vẫn là một đêm dài đặng đặng.

Ta bước đi tập tễnh, bước chân chơi vơi, tâm trạng bất an.

Những chuyện xảy ra ngày hôm nay, như điềm báo trước sắp xảy ra chuyện gì lớn lắm, khiến ta thấy rờn rợn trong lòng.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man, gian nan lắm mới về tới cổng tiên cốc, đến đây ta lại đại ra.

Một bóng xanh nhạt đang đứng lặng trong màn sương mênh mông, dáng người cao ráo, chiếc cổ cao dài, trông như một bức tranh thủy mặc phác họa khoan thai trên giấy lớn — nếu như không nhìn mặt, thì hẳn thật sự hoàn hảo không có tí khuyết điểm nào.

“Thánh, thánh quân?” Ta hơi nghi mình đang nằm mơ, mơ thấy ác mộng — vì hề giấc mơ nào có hẳn thì đều không tốt lành gì.

Người đó đột nhiên quay lại nhìn ta, ánh mắt sáng rực như sao.

“Ngươi đi đâu?” Hắn không cần dùng nhiều sức đã tóm được tay ta, nắm chặt, cau mày, vẻ mặt kiêu chể.

Cổ tay đau tới thấu xương, ta cảm thấy cả cánh tay mình như sắp bị bẻ gãy tới nơi, lòng thở than quả nhiên là ác mộng, mới thoát khỏi hang sói lại rơi vào miệng hổ!

Có lẽ thấy mặt ta lộ vẻ hung dữ nên Thiên Thanh đã giảm lực lại, có điều ngón tay vẫn khóa trên mạch môn của ta, không dời nửa phần.

“Ngươi đi đâu?” Hắn không buông tha, lên giọng hỏi lại lần nữa.

“Tiên tử ngủ không được nên ra ngoài giải sầu, không ngờ lại lạc đường.” Ta khúm núm rử mi mắt, có đánh chết cũng không dám nói mình vừa nhảy từ trên giường của Nhị Lang Thần xuống.

“Còn dám học nói dối!” Bên tai chợt đâm vào một tiếng cười nhạt, con đầu buốt tê đại ập tới lần nữa.

“Ta ở đây đợi suốt một ngày, ngươi căn bản không ở trong cốc!” Dưới ánh trăng vắng vặc lạnh lùng, mặt Thiên Thanh trắng bệch như giấy, thanh án giữa mi tâm như ngọn lửa lúc ẩn lúc hiện, đáng vẻ trông hết như ác quỷ đòi mạng: “Không chịu tới Thương Nam chân thú, cũng không muốn ở trong môn tu luyện, nói! Rốt cuộc ngươi đi đâu?!”

Ta giật bắn, ngược mắt quan sát hắn.

Trên tóc hắn điểm đầy sương lạnh, chỉ hơi động một tý sẽ trượt theo ngọn tóc nhỏ xuống — chắc là đã đợi lâu lắm rồi.

Ta vốn thấy mặt mũi hắn khó ưa, nhưng bây giờ lại thấy mềm lòng, dùng một bàn tay khác nắm ống tay áo, phẩy nhẹ lên đầu vai gầy rộng của hắn.

“Thánh quân, ta rồi sẽ quay lại, ngoài phòng rất lạnh, sao ngài không biết vào nhà chò?”

Nào ngờ người đang tức giận trước mặt vừa nghe thấy câu này, cơ thể như trúng phải viên đạn bạc, bắt ngờ run bắn lên.

“... Ngươi...”

Thiên Thanh cúi đầu nhìn ta, trong mắt là sự nặng trĩu mênh mông vô tận, khó lòng lý giải, sắc mặt còn yếu ớt hơn trước đôi phần, chao đảo như sắp ngã.

“Thánh quân, ngài giá nào cũng đừng mắng ta.” Ta vừa thấy có cơ cứu vãn, nhanh chóng thả mềm giọng xin tha: “Ác mộng đêm hôm trước thật sự quá đáng sợ, làm tiểu tiên cả ngày thần hồn điên đảo, nên mới ra ngoài giải sầu, ai dè lại... lại lạc đường.”

Như biết ta đang nói dối, ánh mắt Thiên Thanh càng tối hơn, ngón tay vẫn không xê dịch nửa ly.

“Thánh quân!” Ta hết cách đành tung ra đòn sát thủ: “Tiểu tiên không tới Thương Nam, là vì mơ thấy mình bị chém đầu trước cửa Nam Thiên, tiểu tiên sợ!”

Thượng Phương bảo kiếm đã xuất chiêu, bảo đảm gặp thần sát thần gặp phạt chém phạt, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không cần tốn nhiều sức đã khiến kẻ địch buông vũ khí đầu hàng.

Quả nhiên, Thiên Thanh hất phăng tay ta ra.

Ta lập tức thở phào một hơi thoát nạn, nghĩ bụng quả nhiên là bóp trúng điểm yếu rồi.

Nhưng mà ngay giây tiếp theo, tay hắn đã vòng qua lưng ta.

Ờ? Diễn biến này hình như hơi sai?

Chưa đợi ta phản ứng lại, cả cơ thể đã bị ấn vào một lồng ngực ấm áp.

“Không cần nhớ, không cần nhớ.” Tay áo rộng thùng thình xoa lên mắt, trên đầu vọng xuống chất giọng khàn đặc, nặng như bàn thạch.

Ta muốn giãy dụa, ta muốn nôn mửa, ta không cam lòng bị một tên xấu xí sờ sảng.

Nhưng bây giờ có cho ta mượn một vụn lá gan, ta cũng không dám thể hiện bất cứ phản kháng nào với Thánh quân Thương Nam vĩ đại, chỉ còn nước cố hết sức đánh lạc hướng bản thân thôi.

Đánh lạc hướng kiểu gì đây? Đánh lạc hướng kiểu nào mới có thể khiến đầu óc thanh thản đây?

Suy nghĩ một chút, ta quyết định dựa vào lòng Thiên Thanh đếm cừu.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu... Khi đếm tới con cừu thứ một trăm tám mươi chín, bỗng nhiên có một vật thể lạnh lẽo như ngọc từ trên trời giáng xuống, dán lên gò má tái nhợt của ta.

Ồ?

Ta cảm giác vật thể kia dừng lại trên gò má ta một lúc, sau đó lần lượt lướt qua trán, đuôi lông mày, khóe mắt, cuối cùng lặng lẽ dừng lại ở giữa môi.

“Đậu nhí.”

Chỉ nghe Thiên Thanh gọi một tiếng trầm thấp, rồi dùng vật thể lạnh lẽo đó nâng cằm ta lên, kéo người ta áp sát tới.

Ta ngơ ngác nhìn mặt hắn càng lúc càng gần, ngũ quan cũng càng lúc càng rõ, càng lúc càng lớn — sống mũi cao thẳng, lông mi thật dài, lông mày vút cao như núi xa, bờ môi góc cạnh rõ ràng...

Á á á á, Bò Đê lão tử ơi!! Con sắp bị tên xấu nhất Tam giới khinh bạc?! Quả là vô cùng nhục nhã!!!

Học!

Trong con phần uất, ta cảm giác rõ ràng có thứ gì đó vừa trào ra khỏi miệng.

“Đậu nhí!” Mặt Thiên Thanh kinh hoàng, nhìn ta luống cuống.

Ta lau miệng, bất ngờ nhìn thấy bàn tay mình đỏ au — Mẹ ơi, ức tới mức công tâm, học máu!

Bi thương nhắm hai mắt lại, trong lòng ta tràn đầy bi tráng của anh hùng lúc hy sinh — không ngờ mầm đậu dừa ta anh minh một đời, hồ đồ một giây, suýt chút nữa đã bị tên xấu trai tuyệt thế cướp mất nụ hôn đầu! Ta không cam lòng, ta hận! Ta muốn lấy cái chết đền tội lòng trong sạch, ta muốn bảo vệ sự trong trắng của mình, ta muốn quyết chí vùng lên!!

Tề Lam ca ca, Giang Đậu xin lỗi chàng, có lẽ ta phải đi trước một bước rồi.

Hắc Vô Thường ca ca, chờ ta tới Minh giới, nhất định sẽ tới thăm huynh.

Chưa đợi ta biểu đạt hết nỗi lòng thầm kín, tầm nhìn đột nhiên bị một góc trắng trắng thu hút mắt.

Hóa ra Thiên Thanh đã lôi ra một chiếc khăn tay từ lúc nào chẳng hay, đang nhẹ nhàng lau khóe miệng cho ta.

Băng cơ ngọc cốt, mềm mại thơm ngát, chạm lên da như mưa xuân im lìm hòa tan vạn vật, trên đó còn thêu một đóa hoa mai bé nhỏ — không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là chiếc khăn tay dệt từ tuyết đầu mùa trong truyền thuyết.

Chuyện kể rằng vào lập đông hàng năm, lấy trận tuyết đầu tiên trên núi Ngọc Mạch của Thiên Đình quay tợ, lấy nước dao tri của Tây Vương Mẫu nhuộm màu, sau đó ngâm ba mươi ba ngày trong hàn đàm ngàn năm, sau tất cả mới có thể dệt ra được một chiếc khăn tay nhỏ. Phương thức này cần linh lực cực cao, thủ pháp cực nhanh, dù là Hoàng Đạo bà cũng không theo kịp. Đáng tiếc người làm khăn này mất sớm từ thuở tráng niên, không ai nối nghiệp, từ đó khăn tuyết trở thành vật độc nhất có một không hai trong Tam giới. Ta từng thấy tranh của nó ở chỗ Phương chủ mấy lần, lần nào cũng thêm nhỏ dãi, cứ tưởng rằng cả đời cũng không có duyên gặp mặt, không ngờ hôm nay lại bị Thiên Thanh giắt bên người!

Ánh mắt khóa rịt lên chiếc khăn, tới thờ cũng không dám thở mạnh hơi nào, ta sợ chỉ chớp mắt một cái nó đã biến mất tầm.

“Ngươi thích cái này sao?” Thiên Thanh dừng tay lại.

“Ừ.” Ta thò tay ra cướp lấy cái khăn, kề mũi vào hít sâu một hơi — thơm quá, thơm quá, còn thơm hơn cả mùi trên người Phương chủ nữa: “Thật đẹp!

Thật sự rất đẹp!”

“Ngươi thích sao? Vậy tặng cho ngươi đây.” Thiên Thanh thu tay về, đứng yên một bên.

Ta lập tức quá khích, giang tay ôm chầm lấy hắn: “Thánh quân tốt nhất!”

Thiên Thanh mỉm cười, không đáp lại.

Ta mở chiếc khăn tuyết ra phủ lên má, ngẩng đầu hướng lên bầu trời, hít vào một hơi sâu thật sâu.

Mùi thơm lạnh lạnh tươi mát phả vào mặt, rót vào thất khiếu, bò lan vào tâm phế, khiến lỗ chân lông từ đầu tới chân đều giãn nở, có một loại khoan khoái khó tả monoton khắp người.

Hạnh phúc quá, hạnh phúc quá, ta thấy mình sung sướng tới phát ngất.

Trong lúc mơ màng, dường như có một vật mềm mềm rơi lên môi ta qua lớp khăn lụa, chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Ta chỉ suy nghĩ một chút, sau đó quyết định làm lơ nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lưu luyến lấy chiếc khăn tuyết xuống, tâm trạng ta cực tốt, dịu dàng ngoảnh đầu qua: “Thánh quân, hay là theo ta vào nhà ngồi nghỉ chút nhé?”

Ta tội nghiệp hắn chịu nỗi khổ hứng gió đêm, nên quyết định ban phát lòng nhân từ, hoàn toàn không so đo hành vi quái dị thiếu chừng mực vừa rồi của hắn — có phải muốn cột nhà hay không? Có phải có ý nghĩ không an phận với vẻ ngoài động lòng người, xuất trần thoát tục của ta hay không?

Chắc, thôi vậy, nếu hắn đã tặng cho ta một thứ quý giá vạn năm khó gặp, thì bị hắn sờ một chút cũng chẳng mất miếng thịt nào. Buồn nôn á, nhịn thành quen rồi, ta cũng lười nghĩ ngợi, Giang Đẩu ta chính là một người rộng lượng coi mở khó ai vượt qua trong Tam giới như thế đấy.

Thiên Thanh nhìn ta trầm mặc, rõ ràng đứng rất gần, nhưng trong mắt hắn lại giăng đầy sương mù của núi non trùng điệp, như thể cách mấy đời bãi bể nương dâu.

“Lúc này đêm đã khuya, ta và ngươi ở trong cốc một mình, chẳng lẽ Giang Đẩu tiên tử không biết, cái gì gọi là tình ngay lý gian sao?”

Khi lên tiếng lần nữa, giọng của hắn đã trở lại với vẻ lạnh lùng xưa cũ.

“A, phải?” Ta giật mình ngược nhìn trắng sáng trên bầu trời, to tròn vành vạnh, quả nhiên là đêm tối gió to.

Nhớ lại mới đây thôi, Nhị Lang Thần cũng cảm râm ta không có tâm phòng bị nam nữ, bây giờ Thiên Thanh cũng nói y chang thế, xem ra đúng là ta hơi thiếu sót thật rồi.

Do đó ta ôm theo áy náy vái chào Thiên Thanh thật sâu, nói với giọng muôn phần kính cẩn: “Thánh quân, đường về Thương Nam ở hướng Đông, hoan nghênh ngài lần sau hạ cố đến chơi hàn xá, trước khi tới ngài hãy phát một thiệp mời, để tiểu tiên trai giới ba ngày, tắm rửa thay y phục, cung nghênh hậu giá.”

Dứt lời bèn nhét khăn tuyết vào trong lòng, cười tít mắt đi tới trước — đời này ta không cho phép ai nhúng chàm nó nữa.

“Chạm đã.”

Vừa mới vượt qua cái bóng xanh kia, thì lại bị kêu dừng.

Dừng chân lại, ta kinh ngạc ngoái đầu nhìn Thiên Thanh, thấy sắc mặt hắn tối tăm, môi mím chặt, như đang cố sức đè nén thứ gì.

“Thánh quân, có phải ngài không tìm được đâu là hướng Đông không?” Ta bùng tỉnh, thân thiện giải mở khó khăn cho hắn: “Hướng Đông, chính là ra khỏi cửa quẹo trái — trên Bắc dưới Nam, trái Tây phải Đông.” Trước đây ta cũng không biết đâu, may mà có Thiên Giáng giải thích cho.

Chân mày Thiên Thanh càng xoắn chặt hơn, lồng ngực hơi phập phồng, cổ họng phát ra tiếng “Ừ”.

Ta kinh ngạc nhìn hấn, chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cũng vô thức nuốt nước miếng theo.

“Ta có hơi choáng đầu, sợ là cả ngày hôm nay đứng canh trước miệng cốc nên nhiễm phong hàn.”

Thật lâu sau, giọng Thiên Thanh mới vẳng tới theo gió, chẳng hiểu sao lại có vẻ buồn buồn.

“Thánh quân có bị nặng lắm không?” Ta vừa hoảng vừa sợ — trước giờ bệnh phong hàn ta chỉ mới thấy trong tiểu thuyết của loài người, chứ chưa nghe nói thần tiên cũng mắc chứng bệnh này, chẳng lẽ ta lại gây ra tai họa gì sao?

“Khụ khụ!” Thiên Thanh không đáp lời ta, chỉ lấy nắm tay che miệng, ho khan một tiếng.

Trái tim mềm mại của ta thoát cái nhảy tót lên cổ họng — Bò Đề lão tổ ơi, sống tròn năm trăm tuổi, tới tận bây giờ ta cũng chưa từng nghe nói Thánh quân Thương Nam bị bệnh lần nào! Vậy mà, vậy mà bây giờ hấn lại bị ho!

“Thánh quân, ngài đau ở đâu? Khó chịu ở đâu? Có muốn ta xoa cho ngài bớt đau không?”

Ta hốt hoảng, bỏ nhào qua دیو Thiên Thanh đứng vững, con người như thủy tinh đảo tròn từ trên xuống dưới người hấn.

Thiên Thanh rừ mí mắt xuống, không nói không rằng, mang tai ửng lên màu đỏ như son.

Ta sợ triệu chứng này là do nhiệt độc xâm nhập, bèn đưa tay vỗ tới tấp: “Thánh quân, chỗ này của ngài đỏ quá! Có phải bị trúng độc không vậy?”

“Khụ khụ!” Thiên Thanh ho sù sụ thêm hai tiếng nữa, lúc này mới khàn khàn nói: “Người دیو ta đi tìm nơi nghỉ ngơi một lát, ta muốn vận công bức hàn độc ra.”

Ta nhận được chỉ thị tối cao của lãnh đạo, nào còn để tâm tới khoảng cách nam nữ, tình ngay lý gian gì nữa, vội vàng دیو Thiên Thanh vào trong cái ổ nhỏ của mình.

“Thánh quân, mời ngài ngồi.”

Ta vỗ vỗ cái đệm bông trên ghế bát tiên, cười cười kéo ghế tới trước mặt Thiên Thanh.

Thiên Thanh liếc nhìn ta từ trên xuống dưới một hồi, hoàn toàn không có ý muốn ngồi xuống.

Ta rất ức chế, ta biết hấn chê cái ghế này chưa đủ cao quý, chê cơ sở vật chất trong căn phòng này chưa đủ trang nhã, nhưng chẳng phải đại gia muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ sao? Không lẽ còn muốn ta đổi hết đồ dùng thành mới tinh cho người à?

“Khụ khụ!” Thiên Thanh lại khụ thêm mấy tiếng, hấn đứng ngạo nghễ dưới ánh trăng, lưng đĩnh đạc, trông như một con hạc thanh khiết cao quý.

“Thánh quân, ngài đi theo ta.”

Hung hăng cắn răng, ta kéo tay áo Thiên Thanh bước vào phòng ngủ, cố sức đẩy cửa phòng ra.

Cửa kêu lên kèn kệt rồi mở rộng ra, phơi bày căn phòng đậm chất đậu đũa đỏ.

“Thánh quân, ở đây là chăn màn gối nệm tốt nhất của tiểu tiên...” Ta giữ chăn nệm bằng tơ lụa trên giường ra, rồi kê thêm vài chiếc gối tựa vừa to vừa mềm.

Toàn bộ vải vóc trong căn phòng này đều do Giang Đậu Hồng tiên tử đây tự tay dệt ra. Tự nhuộm chế, tự cắt may, dùng hầu hết toàn bộ thời gian rảnh, cặm cụi từng đường kim mũi chỉ để may thành các loại đồ dệt — gối đầu, đệm tựa, khăn trải giường, màn che... Từ không tới có, từ ít tới nhiều, tốn tròn năm trăm năm của ta! Chưa một ai có thể chạm vào những thứ này, ta tuyệt đối không cho phép, bởi vì đồ mà Giang Đậu ta may không phải hạng xoàng, mà là tâm huyết và nghệ thuật.

“Thánh quân, ngài có muốn nằm lên thử không?” Ta quay người nhìn về phía Thiên Thanh, lão đạo muốn ngã, lẽ chẳng chực khóc.

Ngồi tới những món bảo bối này sắp bị tên xấu trai tuyệt thế nằm lên, trong lòng ta xót xa tận cùng — làm một tiên tử có khí phách, ta thật lòng khó thể chấp nhận nổi hiện thực có một đồng bunn dán lên cái giường cung của mình!

Như hiểu thấu được nỗi khổ tâm của ta, Thiên Thanh trầm mặc chốc lát rồi nói: “Không cần, sao ta có thể chiếm giường của người được.”

Nói rồi quay lưng về lại căn phòng khách nhỏ đơn sơ.

Cửa sổ ở phòng ngoài chưa đóng kín, gió đêm quá lớn, thổi tay áo hấn bay bay, thân hình càng toát ra vẻ gầy yếu.

“Khụ khụ!” Hấn lại ho khan hai tiếng.

“Thánh quân!” Ta ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi giật hấn lại.

Hấn ngoái đầu nhìn ta, dưới ánh sáng chập choạng, đường nét bên sườn mặt ánh lên như điêu khắc.

Chúng sinh đều bình đẳng, chúng ta không thể nào kỳ thị người xấu xí. Ta mặc niệm trong lòng câu này, dần nén tất cả ảm ức và không cam, sau đó giang cánh tay thân ái ra với hấn: “Thánh quân một ngày chưa khỏi bệnh, tiểu tiên sẽ một ngày không thể ngủ yên, xin Thánh quân chịu thiệt thòi qua đây nghỉ tạm đi.”

Thiên Thanh chần chờ một lúc, rồi thật sự xoay người vòng lại, ngồi thẳng lên chiếc giường khắc hoa mảnh mai của ta.

Kêu kệt! Chiếc giường cung của ta kêu lên kháng nghị, thật đáng thương biết bao.

“Thánh quân, ngài lạnh không?” Ta nhớ lại cách trị phong hàn trong tiểu thuyết của loài người, bèn vén chăn đắp từng lớp một lên người Thiên Thanh.

Thiên Thanh không trả lời, chỉ tựa người lên đầu giường, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Ta không chắc hấn có thấy dễ chịu hay chưa, thấp thỏm đứng canh bên giường, chờ sai bảo bất cứ lúc nào.

“... Đau đầu.”

Thiên Thanh đột nhiên rên khẽ một tiếng, giữa đôi mày nặn ra một rãnh sâu.

Ta lập tức đặt tay lên trán hấn, quả nhiên cảm giác được nhiệt độ bỏng rát.

Chẳng phải trong tiểu thuyết nói triệu chứng “Sốt cao” sao?

Trong những cuốn tiểu thuyết đó nói rằng, có rất nhiều người sẽ chết trong trạng thái sốt cao, bệnh này có thể nói là nguy hiểm khó lường, lẽ nào thủ tịch GODFIVE sẽ xảy ra chuyện ngay tại nhà ta sao? Vậy ta còn không bị tập đoàn hâm mộ hấn chém chết tan xác sao?

Ta cuống cuống, nhớ tới chiếc khăn tuyết có tác dụng kỳ diệu giúp trấn tĩnh, quyết định móc nó ra, niệm một bí quyết, rồi khấn cấp đắp lên đầu Thiên Thanh.

Mắt nhìn hơi nước bốc lên trong không khí, sau khi chiếc khăn tuyết hơi đổi từ màu trắng tinh sang màu tro âm ẩm, rốt cuộc nhiệt độ trên trán Thiên Thanh cũng thấp xuống.

Ta thở phào một hơi, rồi lại thở dài một hơi não ruột.

Khăn tuyết này bị tiên hỏa của Thánh quân đốt nóng, sợ là cần tới nước hàn đàm ngàn năm để bảo dưỡng lại rồi. Không biết có thể lấy lại vẻ đẹp ban đầu hay không đây? Ta xót của tới nỗi gan cũng run run.

Đang ảm ức trề môi, thì thấy Thiên Thanh đã tỉnh lại từ lúc nào không hay, mở to đôi mắt thâm thúy nhìn ta trầm ngâm.

“Thánh quân, ngài tỉnh rồi à.” Ta nhanh chóng nặn ra một nụ cười, thể hiện bản thân vui mừng khôn xiết vì thấy lãnh đạo khỏe lại.

“Chiếc khăn này...” Thiên Thanh lấy chiếc khăn tuyết xuống, cúi đầu quan sát kỹ, thần sắc khó suy ra được điều gì.

“Cháy hư rồi... coi như...” Ta méo miệng, nén nước mắt đang ằng ặng trong hốc mắt, cố không bật khóc: “Tiểu tiên... tuyệt đối sẽ không yêu cầu... Thánh quân bồi... bồi thường...”

Ăn năn vì không nên chọc vào vị tôn đại phật này, ta khó cảm lòng nổi, lập tức có một dịch thể uơn ướt lẩn “Tách” xuống chăn trải giường, nhuộm ra một đóa hoa mai đỏ sẫm.

Thiên Thanh thấy bộ dạng ta như vậy, nét mặt hình như không đành lòng.

Ta cup đầu nhìn chiếc khăn tuyết mới đó đã hóa thành xám vàng, nước mắt lại trào ra như mưa to tầm tã, rồi xuống ào ào.

“Hôm nay nguoi để ta ngủ chung trên giường của nguoi.”

Thiên Thanh bỗng nhiên quay mặt đi, giọng yếu ớt.

“Ừ.” Ta quệt nước mắt lung tung, nghĩ bụng chờ nguoi vừa đi ta sẽ tức tốc giặt sạch bóng chăn đệm, sau đó đưa qua chỗ Phuong chủ để tỷ ấy ngủ mấy đêm, tiêu độc xông hương sạch sẽ.

“Chiếc khăn nguoi quý nhất, không nỡ cho ai chạm vào cũng lấy ra cho ta dùng.”

Giọng hấn thấp đi đôi chút, lông mi dài khép lại, che đậy tất cả rối rắm.

“Ừ.” Ta không biết hấn muốn nói cái gì, không hiểu sao hấn lại cố sức tránh ánh mắt của ta.

Như biết ta đang nghĩ gì, Thiên Thanh chợt xoay người lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta, hai mắt sáng rực như ban ngày.

“Đầu nhĩ, tâm tư của ngươi...” Bàn tay hắn đang nắm tay ta đốt lên nóng bỏng, hết như một chiếc bàn ủi, ủi bỏng người: “Ta biết!”

Không thể nào?! Thiên Thanh biết tâm tư của ta?!

Ta nhất thời hoa dung thất sắc.

Lẽ nào bụng bít trăm đường đủ kiểu, vẫn bị hắn nhìn thấy bức tranh trong nhà xí sao?! Lẽ nào hắn đã biết, trong lòng ta trai xấu xếp hạng quán quân Tam giới chính là hắn sao?!

“Thánh quân! Ngài hãy nghe ta nói!” Một đòn sấm sét bổ thẳng xuống đầu, tay chân ta bủn rủn, thào mồ hôi lạnh toàn thân, quỳnh quáng cảm ngược lại tay Thiên Thanh phản trần: “Toàn bộ đều có lý do, ta thật sự không cố ý mạo phạm ngài đâu...”

Nhưng Thiên Thanh lại lấy tay chặn đứng một tràng thao thao bất tuyệt bên dưới của ta.

“Ta biết, ta biết tất cả.”

Giọng của hắn mệt mỏi, phiền muộn, còn mang theo tia phức tạp khó nói rõ.

Ta gùm gượng muốn nói tiếp, lại bị Thiên Thanh ấn chặt vào lòng, dường như muốn khảm vào tận xương tủy, ôm siết tới không còn kẽ hở.

“Ta sẽ không truy cứu.” Hắn dùng cằm xoa xoa đỉnh đầu ta, từng ly từng tý, nhẹ nhàng vuốt ve tóc ta: “Vốn dĩ không mạo phạm, vì sao phải truy cứu? Được rồi, được rồi.”

Ờ, hắn không truy cứu? Hắn không trách ta chê hắn xấu?

Ta mừng tới nỗi quên cả phản kháng, vui vẻ khấp khởi nằm ngoan trong ngực hắn, nghĩ bụng, hi hi, ngoài một thanh Thượng Phương Bảo kiếm ra, ta lại tìm được một bộ Hoàng Mã Quái(*).

(*) Quan phục thời Thanh.

Càng nghĩ càng phấn khởi, càng nghĩ càng thích chí, ta dứt khoát lấy tay che miệng cười trộm.

Thiên Thanh thấy mặt mày ta cong cong, cũng không dẫn được cong khóe miệng theo.

“Đêm nay đi đâu, ta cũng không truy cứu nữa.” Chỉ nghe hắn thở dài một hơi thật thấp, dường như có hơi tức giận, cũng như thể không biết làm sao: “Sau này không được bướng bỉnh như vậy nữa, chưa báo một tiếng đã tự tiện ra khỏi cốc đi chơi.”

Lời lẽ tuy có ý trách móc, nhưng giọng điệu lại hết sức dịu dàng.

Báo cáo? Ta có hơi lơ ngo, trong Phương Thảo môn chưa từng quy định ra ngoài phải báo cáo, ở đây cũng đâu phải học viện quân đội gì đâu.

“Sau này mỗi ngày phải dẫn Pháp Lang đến Thương Nam chặn thả đúng giờ, không được đào ngũ trốn việc nữa.” Hắn kẻ lên trán ta, mỗi chữ nói ra, hơi thở ấm áp lại thổi tới, làm da đầu ta ngứa ngáy tê dại: “Ngày nào ta cũng sẽ chuẩn bị mặt hoa Linh Tiêu ngon nhất để chờ ngươi.”

“Hả?” Ta bị hù cho giật thót, kêu to ai oán: “Thánh quân tha mạng, ta không muốn đi ngang qua cửa Nam Thiên đâu! Ta sợ!”

Ánh mắt Thiên Thanh thoát cái tối sầm, sau đó lấy lại trong sáng ngay lập tức.

“Đừng sợ, sau này ngày nào ta cũng sẽ chờ trước cửa Nam Thiên, đích thân đón ngươi tới Thương Nam.”

Trên mặt hắn là vẻ kiên định tuyệt đối, hoàn toàn không cho ai cơ hội phản bác hay khước từ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đệu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sớm hôm sau thức dậy, ta vẫn đang nằm trên ngực Thiên Thanh, tay bị hắn siết thật chặt.

Tối qua chẳng biết hắn phát bệnh thần kinh gì, khăng khăng nói không khừ được hàn độc, thân thể rét run, phải tựa vào ta mới ấm được một ít. Ta nể

tình hân không tính toán chuyện ta dùng tranh của hân để trấn yên trừ tà, nên buộc lòng phải cắn răng chiều ý hân. Ta xin thề, hôm nay nhất định phải đến chỗ Thái Thượng Lão Quân mua ngay cái lò sưởi, có tam vị chân hỏa đốt nóng, đừng nói phong hàn trần gian, không chừng tới hầm băng còn có thể nướng chảy.

Ta muốn rút tay khỏi tay Thiên Thanh, ai ngờ vừa nhích khẽ đã đánh thức hân.

“Người tỉnh rồi à.” Hân nhìn ta, ánh mắt còn hơi mê mang, miệng lại cười sáng lạng hết như mặt trời mới mọc.

“Ừ.” Ta nhìn hân cảnh giác, chẳng biết chuyện gì có thể khiến hân vui tới nỗi này.

Hân thấy ta trừng mắt nhìn hân chòng chọc thì thấp giọng cười, đưa tay xoa gò má ta, vuốt ve nhẹ nhẹ: “Ngủ ngon không?”

Ta định nói ngủ không ngon, khổ nỗi hôm qua ta bị một luồng linh khí mạnh mẽ ám áp vờn quanh, muốn ngủ mắt ngon cũng không được, đành phải tiếc nuôi gặt đầu: “Ngon.”

Thiên Thanh không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục cười đoan trang với ta, cứ như ta là miếng bánh ngon lành, hân đang muốn cắn tước ngón sạch một hơi.

“Tôi qua Thánh quân ngủ ngon không?” Ta sợ bị hân cắn, nên nhanh mồm phá vỡ yên tĩnh.

“Ngon.” Nụ cười trên mặt Thiên Thanh lại đậm nét thêm: “Làm sao Đậu nhi biết muốn đẩy lùi phong hàn phải đắp khăn tuyết?”

“Là đọc thấy trong tiểu thuyết.” Được khen thưởng làm ta cô cùng phong mũi, lập tức rung đùi đắc ý khoe khoang: “Trong tiểu thuyết của người phàm có rất nhiều thứ thú vị.”

“Đúng vậy sao?” Thiên Thanh vén lọn tóc bên má ta ra sau tai, vẻ mặt ôn hòa: “Hay là sau này Đậu nhi đến Thương Nam, đọc cho ta nghe một chút nhé?”

Ta vừa nghe có thể chảy lười quang minh chính đại, lập tức hớn hở nhảy cẫng lên: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Vừa nhắc tới chuyện này, ta chợt nhớ tới cuốn tiểu thuyết lấy từ chỗ tiên quân áo xám, nhanh nhẩu móc ra từ trong tay áo.

“Thánh quân, ngài sửa sang lại quần áo đi, ta đi đọc thử quyển sách này.”

Đến cùng là cốt truyện gì lại khiến tiên quân áo xám thờ than như vậy chứ? Ta chạy đến bên cửa sổ nơi có ánh mặt trời, gấp rút lật xem.

Thiên Thanh thấy ta tung tăng vui vẻ thì cười cười không nói nữa, ngồi dậy nấp tức tĩnh tọa.

Bầu không khí trong phòng nhất thời chìm vào âm áp hài hòa, ngay cả sông băng trên đỉnh Côn Luân cũng có thể bị loại bình lặng âm áp này làm tan chảy.

Quyển tiểu thuyết mà tiên quân áo xám thích tới nỗi không nỡ bỏ xuống có tên là “Phi Hồ ngoại truyện”, ta lướt sơ qua nội dung, thì ra là chuyện kể về một đại hiệp mới bước chân vào giang hồ, bên trong còn xen thêm chút tình tiết yêu đương.

Chả có gì đặc biệt, ta chep miệng.

Tiện tay lật lật, chợt thấy một trang được đánh dấu bằng đường kẻ đỏ, trên đó viết một bài tình ca lộ liễu trần trụi, hoàn toàn không có lấy một chút phong nhã hàm súc nào. Không ngờ tiên quân áo xám lại có sở thích đặc biệt như vậy, ta nhìn không nổi bật cười khúc khích.

“Có gì buồn cười sao?” Thiên Thanh nghe động tĩnh bèn ngược mắt nhìn ta, từ khóe mắt tới đuôi mày đều ướp đầy gió xuân.

“Thánh quân, để ta đọc cho ngài nghe nhé.”

Ta nín cười, đặt trang sách dưới ánh mặt trời rực rỡ, ráng hết sức mô phỏng lại giọng yếu điệu của tiểu cô nương:

Tiểu muội tử chờ tình lang

Tắm lòng chờ đợi chứa chan ân tình

Chàng ơi, chớ phụ cô mình

Gặp nhau hãy giữ ân tình cho nhau

Rủi mai nước chảy xuôi cầu

Tắm lòng canh cánh, nỗi sầu khôn khuây. (*)

(*) (Phi Hồ ngoại truyện của tác giả Kim Dung)

Dứt lời bèn đắc ý liếc qua Thiên Thanh.

Thiên Thanh thấy ta nhìn hần thì mỉm cười đáp lại.

Lòng ta càng được đà nhảy nhót, đọc tiếp một đoạn được đánh dấu bằng đường kẻ đỏ.

“... Giọng trầm khàn, như khóc như than, chuyện đã cách bao năm, giờ đây là ai hát. Trần gian có tình si, hận này liên quan gì phong nguyệt. Hồ Phi cầm đao trong tay thật lâu, trên phong nhận phản chiếu hào quang ngũ sắc, chẳng biết từ khi nào, đã loan ra hai giọt nước đọng... Ngửa đầu nhìn về phía chân trời đen đúa, cặp mắt to sáng rực như sao băng, rõ ràng Trình Linh Tố đã nằm lặng im trong bóng tối, nhưng như cảm giác được ánh trắng của nhân gian, trong mắt dâng lên màn mưa bụi mênh mông, hàng mi dài từ từ khép lại, mà hai hàng thanh lệ, đã rơi lã chã.”

Tâm trạng phấn chấn của ta dần âm thầm lại.

Sao lại viết đoạn này buồn đến vậy chứ? Hồ Phi và Trình Linh Tố, không nghĩ cũng biết đây là nhân vật trong tiểu thuyết, nhưng tại sao Hồ Phi phải rơi lệ lã chã?

Ta thấy đoạn này đúng là khó nghĩ.

Sau đó còn một đoạn đánh dấu nữa, cũng là một vạch đỏ au dữ tợn, hết như vết thương năm xưa bị nứt ra, vết máu dây loang lổ, nhìn mà giật mình.

Ta bất giác nâng sách lên thật cao, hướng về ánh nắng mặt trời, giọng vừa nhẹ vừa nhanh, đọc lên một câu được vạch bằng màu mực đậm...

“Khi nàng còn sống, ta không đối xử tốt với nàng, ngày ngày khắc khoải nhớ mong một cô nương khác.

Đến khi ta muốn đối xử tốt với nàng, thì... thì... nàng đã chết.”

Làn gió phất qua đôi má, đưa theo mùi hoa diu diu trang nhã, khóm hoa tú cầu nở rộ đầu cành, chim khách và hoàng oanh đậu trên cành hót líu lo, phong cảnh ngoài phòng ấm áp hiền hòa như thế.

Trong phòng bỗng lắng lại, ngập trong hư vô kỳ ảo, chỉ còn tiếng ngân ngọt ngào của âm cuối.

Ta vô thức nhìn thoáng qua Thiên Thanh, thấy hần đã quay mặt đi từ bao giờ.

Từ góc độ này, ta chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh như nước, gáy cổ trắng trẻo cao cao, và bờ vai hơi có vẻ cứng đờ của hần. Có lẽ vừa rồi quay quá sức, nên trên cổ hần lúc này gồ lên vài đường gân xanh, lồng ngực cũng nhấp nhô lên xuống, như thể hít thở không thông. Trong căn phòng ngập màu đỏ tươi kiều diễm, chẳng hiểu sao bóng lưng màu xanh lại tỏa ra ý lạnh, như ánh trắng mờ trước đêm mưa, lại như một giọt sương trong vắt thấm trên mặt giấy, chẳng mấy chốc sẽ bốc hơi.

Cảnh tượng này rõ là quái dị, ta thậm chí khó hiểu trong lòng, nghĩ bụng có nên bước lại hỏi thăm một câu không.

Phân vân hồi lâu, vẫn không quyết định được, thì đúng lúc này Thiên Thanh bỗng nhiên quay đầu qua.

“Cuốn truyện này của ngươi, từ đâu mà có?” Sắc mặt vẫn đông lạnh như thường lệ, nhưng ánh mắt đang nhìn về phía ta lại có vẻ hỗn loạn tối tăm, giọng khàn khàn như lão tăng già cỗi.

“Bẩm Thánh quân, là một tiên quân tên Mộng Đặc Kiều tặng cho.” Ta lễ phép trả lời, thầm nghĩ lẽ nào câu kia chạm vào vết thương lòng của hần? Lòng thăm sợ hãi — Ta không muốn đắc tội với Thiên Thanh lần nữa đâu.

Hần không nói gì, chỉ vươn tay về phía ta, lòng bàn tay hướng lên, chạm rã xòe năm ngón tay ra.

Mặc dù ta không tình nguyện, nhưng cũng đành ngoan ngoãn đặt quyền tiểu thuyết lên tay hần.

Tay của Thiên Thanh quả thật rất đẹp, khớp xương thon gầy rõ ràng, làn da nhẵn mịn băng khiết, giống như mỹ ngọc thượng đẳng.

Ta đang mãi nhìn tới thẹn mặt ra, chợt thấy giữa lòng bàn tay trắng trẻo đột ngột bùng lên một ngọn lửa màu xanh u tối, trong giây lát đã đốt rụi quyền tiểu thuyết kia.

“Người phạm thích nhất là khóc gió than mưa, sách bọn họ viết, sau này không được đọc nữa.” Thiên Thanh thu tay lại, giọng lạnh nhạt.

Ta hít ngược vào một hơi khí lạnh, không dám cự lại, buộc lòng phải cúi đầu thần phục: “Thánh quân dạy phải.”

Thiên Thanh im lặng một lúc, rồi nhìn ta gật nhẹ đầu: “Lại đây.”

Ta sợ hần khó ở trong người cũng dùng tiểu vũ trụ tấn công ta, nên rề rà không dám động đậy.

“Ta nói, lại đây.” Thiên Thanh chờ giây lát, cất giọng ra lệnh một lần nữa, giọng có vẻ nặng hơn lúc đầu rất nhiều.

Ta biết rõ hần đã mất kiên nhẫn, không thể làm gì hơn là bấm bụng dịch từng bước nhỏ tới.

“Cuốn truyện đó... là hán nặng nặc ép ta lấy... mấy dòng đánh dấu trên đó, cũng là hán về... không liên quan, không liên quan tới tiểu tiên...”

Khoảng cách chỉ vài bước ngắn ngủi, mà ta lại thấy xa xôi như mấy năm ánh sáng. Ngẩng đầu nhìn thấy cặp mắt lạnh của Thiên Thanh trừng lên sáng quắc, đại não ta tức khắc thiếu dưỡng khí, tay chân cứng còng, vô thức giơ cùng tay cùng chân.

Trên đầu vọng xuống một tiếng thờ dài thấp tới nỗi khó thể nghe thấy.

Lạnh lẽo kéo dài.

“... Ngươi sợ ta?” Thiên Thanh đánh mảy, như thể muốn nhìn sâu vào trong lòng ta: “Ngươi cho là, ta sẽ dùng lửa thiêu ngươi sao?”

“Thánh quân, Thánh quân anh minh như thế, sao lại không phân biệt được phải trái chứ?” Bụng dạ bị người ta nói trúng, ta toét miệng cười ngây, chân chệnh vênh như đang đi trên lớp băng mỏng, ai biết người này có tự dung khó ở rồi bùng nổ không chứ?

Thiên Thanh nghe vậy, nét mặt càng lạnh đi trông thấy, trên cái mặt liệt quanh năm suốt tháng kết lên một lớp băng dày cộp.

“Ta cứ tưởng rằng, ngươi đã hiểu hết rồi.” Hán rừ hàng mi dài xuống, lẳng lặng thả ra một câu.

Ta kinh ngạc nhìn hán, cái câu không đầu không đuôi này của hán, ý là thật ra hán đối với ta rất tốt sao?

“Tiểu tiên dân đen, không hiểu biết...” Ta trả lời một cách khôn ngoan, tỏ ý là kỳ thật ta hiểu được chút đỉnh, chứ không phải hiểu hết toàn bộ, còn cần Thánh quân vĩ đại chỉ giáo thêm.

Thiên Thanh nâng mí mắt lên, ngơ ngẩn nhìn ta lâu thật lâu.

“Không, ngươi không rõ, ngươi tuyệt đối không rõ.” Đột nhiên, hán cười phá lên, từ khóe mắt đuôi mày đều ngập đầy vẻ châm biếm.

“Kỳ thực ngươi hoàn toàn không hiểu gì, sao ngươi có thể hiểu rõ được chứ?” Nói rồi, đáy mắt hán dần tụ lại một con lốc xoáy đen ngòm.

Ta kinh hồn bạt vía nhìn hán lâm lâm, sợ tiếp theo chính là cuồng phong bén ngót ập tới.

Nhưng đợi hoài đợi mãi, chỉ đợi được một bàn tay nóng ấm, kéo ta vào một vòng ôm ấm áp run rẩy.

“Ta thà rằng, ngươi mãi mãi không hiểu được.”

Giọng Thiên Thanh thấp như vậy, mang theo nỗi đau sâu tận xương tủy.

Ta rất muốn hỏi tiếp, vậy rốt cuộc, thứ “Ta không rõ, mà hán cũng không cần ta hiểu rõ”, đến cùng là cái thứ gì thế?

Nhưng suy cho cùng ta vẫn bị đầu độc bởi vẻ yếu đuối ngàn năm hiếm thấy của người trước mắt, ngoan ngoãn nằm lên vai hán, không dám ho he gì nữa.

Mặc dù là tên xấu trai đệ nhất Tam giới, nhưng người ta vẫn có quyền đau lòng mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Rốt cuộc cũng tiến bước được tôn đại phạt Thiên Thanh ra về, ta chớp ngay thời cơ bắt đầu lột vỏ chăn, đổi khăn trải giường, triển khai lao động vinh quang ngũ giảng tứ mỹ.(*)

(*) Ngũ giảng gồm văn minh, lễ phép, vệ sinh, trật tự và đạo đức. Tứ mỹ gồm tâm linh đẹp, ngôn ngữ đẹp, hành vi đẹp và hoàn cảnh đẹp.

Lý ra có thể dùng tiên thuật để giải quyết nhanh gọn, nhưng ta cứ thấy không hài lòng, sợ làm không sạch.

Thiên Giảng bị ta tha từ nhà đến giúp một tay, vừa ngó thấy chậu nước nằm ngổn ngang khắp sân, đã hoảng tới nỗi nhảy cao ba thước: “Muội giặt nhiều đồ thế này làm gì hả?”

“Nửa đêm có con cóc nhảy lên giường muội.” Ta nói đùa nửa thật nửa giả.

Thiên Giảng nhìn ta mà kinh ngạc hết sức, móc từ trong lòng ra một viên minh châu, ném thẳng vào trong thùng, minh châu vừa rơi vào, nước trong thùng đã tự động quay đều tạo thành vòng xoáy, bọt nước trắng toát dần nổi lên, bập bênh nhấp nhô trong mặt nước đỏ au.

“Viên long châu Đông Hải này đúng là tiện lợi, công lực của lốc xoáy rồng còn bá đạo hơn máy giặt nữa.” Ta đứng nhìn một bên, thỏa mãn tẩm tặc.

“Ta rõ là điên rồi mới không đi dự tiệc ngắm hoa, tới đây làm cái chuyện lỗ vốn này với muội!” Thiên Giáng cúi kính liếc ta tới trắng mắt, trong mắt chẳng chút toan oán giận: “Nếu Long lang biết bảo bối này bị đem ra làm đồ giặt tẩy, chẳng biết có néo lỗ tai của ta không đó!”

“Sư tỷ đừng giận, đừng giận mà.” Ta cười hi hi, đưa chiếc khăn lụa màu vàng nghệ tới trước ngực Thiên Giáng: “Đây là đồ muội muội tự tay dệt, coi như tỏ chút lòng biết ơn, sư tỷ nhìn xem có hợp ý không?”

Thiên Giáng nhìn thấy chiếc khăn lụa, sắc mặt lập tức hồng ửng, hai mắt lấp lánh sao.

“Muội thành ra xa cách thế này từ bao giờ thế?” Tỷ ấy vội ho một tiếng, vừa nói vừa nhét chiếc khăn lụa vào trong tay áo.

Trong lòng ta biết rõ tỷ ấy thích hàng dệt ta làm, bèn len lén cong môi cười trộm.

“Phải rồi, hôm qua muội đi đâu?” Thiên Giáng như sức nhớ ra điều gì, quay ngoác qua khiển trách ta: “Muội không nghe lệnh Phương chủ tới Thương Nam chẩn thú, Thánh quân giận lắm đấy.”

Con thịnh nộ của Thiên Thanh ta nểm qua rồi, cho nên vẫn cười tỉnh bơ: “Không phải đã có Tường Vi tiên tử với Cổ Lau tiên tử làm thay rồi sao?”

Thiên Giáng liếc xéo ta: “Hai người ngu ngốc đó, tới cửa Thương Nam còn chưa vào được đã bị Phương Chủ đuổi về, nói là ngộ nhờ Thánh quân nổi trận lôi đình thì cỡ nào tỷ ấy cũng không gánh nổi trách nhiệm.”

Ta nhớ lại sự tích mê trai anh dũng của đệ tử Phương Thảo môn, không nhịn được cười khúc khích ra tiếng.

“... Ta thật tình không hiểu nổi.” Thiên Giáng nhìn qua ta, vẻ mặt kỳ dị: “Đậu nhi à, hình như ngay từ đầu muội đã không coi Thánh quân ra gì rồi, chẳng lẽ không có tỷ thiện cảm nào với ngài ấy thật à?”

Ta gật đầu chắc như đinh đóng cột, mỉm cười đáp lại: “Đây là kỳ vọng của tỷ mà, đúng không?”

Tỷ ấy từng ép ta thề, không được có bất kỳ mơ mộng gì với Thiên Thanh cơ mà.

“Kỳ vọng là kỳ vọng.” Thiên Giáng gật đầu xong rồi lại lắc đầu, vẻ mặt có hơi phiền muộn: “Ta chỉ đang lo, rốt cuộc là muội không thích Thánh quân, hay là... hay là căn bản không biết tình yêu là gì?”

Mấy chữ cuối cùng, tỷ ấy nói có phần do dự.

“Sư tỷ không cần lo lắng đâu.” Ta cảm động với sự quan tâm của Thiên Giáng dành cho mình, không cảm lòng được xáp tới gần Thiên Giáng, hạ thấp giọng ra vẻ thần bí: “Không dám giấu sư tỷ, sư muội đã có người trong lòng rồi.”

Thiên Giáng vừa nghe xong, lưng rắc một tiếng cứng ngắc, đôi mắt đẹp trừng to như chuông đồng.

“Là thật đó, muội với chàng lưỡng tình tương duyệt(*), qua mấy ngày nữa chàng sẽ cười mây đạp gió tới đây cưới muội.”

(*) Đôi bên yêu nhau.

Ta vừa nói vừa xấu hổ, hai má nóng hổi, từng rặng mây đỏ xông lên nhuộm thắm gáy cổ.

“... Hóa ra trong trời đất này thật sự có người có thể khiến cho tảng đá khai thông nào.” Có lẽ vì tin này quá sức bùng nổ, nên Thiên Giáng phải mất thật lâu mới lấy lại tinh thần, mặt đại ra: “Ta cứ tưởng suốt đời này không ai thèm lấy muội, nào ngờ muội lại chạy theo trào lưu, cưới nhanh!”

Ta bị Thiên Giáng nói tới nỗi e lệ, đập nhẹ tỷ ấy một cái, mắng: “Không cho nói ra.”

Đoán chừng Thiên Giáng không cam lòng để ta gả trước, bậm môi nghiêng răng néo vào hông ta một phát đau điếng: “Chuyện tốt sợ gì mà không để lộ hử?”

Ta nghe Thiên Giáng nói vậy, con phản kích trong lòng dần lắng xuống.

“... Vì chàng không phải thần tiên, mà chỉ là thần lẩn yêu.” Giọng ta thấp xuống.

“Tình yêu vượt giới?” Miệng Thiên Giáng nhất thời há thành hình chữ O, như đang chờ người ta quăng vào quả bóng cao su.

Ta gật đầu sần nảo, rùng mình.

Thiên đình đã quy định rõ ràng bằng văn bản, không được yêu vượt giới, bây giờ Giang Đậu Hồng ta vi phạm pháp luật, một khi bị bắt, thế nào cũng phải lên Tru Tiên đài!

“Cũng không nhất thiết phải sợ hãi như vậy đâu.” Con gạt mình qua đi, Thiên Giáng rộng lượng vỗ vỗ vai ta, trấn an: “Trước đây không lâu, tổ chức liên

hiệp tự do đã lên tiếng đề nghị, yêu cầu Ngọc đế hủy bỏ luật lệ vô tiên đạo(*) không được yêu vượt giới, nếu muội nhẫn nại chờ, biết đâu có thể quang minh chính đại ở bên cạnh người mình thích không chừng.”

(*) Tương đương với câu “Vô nhân đạo” đó bà con ^^

“Làm sao thông được?” Lần này tới lượt ta há mồm chờ người ta ném bóng: “Sao Ngọc Đế có thể nghịch thiên hạ, trái lẽ nghĩa như vậy được?”

“Có gì mà không được?” Thiên Giáng nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Hôm nay Yêu giới vừa hủy điều luật tiên yêu không thể thành hôn, còn sửa đổi vương pháp, quy định vị trí Yêu hậu không cầu nệ xuất thân, chỉ cần người hiền đức là được phong hào. Pháp luật cũ rích tồn tại hơn vạn năm cũng được sửa lại hết, Ngọc đế có áp lực gì đâu.”

“Còn, còn làm bây tới cỡ này sao...” Ta bàng hoàng tới nỗi giọng cũng đứt quãng — chẳng lẽ Yêu hậu tương lai không phải Yêu, mà là người hoặc ma, thậm chí tiền tử cũng được luôn?

“Làm bây?” Thiên Giáng mỉm cười, trưng ra vẻ hiểu biết: “Ai bảo Yêu vương cũ đột nhiên tuyên bố thoái vị, đổi một tân Yêu vương kiệt ngạo bất tuân đấng cơ? Quan mới tiền nhiệm thì lúc nào chẳng phải làm ba việc tốt.”

Ta không ngờ mới vồn vồn mấy ngày mà Yêu giới đã biến động tới nghiêng trời lệch đất như vậy.

Người lãnh đạo tối cao thay đổi, không biết tình ca ca Tề Lam của ta đảm nhiệm chức phiên dịch ở bộ ngoại giao Yêu giới, bây giờ có khỏe mạnh không? Có còn xinh đẹp như trước không? Có còn mỹ lệ như xưa không?

“... Thế mới nói, muội cũng đừng nên nói với Phương chủ vội, chuyện này có biến số cực lớn, cách mạng rất có hy vọng thành công” Thiên Giáng cười tủm tỉm véo mặt ta, vô cùng thân thiết: “Đến lúc đó cả hai bên Thiên Giới với Yêu giới đều mở yến hội, các muội nhớ không được quên mời ta uống rượu đấy nhé.”

Ta vui mừng khôn xiết, cảm lòng không đành ôm chầm lấy Thiên Giáng, hôn chóc một cái: “Sur ty, muội thích ty nhất!”

Gió nhẹ phát phơ, hoa xuân nở rộ, núi xanh đẹp để say lòng người. Trong ráng màu ngọp trời, ta như nhìn thấy Tề Lam khoác áo bào đỏ, bên trái treo tấm màn trời đính kim cương, bên phải xách rèm châu người cá, xoay tròn gót chân bay xuống từ trong mây: “Ha ha ha!”

Rồi chàng ngửa mặt lên trời cười lớn, cái đầu trọc lóc phản chiếu ánh mặt trời, kim quang vạn trượng. Mấy ngày không gặp, cặp mắt đậu xanh của chàng đã nhỏ đi nhiều, sắp thành hạt mè, cặp môi đầy hơi trẻ, nhô ra hàm răng vàng, vết sẹo hình chữ X vắt chi chít khắp mặt, càng tôn lên vẻ anh tuấn tiêu sái.

“Nương tử!” Chàng gọi ta một tiếng, sải bước tiến lên, vẫy lam toàn thân mở ra, nổi sung sướng bùng bùng tỏa hết ra ngoài: “Vi phu đến đây cưới nàng làm vợ! Còn không mau mau theo ta về nhà?”

Ngây ngất thương thức vị phu quân tương lai trong tưởng tượng, ta nhất thời chìm vào say mê.

“... Đậu nhi, Đậu nhi?” Giọng của Thiên Giáng bay từ xa xôi tới, lời tuốt ta khỏi giấc mơ màu hồng tuyệt đẹp.

“Gần đây trung tâm thương mại Lão Phật Gia đang kỷ niệm một năm thành lập, giảm giá ba mươi phần trăm toàn bộ mặt hàng, còn có chương trình mua một tặng một, muội có muốn đi dạo một vòng với ty không?”

“Muốn muốn.” Ta gật đầu tới tấp.

Trung tâm thương mại Lão Phật Gia, đây chính là nơi tập trung hàng hóa xa xỉ nức tiếng Tam giới, nhãn hiệu Hương Thái Nhi với Ái Lư Sĩ đình đám cũng đặt chi nhánh ở đó, chưa kể hàng loạt các nhãn hiệu chuyên kinh doanh châu báu khiến người ta thềm thuong khác. Môi trường đệ nhất, trang trí đệ nhất, phong cách cũng đệ nhất, khiến người luôn hướng tới về đẹp hoàn mỹ như ta bao giờ cũng có một loại cảm giác thân thiết như là “Nhà”.

Tiệc một nổi chi phí ở ngôi “Nhà” này quá cao, ta phải thường xuyên noi theo Đại Vũ(*), đi ngang “Nhà” ba lần mà không dám bước vào. Giờ đây toàn bộ hàng hóa giảm giá đặc biệt, còn có Thái Tử phi tương lai của Long Thái tử, Thiên Giáng đi theo tiếp thêm can đảm, ta nghĩ cuối cùng mình đã có thể thu hết dũng khí để bước vào rồi.

(*) Trong một câu chuyện truyền miệng về Đại Vũ trị thủy, Hạ Vũ mới chỉ được kết hôn bốn ngày khi ông được giao nhiệm vụ chống lũ. Ông nói lời tạm biệt với vợ mình, nói rằng không biết khi nào ông sẽ trở lại. Trong suốt 13 năm chống lũ, ông đi ngang qua nhà của mình ba lần nhưng đều không bước vào trong. — Theo wiki.

.

Giá nào ta cũng không ngờ được sẽ gặp họ ở Lão Phật Gia này.

Một người mặc áo tím cao quý, đầu đội kim quan lỏng lẻo, cặp mày xéch chạm tới tóc mây, một người vạm vỡ xanh điều dàng, trán đính đoá mai đỏ năm cánh, bờ môi chum chim tron bóng kiêu diễm.

“Ồi, bậc cửa Lão Phật Gia hình như càng ngày càng thấp thì phải?”

Từ Kim Tiên tử dẫn đầu liếc ta với ánh mắt kiêu kỳ, trong con ngươi vụt sáng hàn quang, quả là muốn chọc mù mắt ta.

Lục Dụ tiên tử đứng bên cạnh cô ta vẫn im thin thít, chỉ hắt mắt nhìn từ trên cao xuống, nở nụ cười thần bí khó lường.

“Tiên tử thời nay ấy mà, không biết nhìn lại thân phận của mình, còn mơ mộng hão huyền, muốn leo lên cảnh cao!”

Trong lời của Từ Kim chứa thâm ý khác, lông mày nhướng khê, mép miệng vênh cao. Còn Lục Dụ thì vẫn trầm mặc như trước, chỉ có nụ cười là càng hiểu ý người, ấm áp thân thiện hết như gió xuân.

Ta lấy làm lạ, hai người này rõ ràng là đang bắt tay lẫn lộn nhau, nhưng chẳng biết lý do vì đâu? Chẳng lẽ là bởi cóc tiền quân của GODFIVE?

Suy đi nghĩ lại, e là chỉ có mỗi nguyên nhân này, ta nhất thời dựng tóc gáy — Thiên Giáng đi mua thẻ hội viên mất rồi, nếu mấy người hâm mộ này nhất thời xúc động muốn xông lên đánh nhau, thì không biết với tấm thân mỏng manh của ta có sống mái nổi không đây?

Nghĩ trước tính sau, thôi thì, để giữ hòa bình xã hội, để giữ trật tự tiểu khu, ta nên nắm chắc đạo lý bo bo giữ mình, tỏ rõ lập trường trước đã: “Có phải hai vị tỷ tỷ có hiểu lầm gì đó không? Tiểu tiên đã có đối tượng hứa hôn từ lâu, tuy vị hôn phu không giàu có không quyền thế, nhưng bản tính lương thiện, một lòng một dạ, hai ta thật lòng yêu nhau, tiểu tiên tuyệt đối chưa từng có ý muốn leo lên cảnh cao bao giờ.”

Nói xong nhoèn miệng cười duyên, vừa e thẹn vừa tự hào, phát ra lời thành thật từ tận đáy lòng.

Từ Kim há miệng toan nói gì nữa, nhưng lại ực một tiếng, nuốt trọng vào bụng.

Cơ mặt của Lục Dụ bỗng cứng đờ, mỗi độ cong đều khựng lại ngay tại chỗ.

Một lát sau, rốt cuộc Từ Kim mới xoay cái cổ cứng ngắc nhìn về phía Lục Dụ, thần sắc bối rối như đang nói: Nè, chuyện gì đây, sao lại khác xa với chúng ta nghĩ?

Lục Dụ khó khăn lắm mới đưa ngũ quan về lại vị trí cũ, cô ta liếc nhìn ta thật sâu, lúc này mới cười đen tối nói: “... Là vậy sao? Chúng ta thật là thiên cận. Chẳng hay Giang Đâu tiên từ khi nào thì mời tiệc rượu? Chúng ta cũng nên đến chúc mừng mới phải.”

“Sắp rồi, sắp rồi.” Ta hớn hờ gật đầu, hào phóng chấp tay thi lễ với hai người: “Tôi lúc đó nhất định sẽ đưa thiệp mời cho hai vị, xin hai vị nhất định phải đại giá quang lâm.”

Nói nào ngay mục đích cốt yếu của việc đãi tiệc chính là để thu tiền lì xì, thu của ai cũng giống nhau thôi, kiếm tiền thì không cần xem đối tượng mà.

Nào ngờ vừa chấp tay một cái, chiếc khăn tuyết giấu trong tay áo bỗng nhiên trượt ra.

Ta lật đặt ngòai xỏm xuống, đau lòng nhặt khăn lên vỗ vỗ thổi thổi, làm chiếc khăn hứng gió bay bay.

“Khăn tuyết?!”

Một tiếng thét yêu kiều chột vang lên phá không, dội lại oang oang trong đại sảnh trống trải của Lão Phật Gia.

“Ngươi dám trộm khăn tuyết?!”

Ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt phù dung xinh đẹp của Từ Kim chẳng hiểu sao lại cắt không còn giọt máu, cô ta trở thẳng vào ta, thân thể run lẩy bẩy mất kiểm soát: “Tiện nhân... đồ tiện nhân không biết điều! Ngươi lại dám trộm khăn tuyết của Thánh quân đại nhân?!”

“Đây không phải đồ ăn trộm.” Ta cực kỳ khó chịu với cách xưng hô thất lễ của cô ta, tức giận thanh minh: “Là Thánh quân chủ động tặng cho ta.” Ta cố tình nhấn mạnh hai chữ “Chủ động.”

“Ngươi còn mặt mũi để nói dối sao?!” Từ Kim lại chẳng thèm tin ta, đưa tay đỡ trán, bộ dạng lão đảo như muốn té xỉu tới nơi: “Trời ạ! Ngươi vẫn còn mặt mũi nói dối?! Ngươi vẫn còn mặt mũi nói dối?!”

Một lời thoại được lặp lại ba lần, ta thật lòng nghi ngờ có phải Từ Kim tiên tử mới đi học hỏi giới tuồng kịch ở Triều Tiên về không, sao lại trình diễn được nhiều loại cảm xúc mãnh liệt thế chứ.

“Giang Đâu tiên tử, ta khuyên ngươi trước khi nói chuyện nên suy nghĩ kỹ hơn.”

Giọng kiều ngao của Lục Dụ dội xuống từ đỉnh đầu, sắc bén lạnh lẽo.

“Khăn tuyết là bảo vật Thánh quân chưa bao giờ rời tay, là vật phẩm tuyệt thế độc nhất vô nhị có giá trị liên thành. Trước đây Ngọc đế muốn dùng mười tòa Bích Ty cung, cộng thêm bình tịnh thủy của Quan Thế Âm đổi lấy nhưng không được, mà ngươi, chẳng qua chỉ là một đệ tử tầm thường của Phương Thảo môn, cấp tiền thấp kém, thân phận hạ tiện, còn chẳng thân thiết gì với Thánh quân, sao ngài ấy lại tùy tiện tặng bảo bối này cho ngươi được chứ?”

Từng câu từng chữ, âm vang có lực, hết như nhịp trống dồn dập gõ vào tim ta.

Hóa ra, hóa ra chiếc khăn này quan trọng với Thiên Thanh vậy sao?

Ta nhất thời ngây dại.

“Người đâu! Bắt tên trộm cắp này lại cho ta! Đưa cô ả tới Thiên đình!”

Trong lúc hoảng hốt, giọng cao vút của Từ Kim tiên tử đã vang lên, bên cạnh nhanh chóng vọng tới tiếng bước chân rầm rập, mỗi lúc một dày đặc. Sau đó cánh tay ta bị ai đó bẻ quặp lại, chắp ở sau lưng, con đầu tê tái ập tới.

Ta ngẩng phát đầu dậy như mới bừng tỉnh khỏi cơn mơ, kinh hoàng nhìn vào một đôi mắt sâu hoắm, sắc mùi lạnh lẽo.

“Si tâm vọng tưởng.”

Lục Dụ đứng ở xa xa, khoanh tay nhìn về hướng này, xuyên qua biển người đông nghịt, nhoen miệng cười rồi làm một khẩu hình như thế với ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Ta há miệng muốn phân minh cho mình, nào ngờ lại phát hiện mình không thể thốt ra tiếng — có ai đó thừa cơ loạn lạc hạ Ngôn Phục thuật cho ta mất rồi!!

Trong cơn thất kinh, ta đưa mắt ngó đảo đảo, muốn tìm một gương mặt nào hiền lành một tý, có lẽ sẽ nghe thấy lời kêu oan của ta rồi nói vài câu công bằng. Khổ nỗi chỗ tầm mắt chạm tới được, toàn là những gương mặt lạnh lùng dửng dưng xem trò hay.

Dưới con mắt của bao nhiêu người, ta bị quặp hai tay sau lưng, không thể xoay người, cũng không thể quay cổ, còn có trào ung nhọn hoắt ghì chặt vai ta, đè nghiền ta xuống mặt đất: “Thân là tiên tử mà lại giở trò trộm cắp, quả là không biết thẹn!”

Từ khi thăng tiên tới nay tính ra cũng được năm trăm năm, Giang Đâu Hồng ta chưa bao giờ bị đối xử vô tiên đạo thâm như thế này, có miệng mà không thể kêu oan, có lý mà không thể giải bày, trong phút chốc trời đất quay cuồng, trước mắt mờ mịt, dịch thể khuất nhục và không cam lòng chột chảy ra hốc mắt.

Với đôi mắt nhòe lệ, ta bất ngờ nhìn thấy một góc tiên bào xám tro nhạt màu thoáng qua, gương mặt đó hình như quen quen.

Tiên quân! Mong tiên quân! Ta như vớ được ngọn cỏ cứu mạng, lắc đầu cất lực, nhìn đau đầu về phía hán cầu cứu. Tuy biết khả năng hán nhận ra ta rất nhỏ, nhưng lúc này chỉ còn nước được ăn cả ngã về không, nỗ lực hết sức mình mà thôi.

Mộng Đặc Kiêu thấy ta nhìn về phía hán xin giúp đỡ, lúc đầu có vẻ sừng sốt, sau đó lập tức cau mày lại.

Hán nhìn ta chằm chằm, miệng mím chặt, ánh sáng vụt qua trong mắt, cứ như đang ráng sức hồi tưởng lại.

“À!” Sau đó hán rút cuộc cũng tìm ra đáp án, than nhẹ một tiếng, nét mặt giãn ra.

“Khụ khụ, ta nói này, nếu thứ bị trộm là thánh vật Thương Nam, vậy tất nhiên việc này rất trọng đại.”

Chỉ thấy Mộng Đặc Kiêu tiên quân tiến lên mấy bước dạt đám đông ra, nói nhỏ với thủ lĩnh thị vệ.

“Ta thấy hay là người nên giải tiên tử này đến bộ bảo an để thẩm vấn thì hơn, để tránh mắc phải sai lầm gì.”

Thị vệ rõ ràng có quen biết hán, nghe hán nói câu này xong thì do dự nhìn thoáng qua ta.

Ta nhanh chóng gật đầu hòa theo, nước mắt tuôn ào ạt, tỏ rõ bản thân hoàn toàn ủng hộ ý kiến này.

“Mộng Đặc Kiêu, người cùng lắm chỉ là một kẻ toán nhỏ nhỏ, từ khi nào mà trong Lão Phật Gia này tới phiên người lên tiếng?” Từ Kim đỏ mặt xông vào từ cách đó không xa, hùng hổ dọa nạt: “Khăn tuyết mà cô ả giấu trong tay áo, chính là bằng chứng ăn cắp rõ ràng nhất! Huống chi từ đầu tới cuối bọn ta chưa từng nghe cô ả kêu oan lấy một tiếng, nhất định là do có tật giat mình, đầu thế nào có sai lầm gì chứ? Các người còn không mau bắt cô ả tới Thiên đình?!”

“Từ Kim thượng tiên, tiểu tiên cũng chưa nói tiên tử này không phải kẻ trộm.”

Mộng Đặc Kiều cười tốt tính với cô ta, giọng điệu chừng mực.

“Chẳng qua tiểu tiên cảm thấy, Lão Phật Gia là nơi công cộng, nếu làm lớn chuyện thì sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng. Mọi người đều làm công kiếm cơm cả, để tránh sau này bị cấp trên khiển trách, những chuyện xấu nên xử lý khiêm tốn là hay nhất.”

Từ Kim còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng bọn thị vệ đã bắt đầu thấy có lý, thi nhau gật đầu đồng tình.

Thế là Mộng Đặc Kiều tỏ rõ thái độ, gạt mọi người ra, dắt theo ta vào sâu trong đại sảnh.

Đề lại Từ Kim đứng giậm chân tại chỗ, trơ mắt éch nhìn theo.

.

Ta bị dẫn vào trong bộ bảo an của Lão Phật Gia.

Mộng Đặc Kiều rù rì với thủ lĩnh thị vệ vài câu, thị vệ kia lia dọc ta từ trên xuống dưới một lượt với ánh mắt kinh ngạc, ngay sau đó ra lệnh cho các thị vệ khác rời khỏi phòng, tiện thể khép cửa lại.

Thế là trong phòng chỉ còn lại có ta và Mộng Đặc Kiều tiên quân.

“... A Ngốc?” Mộng Đặc Kiều ngưng mi, kêu thừ một tiếng: “Là A Ngốc sao?”

Ta chợt nhớ tới cái biệt hiệu Nhị Lang Thần đặt cho mình, dờ khóc dờ cười, không thể làm gì hơn là nuốt lệ gật đầu.

Mộng Đặc Kiều tức thì thở hắt ra một hơi.

“Hóa ra chân thân của A Ngốc là một tiểu tiên nữ đáng yêu.” Hắn cúi đầu nhìn ta, xì một tiếng bật cười: “Không biết Nhị lang chân quân nghĩ sao mà lại biến cô thành chó giữ nhà nữa, sao trước đây lại nhẫn tâm xuống tay được chứ?”

Ta biết hắn đã nhận ra mình, tảng đá to trong lòng tức tốc rơi ầm xuống.

“Ày, nếu không ngửi thấy mùi quen thuộc, thì suýt chút nữa ta không nhận ra được rồi.” Mộng Đặc Kiều lắc đầu, thì thào cảm thán: “Cô hóa trang cún đúng là quá tuyệt, lúc trước ta hoàn toàn không nghi ngờ gì.”

Ta muốn đáp lại lời hắn, nhưng khổ nỗi không phát ra được âm thanh nào, đành phải chỉ chỉ cổ họng mình, xua tay, về mặt sốt ruột.

“Ngôn Phục thuật?” Mộng Đặc Kiều nhướn cao mày, nét mặt bình tĩnh: “Thảo nào lúc nãy ở ngoài kia cô không nói được một lời.”

Nói đoạn thờ dài tiếc hận: “Nói ra thật là hổ thẹn, loại pháp thuật cao cấp này, tiểu tiên thần lực thấp, hiện tại không giải được.”

Giọng vừa lảng xuống, ta cũng hết như quả bóng xì hơi, xụi lơ thả phịch người vào trong ghế dựa.

“Đừng lo lắng.” Mộng Đặc Kiều cười bí ẩn, mắt ánh lên tinh quang: “Mặc dù tiểu tiên không giải được, nhưng tiểu tiên đã báo cho người có thể cứu được cô, cô lẽ người đó sắp tới rồi.”

Vừa dứt lời, đã thấy có người đẩy cửa bước vào, mặt đầy vẻ bức bối và mất kiên nhẫn.

“Có chuyện gì mà gọi ta tới gấp như vậy hả?! Ta đang ở tổng bộ Ốc Nhĩ Ngưu kiểm tra...” Chữ “Sổ sách” còn chưa kịp thốt ra lời, Nhị Lang Thần đã nhìn thấy cái mặt rung rung của ta, hần mở tròng hai mắt, gắng gượng nuốt nửa câu sau xuống bụng.

“Tiểu, Tiểu Đâu tiên, sao ngươi lại ở đây?”

Hắn nhìn qua ta, sau đó liếc nhanh sang Mộng Đặc Kiều, lờ lờ không được trôi chảy cho lắm.

Ta nói không ra tiếng, chỉ còn biết nháy mắt cầu cứu Mộng Đặc Kiều.

Lần trước từ biệt ở điện Linh Tiêu, ta bị Nhị Lang Thần đuổi ra ngoài, trong lúc vô tình đã chọc trúng vào tâm sự thiếu nam của tên tài chủ vườn này, chẳng biết hôm nay hắn có mang thù hay không, có muốn ra tay cứu ta hay không đây?

Mộng Đặc Kiều mỉm cười rất ư bình tĩnh, đứng dậy thì thầm vài câu bên tai Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần nghe một lát, cặp mắt phượng phút chốc vụt sáng, nét mặt cũng trở nên muôn màu muôn vẻ, đủ mọi cấp độ.

“Chuyện tiếp theo, xin giao toàn quyền cho chân quân xử lý.” Mộng Đặc Kiều nói nốt câu cuối cùng, âm lượng vừa phải, đủ để ta nghe thấy.

Sau đó hắn nhả nhặn gật nhẹ đầu với ta, rồi quay lưng bước khỏi phòng, còn cẩn thận khép cửa lại.

Trong phòng thoáng chốc rơi vào yên ắng, yên ắng tới nỗi làm người ta khó xử.

Ta bất an nhìn Nhị Lang thần, chẳng biết hắn sẽ nói gì làm gì.

“Khụ khụ!” Cuối cùng Nhị Lang Thần cũng chịu ho một tiếng, hắng giọng làm dáng.

“Nghe nói, người trúng Ngôn Phục thuật?” Hắn chậm rãi đi tới cạnh ta, nhìn xuống ta bằng lỗ mũi.

Ta gật đầu lia lịa.

“Nghe nói, người trộm đồ bị bắt được?” Hắn cố ý thả chậm tốc độ lại, từ góc nhìn của ta, có thể thấy rõ độ cong trên mép hắn đang nở rộng ra trông hết sức quái đản.

Ta vội vã lắc đầu, giờ này khắc này dù là gần động cơ cũng không lắc nhanh bằng ta.

“... Quên đi, nghĩ lại người cũng không dám gạt ta.” Nhị Lang Thần tự độc thoại một câu, rồi bỗng nhiên thò tay ra nhéo mạnh mũi ta.

Úi da má ơi! Ta đâu nghĩ hắn sẽ giờ trò đánh lén, giật bắn người hụt hơi, mũi bị nhéo không hít thở nổi, cổ nghẹn tới đỏ gay.

“Tiểu Đâu tiên, nếu người thiếu thứ gì thì cứ nói với ta, không nói thì làm sao ta biết người muốn gì?” Bản mặt cột nhà của Nhị Lang Thần phóng to trước mắt, làm nổi đau khó nói thành lời của ta càng nguy kịch hơn: “Chẳng phải chỉ là mấy thứ đồ chơi vứt đi trong Lão Phật Gia thôi sao? Lễ nào người không biết, bản tọa là SVIP ở đây sao?”

Úc ức! Trong tích tắc đầu choáng mắt hoa làm nước mắt ta ứa ra, liệu mình gãy dựa muốn thoát khỏi cái tên định đá ta tới địa ngục này.

Ngay khoảnh khắc ta sắp nghẹn tới tắt thở lia trần, hắn chợt nói lỏng tay ra.

“Được rồi, Ngôn Phục thuật giải.” Nhị Lang Thần xoay người, thông thả kéo ghế bành qua, dù bận tới mắt vẫn ung dung ngồi xuống cạnh ta.

“Khụ khụ khụ!” Ta vừa ho sù sụ, vừa hóp lấy hóp để không khí cứu mạng.

“Tiểu Đâu tiên, rốt cuộc là món hàng gì quý như vậy, khiến người bất chấp ngồi tù cũng phải trộm cho được?”

Hắn trầm mi nhìn ta, lấy tay chống má, vẻ mặt thư thả, cứ như đang thưởng thức một vò kịch tồi.

“Ngoan, từ từ nói, ta chờ người giải thích cho ta nghe.”

“Không, không phải hàng hóa...” Mất thật lâu mới lấy lại được hơi, ta thở hổn hển giải thích: “Cũng, cũng không phải trộm...”

“Humm?” Nhị Lang Thần nhướn cao đôi mày, chẳng có gì là giật mình.

“Là, là khăn tuyết của Thiên Thanh Thánh quân...” Ta nói khó nhọc, nước mắt oan ức dâng lên lặng thầm: “Là ngài ấy tự nói, nói muốn tặng cho ta.”

Hai mắt Nhị Lang Thần tức khắc nheo lại, có thứ gì đó xẹt qua đồng tử hắn, sáng rực bất thường.

Ta vô thức rùng mình một cái.

Bồ Đề lão tổ ơi, tại sao con lại cảm thấy, sát khí đáng sợ trong truyền thuyết phảng phất đâu đây?

“... Tiểu Đâu tiên, bản tọa hỏi người, người có biết chiếc khăn tuyết đó quan trọng với Thánh quân tới mức nào không?” Nhị Lang Thần nhìn ta đắm đắm, chậm rãi, gần từng chữ một.

Ta sợ hãi khí thế ác liệt của hắn, vừa lắc đầu vừa co rúm lại trong ghế.

“Được.” Nhị Lang Thần thở dài, day day thái dương như có hơi đau đầu: “Nếu như bản tọa nói cho người biết, trên Thiên đình lưu truyền một câu, ‘Thấy khăn tuyết như thấy Thiên Thanh’, vậy người đã hiểu chưa?”

Ta nghĩ ngợi một lúc đã sợ run, mở miệng vâng dạ: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây là một loại giống như lệnh bài? Có thể hiệu lệnh thiên binh thiên tướng?”

Nhị Lang Thần nghen lời.

“... Sau chiến tranh Minh Yêu, tất cả thiên binh thiên tướng nằm dưới quyền quản lý của ta, Thiên Thanh có pháp lực hùng mạnh, không cần tới thứ đó. Có điều...” Thật lâu sau, hắn lắc đầu, vừa nặng nề vừa chậm chạp: “Có điều đối với Thiên đình hiện nay, ý nghĩa của chiếc khăn tuyết này còn lớn lao hơn cả lệnh bài.”

“Chân quân, tiểu tiên thật lòng không biết chiếc khăn này lại quan trọng tới mức đó!” Ta bị câu cuối cùng dọa tới nỗi tái mặt, hận không thể chảy nước mắt thề thốt: “Tiểu tiên chẳng qua thấy chiếc khăn này rất đẹp, nhất thời không nở rời tay, có lẽ Thánh quân thấy ta có mắt nhìn, nên tiện tay đưa nó cho ta thôi, tuyệt đối không có ý nghĩa gì khác!”

Không phải chỉ là một chiếc khăn thôi sao? Không phải chỉ là một chiếc khăn bình thường thôi sao? Đám tiên quân tiên tử ăn no căng bụng hết việc để làm này, có thể đứng nghỉ xa quá được không?!

Nhị Lang Thần không nói lời nào mà chỉ nhìn ta nặng nề, ánh mắt phủ khói mù.

Ánh mắt thâm trầm này của hắn, bỗng dưng khiến ta thấy ngơ ngợ như đã gặp đâu đó — phải rồi, đó là ánh mắt lúc nãy của Từ Kim, phần hận và đổ kỵ trần trụi.

Trong chớp nhoáng, ta đã hiểu tất tần tật.

Vì sao mắt ta lại chứa chan phần nộ, đó là vì ta đã yêu chàng sâu đậm.

Chỉ vì ta đã yêu chàng sâu đậm, cho nên ta không cho phép bất cứ ai tới gần chàng, dành lấy sự quan tâm của chàng.

Ta thà rằng chàng sẽ ở mãi trên cao, vĩnh viễn là một giấc mơ không bao giờ trở thành hiện thực.

“Chân quân.” Khi đã hiểu thông mọi lẽ, ta nhẹ giọng gọi lên tiên hào của Nhị Lang Thần, sắc mặt e dè.

Hắn cau mày nhìn sang ta, con giận trong mắt vẫn còn sót lại chưa tiêu.

“Ta xin đảm bảo, Thánh quân hoàn toàn không thích ta, ngài ấy chỉ...” Ta ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn cắn răng nói ra sự thật: “Trước đây rất lâu ngài ấy từng làm chuyện hồ thẹn với ta, bây giờ ngài ấy đối xử tốt với ta, chẳng qua là để đền bù mà thôi.”

Nhị Lang Thần cười lạnh ra tiếng: “Làm chuyện hồ thẹn với người? Người nói cho bản tọa nghe thử, từ bao giờ mà Thánh quân cũng phạm sai lầm?!”

“Trong Tam giới, ta chưa từng thấy người thứ hai nào được hắn đối xử ân cần như vậy!” Câu này của Nhị Lang Thần gần như là rít qua kẽ răng: “Người dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?!”

“Chân quân đừng lo. Cho dù Thánh quân có ý với ta thật thì cũng không có vấn đề gì.” Ta bình tĩnh đáp lại con gằm thét của hắn: “Bởi vì ta không thích Thánh quân, trước đây không, hiện tại không, sau này không, mãi mãi, mãi mãi cũng không bao giờ.”

Mặc dù cả thế giới đều nói con cóc là ngôi sao, mặc dù con cóc đó quan tâm người chu đáo, nhưng mà không thích, thì chính là không thích.

Tình yêu là chuyện khó thể miễn cưỡng nhất trên đời. Trong lòng ta, từ đầu tới cuối, chỉ có mỗi Tề Lam ca ca xinh đẹp thôi.

Giọng vừa lắng xuống, ta đã nhìn thấy trên mặt Nhị Lang thần nở ra điệu cười kỳ dị.

“Tiểu Giang Đậu, giá nào người cũng phải nhớ kỹ lời người nói với ta hôm nay.” Hắn nhìn ta đầy thâm ý.

Ta ngây ngô gật đầu, ánh mắt sượt qua bờ vai hắn, rơi xuống mép cửa cách đó không xa.

Vật nặng đang chiếu xiêng qua bầu cửa ửng lên quầng sáng ảm áp hiền hòa, lờ mờ hư ảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Nhị Lang Thần mở lớp giáo dục tư tưởng cho ta thật lâu, dạy cho ta biết tầm quan trọng của chiếc khăn tuyết, còn dặn ta không nên mang nó theo người.

Theo lời giáo huấn của hắn, ta quyết định trả khăn về cho chủ.

Tuy vô văn tiếc nuôi, tuy phải nhịn đau cắt mất hai lạng thịt, nhưng để mai sau quan hệ đồng hương được hài hòa, để có thể sống tiếp những ngày bình an, ta không thể không bấm bụng làm vậy.

Lúc run rẩy trả chiếc khăn tuyết lại cho Thiên Thanh, ta thậm chí không dám ngước mắt nhìn hắn.

“Thế này là sao?”

Trong Thánh điện Thương Nam, giọng của Thiên Thanh ngân vang khe khẽ, vẫn lạnh lạnh ngàn năm như một, làm người ta không phân biệt được hi nộ ái ố.

“Bẩm Thánh quân, từ sau khi chữa bệnh cho Thánh quân, chiếc khăn tuyết này lúc nào cũng thoi thóp hấp hối, có làm sao cũng không dường được, để ở chỗ tiểu tiên thật là phí của.” Ta cố viện đại một cái cớ.

Thiên Thanh không trả lời, chỉ đưa tay nhận lấy chiếc khăn, đặt trong lòng bàn tay bóp nhẹ, sau đó nói lòng.

Khi bàn tay mở ra lần nữa, bên trong bốc lên một màn sương trắng lượn lờ, trong thoáng chốc khăn tuyết đã trắng tinh như mới.

“Chẳng qua chỉ mất năm trăm năm linh lực mà thôi, ta đã tu sửa lại rồi, ngươi lấy về đi.”

Hắn thả ra một câu nhàn nhạt, nhét khăn vào trong tay ta, rồi ngoảnh đầu đi không nhìn ta nữa.

Năm năm năm trăm năm?!

Ta mắc nghẹn — nhiều đó chẳng phải vừa đúng số tuổi tiên của ta sao? Thánh quân à Thánh quân, sao ngươi lại nỡ rút linh lực bừa bãi vào một chiếc khăn tuyết thế này? Còn không biết thương hương tiếc ngọc, ưu tiên truyền cho tiểu tiên ta trước nữa?!

Viện cớ thất bại, ta nắm chiếc khăn mà tiến thoái lưỡng nan, dờ khóc dờ cười.

“Còn chuyện gì?” Thiên Thanh thấy ta đứng đực ra bất động, cất giọng hỏi một câu, trong giọng nói lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

Ta nhủ bụng đau dài chi bằng đau ngắn, quyết định cắn răng nói toạc ra: “Thánh quân, chiếc khăn này quá quý giá, tiểu tiên thật tình không nhận nổi, xin Thánh quân thu lại giùm.”

Lúc thốt ra lời này, trong lòng ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghênh đón cơn mưa bão thịnh nộ “Ngươi là đồ tiên tử không biết phải trái!”

Nhưng vượt ra ngoài dự đoán của ta, Thiên Thanh vẫn chưa nổi đóa.

Hắn chỉ quay đầu lại, nhìn ta bằng cặp mắt trong suốt lấp lánh, ánh mắt kéo dài sâu hút, cứ như muốn chọc sâu vào bụng dạ ta.

“Là ta không tốt, quá nóng vội.”

Hắn lẳng lặng nhìn ta, bất ngờ toát ra một câu chẳng đầu chẳng đuôi.

“Vội con mắt của người ngoài thứ này có ý nghĩa phi thường, tin đồn, có lẽ đã hù ngươi sợ.” Hắn chậm rãi vươn tay ra, như muốn chạm vào má ta.

Lòng ta thăm kêu không ổn, quýnh quýng nghiêng người, có ý đồ tránh né tất cả mọi cử chỉ có thể dẫn tới chỉ trích.

“Thánh quân! Tiểu tiên phúc phận kém cỏi, không nhận nổi! Không nhận nổi!”

Cánh tay kia cứng đờ, hong khô giữa không trung.

“Bẩm Thánh quân! Thánh quân ở trong lòng tiểu tiên, luôn luôn là một vị đại tiên bồi đức cao vọng trọng, cho dù Thánh quân không làm gì cả, lòng kính ngưỡng của tiểu tiên đối với Thánh quân vẫn kiên định vững vàng như bàn thạch, mạnh mẽ không tài nào lung lay!”

Hít sâu một hơi, ta trút hết toàn bộ lời kịch đã chuẩn bị kỹ trước ra, thái độ hết sức thành khẩn.

“Bất kể trước kia đã xảy ra chuyện gì thì tất cả đều đã qua, trôi qua vĩnh viễn, mặc dù tiểu tiên không đọc nhiều sách, nhưng cũng biết đạo lý hãy hướng về tương lai.”

Ngụ ý là, Thánh quân không cần phải can thiệp vào chuyện cũ cách đây năm trăm năm làm gì, cho dù ngươi từng làm đồng lõa, nhưng ta cũng không trách ngươi. Dù sao chẳng mấy chốc ta sẽ cùng ngươi trong lòng rồi xa nơi này, làm một đôi thân tiên quyền lữ trai tài gái sắc người người hâm mộ, hung án năm trăm năm trước đã không còn ý nghĩa gì lớn nữa.

“Không! Không trôi qua! Không thể trôi qua như vậy!”

Giọng Thiên Thanh cao lên đột ngột, ánh mắt cháy rực như lửa, dữ tợn dọa người, còn âm ỉ một tia tối tăm khó thể nắm bắt.

Cùng lúc đó, bàn tay kia cố chấp vươn tới, khăng khăng bắt khuất, đập xuống trên đỉnh đầu ta.

Má ơi! Ta sợ hãi đập một phát hút sạch năm trăm năm linh lực của ta, sợ tới nỗi cả người run cầm cập.

“Bây giờ ngươi không hiểu, đừng lo... sau này không hiểu, cũng không quan trọng, cho dù, cho dù...” Hắn nhìn ta, thần sắc mê mang luống cuống, dần dần biến thành tỉnh táo và thống khổ vạn kiếp bất phục: “Cho dù ngươi mãi mãi, mãi mãi không hiểu, cũng không quan trọng.”

“... Chỉ cần ngươi ở đây, như vậy là đủ rồi.”

Hắn nặn ra một câu bằng giọng nam trầm run rẩy, bàn tay rộng trượt từ trán xuống mặt ta, từng tắc từng tắc một, vuốt ve nhẹ nhàng.

Cử chỉ nhẹ nhàng như vậy, mềm mỏng như vậy, như thể ta là một giọt sương trên lá cây, chỉ cần thổi mạnh một hơi thì sẽ cuốn đi theo gió.

Á biến thái!! Quái thúc thúc muốn ăn thịt thiên nga!

Ta bị cử chỉ thân mật chỉ có giữa người yêu này làm cho chết khiếp, hoa dung thất sắc, mặt mũi hóa đá, đại não rơi vào trạng thái chết máy — con bà nó, dám trắng trợn ăn đậu hủ của bản tiên cô!

“Thánh quân, ngài tha cho tiểu tiên đi, sau này tiểu tiên nhất định nghe lời ngài! Ngài bảo ta đi hướng Đông, ta nhất quyết không đi hướng Tây!” Lưng thẳng đuột, gạt ra hai hàng lệ khuất nhục, trong lòng ta ngập đầy bi thương của nhân vật thấp bé bị áp bức bóc lột: “Ta sẽ giữ gìn khấn tuyệt thật kỹ càng, ngày ngày thắp hương phụng dưỡng, Pháp Lang ta cũng sẽ vỗ cho béo tròn mạnh khỏe, cam đoan đủ sức độ đáng với Ngưu Ma Vương! Chỉ xin ngài giờ cao đánh khẽ, tha cho tiểu tiên, đừng đối xử với tiểu tiên như vậy nữa!”

Lệ nóng trượt qua mép ngón tay của Thiên Thanh, cả người hấn như bị điện giật, cứng lại.

“... Ngươi sợ ta?”

Thật lâu sau, hấn rút tay về, nhìn chăm chăm giọt lệ trên đầu ngón tay hồi lâu, trên mặt là vẻ khó thể tin nổi.

“Ngươi... không muốn ta chạm vào ngươi?”

Hấn ném tầm mắt lên mặt ta, chết lặng, trống rỗng.

“Tiểu tiên chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, trăm triệu lần không dám bầu víu quan hệ với quý nhân như Thánh quân!”

Giọng ta đã lạc đi từ lâu, vừa nói vừa khóc tức tưởi, chỉ mong đại ma đầu này có thể nhất thời mềm lòng đừng xách ta ra chơi nữa.

Trên Thánh điện Thương Nam rơi vào cảnh yên tĩnh ngọt ngào.

Ta khóc rất lâu.

Thiên Thanh cũng trầm mặc rất lâu.

“Giang Đậu Hồng, bổn tọa ra lệnh cho ngươi, ngẩng đầu lên nhìn bổn tọa.”

Ngay khi nước mắt ta sắp chảy hết, có muốn nặn tiếp cũng nặn không nổi, rớt cuộc trên đầu vọng xuống một giọng trang nghiêm lạnh băng.

Gọi cả họ lẫn tên, là một kiểu mệnh lệnh không cho phép kháng cự của Thượng tiên đối với tiểu tiên.

Ta không biết trong hồ lô của Thiên Thánh bán thuốc gì, chỉ đành nhận lệnh ngẩng đầu nhìn về phía đối diện. Trong đôi mắt nhòe nhoẹt mông lung, người đối diện hình như hít vào một hơi thật sâu.

“Giang Đậu Hồng, bổn tọa hỏi ngươi, ngươi thấy bổn tọa có đẹp không?”

Thiên Thanh dùng chất giọng cực kỳ cứng nhắc, hỏi ra một câu tương đối tối nghĩa.

Sắc mặt của hấn vô cùng quái đản, thấy chết không sờn, mất hết hy vọng, cứ như nói xong câu này sẽ đòi mạng hấn luôn ấy.

Ợ? Ta nhất thời quên cả khóc, ngơ ngác há hốc mồm.

“Bổn tọa... bổn tọa là người, đẹp nhất trong số tiên quân ngươi từng gặp sao?”

Không chờ được câu trả lời của ta, hấn có vẻ hơi nôn nóng.

Lần này rốt cuộc ta đã nghe rõ, do đó định lắc đầu không chút nghĩ ngợi — má ơi, ngươi muốn sỉ nhục thẩm mỹ quan của ta sao hả?!

Nhưng tốc độ phản ứng của đại não vẫn nhanh hơn cơ thể, ta lập tức nhớ lại thân phận của mình — làm tiên tử Thiên đình, phải hòa theo số đông.

Cổ nuốt ực nước bọt, ta gạt đầu trái với lương tâm, gạt rồi gạt, hai cái liên tiếp.

Oa oa, Bò Đẻ lão tổ ơi, hài nhi nói dóc, hài nhi xin lỗi người!

“Bổn tọa là người, đẹp nhất, trong tất cả những người ngươi gặp, bất kể nam nữ sao?”

Vậy mà tên ôn thần Thiên Thanh này vẫn chưa thấy đủ, còn muốn hỏi thêm một câu cặn tàu ráo máu.

“Tiên dung tiên tư của Thánh quân diễm danh lan xa, trong Tam giới, không có ai bì nổi.”

Ta sức cùng lực kiệt đáp lại một câu, lòng thâm tưng niệm, Tề Lam ca ca đừng giận, đây chẳng qua là ngộ biến tưng quyền thôi, trong lòng Đậu Đậu,

huỳnh vĩnh viễn là người đẹp trai nhất!

Thiên Thanh nghe vậy, nhất thời thờ ắt ra một hơi.

“Như vậy là tốt rồi.”

Hắn nhìn ta, rãnh sâu giữa chân mày tan thành mây khói, đổi thành vẻ vui mừng thanh thản.

Ta chẳng biết hắn uống lộn thuốc gì, ngỡ ngàng nhìn hắn lúc thì bi thảm tột cùng, khi thì hoan hỷ tột độ, như bụng thảo nào Thánh quân ngàn năm qua vẫn độc thân, cái đà này là do cuồng tự kỷ, yêu bản thân vượt quá mức cho phép đây mà!

“Không phải sợ, bốn tọa sẽ không làm gì ngươi.” Nét mặt Thiên Thanh giãn ra, dùng khăn tuyết nhẹ nhàng lau nước mắt cho ta: “Ngươi còn nhỏ, vẫn chưa biết gì. Bốn tọa quan tâm ngươi từng ly từng tý, chẳng qua là muốn điều dưỡng hậu bối, dù sao ngươi cũng là người kế thừa Phương Thảo môn mà bốn tọa đã chọn.”

Ha, ha, ta máy móc kéo kéo khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười.

Nhưng còn chưa cười xong, mặt mũi ta đã cứng lại — cái gì?! Người kế thừa Phương Thảo môn?! Hắn vừa nói là hắn nhắm trúng ta làm người nối nghiệp của Phương Thảo môn?

Chưa đợi ta hỏi ra lời, Thiên Thanh đã biến từ đâu ra một chồng hồ sơ dày cui, đưa vững tới tay ta.

“Ngươi xem đi, đây là chính vụ Thiên đình mỗi ngày phải xử lý, trong đó không thiếu gì những vấn đề cần người đứng đầu các môn phái quyết định, người trước sau gì cũng phải tiếp quản từ chỗ Phương chủ, chỉ bằng nhân hôm nay luyện tập trước đi.”

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, khóe miệng cười cười, vẻ mặt nghiêm túc, thần sắc nhả nhặn như mưa thuận gió hòa, âm thầm tưới mát vạn vật.

Ta không gạt ngươi đâu, sao ta lại gạt ngươi được chứ?

Từ đầu tới chân, kể cả mỗi sợi chân lông của hắn đều phát ra tín hiệu như vậy.

Do đó ta chỉ đành kiềm chế thất lạc quay cuồng trong lòng, cắn cổ xuống, rầu rĩ lật xem hồ sơ trong tay.

“Không phải việc này nên do Ngọc đế xử lý sao?” Ta vừa lật vừa lầu bầu.

“Cũng có khi Ngọc đế không định đoạt được, lúc đó ngài ấy sẽ phái người tới hỏi ý kiến ta.”

Thiên Thanh phát biểu hết sức tron tru, chẳng có lấy chút khoe mẽ nào.

Trách sao không tự kỷ, nhìn đi, người ta mới là bàn tay đen đứng sau hậu trường đấy!

Ta lèm bèm trong miệng, bất ngờ lật tới một đề án quen thuộc, ngón tay chợt khựng lại.

“Tổ chức liên hiệp tự do Tam giới đề xướng, yêu cầu Thiên đình hủy bỏ điều luật vô tiên đạo không được yêu vượt giới.”

Thật kia! Không ngờ lại là thật!

Lời Thiên Giáng nói là thật! Lam ca ca có hy vọng ở cùng ta danh chính ngôn thuận!

Gió đang rống, ngựa đang gầm, Giang Đẩu đang hú hét!

Thiên Thanh thấy ta ngệt mặt ra nên cũng nghiêng đầu nhìn sang.

“Thì ra đang xem đề án này à.” Hắn nhìn thấy tiêu đề, nhướng mày cười: “Làm tiên tử, nói nào ngay cũng nên quan tâm tới luật tình yêu hôn nhân và gia đình. Đề án này là do Yêu vương tân nhậm đi đầu đề xuất, Đẩu nhi cảm thấy thế nào?”

Ta kiềm nén thiên quân vạn mã đang réo ầm lên trong lòng, trung ra vẻ mặt đại diện phái nữ nhân ái chính nghĩa, chậm rãi đáp lại tám chữ: “Yêu đương tự do, hôn nhân tự do!”

Thiên Thanh nhìn ta thật sâu.

“Phải dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình.” Ta nhanh chóng bồi thêm: “Tình yêu không thể miễn cưỡng.”

Thiên Thanh đưa mắt triệu hồi hồ sơ về, đọc một lát.

Sau đó hắn cầm một cây viết lên, hạ xuống hai chữ to rỗng bay phượng múa — “Đồng ý”

“Đẩu nhi nói đúng.” Ánh sáng rọi vào cửa sổ ắt lên quyền hồ sơ bằng da dê khi tờ khi mờ, Thiên Thanh nhìn ta mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng xấu

xí hết chỗ chê: “Đề án này, chuẩn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Cuối cùng khăn tuyết vẫn nằm yên trong lòng ta, có nói cỡ nào Thiên Thanh cũng không chịu thu hồi.

Mỗi lần ta thu hết can đảm muốn nhét trả lại cho hắn, thì hắn lại bắt đầu trở chứng phong hàn, chứng đau đầu, chứng sốt rét, mặc dù loại bệnh tật mà tiên nhân bình thường không bao giờ mắc. Nếu không phải Thiên Thanh luôn giữ vững hình thượng Thánh nhân thanh liêm chính trực, thì ta thật lòng nghi hắn cố ý chơi ta.

Khô nổi, dù hắn cố ý thật, thì ta cũng chẳng có bất kỳ biện pháp gì — chẳng lẽ nhảy dựng lên sòng phẳng một trận với hắn à? Loại tiên pháp thuật thấp như ta mơ đi là vừa. Ngẫm lại, chỉ có ngâm bò hòn lấy khăn tuyết về, rồi tặng bốc Nhị Lang Thần vài câu, xin hắn gầy dựng lại danh tiếng trước chư vị tiên tử giúp ta thôi.

Vào buổi sáng hai ngày sau, ta đào hoa non trồng vào trong chậu nhỏ, hăm hở đi tới phủ đệ kim bích rực rỡ của Nhị Lang Thần.

Nhân dịp làm ăn hoa Chân Tâm này, ta có thể mượn cơ hội hiệp thương với hắn một chút.

Bước vào vườn hoa trong điện Linh Tiêu, ta đã thấy ngay một bóng dáng đen như mực, ngồi cô đơn trong bụi hoa diên vĩ.

Chẳng hiểu sao Nhị Lang Thần lại mặc bộ hắc bào mà ta may, khiến phong cách nhà giàu mới nổi chìm đi rất nhiều, sùm mặt bị ánh mặt trời hòa tan, sinh ra vài phần phần hiu quạnh tang thương.

“Tiểu tiên... ra mắt chân quân.” Năm trăm năm qua ta chưa từng thấy tài chủ vườn thế này bao giờ, tay ta nắm khăn tuyết, lòng có hơi mù mờ.

“Ngươi tới rồi à.” Nhị Lang Thần ngoảnh đầu qua, nhìn ta chòng chọc.

Trong thoáng chốc, ta tựa hồ nhìn thấy trong đôi đồng tử của hắn tỏa sáng nhật nguyệt, xa vời mong manh, có tất cả, nhưng cũng như chẳng có gì.

Mặt trời và mặt trăng, thấu tóm hết thấy ánh sáng và huy hoàng, nhưng cuối cùng vẫn là thứ hư vô, thấy được nhưng không thể chạm tới được.

“Tiểu tiên tới phục mệnh muộn.” Nháy mắt mấy cái, trong phút chốc ánh mắt của Nhị Lang Thần đã trở lại bình thường, do đó ta tin chắc lúc này mình hoa mắt.

“Xem ra, thứ đó không trả lại được nhỉ?”

Nhị Lang Thần chống cằm quan sát ta với vẻ thông dong, hoàn toàn là cái dáng tướng bông lơn lấp lánh ánh vàng thường thấy.

“Bầm chân quân, tiểu tiên ngu dốt, thật tình không dám chống đối ý tốt của Thánh quân đại nhân.” Ta chôn đầu vào vai, chỉ dám nhìn chăm chăm bụi hoa diên vĩ bên chân: “Thánh quân đại nhân chính miệng nói, việc ngài ấy làm chẳng qua là diu đất hậu bối, vì ngài ấy kỳ vọng một ngày nào đó ta có thể tiếp quản Phương Thảo môn...”

Thật lòng ta không có ý định nói ra câu cuối, Phương chủ đương nhiệm đang trong thời kỳ hưng thịnh, xinh đẹp như hoa sinh lực dư thừa, theo tình hình phát triển của tỷ ấy, có lẽ còn phải hưng thịnh thêm mấy nghìn năm, cũng không biết ta có kiên trì nổi tới ngày đó hay không nữa? Sợ là Thiên đình không chịu thu nhận một vị Phương chủ gả cho Thần Lân yêu đâu!

“Lời này mà ngươi cũng tin?” Nhị Lang Thần phụt một tiếng bật cười, nhưng nét mặt lại chẳng có lấy tý sung sướng nào, ngược lại còn trầm như nước: “Mấy trăm năm qua đi, tài mồm mép của hắn cũng tăng lên trông thấy nhỉ.”

“Nếu Thánh quân đã buông lời như vậy, thì tiểu tiên cũng không tiện khẳng định trả khăn lại được.”

Ta vừa quan sát sắc mặt Nhị Lang Thần, vừa nom nớp nói: “Tiểu tiên chỉ hy vọng chân quân hiểu rõ, khăn tuyết này đúng là do Thánh quân tặng, giữa tiểu tiên và Thánh quân hoàn toàn trong sạch, không có bất kỳ liên hệ gì khác.”

“... Thật không?” Nhị Lang Thần hí hóp mắt, sờ sờ cằm đầy ngụ ý: “Tiểu Đẩu tiên, ngươi quả là có đôi chút bản lĩnh, bỗng tọa xem nhẹ ngươi rồi.”

“Tiểu tiên tuyệt đối không tranh giành người trong lòng của chân quân!” Ta bị hàn quang trong mắt hắn bắn phá tới nỗi gan run rẩy, nhớ tới mưu đồ bất chính của người này với Thiên Thanh, nhanh chóng giơ tay xin hàng: “Tiểu tiên đã thề trước Bồ Đề lão tổ, đời này sẽ không bao giờ thích Thánh quân! Nếu như trái lời thề, thì trọn đời không thể làm tiên tử nữa!”

Đâu chỉ Thiên Thanh, cả tập đoàn thần tượng GODFIVE ta đều thề qua một lượt hết rồi. Tiên nhân có mấy cái cả đời chứ? Cả đời tiên nhân chính là vĩnh viễn. Ta thề độc như vậy, tin chắc Nhị Lang Thần không tìm ra lý do nào để làm khó ta nữa.

Nhị Lang Thần nhìn mặt ta lâu thật lâu, ánh mắt tràn đầy phán xét và nghiền ngẫm.

“Nếu chân quân chưa tin thì có thể đợi sau khi hoa Chân Tâm ra hoa có thể đích thân thử xem. . .” Ta lấy dũng khí đưa hoa Chân Tâm tới trước, thấp thỏm bổ sung một câu.

Nhị Lang Thần liếc mắt nhìn chậu hoa nhỏ, da mặt bất chợt giãn ra, ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Ha ha ha! Thiên Thanh, ngươi cũng có ngày hôm nay! Ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Hắn cười ngông cuồng tới mức khó thể kiềm nén, thậm chí khóe mắt còn ứa ra giọt lệ.

Hắc bào bay phấp phất trong gió, tựa như một búp hoa run rẩy, điêu tàn mà lại chán chường, mang theo vẻ đẹp tiêu điều gần như yêu dị.

Ta nhìn hành động không biết là khóc hay cười của hắn mà chẳng hiểu đâu ra đâu, không thể làm gì hơn là cắn môi im thin thít, còn lòng thì sợ run.

“Đây là báo ứng.”

Hắn bỗng nhiên lôi sợi dây đỏ trong ngực ra, siết chặt lấy vật thể buộc ở đầu dây, kẻ nó lên môi như báu vật.

“Ngươi xem, đây là báo ứng.”

Hắn dùng giọng dịu dàng tới lạ lùng thì thầm với vật thể kia, nét mặt lưu luyến, từ xa nhìn lại, tựa như đang hôn ngón tay của mình.

“Ngươi đợi lâu lắm rồi, đúng không?”

Chắc, lại một tên cuồng tự kỷ?

Ta vừa nhìn vừa rửa thầm, con tò mò bị vật thể nắm trong bàn tay hắn khơi dậy, không đành lòng được nhón chân lên nhìn trộm.

“Tiểu Giang Đậ.” Đột nhiên Nhị Lang Thần quay phắt đầu qua nhìn ta, ánh mắt sáng quắc.

“Có tiểu tiên!” Ta bị hắn dọa trở tay không kịp, lật đật hạ gót chân, thân thể còn lắc la lắc lư.

“Ngươi qua đây.” Hắn vẫy tay với ta, cười đặc biệt hòa nhã: “Qua đây, đứng bên cạnh ta.”

Ta nghĩ đến sợi dây đỏ bảo bối, bèn nghe lời lầm lũi đi tới, khi đến gần hắn thì đứng vững lại.

“Tiểu Giang Đậ, ngươi có biết, bồn tọa thích ngươi biết bao nhiêu không?”

Nhị Lang Thần giơ tay lên xoa má ta, lẳng lặng nhìn ta, vẻ mặt ngờ ngạc mà lại dò dẫm: “Ta chờ suốt năm trăm năm mới chờ được ngươi xuất hiện, cuộc đời kéo dài hơi tàn của ta, cũng nhờ có ngươi mà viên mãn.”

Phụt —— đại não ta treo máy, tức khắc thạch hóa, phong hóa, khí hóa, kèm hư vô hóa.

Tò, tò, tò tình đánh thẳng trực diện! Quả là vượt ngoài dự đoán của ta! Bò Đê lão tử ơi, lẽ nào hôm nay là ngày Nguyệt lão uống say bí tỉ ngàn năm một thuở sao? Loại tư hồng này cũng có thể nổi bật được sao!

“Cuồng cái gì?” Nhị Lang Thần thấy ta đại ra tại chỗ, lại bắt đầu cười, cười to hả lòng hả dạ tới không chừng được, cứ như sung sướng tới cực độ: “Đây là kiểu thích không giống với thích Thiên Thanh.”

Không, không cùng một kiểu thích?

Ta gian nan khởi động số té bào não còn sót lại: Kiểu thích của Nhị Lang Thần đối với Thiên Thanh là yêu, còn đối với ta thì không phải. Thế là thích kiểu gì? Chẳng lẽ hắn cũng nghĩ ta là một nhân tài có thể đào tạo à?

Đang suy nghĩ miên man, cái mặt to đùng của Nhị Lang Thần bỗng nhiên trở tới ngay trước chớp mũi ta.

“Tiểu Giang Đậ, ngươi còn nhớ mình thiếu bồn tọa một món nợ khổng lồ chứ?”

Ta bị bàn mặt xấu dã man của hắn áp tới đột ngột đến nỗi muốn té xỉu, nhưng vừa nghe xong câu này, ý tưởng gì đó đều biến sạch trơn, giật bắn một cái, gần như hồn phi phách tán.

“Tiểu tiên nhớ kỹ là... còn, còn thiếu chân quân phân nửa...” Ta vừa thụt ra sau, vừa lí nhí đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Nhị Lang Thần nheo mắt cười giễu, mắt phượng bay xéch chạm tới thái dương: “Hiếm khi bồn tọa thích ngươi như thế, nên bồn tọa sẽ

làm một cuộc giao dịch có lợi cho ngươi, chỉ cần ngươi nói ra lời thề trước Bồ Đề lão tổ vào thời gian và địa điểm ta chỉ định, thì khoản nợ sẽ được xóa bỏ, được chứ?”

Cái gì? Thiên hạ lại có kiểu làm ăn có lời thế này à?!

Ta thẳng thốt, lập tức đứng thẳng lưng lên, bất chấp đối mặt với xấu xí, ngẩng đầu đánh mắt nhìn thẳng vào mặt Nhị Lang Thần.

“Ngươi nghĩ kỹ đi, hôm nay ta nhất thời nhẹ dạ, nếu như đổi lại lúc khác thì...” Nhị Lang Thần liếc ta bằng nửa con mắt, mỉm cười sâu xa: “Bỏn tọa không dám đảm bảo còn giao dịch được nữa hay không.”

Bị hấn khích tới mức này, ta xem chút đã buột miệng thốt ra chữ “Được”, nhưng mà chỗ nào đó trong lòng lại bắt đầu thấy bất an.

“Ồ... ta...” Ta nhăn nhúm mặt mày, đầu sao cũng không dám nói ra chữ được.

Giang Đẩu Hồng vĩnh viễn không thích Thiên Thanh, đây là lời nói thật hơn bao giờ hết, dù chuyện gì xảy ra cũng không thay đổi. Có điều nếu nói câu này cho người khác nghe vào thời điểm không thích hợp, vậy có tạo thành ảnh hưởng xấu gì không đây?

“Nếu ngươi đồng ý, thì bỏn tọa chẳng những xóa hết nợ cho ngươi, mà còn tặng cho ngươi búp bê thủy tinh của Chức Nữ, trăm bách hoa hồ điệp của Vương Mẫu, yo yo huyết san hô của Ngọc Đế.” Nhị Lang Thần thấy ta lè mề không chịu đáp ứng, bèn tung ra thêm một quả bom nặng ký.

Ồ!

Ta banh to hai mắt nhìn hấn kinh hoàng, thẳng thốt tới nỗi rớt cằm — Hấn lại! Hấn lại!

Nếu như chưa từng thấy màn trời kim cương, thì giờ phút này khả năng ta cần rằng đồng ý là cao tới chín mươi chín phần trăm.

Đáng tiếc, ta đã thấy qua tám màn trời rực rỡ duyên dáng, khiến cho mọi thứ châu bảo trên đời đều ảm đạm thất sắc, không bao giờ có thể quên nó được.

Đang tiếp tục lưỡng lự, chợt thấy bên cạnh cửa bay tới một con kim điều lớn, gõ! Gõ! Gõ cóc cóc lên cửa sổ.

Nhị Lang Thần hờ hững khoát tay mà chẳng buồn quay đầu lại, thoát cái trên tay đã biến ra một bức kim giản.

Ta mặc kệ hấn, chỉ dờ dẩn nhìn vào mắt của kim điều, đẹp quá, chẳng lẽ nó làm bằng đá mặt trời? Nếu bóc xuống được thì hay phải biết.

Kim điều như biết ta đang nghĩ gì, rùng mình liếc ta một cái sắc lém, hai cánh run lên bay vút đi mà chẳng thêm ngoái đầu lại một lần.

“Xem ra Thiên đình lại sắp có thêm việc vui.” Nhị Lang Thần đọc bức thư trong tay xong thì mỉm cười.

“Việc vui gì á?” Ta tò mò rướn người lên, muốn ngó vào trong kim giản được chế tác tinh xảo.

“Tiên giới hủy lệnh cấm, Yêu vương mang theo chín ngàn chín trăm chín mươi chín rương châu bảo, đến Thiên đình tuyển phi.” Kim giản trong tay Nhị Lang Thần từ từ biến thân, hóa thành một đoá hoa mai vàng năm cánh nhỏ xíu: “Nghe đâu ở Yêu giới có không ít nam tử thích tiên tử Thiên đình, e là kỳ này cũng sẽ theo vua của họ lên đây giúp vui.”

Nhị Lang Thần sụp mắt nhìn đoá mai vàng nhỏ, nét mặt lúng lợ, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Ta bị một câu vô tâm này của hấn giới ụp lên đầu làm choàng tỉnh.

Yêu vương lên Thiên đình tuyển phi!

Tễ Lam ca ca, đảm nhiệm chức vị phiên dịch vô cùng quan trọng trong bộ ngoại giao Yêu giới, lẽ nào cũng muốn nhân cơ hội này tới đây cưới ta?

Mây ngũ sắc tỏa rạng khắp bầu trời, cảnh Tễ Lam ca ca thân khoác bào đỏ, tay cầm rèm châu người cá lại hiện lên trước mắt ta lần nữa, nửa đêm tỉnh mộng sâu tư trăm mối, không ngờ cảnh tượng trong mộng này lại có ngày trở thành hiện thực! Mâm đẩu bữa ta phải nhanh nhanh cắt đứt quan hệ với Thiên đình, cùng Lam ca ca nỡ lệ chu du thế gian!

“Ta đồng ý với ngài.”

Không đắn đo nữa, ta nhìn nhanh qua Nhị Lang Thần, gạt đầu một cái thật lực.

“Chỉ cần ngài xóa nợ, rồi cho ta hết mấy bảo vật đó, thì lời thề kia ngài muốn ta nói lúc nào thì ta sẽ nói lúc đó, có điều chỉ nói một lần thôi!”

Con ngươi của Nhị Lang Thần đột nhiên phóng to ra.

“Một lời đã định.”

Hấn nhìn ta chằm chằm, ánh mắt nóng rực, giọng nói khàn khàn, cơ bắp trên cơ thể rần rần chắc màu lúa mạch căng lên, tới hô hấp cũng dồn dập.

“Một lời đã định.”

Ta phớt lờ lo lắng trong lòng, cố gắng nhìn hắn cười ngọt ngào.

Nhị Lang Thần như trút được gánh nặng, thở phào một hơi. Hắn quay đầu đi không nhìn ta nữa, chỉ cảm bảo bối trong tay ấn nhẹ lên môi, rồi lẩm bẫm trong miệng.

Ta nhìn hành động quái đản của hắn, rốt cuộc hết nhịn nổi, buột miệng hỏi: “Chân quân, bảo bối của ngài là một miếng thịt thật à?”

“Là một miếng thịt.” Có lẽ do tâm trạng của Nhị Lang Thần đang tốt, nên mở miệng trả lời ta: “Bên trong chứa người trong lòng của ta.”

Hả?! Ta nhất thời nghẹn họng: “Người trong lòng của chân quân, không phải là Thiên Thanh đại nhân sao?” Thiên Thanh mà lại bị nhốt trong một miếng thịt á? Có phải là nuôi trai lấy ngọc đâu!

“Thứ đựng bên trong là chấp niệm của ta.”

Nhị Lang Thần nhìn nắm tay của mình, cúi đầu cười phá lên.

“Là chấp niệm mà ta cả đời cũng không thể trừ khử, cũng không muốn trừ khử.”

Trong mắt hắn trôi nổi ánh vàng, như thể cả bầu trời đều chiếu bóng vào trong, dịu dàng và say đắm ngập đầy trong mắt chỉ chực tràn ra, trông như thể cõi mộng, vừa chạm vào sẽ vỡ tan thành ngàn mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Chuyện hạnh phúc nhất thế gian, không có gì vượt qua được một tân nương chờ gả tự tay may áo cưới cho mình.

Thiếp se mũi chỉ đường kim, mong chàng phượng ấy sớm ngày hồi quy. Ta vừa may vừa nghĩ tới dung mạo anh tuấn của người yêu, để mình sa vào trong hồi ức.

Thấy Thiên Thanh đã thông qua đề án hôn nhân vượt giới, thế là việc đầu tiên ta làm sau khi về cốc chính là may y phục — dù không ngủ không nghỉ bảy ngày bảy đêm, ta cũng phải may cho được một bộ lễ phục mình hài lòng nhất.

Như mọi khi, màu sắc ta dùng vẫn là màu Đậu Đũa Đỏ, khác chăng là màu đỏ này càng xinh đẹp hơn, tươi tắn thuần túy hơn. Sợi tơ, vải vóc, cúc áo, toàn bộ đều phải dùng loại tốt nhất mà ta có thể với tới được, thậm chí ta còn dốc tiền dành dụm dưới đáy hòm, bấm bụng mua chừng mười viên ngọc trai Đông Hải chính gốc, dùng tơ vàng cực mảnh để thêu từng viên một lên khăn quàng vai.

Lấp la lấp lánh, hôm xuất giá, ta nhất định phải lấp la lấp lánh.

Cứ thế ta bế quan trong tiền cốc nửa tháng, dần dần tách khỏi thế sự, không hỏi việc đời. Trong khoảng thời gian đó Thiên Giáng từng tới thăm ta một lần, tỷ ấy nói đang bận cùng Phương chủ chuẩn bị thịnh yến sắp tới của Thiên đình, không thể trốn việc, nên chỉ có thể mang mấy quyển sách bán chạy tới cho ta giải buồn.

Ta ngừng đôi tay đang thêu lại, nhìn thoáng qua, phát hiện số sách đó đều độc một kiểu tạp chí oán phụ, nào là “Đại nãi trí dũng đấu tiểu tam”, “Kẻ nào dám động vào chồng ta”, oán khí bay ngập trời.

“Sư tỷ đây chỉ muốn tốt cho muội thôi.” Thiên Giáng cười nịnh chỉ nheo má ta: “Hôn nhân cũng là một dạng kinh doanh, bây giờ muội còn trẻ còn đẹp, cưới nhanh cũng bình thường, nhưng lỡ đâu sau này có xảy ra xung đột với tướng công, thì cũng coi như có chuẩn bị tâm lý.”

Ta thì cho là tỷ ấy đang rửa mình, nên phòng má im ru.

Thiên Giáng vẫn còn cười, tưởng rằng nữ thanh tiên tao nhã ta đây đang tùy hứng, nên không hỏi nhiều. Tỷ ấy nhìn thấy áo cưới chưa may xong, khen ta khéo tay, sau đó còn bày tỏ hy vọng có thể nhận được một bộ xiêm y do chính tay ta làm.

Ta nghĩ tới hôn lễ với Tề Lam ca ca nên đồng ý. Dù sao lúc xuất giá muốn tỷ ấy làm cô dâu phụ, lúc đó ta không có đồng nào làm tiền lì xì, thì làm một bộ lễ phục cho tỷ ấy cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, nháy mắt đã qua mười chín ngày, áo cưới thành công suôn sẻ, còn hai mắt ta thì đỏ gay, nguyên khí hao tổn cực kỳ, trên mười đầu ngón tay chỉ chít bọt máu đen thui. Đẩy cửa ra hít sâu một hơi, ngoài phòng là cảnh trời trong nắng áp chím hót hoa thom.

Hơn nửa tháng chưa thò chân ra khỏi cốc, trong một thoáng ta cảm giác như mình đã ngăn cách với đời rất lâu. Ánh dương dịu dàng hôn lên gò má ta, làm ta thích thú, nhón ngón chân lên rướn người tới trước, hôn nhẹ lại nó một cái.

Trong không khí bỗng nhiên xao động, như có ai đó đang cười nhẹ trong gió, làm tai người tê dại.

Ta ngáp một cái thật đã, rồi đi tới chiếc võng mắc trên cây hoa đào cách đó không xa, nằm xuống, gió áo cưới lên ngắm nghía.

Đường vân mây tia thêu chỉ vàng, kim chi ngọc điệp buông rủ, ngọc bội bằng lưu ly phi thủy kêu leng keng — lóng la lóng lánh, tuyệt đối là lóng la lóng lánh!

Ta vừa nhìn vừa cười, lật qua lật lại ống tay áo đỏ, trên lớp áo kép trơn bóng xinh đẹp, có thêu một con thần lân nhỏ màu xanh thẫm, rất sống động khêu khinh, tưởng như sẽ nhảy phốc ra khỏi mặt vải bất cứ lúc nào.

“Lam ca ca.” Ta vuốt vuốt con thần lân, gọi một tiếng ngọt ngào, trên mặt dần ửng lên ráng chiều: “Lam ca ca, chừng nào thì huynh tới đón ta?”

Nói xong chợt thấy e lệ, luồng cuồng bão hi bào xuống, che miệng lại, hai mắt đảo qua bốn phía nhanh như chớp.

May quá, may mà không có ai nghe thấy.

Ta thở phào, buông tay ra, tiếp tục bần lên sờ sờ con thần lân nhỏ.

Thình lình một con gió nhẹ thổi tới, đưa theo vài cánh hoa hồng phấn rơi lên hi bào, che đứng lên hai má của thần lân.

Ta với tay muốn lấy cánh hoa ra, nhưng lại phát hiện có nhiều cánh hoa hơn đang rơi là tả từ trên cao xuống, trút hết lên người ta như mưa.

Kính ngạc ngẩng đầu muốn tìm hiểu nguyên nhân, nhưng mà thứ đổ ập xuống nghênh tiếp ta, lại là một cảnh tượng vượt xa ngoài dự đoán.

Dưới bầu trời tuyết trắng mênh mông, một dải tơ xanh thẫm lượn vòng, nom hết như một tấm lụa mỏng đang múa may trong nước. Dải tơ vừa xoay tròn vừa đáp xuống, chiếc bóng in lên mặt ta càng ngày càng lớn, cuối cùng đáp lên ngay giữa mắt ta không nghiêng không lệch!

Thế giới trở nên mịt mù trong phút chốc, tất cả cảnh vật đều hóa thành cái bóng xa xa khảm trong kim quang, mơ hồ, thật hư khó lòng phân biệt.

Ta vừa sợ vừa hoảng, thò tay muốn lấy dải tơ phiền lòng ra, nhưng bất ngờ phát hiện nó đã cột chặt vào sau đầu mình hết như mọc rễ, làm cách nào cũng không tháo ra được. Vào lúc ta hốt hải muốn xách kéo lên cắt phẳng nó đi, thì bỗng nhiên có một bàn tay chộp tới, cầm chặt lấy cổ tay ta.

“Đừng cắt, coi chừng cắt trúng tóc bây giờ.”

Một giọng nam thanh thúy như ngọc cất lên.

Đó là một giọng xa lạ ta chưa từng nghe, trong trẻo như âm thanh thiên nhiên, ngọt thuần như rượu ngon nguyên chất, không kém giọng của Thiên Thanh chút nào.

Do đó ta ngừng tay, kính ngạc nhìn theo âm thanh.

Cách một lớp tơ mờ ảo, bên cạnh đứng thấp thoáng một bóng dáng cao lớn, nhìn thân hình thì là tiên quân chứ không phải tiên tử.

“Giọng của huynh thật dễ nghe.” Ta có hơi ngẩn ngơ, không cảm lòng được cất giọng khen.

Người nọ cười trầm ấm, nghe vào thật là êm tai: “Tiên tử đã bình tĩnh lại, sao không hỏi ta là ai trước?”

“Nếu tiên quân phải dùng pháp lực che mắt ta, thì chắc không muốn tiết lộ thân phận thật của mình, có gì tiểu tiên đã biết còn cố hỏi?”

Tuy đóng cửa miễn tiếp khách trong tiên cốc mấy ngày mấy đêm, nhưng đầu óc của ta vẫn chưa tri tri, người này pháp lực cao cường, ai biết có phải là một vị Thượng tiên thích đùa giỡn không? Nói tóm lại không nên đắc tội bừa bãi thì hơn.

“Hóa ra còn là một người thông minh.” Giọng kia mới dịu lại chốc lát, tích tắc sau đã trở nên căng thẳng: “Ngươi bị thương?”

Kèm theo câu hỏi có vẻ không vui là một bàn tay lướt qua mười ngón tay mảnh khảnh của ta, từ tốn trượt theo vân da, rồi dừng lại trên bọt máu đọng.

Ta bị đau, giật mình co rúm lại, rửa khế trong miệng.

“Sao lại bị thương?”

Bàn tay rộng khép lại, áp lấy mười ngón tay ta, bắt đầu vuốt ve nhẹ nhẹ, ngay sau đó có một luồng linh lực ôn hòa tràn vào mười đầu ngón tay, chạy vào sâu trong tâm mạch.

“Để may xiêm y.”

Tuy không biết người này là ai, nhưng ta biết rõ hắn đang chữa thương cho ta, nên ta ngoan ngoãn trả lời mà không dám phản kháng.

Xung quanh im lìm hồi lâu.

“Vi sao không ra ngoài mua? Thiên đình có rất nhiều thợ may, Chức Nữ và Hoàng Đạo bà đều ở đây mà.”

Mất một lúc sau giọng nói kia mới cất lên lần nữa, trong chất giọng dễ nghe pha lẫn chút bức tức khó hiểu.

Ta bật cười khúc khích: Thân là icon fashion(*) của Thiên giới, nếu Chức Nữ với Hoàng Đạo bà nghe có người gọi mình là thợ may, chẳng biết có nổi sấm chớp mưa bão hay không đây.

(*) Người dẫn đầu xu hướng thời trang.

“Tiểu tiên không mua nổi đồ đắt tiền như vậy.”

Ta giải thích với hắn rất nghiêm túc, có lẽ là vì thấy giọng hắn êm tai, thái độ còn nhiệt tình.

“Huống chi tiểu tiên cũng hy vọng có thể may một bộ hi bào độc nhất vô nhị, tổ chức một hôn lễ độc nhất vô nhị, nên có chuyện gì tự mình làm được thì tự làm thôi.”

“Ngươi sắp thành thân rồi sao? Khi nào?”

Giọng nói kia bình tĩnh lại, con giận tiêu tan thành mây khói, ta cảm giác có một bàn tay vươn tới, vuốt nhẹ lên hi bào trên đầu gối mình.

“Nhanh thôi nhanh thôi, tiểu tiên còn đang chờ tướng công tới đón.”

Ta cố hết sức kiềm chế hờn giận trong lòng — đây là áo cưới của Giang Đẩu Hồng ta, đầu thể nào cho phép một nam tử lai lịch bất minh chạm vào bùa bối chứ?

Đang định lên tiếng ngăn cản thì giọng nói kia lại khen ngợi: “Áo bào này rất đẹp, là thứ độc đáo nhất ta từng thấy.”

Thấy tác phẩm của mình được khen, ta lập tức cong miệng lên, mắt mày dưới dải tơ cũng cong cong.

“Chỉ tiếc dù xinh đẹp có thừa, nhưng lại không đủ hoa lệ.” Giọng nói đó lại vang lên lần nữa, xoáy đúng vào nỗi đau của ta: “Kim tuyến trên châu trên khăn quàng vai, người phạm dưng cũng đánh, nhưng tiền tử xuất giá còn dưng thứ này thì thật quá keo kiệt.”

Ta thoáng cái như quả bóng xì hơi, ỉu xìu cong lưng, nhưng vẫn còn mạnh miệng: “Bản tiên cô muốn mặc cái gì thì mặc, không cần ngại lo!”

Giọng nói kia bật cười sáng lạng, vô cùng mừng rỡ: “Nè, sao lại giận rồi? Sính lễ của nàng đâu, sao không tìm nhà tướng công mà đòi?”

Lam ca ca là nữ nam nghèo túng, có bảo bối gì mà đòi? Ta nhú mày toan bẻ lại, chợt nghe giọng kia cười, nói tiếp: “Chẳng lẽ người nàng sắp gả là một kẻ không quyền không thế đáng vứt đi ư?”

Lặng thinh chốc lát, ngón tay ta chạm nhẹ vào con thằn lằn trên ống tay áo, con hạm hực trong lòng bỗng tắt ngóm.

“Đúng, huynh ấy không có quyền cũng không có thế.” Ta trấn định lại, ngoảnh về phía người đó mỉm cười an nhiên: “Nhưng Lam ca ca không phải là kẻ vứt đi.”

“Nếu đối phương không quyền không thế thì tại sao nàng lại cố chấp như thế?” Nam tử cười, kiêu tà mị ngả ngón khó nói nên lời: “Phu thê nghèo hèn vạn sự nan, tương lai nàng nhất định sẽ bị người ta chế giễu. Tiểu tiên tử, ta lấy trăm rương bảo thạch cùng vạn lượng hoàng kim làm sính lễ, nàng quên tướng công nghèo kia đi, theo ta hưởng vinh hoa phú quý được chứ?”

Ta hải tới nổi tóc gáy dựng hết lên.

“Không không không!” Ta lắc đầu cực lực, trong đầu gỗ bàn tính thần tốc: Thiên đình trời lên một gã lừa bán tiên nữ nhà lành từ lúc nào thế này? Chẳng lẽ là Lã Động tân hóa thân chọc ghẹo ta sao? Chẳng lẽ hắn còn ghi hận chuyện trăm năm trước ta phá hắn rình coi Phương chủ ngủ trưa sao?

“Nàng nên nghĩ cho kỹ, nếu như nàng theo ta, thì ta bảo đảm nàng sẽ dưới một người trên vạn người.” Nam tử tiếp tục thả mồi, quyết tâm không buông tha: “Trong tam giới không biết có bao nhiêu nữ tử ngóng trông cơ hội này đây.”

Dưới một người trên vạn người, không phải là đi làm Tây Vương Mẫu sao? Ta thật tình muốn khịt mũi khinh bỉ — Lã tiên nhân à, nhân vật lần này người sắm vai hơi bị thất bại rồi, loại nói dóc viển vông này mà cũng nói cho được.

“Cái gì cũng không đổi được Lam ca ca của ta!” Dẫu môi, ta ôm ghì hi bào vào ngực, cứ như nó là người trong lòng của ta vậy.

“Hừ, bần cùng như vậy mà nàng còn khăng khăng một lòng, lẽ nào người nàng thích là một tuyệt đại giai nhân, còn đẹp hơn cả Thánh quân Thương Nam nữa sao?!” Giọng nói kia chuyển sang cười lạnh, đầy khinh miệt ngạo mạn.

“Người nói chính xác.” Ta cũng cười theo, ưỡn ngực lên, trong giọng nói tràn đầy tự hào: “Trong lòng ta, có mười Thiên Thanh cũng kém xa một Lam ca, lên trời xuống đất nhìn hết Tam giới, chỉ có huynh ấy là giỏi nhất tốt nhất!”

Giỏi nhất tốt nhất, hay phải nói là đẹp trai nhất.

Người đối diện đột nhiên câm bặt.

Nếu không phải tay còn đang bị nắm, cảm giác ấm áp, thì ta còn tưởng là người trước mắt đã biến đi đằng nào rồi.

Đội hoài đội mãi vẫn không thấy đối phương có động tĩnh gì, ta bắt đầu nóng ruột, muốn rút tay khỏi tay hắn.

Thế nhưng vừa rút ra một tý đã kinh động đến hắn.

Phịch một tiếng, người nọ bất ngờ kéo mạnh ta tới, ôm chầm ta vào lòng.

“Á á! Lưu manh! Háo sắc! Dê xồm!” Ta thất kinh hươ tay múa chân, la hét om sòm, liệu mình muốn đẩy hắn ra.

Nhưng hắn lại dễ dàng né được đòn tấn công của ta, hạ xuống bên tai ta một câu nỉ non êm ái như mưa bụi.

“Tiểu tiên tử, chúng ta sẽ gặp lại.”

Trước khi ta tung ra pháp thuật tấn công thì hắn đã cười lớn thả ta ra, nhanh nhẹn xoay lưng bước ra ngoài.

Trong cơn hoảng hồn, ta nhìn qua màn tơ mờ ảo, thấy bóng lưng hắn càng ngày càng nhỏ, lúc bóng lưng cao ngất biến mất hoàn toàn ở đằng xa, thì dải tơ lam trên mắt cũng lặng lẽ rơi xuống.

Tất cả trở lại như lúc ban đầu, chỉ có hương hoa mát ngọt trên người nói cho ta biết chuyện xảy ra vừa rồi không phải là mơ.

Ta hậm hực nhét dải tơ lên, phát hiện bề mặt của nó óng ả xinh đẹp, được dệt thành từ một loại chất liệu chưa từng gặp bao giờ, khiến ta nhất thời rung động, nhét vào trong lòng.

Hôm sau ta nướng một giấc tới khi mặt trời lên tận ba sào, bịn rịn chào tạm biệt với Lam ca ca anh tuấn vĩ đại trong mộng, sau đó mới lờ mờ mở mắt ra.

“Cái đồ trẻ ranh này, ngủ tới tận giờ này mới dậy!” Thiên Giáng mặc một bộ cẩm bào vàng nhạt, đứng ngược mày liếc nhìn chính mình bên giường.

“... Sư tỷ?” Ta dụi con mắt nhấp nhem, lăm bằm chào hỏi: “Sao lại tới thăm muội vậy? Không phải tỷ đang bận chuẩn bị thịnh yến Thiên đình sao?”

“Đêm nay Ngọc đế muốn mở tiệc đãi Yêu vương, Phương chủ phụng mệnh múa điệu Phi Thiên để đãi khách. Bản tiên cô kiếm được hai vé VIP vô giá, nên tốt bụng mang tới đây cho muội ăn uống thả cửa.” Thiên Giáng đang đưa hai tấm thiệp vàng trong tay, cười sâu xa: “Thế nào, có đi hay không đây?”

“Sư tỷ tốt quá trời!” Ta thoát cái tình như sáo, búng khỏi giường, phấn khích ôm ghì lấy cổ Thiên Giáng: “Thích tỷ nhất!”

“Cút cút cút! Rõ ràng là thích tướng công nhà muội nhất!” Thiên Giáng cười xua ta ra, rồi bỏ tấm thiệp vào trong vạt áo của ta: “Còn không mau đi tắm rửa chải chuốt đi? Đêm nay phải ăn mặc cho đẹp vào đó!”

Ta gật đầu lia lịa, cười tủm tỉm nhận lấy thiệp mời, nhét vào dưới gối đầu.

Trong tích tắc ta nhìn thấy ở mặt sau của thiệp mời có một đường vân chìm cực nhạt, hình như là chữ “Tuyển”.

Tuyển cái gì cơ? Tuyển người đẹp nhất trong toàn bộ Tam giới sao?

Nghi vấn này chỉ chọt lóe lên trong đầu, sau đó ta kéo màn giường xuống, hào hứng đi thay đồ chải chuốt, nói nào ngay bất kể là tuyển gì thì cũng chẳng liên quan tới ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Trên đại sảnh tối cao của Thiên giới, tiên tử tiên quân ngâm nga hí khúc, qua lại dập dề, mâm trái cây trước mặt ta và Thiên Giáng cũng dần dần chất lên thành núi.

“Quả Tuyết Liên này không tệ, nghe nói là đồ nhập khẩu của phương Tây, gần đây thuốc quan tăng mạnh lắm, muối ăn nhiều vào đi.” Thiên Giáng vút vô trái cây trong tay đi, mắt dờ ra, ợ một cái.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Ta xua xua tay với Thiên Giáng, lấy trong tay áo ra một viên son tra loại mạnh, thả vào trong miệng: “Ăn nữa tiêu hóa không nổi đâu.”

“Son Tra hoàn của Trần Đường có loại lớn như vậy từ bao giờ?” Thiên Giáng ngoảnh đầu nhìn ta vô cùng kinh ngạc: “Hình như lớn hơn gấp đôi?”

“Đây là của Biển Thước, nhà y cuối năm mở đợt khuyến mãi mua một tặng một, còn giảm tám phần trăm, nên muội tậu vài hộp.” Móc tiếp một viên nhét vào trong miệng Thiên Giáng, ta cười duyên dáng: “Trong quảng cáo nói là bản nâng cấp version 2, hiệu quả siêu cấp, có thể ngăn mờ thừa.”

“Ừm, giới tao nhả của chúng ta phải chú ý giữ gìn vóc dáng.” Thiên Giáng nhai son tra hoàn, vẻ mặt rất an tâm: “Tỷ từng thề độc, nếu biến thành béo thì phải làm tiểu Tam của Ngưu Ma Vương, không thể ứng nghiệm được.”

Thoáng cái đã tới giờ Tuất, tiệc tối chào đón Yêu Vương đã bắt đầu được một lúc, ta và Thiên Giáng trốn trong một góc ăn uống phủ phê, còn tha hồ thưởng thức biểu diễn ca múa.

“Tiết mục tiếp theo chính là xu hướng âm nhạc mới đang hết sức thịnh hành, cho mời nhóm tiểu Thiên Vương R&B vừa du học bên Tây về!” Trên sân khấu, Hoàng Oanh tiên tử thướt tha giới thiệu chương trình, trước khi đi còn không quên phóng một cái mị nhãn lên hàng ghế trên lầu hai.

Phía bên này màn độc tấu “Chính sách Thiên đình Á đánh gục Âu” của Ông Tiêu tiên quân đã kết thúc, tiếp theo Hanh Cấp Nhị Tướng, Trịnh Luân và Trần Kỳ song song đứng dậy, bước lên sân khấu.

“Hư hư ha hi! Hãy mau dùng Côn Nhị Khúc(*)!” Nhạc vang lên, Trịnh Luân múa đại đao, cơ mặt tê liệt: “Thiên đình vô địch, võ nghệ cao cường! Hư hư ha hi!”

(*) Bài hát Côn Nhị Khúc của Châu Kiệt Luân.

“Dâu! Dâu! Check it out! Check it out!” Trần Kỳ cực kỳ ăn ý, đứng bên cạnh giật giật bắp đùi đệm theo: “Ai dám nói Thiên giới chúng ta không tốt? Dâu! Dâu! Check it out! Check it out!”

“Sao chưa mặc quần xong đã chạy ra ngoài thế?” Ta chỉ vào đũng quần trễ xuống của hai vị tiên quân, chết khiếp.

“Đó là quần thụng, tên khoa học là HaremPants.” Thiên Giáng liếc về mặt thẳng thốt của ta, nói với cái mặt lạnh tanh: “Muội ở lý trong cốc hơn mười ngày, không biết mode mới bây giờ à! Giờ dưới nhân gian đang thịnh hành thứ này đây, tụt hậu!”

Ta gạt đầu cái hiểu cái không.

Sau khi Hanh Cấp Nhị Tướng nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt của mọi người thì vội vã bước xuống, trên sân khấu bao phủ sương mù, từ từ mọc lên một đóa kim liên to tướng.

“Phi thiên! Phi thiên!” Ta không kiềm được con phần khích, hét ầm lên, tóm mạnh lấy cánh tay Thiên Giáng: “Là Phi thiên của Phương chủ!”

“Thịnh hội của Thiên giới hôm nay, chỉ có Phi thiên là còn xem được một chút.” Trong mắt Thiên Giáng dâng lên đôi chút hưng phấn, nhưng phần nhiều vẫn là mất mát: “Đáng tiếc những tiết mục loại này càng ngày càng ít, than ôi.”

Tiếng nhạc du dương vang lên, ta còn lòng dạ đâu mà nghe Thiên Giáng cảm râm, nhanh nhẩu nhón chân nghểnh cổ tới trước. Trên sân khấu đáng người là lướt tung bay, tay áo phấp phới, mùi hương thơm ngát trong không khí phả vào mũi. Điệu múa của Phương chủ khi thì nhẹ nhàng linh hoạt, khi thì ào ạt khí thế, khi thì khéo léo dịu dàng, khi thì sục sôi mạnh mẽ. Lúc điệu múa lên tới đỉnh cao, trên đầu Phương chủ lóng lánh kim quang, mũi chân nở ra một đóa bạch liên nho nhỏ. Bạch liên này lên đáp xuống theo nhịp điệu như có linh tính, cuối cùng lúc Phương chủ thấp lưng xuống, đá thẳng chân, đóa bạch liên lặng yên đậu bên gáy cổ trông như nàng thiên nga.

Cả đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Phương chủ chợt ngoảnh miệng cười, há miệng ngậm lấy đóa bạch liên.

Dưới đài nổ ra tiếng vỗ tay như sấm, trước nay chưa từng có.

Phi thiên Phi thiên, rõ ràng là băng thanh ngọc khiết tới cực hạn, lại vừa kiều mỹ đến nói không nên lời, như rập tâm khiến người xem phải trần trọc suốt đêm không an giấc.

“Ta nguyện làm đóa hoa sen dưới chân Phương chủ, bị tỷ ấy đá lên đá xuống, có chết cũng cam lòng.”

Ngắm nhìn bờ môi như cười như không của Phương chủ mà ta ghệt cả người.

“Tĩnh tình, bách hợp(*) trá hình!” Thiên Giáng vỗ vào ót ta một cái đau điếng: “Đừng tưởng đồng tính cũng là trào lưu! Xi!”

(*) Nữ thích nữ.

Phương chủ đã chào cảm ơn khán giả ba lần, mà tiếng vỗ tay rào rào dưới sân khấu lâu thật lâu vẫn chưa ngớt, thậm chí có người còn hò hét đòi múa tiếp.

“Thấy chưa? Đây mới gọi là nghệ thuật, nghệ thuật thuần túy.” Thiên Giáng chỉ về hướng hàng ghế khách quý, hả hê nói: “Vừa rồi mấy quý tộc Yêu giới mặt ai cũng lạnh như tiền, lần này thì không thể không phục rồi nhé, bản về ca múa, Thiên đình chúng ta vẫn bài bản hơn nhiều.”

Nghĩ tới chuyện mình và Phương chủ cùng một cửa mà ra, ta cảm thấy bản thân mình vô cùng vẻ vang, bèn gật đầu tới tấp.

“Từ lâu đã nghe danh Phương Thảo môn chủ của Thiên đình kỹ thuật ca vũ xuất chúng, hôm nay Vương Thượng của chúng ta may mắn được thưởng thức, quả là vô cùng kinh điển.”

Trên hàng ghế đầu hai bỗng vọng xuống một giọng khàn khàn xa lạ, theo đó một ông lão gầy đét khô quắc, tướng mạo xấu xí đứng dậy.

“Yêu giới đã nhiều năm không có cuộc liên hoan chính thức nào với Thiên đình, lần này cũng phái một vũ kỹ đến đây giúp vui cho mọi người, xin Ngọc đế bệ hạ cho một cơ hội.”

Đám đông dưới sân khấu lập tức nhốn nháo, chau đầu ghé tai, mọi người đều bàn tán xôn xao, đến cùng là ai dám múa một bài sau Phương chủ, còn không sợ mất mặt à.

“À? Thế thì còn gì tốt hơn nữa, trăm thật là chờ mong.” Ngọc đế cười cực hòa ái: “Chẳng biết Yêu vương phái ai đến?”

Ta vốn chẳng có hứng thú gì với tân Yêu vương nổi tiếng ngang với GODFIVE, nhưng lần này cũng hơi ngạc nhiên, kiêu lòng không đành héch mặt nhìn lên lầu hai.

Đáng tiếc màn che trên hàng ghế quá dày, chẳng thấy được tí gì.

“Chỉ mong người đừng khó coi như Thiên Thanh.” Lòng ta thầm mặc niệm, đang định thu mắt về, thì bỗng thấy màn che động khẽ, một bàn tay thon gầy bỗng thò ra khỏi màn.

Bàn tay đó rất đẹp, đẹp phi thường, đẹp cực hạn, đẹp tới nỗi ta không biết dùng từ nào để tả.

Nói chung ta vừa nhìn thấy nước da trơn láng, khớp xương cân đối đó, nhất thời cả thế giới đều tĩnh lặng không còn tiếng động.

Cả sảnh im phăng phắc, nín thở cảm lạnh ngóng nhìn bàn tay kia, chờ động tác tiếp theo của hân.

Bàn tay kia lật ngửa lên, lòng bàn tay biến ra một nan quạt màu lam nhạt, bàn tay nắm lấy nan quạt, gõ nhẹ vào không khí ba cái.

Thùng! Thùng! Thùng!

Rõ ràng không chạm vào bất cứ vật gì, nhưng trong đại sảnh lại vang lên ba tiếng trống nặng nề, như vọng tới từ thời xa xưa, tiếng vọng âm vang, nện vào lòng mọi người.

Khán giả dưới sân khấu đang sững sờ, thì chợt nghe thấy tiếng sáo ngọc ngân lên phá vỡ thời không, chẳng biết từ bao giờ trên sân khấu đã quỳ một nam tử dị vực đầu quấn khăn trắng, cầm nhạc khí trong tay, khép mi thôi.

Là một thứ âm nhạc cực kỳ quái dị, nghe ra chẳng có quy tắc gì, nhưng lại cào vào lòng khiến người ta ngứa ngáy toàn thân, quả là trêu ghẹo lòng người.

“Tà âm!”

Thiên Giáng hừ một tiếng khinh bỉ, trong khi mắt lại dần sáng lên, cứ như có lửa nóng.

Trên sân khấu ngập ngụa khói mù, theo ánh sáng biến ảo, gót sen lui xuống dưới đài, trên sân khấu lại hiện ra một cái sọt cực lớn.

“Chẳng lẽ muốn hoa nhảy ra từ giỏ trúc à?” Thiên Giáng cười nhạt.

Sau đó nụ cười cứng lại trên mặt.

Trong giỏ trúc chẳng nhảy ra đóa hoa nào, mà thứ bò ra lại ngoài sức tưởng tượng của mọi người —

Một con rắn.

Một tiểu thanh xà toàn thân xanh biếc.

Tiểu thanh xà lười biếng chui ra theo tiếng nhạc, thờ ơ liếc nhìn những người dưới đài, vênh mặt hất hàm tỏ vẻ cao ngạo, như vừa mới bị người ta đánh thức.

Đằng sau giò trúc, có sáu đại hán đen thui đen thui bắt đầu đánh trống, nhịp trống từ chậm sang nhanh, từ thông thả tới gấp gáp, thanh xà khấn trương hẳn lên, đứng thẳng người dậy, bắt đầu uốn éo người đong đưa đầu theo tiết tấu.

“Tài mọn!” Thiển Giáng cười nhạt: “Trò xiếc của người phàm!”

Ta lại thấy trò xiếc này xem rất hay, không cảm lòng được trọn to hai mắt muốn nhìn kỹ hơn.

Nhịp trống như sấm, sáu ngọc trong vắt, tiểu thanh xà như rơi vào cảnh đẹp, nhảy múa nhiệt tình theo âm nhạc. Nó nhảy vô cùng thông minh, nhịp trống nhanh nó nhanh, nhịp trống chậm nó chậm, mỗi lần tiếng sáo vang lên, động tác của nó liền từ cứng cáp thành mềm dẻo, từ rắn rỏi thành nhu hòa, thướt tha lả lướt như thiếu nữ Tây Vực.

Ta xem tới tấp tấc, trong lòng thầm tán thưởng, hóa ra chăn nuôi động vật cũng là một môn học tương đối uyên thâm.

Theo tiếng sáo ngày một rồi rầm, tiếng trống ngày một dồn dập, thanh xà đã hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc, múa quên mình, múa hồn nhiên, hết như toàn bộ cơ thể đều bùng cháy trong âm nhạc, vũ đạo biến thành ý niệm duy nhất của nó, chìm vào say mê.

Bất thành linh một tiếng huyết bén nhọn vang lên, tiếng nhạc ngừng lại đột ngột, thanh xà run bắn người, đông cứng tại chỗ.

“A!” Có tiếng khán giả hít khí lạnh.

Trong nháy mắt, thanh xà ngã xụi lơ trên giò trúc, hơi thở mong manh, phun lười rần phi phi khốn khổ, trông như đã vắt hết sức lực mình có.

Ta chợt cảm thấy ngực bị thứ gì chặn lại, cổ họng khô đắng không phát ra được âm thanh.

Trước mắt bao người, thanh xà giãy giụa lần nữa, sau đó lệch đầu đi, không còn động tĩnh!

“Chết rồi sao?” Thiển Giáng thất kinh, bấu lấy cánh tay ta: “Chẳng lẽ đây là hiến dâng sinh mạng cho nghệ thuật trong truyền thuyết?”

Ta theo Phurong chủ xem múa bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy có nghệ sĩ múa nào phơi thây tại hiện trường, trong đầu ngập đầy hồ nghi, bất tri bất giác ngẩng đầu nhìn lên lầu — chẳng biết Yêu vương thấy thuộc hạ lao động tới chết sẽ có phản ứng gì?

Nhưng điều làm cho ta hoàn toàn thất vọng chính là, bàn tay đang cầm nan quạt không nhúc nhích lấy nửa phần, vẫn trấn định như thường.

“Máu lạnh chẳng khác nào loài rắn?” Ta rủa thầm: “Còn không biết quan tâm lấy một chút!”

Đúng lúc này chuyện kỳ dị đột nhiên xảy ra, bàn tay kia hơi đảo lên rồi lùi ra sau, làm tư thế “OK” với ta.

Ta thật tình không tin nổi vào mắt mình, dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa, nhưng bàn tay kia đã rụt vào trong màn từ lâu, đâu còn cái bóng nào?

Đương khó hiểu, chợt nghe trên sân khấu vọng tới tiếng leng keng, âm nhạc lại nổi lên lần nữa — tiểu thanh xà trên sân khấu bỗng dưng sống lại, đang chậm rãi bò ra khỏi giò trúc.

Tàng đá lớn trong lòng rơi xuống, ta tiếp tục nhìn chăm chú lên sân khấu, coi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của mình.

Theo động tác chậm rãi bò ra khỏi giò trúc của Tiểu Thanh Xà, kỳ này toàn bộ khán giả đều la lên phát hoảng — thứ bò ra đâu phải rắn? Rành rành là một thiếu nữ tay chân mềm mại!

Cô gái kia đứng duyên dáng trong sảnh, mặc bộ đồ bó nửa xanh nửa trắng, ôm sát lấy người càng tôn lên vẻ thướt tha lả lướt. Hóa ra thứ vừa múa may thỏa thích theo âm nhạc, chính là cánh tay được vẽ màu của cô gái đó! Mắt rắn là bảo thạch kích cỡ bé tí, lười rần là ngón giữa được nhuộm màu đỏ thắm, cô gái nhìn thấy bộ dạng há mồm chết đứng của mọi người dưới sân khấu thì nhoẻn miệng cười kiêu căng, đôi mị nhân lưu chuyển tình quái, chẳng biết đã cướp đi hơi thở của bao nhiêu người!

Đương nhiên, bao gồm cả ta.

“Thanh Thanh, chơi đùa thì cũng nên nghiêm túc một chút, Vương Thượng lệnh cho người nhảy Lạc Già Vũ.”

Trên hàng ghế lầu hai vọng xuống giọng già nua khàn khàn.

Mọi người nghe mà giật mình, ra đây mới chỉ là đùa giỡn thôi sao?

Ánh mắt thiếu nữ nhìn về phía chúng ta vốn mang theo vẻ khinh thường, lúc này lập tức quỳ xuống, dập đầu thành kính: “Tuân mệnh.”

Ta bị điệu nhảy của cô mê hoặc đến điên đảo thần hồn, thấy cô ăn nói khép nép như vậy, không nhịn nổi lòng ghen ghét, lầu bầu: “Ai mà đáng cho cô ấy hành đại lễ như vậy chứ?”

Nếu như có giải nhân trong ngực, ta nhất định sẽ nâng niu che chở nàng trong lòng bàn tay, mỗi ngày cầm y ngọc thực, cúng bái phụng dưỡng, sợ thối mạnh một hơi là bay.

Tấm màn trên lầu hai chợt động khẽ, bàn tay ngọc kia lộ ra lần nữa, vén màn lên từng lớp một.

“Á!!” Tiên tử dưới đài bất ngờ thét lên chói tai, đỉnh tai nhức óc, ta cảm giác cánh tay mình sắp bị Thiên Giáng nắm gãy.

“Chuyện gì thế?” Ta khờ sờ phát ra câu hỏi lạc quẻ trong tiếng gào thét vượt quá ngưỡng nghe: “Chuyện gì xảy ra?”

Theo tiếng hú hét rùng rợn, đằng sau tấm màn mỏng lẳng lẳng lơ ra nửa khuôn mặt.

Nửa cái mặt, thật sự chỉ có nửa cái mặt thôi.

Từ trán đến cánh mũi, có hơn nửa gương mặt bị mặt nạ trắng che khuất, chẳng thấy được gì. Nhưng cũng vì có mặt nạ che mặt, nên những bộ phận còn lại càng rõ nét hơn, mỗi phân mỗi tác lộ ra đều như được gọt giũa tỉ mỉ, cảm nhọn, mặt thon, cặp môi không mỏng không dày, bên mép thấp thoáng một độ cong trào phúng.

Khuôn mặt này giống hệt như người gỗ, còn chưa mở miệng đã khiến người ta cảm giác được luồng khí thể tự cao tự đại đập thẳng vào mặt, đó là phong thái chỉ thuộc về vương giả.

Những người dưới đài chỉ ngẩn ngơ chốc lát, ngay sau đó đã bùng lên tiếng vỗ tay ầm ầm như sóng vỗ, còn kèm theo tiếng huýt sáo đầy bất chính.

“Yêu vương quả nhiên danh bất hư truyền!” Thiên Giáng ra sức cầu vėjo tay ta, hưng phấn tới đỏ rần mặt: “Đêm nay đi là quá chính xác, quá chính xác!”

Ta bị khí thể của nam tử kia làm chết khiếp, trong đầu bỗng vang lên một ca khúc — “Con cua là động vật đi ngang!”

Yêu vương này cao ngạo thế kia, nhất định là thể loại kiêu căng hoành hành thiên hạ, không ngờ nửa cái mặt của này cũng làm mọi người giật mình được?

Ôi, đời lại sinh ra thêm một vai hề mới.

Nhìn những người xung quanh phát cuồng vì hấn, ta thật sự cảm thấy đau lòng thất ruột.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đệ Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thiếu nữ Yêu giới được gọi là Thanh Thanh kia, cuối cùng đã khiến ta biết được cái gì gọi là tiên ngoại hữu tiên(*). Nếu bài múa trước đó của Thanh xà chỉ như bữa sáng khai vị, thì Lạc Già vũ sau đó chính là một bàn tiệc ngập mặt. Hoa lệ tới tột đỉnh, lộng lẫy rực rỡ. Cho dù điệu múa đã chấm dứt được một lúc, nhưng khán giả dưới đài vẫn nghệt mặt ra ngơ ngác, thậm chí còn không nhớ phải đứng lên vỗ tay.

(*) Trên tiên còn có tiên, nghĩa khác là quả quýt dày còn có móng tay nhọn.

“Vương Thượng, ngài có muốn Thanh Thanh múa thêm một khúc hay không ạ?”

Thiếu nữ trên đài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, thờ hờn hờn nhìn lên lầu, vẻ mặt mong chờ tha thiết.

Màn sa trên lầu đã buông, mặt nạ lui về, tiểu lão đầu gầy nhom lại đứng lên trước đài lần nữa, cất giọng khào khào: “Vương Thượng nói đã đủ rồi, người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Thiếu nữ có vẻ hơi thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn dập đầu, nghe lời bước xuống sân khấu.

Khán giả bên dưới cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tiếng vỗ tay bất ngờ nổ ra như sấm, kéo tới dồn dập liên miên không dứt.

“Vũ nương này bảo đảm là thích Yêu vương!” Thiên Giáng vừa vỗ tay bôm bốp vừa nhìn ta nháy mắt, biểu cảm buồn dưa lê: “Sur ty ta nhảy mấy chuyện gian tình này lắm”

“Xi, hoa tươi cắm trên bãi phân trâu!” Ta cũng ra sức vỗ tay, hận không thể đập chết Yêu vương: “Hấn xứng sao?”

“Ô, tiểu nha đầu động tâm rồi à?” Thiên Giáng sừng sốt một giây, lập tức che miệng cười trộm, con ngươi xoay tít: “Đúng là không xứng, tiểu yêu nữ tuy đẹp, nhưng nhìn chẳng có nội hàm gì, còn không bằng cây Đậu Đũa hiền lành nhà chúng ta.”

Lòng ta biết Thiên Giáng hiểu sai ý, nhưng cũng lười giải thích này nọ, chỉ một lòng một dạ hiến tràng vỗ tay nhiệt liệt cho mỹ nhân.

Nội hàm? Nội hàm là thứ gì? Không ăn được cũng không xài được, ngay cả thưởng thức cũng chỉ là hư vô mờ mịt, ta đây chẳng thèm. Ta muốn mỹ

nhân, ta chỉ muốn mỹ nhân.

“Khụ khụ, đa tạ mọi người ưu ái.” Tiểu lão đầu vội ho một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Khúc Lạc Già vũ vừa rồi, tin rằng chư vị tiên tử tiên quân đã biết, tài năng của Thiên giới chúng ta cũng không thua kém Thiên đình, đúng chứ?”

Ai nấy dưới đài đều gật đầu lia lịa, cái miệng hơi vênh của Ngọc đế cũng cứng lại.

“Không dối gạt các vị đang ngồi bên dưới, Vương Thượng của chúng ta tới Thiên đình hôm nay, ngoại trừ mang đến tình hữu nghị chân thành, còn có mục đích tuân theo cổ mệnh, tìm kiếm phi tử.” Tiểu lão đầu nói đều đều, vẻ mặt trang trọng.

Dưới đài thoáng cái lặng ngắt như tờ.

“Để bày tỏ thành ý, chúng ta đặc biệt mang tới ngàn rung bảo thạch, vạn lượng hoàng kim, cùng với sáu món thánh khí viễn cổ mười vạn năm trước.”

Theo tiếng nói của lão đầu, màn che cũng được kéo ra, bên trong xuất hiện tám đại hán cầm khay. Trên những chiếc khay này chất đầy thần vật châu bảo, trong thoáng chốc cả đại sảnh sáng rực lên, chói tới mức không mở mắt nổi.

Mọi người dưới đài bắt đầu châu đầu ghé tai rì rì.

“Nếu như Vương Thượng của chúng ta tìm được phi tử ở đây, thì tất cả vật phẩm trên đây đều dùng làm sinh lễ.” Tiểu lão đầu tiếp tục cao giọng tuyên bố, chòm râu trên mặt bị hơi thở thổi bay phư phư: “Vương Thượng còn hứa trong nhiệm kỳ của mình sẽ giao hảo với Thiên đình trọn đời, liên hợp đối đầu với Ma tộc, tuyệt đối không đổi ý!”

Ầm ầm ầm! Dưới đài nhất thời như nước đổ vào dầu sôi, nổ tung cả nổi.

“Mẹ của con ơi, đây không phải cưới vợ, mà là cầu vợ!” Thiên Giáng nghe mà tròng mắt há hốc mồm, lại bắt đầu cầu véo tay ta, véo tới sắp ra nước tới nơi: “Cục diện hoàng tráng như vậy, thảo nào Ngọc đế Vương mẫu bất chấp khó khăn giúp y mở tiệc tuyển phi! Nếu được Yêu vương chọn trúng, thì coi như là đại anh hùng của Thiên đình, sứ giả hòa bình! Tuyệt thế truyền kỳ!”

Ta còn đang ngập trong hào quang tráng lệ của châu bảo, bị Thiên Giáng véo cho một cái, làm tỉnh óc lại.

“Tối nay là tiệc chọn phi của Yêu vương sao?” Ta lấy thiệp mời trong tay áo ra nhìn lại, quả nhiên trông thấy một hàng chữ nhỏ: “Yêu vương đòi thứ ba mươi hai tuyển phi, kính mời đến dự.”

Thế là ta chuyển con mắt nghỉ ngơi sang Thiên Giáng.

“Ta nào biết sẽ tuyển phi thật đâu, chỉ muốn dẫn muội tới ăn uống thỏa thích, nhân tiện trải việc đời chút thôi mà.” Thiên Giáng cười có chút xấu hổ: “Đừng nói với tướng công nhà muội nhé, dầu gì chúng ta cũng chỉ nhận vai quần chúng, nếu như Long lang biết ta dự tiệc tuyển phi, khẳng định sẽ không để yên cho ta.”

Ta nghĩ Lam ca ca cũng chẳng phải người nhỏ mọn, hơn nữa đêm nay được ăn ngon miệng xem đã mắt, trong bụng cũng không đốt nổi nửa đóm lửa nhỏ, vì vậy ta cười hi hi thả thiệp mời lại chỗ cũ: “Không nói không nói, nếu bị huynh ấy phát hiện, lại làm huynh ấy lo lắng không đâu.”

Ta và Thiên Giáng đều hạ quyết tâm xem nào nhiệt, núp xa như vậy, về cơ bản không thể nào bị Yêu vương nhìn trúng, sức nặng của bản thân tới đâu, trong lòng chúng ta vẫn hiểu rõ.

“Chỉ cần ai có thể đốt được ngọn đèn chí bảo Huyền Dạ Linh Lung của Yêu giới này, thì người đó sẽ là yêu hậu tân nhậm!”

Đang mãi cười đùa, tiểu lão đầu trên lầu đã bắt đầu tuyên bố quy tắc tuyển phi, tương đối đơn giản, đơn giản tới nỗi làm người ta giận sôi — chỉ cần đốt được cái đèn lồng trong tay Yêu vương là xong.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, xốc lên từng lớp màn sa, bàn tay tuyệt đẹp sau bức màn lại thò ra, rũ xuống một chiếc đèn lung linh thấu sáng. Chiếc cung đăng do rất nhiều con sứa trong suốt hợp thành, khe khẽ rung động hết như chiếc ô trong suốt, bên xúc tu còn bao quanh vàng sáng như cầu vồng, mềm mại lại mỹ lệ, không phụ với cái tên Huyền Dạ.

“Thứ đó đẹp quá!” Thiên Giáng kêu ré lên bên tai ta: “Ta phải bảo Long lang làm cho ta một cái, Đông Hải có nhiều đồ chơi này lắm!”

“Cho xin đi, tỷ cũng đâu có yêu pháp.” Ta chưa từng thấy loài sứa nào vẫn còn giữ nguyên xi về đẹp sau khi rời khỏi nước, nên nhìn tới ngây người, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Muốn sờ một cái quá đi.”

“Đi, muội đi đốt đèn đi!” Thiên Giáng cười mím chi thúc cùi chỏ xô ta lên: “Thành Yêu hậu là có thể danh chính ngôn thuận chiếm làm của riêng.”

“... Không được.” Ta bịn rịn nhìn ngọn đèn Linh Lung, gục đầu đau khổ: “Muội không thể làm chuyện có lỗi với Lam ca ca.”

“Muội tướng có thể được chọn thật à!” Thiên Giáng cười lẫn lộn, nhéo mặt ta: “Đứa ngốc!”

“Cho qua đi! Nhường đường chút!” Có người vội vã chen qua hai chúng ta, nhìn kỹ lại, thì hóa ra là sư tỷ đồng môn, Cỏ Lau tiên tử và Tường Vi tiên tử.

Bên cạnh nhón nháo dần lên, bất tri bất giác đã có rất nhiều tiên từ xếp hàng đứng ngay ngắn, lần lượt chờ khiêu chiến với ngọn đèn Huyền Dạ Linh Lung.

“Không phải họ thích Thiên Thanh sao?” Ta nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc trong đám tiên từ đang xếp hàng, không dần được kinh ngạc, buột miệng kêu lên.

“Xì, muội ngốc chứ người ta đâu có ngốc!” Thiên Giáng chọc đầu ta: “Thánh quân đại nhân vạn năm lãnh tâm lãnh tình, chính là tảng đá có ừ cũng không nóng nổi, ai có thể giao trái tim cho ngài ấy cả đời được chứ? Mặc dù Yêu vương người ta còn trẻ tuổi, nhưng lại công thành danh toại, quyền thế ngất trời, hôm nay y khua chiêng trống tới đây đòi vợ, còn xuống tay mạnh bạo lột đường đẹp bỏ chường ngài cho vợ sắp cưới, hỏi có tiên từ nào không muốn gả đi? Biết gánh vác biết suy nghĩ, còn biết thương người, đây mới là bạch mã hoàng tử đúng nghĩa!”

“Nhưng, nhưng tới hình dạng Yêu vương thế nào họ còn không biết...” Ta nhớ tới nửa bản mặt cua vừa rồi, dạ dày bỗng dưng không nhin nổi trào lên a-xít pan-tô-te-nic: “Hắn đeo mặt nạ, chỉ chịu lộ ra nửa mặt, lỗ đầu xấu như ma lem thì sao?”

“Bên ngoài thịnh truyền Yêu vương thuở nhỏ tuyệt sắc khuynh thành, để tránh gây ra phiền toái mới mang mặt nạ.” Thiên Giáng nhún nhún vai ra vẻ chẳng hề quan tâm: “Hơn nữa dù chỉ nhìn được nửa mặt, cũng có thể đoán đây tuyệt đối là một người đẹp đỉnh cao.”

“Chưa chắc chưa chắc.” Ta lập tức lắc đầu không đồng tình.

“Muội muội ngoan à, muội đừng ngốc nữa.” Thiên Giáng quay qua nhìn ta, bộ dạng hận không thể rèn sắt thành thép: “Yêu vương vừa có tiền lại có quyền, gả qua đó rồi sẽ dưới một người trên vạn người, dù y có hơi xấu một tý thì có liên quan gì? Ta đoán chừng người muốn trở thành Yêu hậu trong toàn bộ Tam giới này, không phải một ngàn cũng hơn một vạn!”

Cứ như để kiểm chứng lời của Thiên Giáng, trong đám đồng bối bỗng nhiên có người giơ tay lên lấp bắp: “Xin hỏi ——”

“Chuyện gì?” Lão đầu trên đài hình cung đang kiểm kê nhân số, nghe vậy thì ngừng lại một lát.

Người giơ tay chính là một tiên quân mặt trắng, mặc bạch y, mũi nhỏ miệng nhỏ trông hết sức yếu đuối mỏng manh. Chỉ thấy hắn thẹn thùng một lát, cuối cùng quyết định cắn răng nói: “Xin hỏi nam tử có thể tham gia tuyển phi không?”

Ầm một tiếng, cả đại sảnh cười toáng lên, Thiên Giáng đang cầm một ly nước trái cây uống, nghe thấy câu này thì phụt một cái phun hết ra ngoài.

“Mẹ của con ời, không hồ là học giả qua Hà Lan giao lưu học hỏi!” Thiên Giáng vừa lau miệng vừa giơ chân: “Bạch Lộ(*) tiên quân này hôm nay cũng quyết đánh cược một ván.”

(*) Cò trắng.

Mọi người dưới đài còn đang cười ngặt nghẽo, lão đầu gầy nhom lại lộ vẻ khó xử: “Chuyện này...”

“Nếu Yêu vương đại nhân đã luôn miệng tung hô tình yêu chẳng phân biệt chủng tộc, vậy tại sao khi tuyển phi lại phân biệt giới tính?”

Mặt Bạch Lộ tiên quân đỏ tới mang tai, tiến lên một bước, vẻ mặt khẳng khái hiên ngang: “Bạch Lộ nhất kiến chung tình với Yêu vương, phần tình cảm này chân thành tha thiết kiên định như bàn thạch, ta tự thấy tình cảm của mình không thua kém bất kỳ ai ở đây, các người dựa vào đâu mà cười nhạo?”

Mọi người thấy hắn phát ra lời lẽ chính nghĩa thì đều ngáy ra tại chỗ, tiếng xầm xì cũng dần lắng xuống.

Khi cả đại sảnh đều lặng im phăng phắc, thì chợt nghe trong màn che lầu hai vọng xuống một tiếng cười nhẹ.

Nhẹ vô cùng, nhẹ đỉnh cao, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng lại siêu dễ nghe, phăng phắt như tiếng đàn của Bá Nha, khoan thai êm ái.

Thế là lão đầu gầy nhom nhanh chân lùi vào sau màn.

Một lát sau khi lão bước ra lần nữa, sắc mặt đã bình tĩnh lại, tuyên bố kết quả: “Vương Thượng nói, chúng sinh bình đẳng, tình yêu không giới hạn, bất kể nam nữ, đều có thể tham gia tuyển phi!”

Trong đại sảnh lại ầm một tiếng, sôi sục hẳn lên.

Bạch Lộ tiên quân như uống phải thuốc Kim Cang liều mạnh, nhảy cẫng lên hoan hô, sau đó cấp tốc nhập vào hàng ngũ.

Mọi người nhìn nhau oán thăm, thôi thì cũng kệ hắn đi, những người còn lại ai xếp hàng thì xếp hàng, lấy số thì lấy số, cần làm gì thì làm đó.

“Nghe ta nói này, biến người muốn trở thành Yêu hậu đó, muội cho là họ đều chỉ nhìn mặt mũi thôi sao?” Thiên Giáng nhìn đội ngũ dài ngoằng, lắc lắc đầu cảm khái: “Kết hôn, chính là đầu thai tái sinh xác lập lại quan hệ xã hội, cho nên thực lực tổng hợp mới là quan trọng nhất. Cơ hội dưới một người trên vạn người, không phải lúc nào cũng có thể gặp được đâu.”

Khóe mắt ta lại phát hiện có vài tiên quân lén lút trà trộn vào đội ngũ, bèn trầm mặc không nói tiếp nữa.

Chẳng hiểu sao, trong lòng ta lại có hơi thông cảm với Yêu vương.

Những tiên tử tiên quân này, rốt cuộc là thích bản thân hần, hay là thích địa vị tiền tài của hần đây?

Trong đại sảnh rồi ren một lúc lâu, rốt cuộc cũng dần yên tĩnh lại, đội ngũ đã cơ bản thành hình, xếp thành mấy hàng dài cong cong hình chữ S.

“Còn ai muốn tham gia tuyển phi nữa không?” Lão đầu trên đài hình cung nhón cằm ngắm nghía bên dưới.

Ta và Thiên Giáng núp trong góc, vừa cắn hạt dưa lép bép vừa đợi đoạn sau.

“Còn ai muốn tham gia nữa không?” Lão đầu không chịu bỏ qua, hỏi lại lần nữa.

“Có cần tham vậy không! Hàng đã dài lắm rồi, lão còn muốn đông thêm nữa à?” Thiên Giáng liếc bằng nửa con mắt, mở miệng cầu nhàu.

Ta cũng hơi sốt ruột, lòng ngóng trông màn tuyển phi có thể diễn ra nhanh nhanh một chút.

“Xin hỏi, còn ai muốn tham gia tuyển phi nữa không?” Lão đầu kia không biết có phải là nói lộn dây thần kinh nào không, đã biết rõ mà vẫn cố hỏi.

Không không không không ~~~~ tiếng la mui phần trung khí quanh quần trong đại sảnh, dư âm còn văng vẳng bên tai, Thiên Giáng rốt cuộc hết nhịn nổi, hét lớn vào trong đại sảnh:

“Cụ ông tuyển nhanh lên giùm cái, hiện tại toàn bộ khuê nữ tiểu tử chưa kết hôn, chưa đính hôn trong Thiên giới đều xếp vào hàng hết rồi! Người không xếp hàng đều có chủ, ông cũng đừng la nữa!”

Cả đại sảnh cười ầm lên, các tiên tử tiên quân còn ở lại chỗ ngồi đều gật đầu ra hiệu cho nhau, cố nén cười.

Ta nghe Thiên Giáng mắng huých toẹt ra như vậy, lỗ tai bỗng dưng nóng rần lên —— Lam ca ca chính là nhà chồng trong số mạng của ta sao?

Lại nghe trong màn che lầu hai vọng ra một tiếng ho khan, cả đại sảnh thoát cái lặng ngắt như tờ, im ắng tới nỗi một tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Do đó lão đầu gầy nhom lại thụt vào trong màn lần nữa.

Chốc lát sau, lão chậm rì rì quay lại trước sân khấu, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vương Thượng của chúng ta nói ——“

Lão đầu vượt dọc cái cở, la lên như gà trống mắc bệnh tâm thần: “Chuyện tuyển phi, nặng ở việc tham gia! Tham dự chính là nể mặt Yêu giới! Tham dự vinh quang! Tham dự có thưởng! Hễ ai xếp hàng tham dự, đều được thưởng một trăm viên nước mắt người cá ——“

Rầm một tiếng, ta lật đổ cái mâm đựng trái cây trong tay, cuống cuống đứng bật dậy.

Nước mắt người cá? Đó chẳng phải là thứ ta muốn nhất sao?

“Sao thế, động lòng với hạt châu đó à?”

Thiên Giáng là loại người thông minh sắc xảo, kéo tay ta lại, biết tông tâm tư của ta.

“Muội, muội, muội muốn lấy nó khảm lên mũ phượng.” Ta chỉ cảm thấy da mặt đỏ tới nhò ra máu, giọng cũng lí nhí: “Mấy viên ngọc trai mua về đều dùng hết lên khăn quàng vai rồi...”

Thiên Giáng nheo mắt nhìn ta một hồi, sau đó cong khóe miệng.

“Được rồi, nếu Yêu vương nói tham dự chính là nể mặt y, thì chúng ta cứ bán cho y mặt mũi đi, theo sư tỷ xếp hàng!”

Thiên Giáng vừa nói vừa kéo ta tới trước.

Ta ôm cái mặt nóng rần theo tỷ ấy trà trộn vào trong hàng ngũ, cảm cúi không dám ngẩng đầu, như thể đi ăn trộm.

“Sợ cái gì, không chọn muội nổi đâu!” Thiên Giáng nắm tay ta, rất chặt: “Không phải là một trăm hạt châu à, lát nữa sư tỷ tặng hết cho muội, chờ tới hôm muội xuất giá, nhất định phải xinh đẹp chói mắt cho ta!”

Ta bám theo sau lưng Thiên Giáng, ừ khê một câu, trong lòng ngọt lịm, nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Dòng người xếp trước mặt ta ngày một ngắn đi, trong khi cái lồng đèn sứa thì hết như bị thời gian đông cứng, chẳng có lấy chút động tĩnh nào.

Ta dần bình tĩnh lại, rốt cuộc đã có thể ngẩng đầu nhìn chung quanh một cách quang minh chính đại.

Mất thấy đội ngũ càng ngày càng ngắn lại, tiền tử thất vọng cũng càng ngày càng nhiều lên — đao quang hóa ảnh, tất tần tật mọi loại pháp thuật đều tung ra, nhưng ngọn đèn Linh Lung như bị trúng phải định thân chú, mãi chẳng sút mẻ gì, tiếng thờ dài ảo não tràn ngập đại sảnh, mặt của Ngọc đế và Vương mẫu cũng bắt đầu cứng ngắc.

Bạch Lộ tiên quân thu hết can đảm bước ra, nhưng rốt cuộc không thể thấp sáng Thánh đăng, giậm chân một cái, bụng mặt chạy ào đi, bóng lưng toát lên vẻ thê lương tuyệt vọng khó nói nên lời.

Ta bày tỏ lòng đồng cảm với cảnh ngộ của hắn, đồng thời cũng thấy hơi may mắn — ngộ nhờ Thánh đăng bị hấn thấp sáng, vậy thì những người xếp hàng còn lại sẽ không được tính, nước mắt người cá sắp tới tay cũng phải bay mất.

Tiếp đó là đến lượt Thiên Giáng.

Tỷ ấy xếp trước ta, khi nghe kêu tên, lập tức bước tới lần ranh lĩnh hộp châu trước.

Mở ra nhìn vào, rồi ngẩng nhanh đầu lên nháy đôi mắt xinh đẹp với ta mấy cái, như muốn nói cho ta biết: “Hàng cao cấp, là đồ thật.”

Nháy xong Thiên Giáng mới nhấc tay sờ vào Thánh đăng, không nằm ngoài dự đoán, mấy con sứa vẫn không nhúc nhích tí nào, hoàn toàn không phản ứng.

Đám đông dưới đài thờ dài, không biết là nhẹ nhõm hay tiếc nuối.

Thiên Giáng lễ phép khoanh tay với người trong màn, sau đó xoay người thờ ra một hơi thật dài.

Trái tim đang treo lơ lửng của ta cũng buông xuống, thờ hất ra theo.

“Số một ngàn lẻ một!” Lão đầu gầy nhom gọi số tiếp theo, biểu cảm trên mặt đông cứng như cương thi.

Đến lượt ta, ta dè dặt bước tới trước đài, dè dặt nhận hạt châu, rồi dè dặt xoay người xoay chân, vào tư thế chuẩn bị lao xuống đài.

“Vị tiên tử này, cô còn chưa đốt đèn!”

Đáng tiếc áo lại bị người ta túm lại, hai chân treo lơ lửng giữa không trung, đá tứ tung — quay đầu nhìn lại, hai đại hán đen thui cao như cột sắt đang lườm tám con mắt trừng về phía ta.

Trái tim yếu đuối xách lên, ta nhanh chóng rút cổ lại, khẩn khoản: “Tiểu tiên nhất định đốt không sáng, hai vị tráng sĩ tha ta ra trước đi mà...”

Thế mà những tráng sĩ nhìn bề ngoài có vẻ nghiêm trang này, lại chẳng thương tiếc ta chút nào: “Lưu manh ở đâu tới đây cố ý tới làm loạn? Dám coi rẻ Thánh uy của vua bọn ta! Phải vút người vào a ti địa ngục để làm mồi cho sói mất trắng!”

Ta sợ tới giật bắn, thấp thòm nhìn xuống dưới đài, thấy Thiên Giáng vừa cau mày vừa nháy mắt với ta, có lẽ là muốn ra hiệu cho ta giá nào cũng đừng gây rối trong thời khắc mấu chốt.

Không còn cách nào, không còn chỗ trốn, không thể làm gì hơn là chấp tay nhận lỗi.

“Vừa rồi tiểu tiên nhất thời kích động nên quên mất, nếu có gì thất lễ, xin Đại vương nghìn vạn lần đừng phiến lòng.”

Đại hán đen thui hừ lạnh một tiếng, đặt ta xuống đất, ta cắn răng chia một bước thành ba bước, lẻ mà lẻ mà lết tới đèn lồng.

Khi bước tới trước Thánh đăng trong truyền thuyết, ta không cảm lòng được thấp giọng kêu lên — mấy con sứa trông như ráng mây trong suốt rừng mình khe khẽ, xúc tu mềm mại bơi bơi bốn phía, trông như chiếc lưới không ranh giới được dệt thành từ giấc mộng. Ta nhìn chúng mà vô thức nín thở, chỉ sợ làm mấy đứa trẻ xinh đẹp này thức tỉnh.

“Đẹp quá...”

Cái đẹp ở ngay trước mắt, ta tạm thời quên đi bất an trong lòng, lấy tâm trạng hướng tới thánh vật sờ vào con sứa ở gần mình nhất.

Mềm mại không xương, mịn như tơ lụa, lại như một áng mây trắng bị thu nhỏ, nhẹ nhàng nằm trên đầu ngón tay yên giấc nghỉ ngơi.

“Tách!”

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng động nho nhỏ, trong không khí tựa hồ có dòng điện chạy qua.

Chẳng qua chỉ trong giây lát mà ta tựa như rơi vào huyền cảnh thật sự, trước mắt đột nhiên hóa thành muôn loại màu sắc — đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, tất cả con sứa trong phút chốc đều giật mình thức giấc, tách ra bảy màu sắc sở lóa mắt. Chúng đang đưa xúc tu thật dài, bơi lội phần khích trong không trung, thần khí cao ngạo như thi nhân ngâm thơ.

Ta bị đột biến hóa bất thành linh này làm chết đứng, trợn trắng mắt hóa đá tại chỗ.

“Chúc mừng Vương Thượng! Chúc mừng Vương Thượng!” Mấy đại hán đen thui sau lưng bỏ nhào xuống đất, hô to thành kính.

Hử? Ta mấy móc xoay cái cổ cứng, cảm giác như mình đã chọc vào một chuyện cực lớn.

Bọn sứa thôi múa rất nhanh, sau đó quay quần lại bay nhanh vào sâu trong hàng ghế lầu hai.

Màn che trên lầu được vén lên, lộ ra áo bào hoa lệ màu lam biển, mái tóc dài trôi nổi ánh sáng xõa xuống lười biếng, và cả một khuôn mặt đeo mặt nạ chỉ lộ ra cái cằm.

Mặc dù ta không nhìn rõ biểu cảm của hắn, nhưng vẫn biết người nọ đang tập trung nhìn ta.

Bọn sứa vờn quanh hắn như xà phòng bảy màu, tản ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Ta vô thức nuốt ực nước miếng.

Người nọ thấy vẻ mặt mê man của ta thì mỉm cười, thả chuỗi đèn thủy tinh trong tay ra, giẫm chân bay tới.

Ta không thể miêu tả nổi cảnh tượng khi đó, chỉ biết là phía sau hắn có vô số cầu vòng lóng lánh, tóc đen bỗng bành như tơ, lam bào bay pháp phới, như một con hạc ung dung ngạo nghễ, từ từ cuốn lên bão táp giữa trời quang mây tạnh. Như nghệ thuật điện ảnh đang lưu hành nhất dưới trần thế, động tác khoan thai chậm rãi, ánh sáng nhu hoà, đặc tả, rục rờ tới nỗi không cần lời thoại.

Đầu óc ta hoàn toàn treo máy, tay chân lạnh lẽo.

“Rốt cuộc đã tìm được nàng rồi, Vương hậu.”

Người đeo mặt nạ từ bầu trời đáp xuống trước mặt ta, cầm lên bàn tay đã đóng băng của ta, nhẹ nhàng thả ra một câu.

Rầm! Rầm! Rầm!

Ta nghe phía sau nổi lên tiếng khóc thét vang trời, tiếng té ngã bịch bịch, ta lại liếc qua Thiên Giáng sắc mặt trắng bệch đang lấy tay che trán, ta cũng nhìn thấy Bạch Lộ tiên quân vừa ra ngoài giờ đã quay trở lại, hắn nhìn ta, mồm há ra đủ để nhét vừa một con ngựa, và biểu cảm kỳ lạ nhất, không ai qua nổi lão đầu mặt cương thi, lúc này mặt của lão như nhìn thấy mình chủ võ lâm bị dân lang thang đánh bại, bóp méo tín ngưỡng mà mình cả đời tôn thờ.

“Ngài... gọi ta?”

Ta kéo sự chú ý của mình về lại người đeo mặt nạ trước mắt, nom nớp lo sợ.

“Không thì còn ai nữa?” Người đeo mặt nạ bật cười, hắn đưa tay xoa tóc trên trán ta, giọng say đắm, hơi thở thơm như hoa sen: “Có toàn bộ tiên nhân của Thiên đình làm chứng cho ta, chẳng lẽ Vương hậu còn muốn đổi ý sao?”

“Chúc mừng chúc mừng! Chúc mừng Yêu vương tìm được mỹ kiều nương!”

Giọng như chuông lớn của Ngọc đế đột ngột chen ngang, làm như thổi phào một hơi: “Không ngờ Yêu hậu tương lai quả nhiên lại ản thân trong Thiên đình, thực sự là một giai thoại khiến người người tán thưởng. Người đâu, mau tới cửa Nam Thiên khua chuông trời, trăm muốn chiêu cáo thiên hạ! Nhanh lên! Nhanh lên!”

Yêu vương? Yêu hậu?

Câu này của Ngọc đế đã lôi ta về với hiện thực, đến đây ta mới trở trảng nhớ ra, bản thân rơi nhằm vào khâu quan trọng cỡ nào.

Rầm!

Thế là ta lại nghe thêm một tiếng té xiu, vừa giòn vừa vang, kèm theo cả tiếng ong vo ve vù vù.

Đời nặng khó kham!

Trước khi nhắm mắt, trong đầu ta chớp lên một câu danh ngôn lớn của tác gia MiLan người Tiệp Khắc.

.

Ta vui trong bóng tối vô biên vô tận, dù thế nào cũng không thể tỉnh lại.

Ta nhìn thấy xa xa có một vị tiên tử áo xanh váy đỏ đứng ngạo nghễ trên mây tía, nhìn mấy nam tử phủ phục dưới chân mình chửi bậy: “Bỏ tiên rau chân vịt là mầm cây dòng dõi quý tộc, há lại để đám tiên cải trắng các ngươi nhúng chàm?!”

Đám nam tử không dám cãi lại, cứ cam tâm tình nguyện quỳ tiếp.

“Tỷ tỷ đẹp quá!” Ta nhìn thần thái nhu mì, khí phách phong lưu của tiên tử kia, không cảm lòng được ngơ ngác chảy nước dãi.

“Nhìn cái gì mà nhìn?!” Vậy mà đôi mắt đẹp lại liếc xéo tới, tiên tử trừng mắt nhìn ta, giận dữ: “Nhìn nữa bỏn tợn sẽ móc mắt ngươi ra!”

“Tỷ tỷ, đừng ghét ta!” Ta hoảng, thò tay muốn túm váy của tiên tử xin tha.

Không ngờ phía sau chợt có người vọt lên đá cho một cước, đá ta bay vút lên trời.

“Bóng thối! Kêu ngươi sút gôn sao lại sút thú cưng?!” Có người sau lưng chửi ầm lên: “Đúng là không nên cho ngươi tham gia bóng đá nam!”

Bẹp một tiếng, ta về ra một đường pa-ra-bôn duyên dáng giữa không trung, sau đó rớt oạch xuống đám mây.

Lăn tròn mấy vòng, rơi xuống trước mặt đám nam tử kia, vài người bị ta đập cho hôn mê, số còn lại bỏ chạy tán loạn.

“Ôi, thời buổi này thật là, cải trắng hiền lành cũng bị heo cưng.”

Trên đầu vang lên tiếng thở dài sâu sắc.

Giấc mộng này làm người ta rất khó chịu, cả người ta nóng lên, không nhịn được kêu ư ớ.

“Ta không phải... ta không phải...” Ta muốn nói ta không phải heo, ta là một tiên tử rau cải có tôn nghiêm có phong độ, tính tình kiên cường cứng cỏi, thích đọc sách mê thủ công. Cái tên nói bậy nói bạ kia, ngươi có biết ai là Milan Kundera* không? Ngươi có biết ai là Mishima Yukio** không? Ngươi có biết cái gì là dòng ý thức***, phái ẩn tượng không?”

(*) Nhà văn Tiệp Khắc.

(**) Nhà Văn Nhật Bản.

(**) Là một thuật ngữ văn học chỉ một xu hướng sáng tạo văn học (chủ yếu là văn xuôi) khởi điểm từ đầu thế kỷ 20, tái hiện trực tiếp đời sống nội tâm, xúc cảm và liên tưởng ở con người.

“Nói mớ sao?”

Trong hỗn độn có giọng nam dễ nghe vang lên, bàn tay lạnh lẽo xoa xoa mắt ta.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Giọng nam kia kề bên tai ta, dịu dàng trấn an.

Sau đó về dịu dàng mất đi, mang theo tức giận đánh thếp: “Sao còn chưa tỉnh? Lý Thời Trân đâu? Biển Thước đâu? Đám Y tiên chết hết ở chỗ nào rồi hả? Còn không mau tính cách? Không sợ bốn vương đập hết bằng hiệu của chúng sao?!”

“Vương Thượng xin chờ nóng.” Rất xa có một giọng già nua đáp lại, gấp sóng to vẫn không ngã: “Thái Thượng Lão Quân nói, nương nương chỉ nhất thời khí huyết công tâm, chưa tiêu hóa kịp chuyện kinh hi to lớn, ngài để nương nương ngủ một giấc sẽ ổn thôi.”

Nam tử đang kích động dường như đã hơi bình tĩnh lại, sau đó cúi người dựa vào ta.

Hắn dựa vào ta rất gần, ta thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của hắn, đợt này tới đợt khác.

Mộng gì mà thật quá đáng thế này!

“Đậu nhi đừng sợ, ngủ xong một giấc sẽ tỉnh lại ngay, còn có vui mừng lớn hơn đang chờ nàng, nhưng giá nào cũng đừng ngắt nữa.”

Hắn vừa nói vừa sờ má ta, động tác nhu hòa như đang chạm vào áng mây mịn màng, hơi cổ sức một tý sẽ đánh tan.

Ta thấy ngứa ngáy khó chịu, không nhịn được trề môi, hừ một tiếng.

Nam tử nở nụ cười, cực kỳ sung sướng, sau đó ta cảm giác có thứ gì mềm mềm nóng hổi rơi xuống miệng ta, mỏng nhẹ một cái.

Có con ruồi! Ta nôn! Ta mơ mơ màng màng muốn phui, nào dè tay đang quơ giữa không trung lại bị ai đó nắm.

“Cô nhóc muốn mưu sát chồng à.” Giọng kia phì cười, nghe như xuân phong đắc ý, sau đó thứ mềm mềm nóng hổi lại phủ xuống lần nữa, dán lên đầu ngón tay ta cấn nhẹ như thú nhỏ.

“Còn không chịu xếp hàng, làm cho ta tốn bao nhiêu là sức!” Hấn vừa cắn vừa mập mờ oán giận, không biết là giận thật hay giả bộ: “Tĩnh lại rồi cũng đừng khóc với ta, trách ta phá của.”

Ta không hiểu hấn đang nói gì, lại cảm thấy nhột nhột khó chịu, nhưng vùng mãi vẫn không thoát được, hừ hừ tức giận.

“Đừng giận, đừng giận.” Nam tử vội vàng buông tay ta ra, dùng chóp mũi cọ vào gáy cổ ta: “Về rồi sẽ sưu tập lại cho nàng, ta sẽ nuôi thêm một ao thật lớn, đủ cho nàng dùng.”

Ta chỉ cho đây là mơ, vốn định đẩy hấn ra, khổ nỗi thân thể không nghe theo sai khiến, không thể làm gì hơn là nhắm mắt, buồn bực kháng nghị.

Có lẽ thấy ta từ đầu tới cuối không chịu an phận, hấn không khỏi thở dài, rốt cuộc thỏa hiệp, tách ra.

Ta thở phào nhẹ nhõm.

“Đậu nhi, nàng không biết ta chờ đợi ngày này bao lâu đâu.”

Bất thành linh thân thể bị một vòng tay nóng hằm hập ôm lấy, vững vàng tiến vào trong lồng ngực rộng lớn ấm áp.

“Ai cũng nói nàng là họa thủy, là kiếp nạn, là tai tinh.”

Giọng nam trầm kè sát bên tai ta, trong giọng nói là nhu tình nồng đậm.

“Chỉ có ta biết, nàng là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế, ta chỉ có nàng, ta chỉ muốn nàng.”

Hơi thở ấm áp phả vào mặt khiến ta an tâm. Thế là ta lại ngủ say tiếp.

Giấc mộng này cũng không tệ lắm, cảm giác được người ta dỗ dành nâng niu cũng khá được, ta vừa ngủ vừa nghĩ thế.

“Ôi, cái trắng tốt lại bị heo cụng mất rồi!”

Trong bóng tối, ta lại nghe người nào đó thở dài nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tới khi mở mắt tỉnh lại, người ta nhìn thấy đầu tiên là vũ nữ Thanh Thanh thướt tha.

Cô ấy đang khom lưng vắt khăn, thấy ta ngơ ngác trừng mình thì nhoẻn miệng cười, dáng dấp thật là xinh đẹp.

“Xà tỷ tỷ!” Ta mừng như điên, trong đầu ngập đầy dáng vẻ tuyệt thế của cô lúc nhảy Lạc Giã vũ, cấp tốc thò tay vạt áo của cô: “Xà tỷ tỷ! Có thể ký tên cho muội không?”

Chẳng phải ta là quả dưa già già bộ trẻ trung, mà tính theo tiên linh năm trăm năm của ta, trong Tam giới tuyệt đối là thuộc thế hệ nhỏ tuổi, không ai có thể nhỏ hơn ta, cho nên ta mới gọi là tiên tử tỷ tỷ.

“Sốt tới ngực rồi sao?” Thiếu nữ cau mày nhìn ta, vươn cánh tay trắng trẻo thon thon sờ lên trán ta.

“Rất bình thường mà.” Thiếu nữ vừa sờ vừa tự lẩm bẩm, giọng hồ nghi: “Chẳng lẽ mừng quá độ nên trúng gió?”

Ta thấy giai nhân chủ động tiếp xúc tay chân với mình, nào còn để tâm cô ấy nói gì nữa, chỉ cười tủm tỉm nhìn cô ấy đắm đắm, lòng đầy áp hạnh phúc ngọt ngào tới nỗi sắp tràn ra.

“Nương nương, ngài nhìn ta như vậy làm chi? Chẳng lẽ muốn ăn Thanh Thanh ư?”

Thiếu nữ bỗng nhiên thả tay ra, co rúm lại rung mình.

Ôi chao, không ổn, mạo phạm giai nhân! Ta khẩn cấp đưa tay ra định nắm lấy tay cô ấy, nghĩ thầm bất cứ giá nào cũng không được hù mỹ nhân chạy.

“Tĩnh rồi à?”

Cửa phòng bỗng nhiên mở toang ra, có người bước nhanh vào.

“Vương Thượng.” Mắt thiếu nữ tối sầm lại, cung kính gục đầu quỳ xuống: “Bẩm Vương Thượng, nương nương vừa tỉnh lại.”

Xém nữa là bắt được mỹ nhân, tìm ta tan nát, giẫm chân tiếc hận.

“Đi xuống đi.”

Người bước vào chính là Yêu vương, lúc này trên mặt hắn còn đeo mặt nạ, lạnh băng nhạt nhẽo không chút cảm xúc, tới liếc cũng chẳng buồn liếc thiếu nữ một cái.

Thế là thiếu nữ ngoái đầu lại nhìn ta, cúi đầu lặng lẽ lui ra.

Bị cái liếc mắt đầy áp tuyệt vọng, thâm tình, đau khổ của cô ấy làm rung động, toàn thân ta chìm đắm trong bầu không khí bi thương do đôi mắt nước kia xây dựng nên.

Có! Gian! Tình!

Ta nhớ lại lời của sư tỷ Thiên Giáng.

“Tại sao không nhìn ta?”

Người vừa bước vào dùng sức quay cổ ta sang hướng khác, đôi môi mím chặt, giọng không vui.

Định thần nhìn lại, trước mắt lù lù nửa chiếc mặt nạ trắng, hóa ra ta đang cùng Yêu vương đại nhân mũi chạm mũi, mắt đầu mắt.

Giật bản mình, đầu óc ta bắt đầu quay nhanh.

Cho dù cách một lớp mặt nạ, ta cũng biết người trước mắt là một tên xấu trai cực phẩm có thể sánh vai với GODFIVE, trong lòng vốn rất phản cảm, nhưng nể tình người này còn biết dùng mặt nạ che đậy, cũng còn biết xấu hổ, nên ta quyết định nhả nhận với hắn một chút.

“Bệ hạ, tiểu tiên muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Ta cố nén cơn kích động muốn nôn mửa, nở ra nụ cười mỉm ngọt ngào khách sáo mang tính nhà nước.

“Ừ.” Yêu vương nhìn ta chăm chú, đôi mắt màu ngọc bích sau mặt nạ sâu như đầm vực, làm người ta không suy ra được gì.

“Rất xin lỗi, tiểu tiên không thể giả cho ngài.” Ta nói trịnh trọng.

“Vì sao?” Yêu vương không hổ là nhân vật lớn, kiến thức rộng rãi, lúc đáp lại chẳng những giọng nói trấn định thần nhiên mà tới giật mình một chút cũng không có, thậm chí khóe miệng còn hơi cong lên.

“Tiểu tiên đã có hôn ước với người khác từ lâu, đối phương chính là thần tử của ngài, thân là chí tôn Yêu giới, ngài không thể làm chuyện hồ đồ cướp vợ người được.”

Ta kéo từ trong cổ ra một cái túi hương, mở ra cẩn thận, rồi khê khàng gấp miếng vải lam trong đó ra.

“Ngài nhìn đi, đây chính là tín vật đính ước giữa ta và phu quân.” Ta thận trọng nâng miếng vải tới trước mặt Yêu vương như dâng vật quý: “Huỳnh ấy tên là Tề Lam, chỉ là Thần Lân tinh, nhưng rất xinh đẹp.”

Chẳng biết có phải ta cảm giác sai hay không, thân hình Yêu vương hình như cứng lại.

“Hừ, Thần Lân mà dám so với bốn vương?” Một lát sau, giọng nam trầm thấp vang lên khàn khàn: “Bốn vương là người thống lĩnh Yêu giới, trong Tam giới bất kể là địa vị hay tài phú đều khó tìm được ai sánh bằng ta, thân là Yêu hậu có thể hô phong hoán vũ rải đậu thành binh, dưới một người trên vạn người, tiên tử cũng biết, cơ hội như vậy rất khó có lại lần nữa chứ?”

“Bệ hạ! Tuy tiểu tiên tham tài mê cửa, nhưng cũng biết đạo lý ngàn vàng khó mua được hữu tình lang.”

Ta cắt ngang dáng vẻ kiêu căng phách lối của hắn, vừa lắc đầu vừa nhét kỹ miếng vải vào lòng: “Đời này tiểu tiên chỉ thừa nhận một phu quân là Lam ca, trong thiên hạ, không tìm được ai tốt hơn huỳnh ấy.”

Ta nhả nhận ôn hòa nhìn về phía hắn, thần sắc an bình: “Chắc bệ hạ cũng đã từng nghe câu, dưa hấu xanh không ngọt.”

Trút hết nỗi lòng xong, tảng đá to trong lòng ta cũng rơi nhẹ xuống, còn cảm thấy bộ dạng không kiêu ngạo không nịnh nọt của mình rất ngộ nghĩnh, lòng không dần được con ốc chích. Sau đó im lặng chờ Yêu vương phản ứng lại, ta nghĩ hắn nhất định sẽ phát hỏa, sẽ nổi cáu — kết quả tốt nhất là hắn bình tĩnh tiếp nhận sự thật, bắt tay với ta nói giữ gìn sức khỏe hẹn gặp lại sau, kết quả xấu nhất là hắn đập ta một trận, sau đó vút ta xuống địa lao nhốt luôn.

Nhưng đợi cả buổi trời, Yêu vương lại chẳng có phản ứng gì, hắn chỉ lẳng lặng nhìn ta, nhìn cực kỳ lâu.

Ngay lúc ta đợi tới bứt rứt, trong phòng bỗng vang lên một tiếng thờ dài, kéo dài xa xa, như sao băng rạch ngang trời, rơi vào đáy lòng người.

“Ngốc nhì.”

Đi kèm với giọng nam trầm là ống tay áo rộng phất vào mặt ta, chờ tới khi ta hoàn hồn lại, thì phát hiện mình đã bị người ta ôm cứng trong ngực.

“Ngốc nhì, nàng có biết, hôm nay nàng nói ra lời này, trên thế gian sẽ không còn bất cứ thứ gì có thể chia lìa hai ta?”

Yêu vương chẳng biết bị cái gì kích thích mà lại dùng sức rất mạnh để ôm ta, cứ như đã thú đói khát gặp được mồi tươi, hận không thể ấn vào thớ thịt, khảm vào xương máu.

“Đáng giá, đáng giá, ta cam tâm tình nguyện, chết cũng không tiếc.”

Cả khuôn mặt hắn đều chôn vào gáy cổ ta, thân thể hơi run lên vì kích động.

Ta bị hành động càn rỡ của hắn làm thất kinh, trong đầu hiện lên một suy đoán đáng sợ — lẽ nào người này không hiểu ngôn ngữ Thiên đình?!

“Bệ hạ!” Ta đưa tay đẩy đầu hắn ra, lại bất ngờ phát hiện đầu ngón tay dính một giọt nước.

Lời trách cứ nhất thời nghẹn ở cổ họng, ta duỗi ngón tay ra, run rẩy chạm vào mặt người đối diện — cách lớp mặt nạ, lại có hai hàng lệ nóng đang chậm rãi lăn xuống mặt, lướt qua cằm, cuối cùng chui vào trong vạt áo.

“Bệ hạ... ngài đây là...”

Ta chết khiếp rồi, chẳng lẽ Yêu vương là một thiếu nam ngây thơ mới biết yêu?

Có điều một giây sau suy luận của ta đã hoàn toàn bị bác bỏ, Yêu vương nhìn giọt nước mắt trên đầu ngón tay ta, cúi đầu liếm nhẹ, thành thạo cuốn giọt nước vào trong miệng.

“Á!” Ta bị động tác mập mờ này của hắn làm hốt hoảng, giấu nhanh tay ra sau lưng, mặt nóng như nước sôi.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Yêu vương thấy bộ dạng thất kinh của ta thì bật cười rạng rỡ, đầu còn nửa phần thương tâm nào: “Kỳ thực ta...”

Hắn vừa nói vừa muốn tháo mặt nạ của mình ra.

“Àm!”

Một tiếng sấm vang lên san phẳng đất bằng, cửa phòng sau lưng chúng ta bị đá ra một cái lỗ lớn.

Cả căn phòng ngập ngụa khói bụi, ta không nhìn được lập tức bịt miệng bịt mũi ho khan, lại lơ đãng trông thấy một cái bóng quen thuộc ở lỗ thủng.

“Giang Đậu Hồng!”

Người đó hét lớn tên ta, ánh mắt hung ác tàn bạo, dường như muốn hủy xương rút gân ta, như nhét cả quả bom vào miệng, dù có chết cũng không phun vò.

.

Suốt năm trăm năm thăng tiên, ta từng thấy Thiên Thanh tức giận mấy lần, nhưng ta dám thề, cho dù gặp hết mấy lần tức giận trước đây vào nhau, cũng không đủ để hắn lộ ra bộ mặt hung tàn sôi máu như hiện tại.

Thậm chí ta còn thấy trên đỉnh đầu hắn bốc lên ngọn lửa bập bùng, thiêu đốt không khí tới méo mó, làm cảnh vật bốn phía đều biến dạng.

“Thánh quân! Cứu ta!”

Giờ phút này ta còn bụng dạ đâu nghĩ tới lý do hắn tức giận, giật mình một cái, nhảy tót xuống giường, bỏ nhào tới hắn, định bụng xin hắn giúp ta thoát khỏi cái hôn sự hắc ám này — danh hào Thánh quân Thương Nam vang dội tam giới, chỉ cần hắn mở miệng, bất kể là ai cũng phải nể mặt.

Thiên Thanh trừng ta bằng cặp mắt đỏ ngầu, lớp da băng trên bản mặt liệt quanh năm của hắn nứt ra, trông mắt dường như muốn ứa ra máu.

“Thánh quân!” Ta kêu lên bi thương, bắt lấy cánh tay hắn: “Thánh quân, mau, mau giúp ta giải thích với Ngọc đế, ta không phải Yêu hậu, ta không thể gả đi!”

Ngọn lửa thịnh nộ trên người Thiên Thanh tắt lụi như kỳ tích.

“Ngươi bị ép buộc?” Hắn nhú mày nhìn ta, nét mặt giãn ra rất nhiều.

“Tất cả là hiểu lầm.” Ta học điệu bộ vô lại thường ngày của Thiên Giáng, nhún vai giang tay.

Ta tin chắc ngọn đèn lưu ly Huyền Dạ bị ta thấp sáng là một lỗi BUG cực lớn, có thể là trong lúc vô tình lỡ chạm trúng bộ phận then chốt nào đó, hay là sờ phải cái gì không nên sờ, không thì tại sao lão đầu Yêu giới lại lộ ra bộ mặt cừu hận “Cô nương chôn chết cha ta” chứ?

“Không phải vì thấy hán đẹp nhất sao?” Thiên Thanh hỏi thẳng một câu, đôi mắt xám sâu thẳm như thanh kiếm bén, đâm phập vào đáy lòng ta.

“Làm sao có thể!” Ta lắc đầu xua tay tới tấp, trong lòng khó hiểu tại sao hán lại hỏi cái vấn đề quái đản này: “Còn ai có thể đẹp bằng ý trong nhân của ta chứ?”

Ta thấy Thiên Thanh thở hắt ra một hơi.

“Ngốc.” Hán cốc trán ta, lệ khí tiêu tan trong tích tắc, khôi phục lại vẻ vân đạm phong khinh mọi ngày: “Đi thôi, chúng ta đi tìm Ngọc đế.”

Ta phấn khởi gật đầu.

“Ầm ầm!” Chợt nghe chung quanh nổ đùng, một tia sáng lam bay vút qua, bức tường ngay bên cạnh Thiên Thanh đổ sập xuống, đá vụn rơi xuống rào rào, ngăn lối đi của chúng ta.

“Thánh quân Thương Nam, đây là lễ gặp mặt của ngươi đó sao?”

Nhìn lại, Yêu vương khoanh tay đứng ở bên giường, hàm răng trắng dưới mặt nạ bốc ra hàn khí rét căm.

“Xông vào phòng bốn vương không báo trước, tự ý dẫm tận nương của bốn vương đi, đó là lý gì?”

Hán cười lạnh hỏi tiếp một câu, theo chữ “Lý” phát ra, một bên tường khác kêu rắc một tiếng đổ sập xuống — ầm ầm! Cả gian phòng chỉ còn hai bức tường chống đỡ, xà nhà mái ngói đều rơi xuống đùng đùng, bụi bặm tung lên đầy trời, cát bay đá chạy, rung rinh chao đảo, hết như đã tới ngày tận thế.

“Á á, phá nhà di dòi! Phá nhà di dòi!” Con quạ linh trên cây kêu rú lên, cuống cuồng bỏ chạy: “Sao không phát thông báo trước!”

Thiên Thanh tới chân mày cũng chẳng buồn nhíu, dắt theo ta, vung tay áo, nhanh chóng nhảy tới khu vực an toàn.

“Yêu vương bệ hạ, chuyện tuyền hậu là hiểu lầm, Giang Đậu tiên tử không thể nào theo ngài về Yêu giới, xin ngài niệm tình nàng nhỏ tuổi ham chơi không phân biệt được tốt xấu mà giờ cao đánh khẽ, tha cho nàng một lần.” Hán xoay người vãi chào Yêu vương một cách nho nhã lễ độ, nhưng giọng điệu lại không cho phép bất cứ ai kháng cự.

Yêu vương không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay đang nắm chặt của ta và Thiên Thanh, môi mím thành một đường thẳng: “Các ngươi có quan hệ gì?”

Thiên Thanh bị hán hỏi thì chợt sững sốt, bàn tay đang nắm tay ta run lên, có vẻ chệnh vênh bất ổn.

Ta chờ hoài chờ mãi vẫn chẳng chờ được câu trả lời, nghi hoặc quay đầu qua, chỉ thấy trong con ngươi màu xám tro phủ đầy sương mù, yết hầu của người bên cạnh trượt lên trượt xuống, mãi vẫn không thể nặn ra nửa câu.

“Ngài ấy là người giám hộ của tiểu tiên!” Ta cái khó ló cái khôn, buột miệng đáp.

Hai người giữa sân đều rúng động.

“Người giám hộ?” Yêu vương bĩu môi, lên giọng, không biết là không hiểu hay không tin.

“Là giám hộ pháp thuật với lễ nghi, là người có ân tái tạo với tiểu tiên.” Ta nhớ tới cuốn “Những sự kiện tử vong dị thường của Tam giới”, phát âm vừa to vừa rõ, giọng giòn giã vang dội: “Giống như phụ thân của tiểu tiên!”

Một con đầu nhói bất ngờ truyền đến từ khớp tay, ta cảm giác tay mình sắp bị bóp nát tới nơi.

Sao? Sao lại bóp ta? Lễ nào ta nói không đúng? Hồn phách của ta rõ ràng là do người tái tạo lại mà!

Cổ nện đau đốn, ta có khổ mà không dám nói, có đau mà không dám la, chỉ cảm thấy trước mắt trắng lóa, suýt nữa là ứa nước mắt.

Yêu vương nhìn chăm chăm ta một hồi, rồi quay đầu nhìn Thiên Thanh.

“Tựa như phụ thân của nàng?” Hán quái gở lặp lại lần nữa, ngửa đầu cười phá lên, mái tóc dài bay phấp phật trong gió: “Thánh quân, ngươi cũng nghĩ như vậy chứ?”

Lời còn chưa dứt, thoát cái hán đã dịch chuyển tức thời tới trước mặt hai ta, ấn vào chỗ giao nhau giữa hai bàn tay.

“Buông ra!” Chóp mũi hán gần như dí sát vào mặt Thiên Thanh, gần từng chữ: “Ta, bảo, ngươi, buông, ra!”

Thiên Thanh đã tỉnh táo lại, lực nắm tay ta cũng giảm đi phân nửa, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu muốn buông ra.

“Dựa vào cái gì?” Hắc danh mắt nhìn người trước mặt, mỉm cười tự nhiên.

“Dựa vào ta là nam nhân.” Yêu vương nhếch mép, giữa kẽ răng rít ra khí lạnh, như con thú khát máu nhìn chăm chăm vào con mồi.

“Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, ngươi muốn nuôi lớn nàng rồi ăn tươi nuốt sống đúng không?” Hắc chớp phất lấy vạt áo Thiên Thanh, ánh mắt bén ngót hung tợn: “Ngươi là tên khốn ra về đạo mạo! Tâm địa gian xảo! Thiên giới các ngươi toàn là một đám tiểu nhân dối trá! Vô liêm sỉ! Hạ lưu! Đề tiện!”

Thiên Thanh đẩy hắc ra, về mặt lạnh lùng, giọng điệu mỉa mai: “Chuyện hư hỏng của Thiên giới, liên quan gì đến ta?”

Ta tròn to mắt ra mà nhìn.

Với ánh tịch dương màu máu làm nền, nét mặt của hắc vẫn bình thản như xưa nay, cho dù đối mặt với lời nhục mạ, cho dù nói ra lời không phù hợp với thân phận, thì trông hắc vẫn vô cùng thần thánh, không cho phép ai khinh lờn. Ánh chiều tà rơi lên lồng ngực đang phập phồng có quy luật, đôi tròng mắt màu xám vẫn sáng trong trước sau như một.

“Làm đau ngươi sao?” Thiên Thanh ngoảnh mặt làm ngơ với khiêu khích của Yêu vương, nói tay ta ra, xem kỹ càng: “Vừa rồi có bóp gãy chỗ nào không?”

Ta lắc đầu, ngực co rúm lại.

Thiên Thanh, đến cùng thì ngươi là hạng người gì? Sợ hãi và ngờ vực vô căn cứ đan vào nhau, làm ta rối bời.

“Vây là tốt rồi.” Thiên Thanh như thở phào một hơi, mỉm cười đưa tay qua: “Đi thôi, theo ta về Thương Nam, ngươi không cần làm Yêu hậu gì cả, ta sẽ nói rõ với Ngọc đế giúp ngươi.”

Ta đứng yên tại chỗ, chậm chạp nhìn thoáng qua Yêu vương.

Hắc đang trừng mắt nhìn ta hung tợn, chiếc cằm đằng sau mặt nạ buộc chặt, mỗi tác cơ thể đều phát ra sức mạnh hoang dại như con báo đi săn, cứ như muốn báo cho ta biết — chỉ cần ngươi dám bước tới trước một bước, thì ta sẽ làm cho trời long đất lở, Tam giới đừng mong yên bình.

Vì vậy ta sợ, lui về sau nửa bước.

Thời niên thiếu mộng mơ có ai chưa từng mơ ước có người giương cung bạt kiếm vì mình, để giành giật một chỗ bên cạnh mình mà chém giết tới trời đất mù mịt. Nhưng điều ta không ngờ là giấc mơ này có ngày sẽ trở thành hiện thực, còn thật sự đánh nhau vì ta, tuy rằng diễn viên là con cua và cóc quân xấu vô địch Tam giới.

“Đi thôi, đi theo ta.” Thiên Thanh vẫn đang cười, nhưng sắc mặt lại hơi trắng: “Đậu nhi, ngươi đang do dự cái gì?”

Mặt trời chiều dát lên hàng mi màu xám của hắc một lớp kim quang, chiếc bóng xanh đỏ dài dưới ánh chiều tà, cứ như chỉ cần một cơn gió thoảng qua sẽ tan mất.

Ta nhìn hắc, trong con ngươi ngấn, trong đầu như có gì đó sôi lên.

Dường như rất lâu, rất lâu trước đây, cũng từng diễn ra một màn như vậy — có ai đó chìa tay ra, bảo ta hãy đi theo hắc.

Lúc đó ta không chút do dự, giao tay mình ra.

Sau đó một đi không trở lại, suốt đời, không còn nhìn thấy ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đậu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Ba người cứ giằng co, giương cung bạt kiếm như vậy.

Chỉ cần ta hơi nhúc nhích, hơi thở chết chóc trên người Yêu vương sẽ bùng phát điên cuồng, dù Thiên Thanh chưa nói gì thêm, nhưng ánh mắt nhìn ta cũng dần dần ngưng tụ mây đen.

Cổ ta mỗi, tay ta đau, lòng ta muốn khóc — phân đoạn tranh giành tình nhân thật là lãng mạng biết bao, nhưng có thể yêu cầu đôi nam chính được không? Nếu là Hắc Vô Thường với Lam ca ca diễn một màn đại chiến kinh thiên động địa vì ta, chỉ sợ có năm mơ ta cũng phải cười tỉnh.

Xét lại thì cường long không hề nổi địa đầu xà(*), ngay khi ta muốn cắn răng chạy đại về hướng Thiên Thanh, trên đầu bỗng nhiên lóe sáng kim quang, khắp bầu trời vang lên Phạm Thiên Ca. Giữa đầu nhìn lên, hóa ra Ngọc đế và Vương mẫu dẫn theo một đoàn Thượng tiên giáng xuống.

(*) Ròng mạnh cũng khó thắng nổi con rắn trên địa bàn của nó, tương tự với câu phép vua thua lệ làng.

“Khụ khụ, vì sao mọi người lại trưng ra bộ dạng này ở đây?” Tây Vương Mẫu đeo theo vẻ mặt hiền lành vạn năm không đổi, biểu cảm thật là nhu hòa: “Yêu vương bệ hạ, chẳng lẽ ngài không thích phong cách ở đây, nên muốn đổi lại?”

Ta nhìn theo ánh mắt của Tây Vương Mẫu, bốn phía ngồn ngộn, bừa bãi lộn xộn, làm ta rung mình một cái —— không biết căn phòng này có mua bảo hiểm sạt lở ngoài ý muốn không đây? Bản tiên cô hiện tại là người một nghèo hai khổ, nợ nần ngập đầu, giá nào cũng không đền nổi đâu.

“Vương mẫu, bà tới thật đúng lúc.” Yêu vương đứng tại chỗ cười nhạt, cảm hất cao, nét mặt kiêu căng: “Chuyện Thánh đăng tuyển Yêu hậu, toàn bộ tiên nhân của Thiên đình đều có thể làm chứng, hôm nay Thánh quân Thương Nam đột nhiên xông tới đòi dẫn Yêu hậu đi, là xuất phát từ quy củ gì? Lật lọng? Hay là không nói chữ tin?”

Vương Mẫu nghe vậy thì hít ngược khí lạnh, ngoảnh đầu quan sát ta từ trên xuống dưới.

“Thánh quân, ngài đây là...” Vương Mẫu bắt đầu bắn tia X quang đủ mọi góc độ trên người ta, mà miệng lại nói với Thiên Thanh.

“Úc, chuyện này, có phải có hiểu lầm gì hay không?” Sắc mặt Ngọc đế đỏ bừng, nắc một tiếng, có lẽ là vừa bị người ta tha ra khỏi yến hội, trong giọng nói còn mang theo ba phần say xỉn.

“Thánh quân, đây là tiên tử Yêu vương đích thân tuyển chọn.” Ngọc đế nhìn Thiên Thanh, cố tình nhấn mạnh hai chữ “Đích thân”: “Tân Yêu hậu sinh ra trong Thiên giới, trăm vừa chiều cáo thiên hạ tin vui này, việc này cực có lợi cho bang giao của hai giới Tiên Yêu.”

“Không có lệnh của ta, nàng ấy không được phép gả đi.” Thiên Thanh chỉ đáp trả một câu, thần sắc cao vọi vọi, nét mặt thanh nhã.

Sắc đỏ trên mặt Ngọc đế dần rút đi, Vương mẫu tựa hồ không thể tin vào lỗ tai mình, vươn tay chọc rồi chọc, nắn rồi nắn.

“Bệ hạ.” Vương Mẫu ngoái đầu nhìn Ngọc đế: “Ngài đánh thần thiếp một cái, coi có phải thần thiếp uống quá chén, bị ảo thích rồi không?”

“Không có lệnh của ta, nàng ấy không được phép gả đi.” Thiên Thanh đều đều lặp lại lần nữa.

“Tiên, tiên tử này có lai lịch gì?” Vương Mẫu ngây người, ngón tay chỉ vào ta run lên, không biết do tức giận hay do kinh hãi: “Thánh quân, chẳng lẽ cô ta là của người... của người...”

Danh từ đằng sau bà sống chết cũng không nói nên lời.

Thiên Thanh không đáp, chỉ trưng ra bộ mặt lạnh lùng, trong không khí dao động lách tách, như có thứ gì đang đóng băng.

“Lẽ nào cô ta là?” Ngọc đế như sức hiểu ra, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Thiên Thanh vẫn lặng thinh, chỉ mím chặt môi, đáy mắt nổi lên sóng ngầm.

“A!” Ngọc đế vỗ ót, kêu lên thất thanh, vẻ mặt suy sụp như bị hút hết tinh khí.

“Ôi, ôi, ôi!” Sau đó Ngọc đế lắc đầu thờ dài không ngừng, không nói được lời nào nữa.

Yêu vương cảm giác được bầu không khí bất thường, phất tay áo chắn trước mặt ta.

“Mặc kệ nàng là ai, nói tóm lại nàng chính là hoàng hậu tương lai của Yêu giới! Không ai có thể đưa nàng đi!” MẠch máu toàn thân hấn sôi sục, thân thể như một trái bom đã châm ngòi, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Yêu vương bệ hạ, sự thể trọng đại, mối hôn sự này...” Ngọc đế nặng nề lên tiếng, thần sắc âm trầm chán chường, cứ như trong giấy lát đã già đi trăm ngàn tuổi: “Sợ là chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Bàn bạc kỹ hơn?” Yêu vương cũng không nhượng bộ, cười rít qua kẽ răng: “Các người hãy cho ta một lý do, tại sao hôn sự của một tiểu tiên Phương Thảo môn, lại phải được sự cho phép của Thánh quân Thương Nam?”

Bốn bề nhất thời im phăng phắc, tất cả mọi người quay sang nhìn nhau, câm bặt.

Ta ngơ ngác nhìn đám người mất đi mây lại, trong lòng cũng thắc mắc cùng một vấn đề —— đúng rồi, tại sao phải có sự cho phép của Thiên Thanh mới có thể lấy chồng? Lẽ nào hán thật sự là phụ thân đăng ký trên hộ khẩu của ta?

Trong lúc căng thẳng, trên đỉnh đầu bỗng vọng xuống một tiếng cười nhẹ, nhẹ vô cùng nhẹ, thoáng qua rồi biến mất.

“Đậu nhi.”

Thiên Thanh bỗng nhiên gọi tên ta cực kỳ thân thiết.

Ta quay đầu nhìn hấn lơ mơ, không biết trong hồ lô của hấn đựng thứ gì.

“Đậu nhi, nào, ngươi nói cho mọi người biết đi.”

Thiên Thanh che bàn tay lên trán ta, ánh mắt nhìn ta dịu dàng tới nỗi có thể mòn xương chảy vàng.

“Thật ra ngươi đã có người trong lòng, không phải sao?”

Hấn dùng ngữ điệu đặc biệt dụ người suy nghĩ viễn vông để hỏi câu này.

Ta bị giọng nói êm tai này đầu độc, gật đầu thành thật.

Sau đó ta nghe Vương Mẫu phát ra một tiếng thét chói tai vượt quá ngưỡng nghe, nhìn thấy mắt Ngọc đế tròn to như chuông đồng — chẳng qua khi ông nhìn thấy ta đang nhìn thì lập tức làm bộ làm tịch nhắm mắt hít sâu.

Thiên Thanh vỗ vỗ trán ta, như đang khen ta đáp rất hay.

“Ngươi xem, nàng đã có ý trung nhân.”

Hấn ngoái đầu nhìn Yêu vương, mỉm cười ôn hòa, vẻ mặt điềm đạm trước sau không đổi: “Có một câu rất hay, thà phá bỏ mười ngôi miếu, cũng chớ hủy một mối hôn nhân.”

Ta đứng ở bên cạnh Thiên Thanh, tò mò nhìn phản ứng của những Thượng tiên ở đây — chẳng hiểu sao sau khi họ biết ta có người trong lòng, đều lộ ra vẻ mặt sâu sắc tiếc hận cộng thêm thống hận. Chẳng lẽ những người này đều yêu thầm ta à? Sai sai, sao bình thường không thấy bọn họ biểu hiện tích cực thế này chứ?

Chẳng qua Yêu vương lại là một khối xương cứng, hấn hoàn toàn không chấn động vì tin tức của Thiên Thanh, cảm siết chặt, giọng khinh bỉ: “Hừ! Ngươi có biết người trong lòng nàng là ai không? Ngươi dựa vào đâu mà quyết định thay nàng? Ngươi là cái thá gì? Tự mình đa tình!”

“Yêu vương bệ hạ!” Mặt Tây Vương Mẫu trầm xuống: “Ai gia kính ngài là khách quý, nhưng bất kể là ai, cũng không thể nói với Thánh quân như thế!”

Sau đó Vương Mẫu dùng ánh mắt vô cùng rầu rĩ nhìn ta, cắn răng nói: “Thì ra từ lâu Thánh quân đã cùng tiên tử này lưỡng tình tương duyệt(*).”

(*) Hai người yêu nhau.

Câu này hoàn toàn sử dụng biện pháp trần thuật, giọng nói ai oán, còn mang theo vài phần bức tức bất minh, hệt như ta là kẻ trộm không hào quang, cưỡm mắt ngôi sao lớn nhất sáng nhất trên bầu trời.

Ngọc đế ho sặc sụa, đại khái là bị nước bọt làm sặc, nghẹt thở.

Nhưng mà không đúng, chúng ta đâu có lưỡng tình tương duyệt!

Giờ ta mới hiểu được hóa ra mọi người hiểu lầm, lật đặt nháy mắt với Thiên Thanh, hy vọng hấn có thể đứng ra giải thích.

Nhưng mà Thiên Thanh lại nhất quyết không nhìn ta, hấn đứng thẳng lưng, rừ mắt chẳng biết đang suy nghĩ điều gì. Nhìn từ góc độ của ta, chỉ thấy lồng ngực hấn phập phồng lên xuống, tần suất lớn hơn bình thường rất nhiều.

Trong khi đồng tử xanh biếc của Yêu vương sáng quắc kinh người, tựa như sẽ tẩm máu cả hiện trường ngay lập tức. Các Thượng tiên đứng xem tất cả đều trung ra vẻ mặt rên rỉ không thành thép, hận không thể ăn sống nuốt tươi ta.

Ngay khoảnh khắc tứ cố vô thân sứt đầu mẻ trán này, ta chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:

“Tiểu Giang Đậu, còn không định làm tròn cam kết của ngươi ư?”

Ta giật mình ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua biển người đông nghịt, nhìn thấy trên Kim Loan điện cách đó không xa, có chiếc áo màu mực bay bay trong gió.

Nhị Lang Thần đứng trên mây bảy sắc bay nhanh tới, hấn mặc hắc bào, vẻ mặt phóng túng, kiểu cười bất cần đời quả thực có thể át hết hào quang.

Chỉ thấy hấn lấy trong ngực ra một đóa kim hoa nho nhỏ, lắc lắc về phía ta.

Kim Thu Quy!

Ta phản xạ có điều kiện rùng mình một cái.

Hắn nhìn thấy phản ứng của ta, nụ cười càng thêm thoải mái, dứt khoát vươn bàn tay khác ra, “Rắc” một tiếng thanh thúy — đóa tiểu kim hoa trong tay hắn đã gãy làm đôi.

Ta giật bản mình, nhanh chóng nhìn bốn phía, phát hiện ngoại trừ ta ra, hình như không còn ai để ý tới Nhị Lang Thần đột nhiên giáng xuống, không biết là không phát hiện hay căn bản không nhìn thấy.

Sau đó ta bưng tỉnh, tên Nhị Lang Thần chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn này, tới tìm ta để đòi nợ.

Nhưng... có cần phải là bây giờ không?

Ta do dự suy đi nghĩ lại.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, hiện tại tuyệt đối không phải là thời cơ tốt để nói ra lời thề đó, nếu như Thiên Thanh có ý định khiến mọi người hiểu lầm quan hệ giữa ta với hắn, muốn giải cứu ta khỏi cuộc hôn nhân hắc ám này, Giang Đẩu Hồng ta sao có thể đập sân khấu của hắn ngay giờ khắc này, bôi đen mặt mũi của hắn chứ?

Do đó ta hạ quyết tâm, cắn răng bấm bụng, giả vờ như không phát hiện gì hết.

“Tiểu Giang Đẩu, có người che chở nên cứng cáp hơn rồi nhỉ!”

Giọng trêu đùa của Nhị Lang Thần tiếp tục vang lên bên tai ta, đã có dấu hiệu trở rét.

Ta thấp thỏm xoay mắt nhìn về phía hắn lần nữa, thấy hắc bào của hắn phồng lên, trên trán hắn lóe lên chấm đỏ sáng quắc, bốc lên sát khí hùng hục.

Hắn đưa tay vân vê, đóa Kim Thu Quỷ lập tức hóa thành bột phấn, rơi xuống là tả.

Hắn trầm mặc nhìn ta, mắt phượng phủ khói mù, môi rõ ràng chẳng nhúc nhích nửa phần, nhưng trong đầu ta lại nghe rõ ràng hai câu: “Nói, thực hiện cam kết của ngươi.”

“Nói, không thì kết cục của ngươi sẽ giống như đóa hoa này.”

“Giết ngươi.”

“Giết ngươi.”

“Giết ngươi.”

“Giết!!”

Giọng ác quỷ quay cuồng trong óc ta, hệt như muốn đòi mạng, ta chỉ cảm thấy đầu nhức bung bung, như nghìn vạn cây kim sắt đâm vào trong đại não, quấy lên liên tục, cả người rơi vào trong biển máu đỏ.

“Không! Ta không thích Thánh quân! Ta vĩnh viễn không thích hắn!”

Khi tới trước ranh giới gần như tan vỡ, ta rốt cuộc khóc thét, kêu thành tiếng.

Tiếng nguyên rủa trong đầu, kể cả âm thanh bốn phía đều im bật, thời gian như dừng lại.

Con đau biến mất, cuối cùng ta cũng tỉnh táo lại, sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên, một gương mặt tái nhợt gần như trong suốt đập vào tầm mắt.

Rốt cuộc Thiên Thanh đã quay đầu lại đúng như ta mong muốn, hắn đang nhìn ta, mắt đăm đăm.

Ta chưa thấy Thiên Thanh như vậy bao giờ.

Nếu như nói trước kia Thiên Thanh là một lọ sứ hoàn mỹ bóng loáng không vương một hạt bụi nhỏ, thì hiện tại, lọ sứ đã bị ai đó đập nát. Trên người hắn không còn tìm được đâu là lạnh lùng bình thản, chỉ có một loại cảm xúc vô hình đang phun ra từ lỗ hổng, bốc lên từng đợt một, rồi chảy thẳng xuống, lênh láng đầy đất, hờ hết muốn nhấn chìm hắn.

Là yếu đuối, là thứ mà từ trước đến nay chưa ai thấy qua, yếu đuối.

Ta ngây dại.

Lúc này hắn đang đưa lưng về phía mọi người, cho nên chỉ có ta nhìn thấy vẻ mặt này của hắn.

Ta với tay ra theo bản năng, muốn tới trấn an vị Thượng tiên cả người chỉ toàn vết nứt này.

Thánh quân, ta thích ai, đối với ngươi quan trọng vậy sao?

“... Giang Đẩu tiên tử khẩu khí thật là lớn lối!” Xa xa, giọng nghiêng răng nghiêng lợi của Tây Vương Mẫu vọng tới, hận không thể rút xương uống máu ta: “Chẳng lẽ Thánh quân chúng ta không lọt nổi vào mắt xanh của ngươi, mà là người khác sao?!”

“Đương nhiên.” Ta chẳng biết làm sao mở miệng, đã có người giành đáp trước ta: “Người nàng thích là một con Thần Lân tinh.”

Giọng Yêu vương bỗng nhiên chen vào.

Ta cảm thấy cổ họng nghẹn lại, chẳng biết hẳn muốn diễn tuồng gì.

“Giang Đẩu tiên tử quả thật có người trong lòng.”

Yêu vương trao cho ta một ánh mắt trấn an, bình tĩnh tự thuật, như đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan tới mình.

“Nhưng người trong lòng của nàng không phải là bất cứ tiên quân nào của Thiên giới, mà là một con Thần Lân tinh kỳ mạo xấu xí. Lúc này sau nghi thức tuyển phi, nàng đã thẳng thắn nói hết với ta, nói nàng tình nguyện gả cho con Thần Lân tinh kia, chứ không muốn gả cho ta làm Yêu hậu.”

Mọi người ngạc nhiên, nhìn hẳn, rồi lại nhìn ta.

“Câu này có thật không?” Giọng của Vương Mẫu có dấu hiệu sắp tắt tới nơi, có lẽ vì trong một ngày phải chịu quá nhiều kích thích.

Ta cảm giác mình đã hết đường sống, dứt khoát ném bình phá lọ, quỳ sụp xuống đất, lấy tay che mặt: “Đúng vậy, nương nương, ta thích một Thần Lân tinh, trừ huyênh ấy ra, ta không lấy ai khác.”

Bên tai vang lên tiếng xì xầm huyên náo như vỡ chợ, ta không dám nhìn, không dám nghe, sợ sệt cuộn tròn người lại. Giữa lúc ta vẫn còn ngây ngẩn, bỗng nhiên có người đi tới trước mặt ta, chắn mất tầm nhìn của ta.

“... Là ai?”

Thiên Thanh nhìn thẳng ta, khăn giọng hỏi bằng đôi môi khô nứt, sắc mặt như sương lạnh thảng chập.

“Con Thần Lân yêu kia, đến cùng là ai?”

Hắn cố chấp nhìn ta, như muốn nhìn sâu vào hồn ta. Tuy biểu cảm đông cứng, nhưng ta lại nhìn thấy rõ ràng sau lưng hắn có màn sương trắng lượn lờ, con đường dưới chân đã đông lại thành băng.

“Ha ha ha!” Yêu vương bỗng nhiên ngửa đầu cười phá lên, như một tướng quân chiến thắng trở về, sung sướng tới cực hạn.

Chỉ thấy hắn giơ một góc tay áo màu lam lên, tơ lụa gấm vóc dần co rút lại, biến thành một miếng vải lam.

“Lên!” Hắn nhìn ta kêu một tiếng, ngoắc ngón trỏ.

Ta cảm giác cổ mình ngửa ngửa, vô thức sờ một cái, túi hương trong lòng đột nhiên bay vút lên trời. Vải lam bảo bối thoát ra khỏi túi hương, chậm chạp bay ra ngoài trong luồng hào quang dịu dịu.

Tơ mắt nhìn vải lam đáp lên da hắn, bao siết lấy cánh tay hắn như những chiếc vảy khác, toàn bộ đều vừa khít.

Đầu óc ta bắt đầu quay cuồng, ong ong.

“Đệ nhi, tại sao nàng không hỏi tên ta?” Yêu vương nhìn ta, chậm rãi cong khóe môi: “Tề Lam thật ra không phải Thần Lân, hi bảo nàng thêu không chính xác.”

“Lam ca ca nói không muốn bỏ trốn cùng nàng, là vì hắn đã thề phải dâng cho nàng những thứ đẹp nhất tốt nhất.”

Hắn đưa tay tháo mặt nạ xuống, ánh mắt nhìn về phía ta quyến luyến si mê, như đang nhìn báu vật quan trọng nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Yêu vương tháo chiếc mặt nạ mỏng xuống, bốn phía nhất thời vang lên một loạt tiếng hít khí lạnh.

“... Trách sao thường ngày bệ hạ phải che kín mặt, thì ra là do gương mặt tuyệt sắc như vậy.” Mặt Vương Mẫu hồng hồng, ho khan một cái.

Vài tiên tử trong đám đông đã lóe lên ánh mắt đói khát từ lâu.

Ta kinh ngạc nhìn nam tử lam bào đối diện, trong đầu xuất hiện một khoảng trống ngẩn ngui.

“Không được nhìn!” Có một bàn tay chắn trước mặt ta, che khuất hai mắt ta. Ngoảnh đầu nhìn qua, gương mặt méo mó của Thiên Thanh toát ra vẻ nôn nóng, ánh mắt nhìn ta hết sức đau lòng.

Không rõ chuyện gì khiến hắn hoảng hốt như vậy, ta thò tay đẩy tay áo của hắn ra, khoan thai bước ra khỏi vòng che chắn.

“Ngươi là ai?” Ta nhũn mày nhìn Yêu vương, nét mặt lạnh nhạt: “Thật to gan, dám trộm váy của hôn phu ta!”

Yêu vương vốn đang cười tới hả lòng hả dạ, thỉnh linh bị ta chột cho một câu như thế thì hơi nghẹn lại.

“... Cũng khó trách nàng hoài nghi, bề ngoài và giọng nói đều thay đổi hoàn toàn, không nhận ra cũng là bình thường.”

Chẳng qua chỉ trong giây lát, chân mày hắn dần giãn ra, thông thả tự tìm cho mình một cái thang để leo xuống: “Cảnh Thái cốc, hoa Chân Tâm, nước mắt người cá — Đậu nhĩ, trừ Tề Lam ca ca của nàng ra thì còn ai biết nữa?”

Theo giọng nói du dương trầm bổng của hắn, khoảng trống trong đầu ta dần được lấp đầy rất nhiều hồi ức: “Ý của ngươi là, ngươi chính là Tề Lam?”

Ta nghe thấy giọng mình run lên bần bật.

“Giang Đậu tiên tử hỏi câu này thật là kỳ quái, đại danh của Yêu vương bệ hạ, đương nhiên là Tề Lam.” Tây Vương Mẫu liếc ta một cái.

Đại chùy Thiên Lô từ trên trời giáng xuống, nện xuống lên ót ta một tiếng, trước mắt ta bắt đầu bốc lên một bầy sao kim, bay tán loạn khắp nơi, nhấp nháy nhấp nháy.

“Không, ngươi không phải...” Ta mím môi thật chặt, cố hết sức đè nén đợt sóng cuộn cuộn trong lòng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

“Ngươi không phải Lam ca ca của ta, huynh ấy khác xa ngươi, khác xa...” Ta che ngực, vừa lắc đầu vừa thụt lùi ra sau, mỗi một bước như giẫm lên chảo dầu ở Địa Ngục, dài dằng dặc, thê lương kinh hoàng.

Yêu vương lại nhếch mép cười rộ lên, bộ dạng hân hoan nắm chắc phần thắng: “Đậu nhĩ, ta thực sự là Lam ca ca, đây mới là bộ mặt thật của ta, lúc trước chẳng qua chỉ là hình dáng giả sau khi trúng chú thuật. Chẳng phải nàng nói muốn bỏ trốn với ta sao? Không cần sợ, hôm nay ta mang theo sính lễ, cưới hỏi đàng hoàng, đến đây đón nàng.”

Hắn dịu dàng vươn tay ra với ta, như triệu gọi ta lập tức nhảy vào lòng hắn.

Đầu ta kêu lên ong ong, trong lòng rối bời hỗn loạn — ta giá nào cũng không ngờ được, mỹ nam đã từng chiếm mất lòng ta, làm ta mộng đẹp hàng đêm, chảy nước dãi mỗi ngày, cứ vậy mà bay đi mất tâm, con của mặt nhọn mắt xanh, yêu khí ngùn ngụt này, lại nói với ta là, mỹ nam hiếm có khó tìm, mặt tròn + mắt hí + mũi to + răng sứt, chẳng qua chỉ là một cái bóng, là hoa trong gương, trăng trong nước?!

“Không! Ngươi gạt ta! Ngươi gạt ta!” Ta cự tuyệt tiếp thu sự thật nghiệt ngã này, lắc đầu nguầy nguậy, bước chân lui ra sau dần gấp gấp hơn, cuối cùng hét nhین nôi, quay ngoắc người lại — chạy bán mạng.

Bịch một tiếng, bắt ngờ va vào một thân thể cứng rắn.

Ta rung rung mờ mịt ngẩng đầu, thấy Nhị Lang Thần đang xéch cao đôi mắt phượng, hai hàm răng trắng lóe lên hàn quang kinh dị.

“Bỏ trốn à?”

Hắn cười như không cười nâng cằm ta lên, ánh mắt u ám, hơi thở như lan.

“Tiểu Giang Đậu, mấy ngày không gặp, ngươi tiến bộ lên nhiều nhĩ!”

Ta vừa bị bộ mặt thật của Yêu vương đã kích tới tan nát con tim, giờ phút này không chống cự nổi sự trêu chọc của thành viên GODFIVE nữa, rớt cuộc phịch một tiếng, phun trào —

“Các ngươi là một đám xấu xí, cút hết cho ta!” Ta thét lên đẩy Nhị Lang Thần ra, hoàn toàn sụp đổ, không muốn giả vờ giả vịt gì nữa.

“Xấu xí! Xấu xí! Xấu xí!” Ta hét rống lên như bị chập mạch, nước mắt tung hoành, vung tay đập đánh bất cứ ai có ý đồ kéo ta lại: “Ngươi là con của thối! Đừng tưởng mặc đồ lam thì là Lam ca ca của ta!”

Ta khóc tới hệt hơi, vươn tay ra đánh Yêu vương: “Huynh ấy không làm đáng như ngươi!”

Sau đó lại đá chân Nhị Lang Thần: “Mặc đồ đen thì đẹp lắm hả? Có tiền thì lớn lắm sao? Ngươi coi mặt ngươi đi, là cục phân vàng thô bì!”

Trong đôi mắt nhòe nhoẹt, ta nhìn thấy cặp mắt màu xám tro của Thiên Thanh đột nhiên áp sát tới, bao hàm xót xa vô hạn.

“Ngươi! Ngươi xấu nhất!” Trong cơn phẫn nộ, ta thù hận hết âm lên, vung cả hai tay ra đuổi đánh hắn: “Tại sao ngươi lớn lên lại xấu như vậy? Tại sao đã xấu còn lớn vồn bên cạnh ta? Tại sao còn muốn quan tâm tới việc vợ vãn của ta?! Ta hận chết ngươi, ta hận chết ngươi!!!”

“Chát” một tiếng, có ai giáng cho ta một bạt tai, vừa giòn vừa vang.

Bụng gương mặt sưng phù hoàn hồn lại, ta nhìn thấy gương mặt giận sôi như muốn giết người của Tây Vương Mẫu.

“Tiện nhân!” Bà nghiêng răng rít ra một câu: “Lại dám điên cuồng phạm thượng, ép ai gia mắng chửi thô tục!”

Ta bị hàn khí tiết ra ngoài của Tây Vương Mẫu làm chết điếng, rút cuộc tỉnh táo lại, nhớ tới hành vi của mình, sợ tới nỗi toàn thân mềm nhũn, xụi lơ trên đất.

“Nương nương...ta...” Hai tay che mặt ăn năn, tim ta như đao cắt: “Tiểu tiên... tiểu tiên vừa rồi đầu óc mê muội...”

Nước mắt ứa ra khỏi kẽ ngón tay, ta đã hoàn toàn không ôm bất cứ hy vọng gì được toàn mạng trở ra.

Xong rồi, xong hết rồi, ta đã nói ra bí mật lớn nhất Thiên đình, chắc chắn sẽ bị chém tan xác.

Boong! Boong! Boong!

Ở xa xa bỗng nhiên vọng tới tiếng chuông cổ ở cửa Nam Thiên, đánh liên tiếp chín lần.

Các tiên nhân đang đứng xem trò hay sắc mặt lập tức trắng bệch, mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, mặt Ngọc đế chảy xệ ra dài thật dài, cằm gàn như rớt xuống đất.

“Không xong! Ma giới tà loạn nghe được tin Thiên đình ta và Yêu giới hòa thân, sắp đánh lên đây!” Ngọc đế nói xong hai câu, tức tốc xoay người phát tay áo bước lên mây, bay thẳng đi: “Các khanh gia, còn không mau mau theo ta!”

Các Thượng tiên như lâm đại địch, đồng loạt rút binh khí ra, đập mây bay nhanh đi.

Ta bị biến cố bất ngờ này làm sợ tới đờ người, quên cả khóc, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vương Mẫu ở thế khó xử, nhúu đôi mày ngài, nhìn từ trên cao xuống, miễn cưỡng ném ra một câu: “Người đâu, đem tiên tử loạn trí này nhốt vào Thiên lao trước, sau này đại thẩm!”

Má phấn dặm lệ nhìn chung quanh, quả nhiên có hai thiên binh thiên tướng tiến lên kéo ta đi.

“Khoan đã!” Yêu vương vẫn giữ nguyên trạng thái đờ đẫn, bỗng nhiên phát ra một tiếng trong cổ họng, giọng khàn khàn.

“Đậu nhi...” Hắn đứng từ xa liếc nhìn ta, hình như có ngàn lời vạn chữ, nhưng không biết bắt đầu từ đâu: “... Nàng... ta...”

Ta uất ức quay mặt qua chỗ khác, ngang ngạnh không nhìn hắn — ta hận người phá tan mộng đẹp của ta, hấn lừa ta, hấn lừa ta.

“... Thôi.” Yêu vương cúi đầu thở dài một hơi, thấp giọng căn dặn: “Vương Mẫu, không được làm nàng bị thương, chờ bốn vương giúp Ngọc đế giải quyết Đế quân Ma giới xong sẽ quay lại, khi đó bốn vương muốn đích thân tra hỏi.”

Tây Vương Mẫu quay đầu lại lườm ta, giọng điệu chỉ tiếc rên sát không thành thét: “Chỉ cần bệ hạ bằng lòng liên thủ với Thiên đình, đến lúc đó muốn giết muốn chém, toàn bộ đều dựa vào một câu của bệ hạ.”

Thiên binh thiên tướng vâng dạ đáp lời, xách ta lên lôi ra ngoài.

Trước khi đi, ta ngoái đầu lại nhìn thoáng qua, nhìn thấy Thiên Thanh đứng ngơ ngác tại chỗ, hoàn toàn không nhúc nhích, như đã mất hồn.

Sắc mặt hấn chơi voi, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua sẽ lập tức hóa thành mây khói.

“Thánh quân! Thịnh ngài tức tốc đến cửa Nam Thiên!” Vương Mẫu ở bên cạnh hấn dè dặt khuyên nhủ, sắc mặt lo lắng: “Đế quân Ma giới khí thế ào ạt, Ngọc đế không thể không có ngài hỗ trợ!”

Thế là Thiên Thanh mím môi nhìn thoáng qua ta, rồi lẳng lặng xoay người, nhảy vào biển mây mù mịt.

Không biết tại sao, trong khóe mắt có một giọt lệ trượt xuống.

Ta máy móc cất bước, nhìn thấy Thiên lao mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần.

Chương 38

Ngồi ngốc trong Thiên lao một khoảng thời gian, ta dần dần chẳng biết chuyện gì đang diễn ra ngoài song cửa sổ.

Lúc quăng ta vào nhà lao, ngoại trừ động tác có hơi thô lỗ ra, các thiên binh thiên tướng làm đúng như lời dặn của Yêu vương, không làm ta bị thương tý nào.

Do đó phần lớn thời gian ta đều ngủ, chẳng phân biệt được là ngày hay đêm, sáng hay tối, nói lại thì chuyện gì tới cũng phải tới, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn là xong thôi.

Vào lúc chạng vạng, khi ta còn đang ngủ tới mê mết, bỗng nhiên bị một đôi tay nhỏ nhắn lạnh như băng lay tỉnh.

“Nương nương, nương nương!” Một giọng yêu kiều gọi ta, hương thơm mát ruột mát gan phả vào mặt.

Ta mở mắt ra nhìn, lập tức vui mừng quá đỗi: “Thanh Thanh!”

Người vừa lay ta chính là vũ kỹ Yêu giới, Thanh Thanh.

“Nương nương, người không sao chứ?” Cô ân cần đỡ ta dậy, nét mặt có vẻ khấn trương: “Bọn họ có hành hạ người không?”

“Không có.” Ta ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nhìn đắm đuối: “Tỷ tỷ tốt, sao tỷ lại vào đây? Ở đây vừa bẩn vừa tối, tỷ không nên tới.”

Thanh Thanh phì cười, chau mày hờn dỗi: “Tất nhiên là có người lo lắng cho người nên phái ta lên vào đây.”

Sau đó cô vỗ vỗ bả vai ta: “Nương nương, nghe nói người từ chối hôn sự của Vương Thượng chúng ta, tại sao thế? Vương Thượng từng nói người với Vương Thượng từ lâu đã lưỡng tình tương duyệt kia mà.”

“Hắn không phải là người lưỡng tình tương duyệt với ta!” Ta nhún mày, nói với giọng thù địch chẳng che giấu: “Lam ca ca của ta không có ngoại hình như vậy!”

Thanh Thanh ngạc nhiên, hoài nghi hỏi: “Chẳng lẽ... nương nương thích Tề Lam trước đây hơn ư?”

Ta gật đầu.

Cô nhất thời ngậy người, tựa hồ không thể tin vào tai mình.

“Đây... đây đúng là chuyện lạ.” Bỗng qua một lúc lâu, Thanh Thanh mới cười gượng, nói với gương mặt trắng bệch: “Ngẫm lại ta tự xưng mình là tri kỷ ngàn năm của Vương Thượng, vậy mà trước đây nhìn thấy ngài ấy bị hạ chú biến thân, cũng từng chạy trốn chết... hôm nay thấy người si mê đến mức này, Thanh Thanh cam bái hạ phong, không còn lời nào để nói.”

“Tỷ tỷ nói sai rồi.” Ta nhìn Thanh Thanh, trong lòng hiểu rõ, nếu mỹ nữ đã yêu thâm Yêu vương, thì ta sẽ tác thành cho mỹ nữ: “Mặc dù Giang Đâu Hồng cảm mến Lam ca ca, nhưng cùng lắm chỉ giới hạn trong lúc hấn biến thân. Bây giờ hắn khôi phục hình dáng cũ, ta không còn chút xíu nhớ nhung nào với hắn nữa, tỷ tỷ có thể phấn chấn tiến lên, không cần chú ý.”

Mặt Thanh Thanh cứng đờ, quét dọc ta từ trên xuống dưới như nhìn đồ dị hợm.

“Mọi người đều nói Yêu vương tuyệt sắc, nhưng ta lại thấy hắn hoàn toàn không đẹp.” Ta cười hi hi nhìn Thanh Thanh: “Thậm chí còn không đẹp bằng mấy thiên binh thiên tướng bắt ta.”

Thanh Thanh trừng ta, trừng cực lâu, ánh mắt nóng rực như muốn nhìn xuyên thấu ta.

“Lẽ nào thẩm mỹ quan của người bị đảo ngược?”

Cô suy tư một lúc lâu rồi nhẹ nhàng thả ra câu này, gương mặt kiều diễm có phần méo mó.

“Không phải, là thẩm mỹ quan của các người bị đảo ngược.”

Ta lắc đầu quả quyết, nét mặt nghiêm túc, dứt khoát nói toạc ra toàn bộ bí mật: “Mọi người đều bị GODFIVE lừa đảo, bọn họ mới là người xấu nhất Tam giới, lẫn lộn phải trái, đổi trắng thay đen!”

Thanh Thanh nhìn ta, ngửi quan hoàn toàn biến dạng, vẻ mặt khó tin.

“Người... người...” Ngực của cô bắt đầu phập phồng, cứ như đang khó thở.

Thở nửa ngày, Thanh Thanh chậm rãi nhắm hai mắt lại, bật ra từ trong kẽ răng một câu: “Người đã nói, người yêu Tể Lam trước khi khôi phục hình dạng, vậy ta hỏi người ——”

“Có phải người, chỉ thích dung mạo của ngài ấy hay không?” Giọng của cô có hơi run rẩy.

Ta bị Thanh Thanh hỏi như vậy, cỡ nào cũng không đáp ra lời được.

Hiển nhiên, ta thích dung mạo của Lam ca ca, nếu chàng không còn gương mặt nghiêng nước nghiêng thành nữa, thì ta còn thích chàng, yêu chàng say đắm không?

Ta bắt đầu rơi vào vòng xoáy tít mù.

“Ha ha ha!” Thanh Thanh không đợi được câu trả lời của ta, chợt ngửa đầu cười phá lên.

“Ha ha ha!” Vẻ mặt cô điên cuồng, trong tiếng cười còn toát ra vẻ thê lương: “Không ngờ, không ngờ ta lại bại bởi một cái chày gỗ vụn cứt chó!”

Ta không dám nói lời nào, chỉ rụt rè nhìn cô.

Cuối cùng Thanh Thanh cũng ngưng cười, cúi đầu nhìn về phía ta, ánh mắt sáng quắc, khóe mắt ngấn lệ.

“Giang Đậu tiên tử.” Thanh Thanh đã không còn gọi ta là nương nương nữa mà kêu thẳng tiên hào của ta, thần sắc từ từ đông lạnh: “Người đối với Yêu vương hiện tại, quả thật không có nửa phần yêu thương sao?”

Ta hít thở khó khăn, im lặng.

“Thế thì, người đã từng nói thấy ta rất đẹp là thật sao?” Cô ấy nhìn ta, trên mặt dần tỏa ra nét quyến rũ yêu dị.

Đáp án này không còn gì để nghi ngờ, phong thái của Thanh Thanh thậm chí còn hơn cả Phương chủ, do đó ta ra sức gật đầu.

“Tuy không biết vì sao, nhưng cảm ơn người thích.” Cô ấy nhìn ta trìu mến, giờ bàn tay bạch ngọc lên xoa xoa gò má ta, đầu ngón tay phấn hồng nhẹ nhàng lướt qua mặt ta.

Ta ngờ ngợ nhìn Thanh Thanh, vô thức nuốt nước miếng, phát ra tiếng ực.

“Thật ra nhìn kỹ lại, bề ngoài của người cũng khá được.”

Mi, mũi, môi, sau đó là mắt, cô cúi đầu ní non, vô cùng thân thiết thổi qua mỗi tấc da thịt của ta: “Ta biết nếu làm như vậy, Vương Thượng nhất định sẽ oán ta. Nhưng nếu không làm, thì cả đời lương tâm ta sẽ bất an.”

Ta bị lạc trong mùi thơm ngọt ngào kiều diễm, dần dần không tài nào nhúc nhích nổi.

“Giang Đậu tiên tử, người chỉ thích gương mặt xinh đẹp, đúng không?” Thanh Thanh áp sát mặt mình tới, đôi môi đỏ mọng gần như sắp dán lên chóp mũi ta.

Ta lơ mơ nhìn Thanh Thanh, chẳng biết đến cùng thì cô ấy muốn làm gì.

“Nhưng người xem, mặt càng đẹp thì sẽ càng dễ gạt người.” Cô mỉm cười, rục rịch như đào mạn.

Ngay lúc ta bị điện giật đến đầu vầng mắt hoa, chợt thấy đầu ngón tay phấn hồng đâm phập vào hai mắt của ta, khoét mạnh ra.

“Á!!!!!”

Con đau thấu tim không ranh giới bất ngờ ập tới, dịch thể nóng hổi chảy ào ra khi ngón tay Thanh Thanh rời khỏi mặt ta, cả thế giới bỗng trở nên đen tối.

“Người chỉ biết nhìn thế giới này dựa vào bề ngoài, nhưng người căn bản không biết, Vương Thượng vì người đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết.”

Giọng đau buồn của Thanh Thanh văng tới từ xa xa, đâm qua đầu óc bị đau đớn khuấy đảo tới hỗn độn của ta.

“Người quả thật không xứng có được đôi mắt sáng ngời thế này.”

Người không xứng.

Thanh Thanh, nữ tử xinh đẹp nhất Tam giới, đẹp tới nỗi làm ta si mê, có sao lại khoét mất ta.

Cô ấy rõ ràng, đã khoét mắt mất ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Giang Đâu Hồng tiên từ sau năm trăm năm thăng tiên đã vinh quang biến thành người mù, bị người ta vớt vào một vùng hoang dã xa lạ.

Nói xa lạ, là bởi ta biết chỗ này không phải là Thiên lao yên tĩnh, cũng không phải là Thiên giới phồn hoa, bên cạnh thỉnh thoảng có tiếng bước chân còm cộ đi ngang qua, thậm chí ta còn nghe được tiếng cười nhạo lạnh lùng của những người xa lạ.

“Ồi chào, hai cái lỗ thủng to ghê!”

“Đồ đui từ đâu tới vậy nè? Hừ chết quý!”

“Quái vật này ở đâu chui ra hả? Dám chắn ngay giữa đường, ăn lá gan của Trương Bách Nhẫn hả?”

Trương Bách Nhẫn, chính là tặc danh phàm gia của Ngọc Hoàng Đại đế trước khi thăng tiên.

“Ồi trời, trước Bạch Phượng môn sao lại có một tên ăn mày nằm ngáng hết đường thế này? Lẽ nào Ma Vực thiếu tiền à?”

“Bây, bản tin hôm qua còn nói GDP tăng lên 500 bình quân đầu người kia mà, cổ phiếu hôm nay cũng tăng như bão táp!”

“Nhìn bộ dạng gầy như que tăm, chắc là con cương thi mới bò ra từ cái mộ nghèo kiệt xác nào đó, hay là dân chạy nạn trong Tác Nguru đây mà.”

“Thôi thôi, đừng coi nữa, xấu chết xấu chết, quả là xấu tới mù mắt ta!”

“Về nhà nhìn muội người còn tốt hơn.”

Trước mắt tối thui, trên mặt đau nhức khó chịu, còn ngứa tới đào tìm móc phổi, nhiều lần ta muốn dùng thuật chữa thương cho mình, mong có thể sớm ngày nhìn thấy ánh sáng. Nhưng chắc do tu vi chưa đến nơi đến chốn nên pháp thuật chỉ có thể làm bớt ngứa, trên mặt vẫn có luồng nhiệt nóng hổi chảy xuống ồ ạt. Sợ hãi sờ lên má, ta mất hết can đảm nghĩ: Thứ chảy xuống rốt cuộc vẫn là máu.

Ta sợ tới chết lặng, tới nỗi không dám khóc.

Khóc, khóc thì có ích gì? Khóc cho ai nghe? Khóc cho ai thấy? Khóc chỉ có thể kéo tới bọn đang cười nhạo Ngọc đế, phần tử tự xưng là quý kiêu ngạo, ta biết, bọn họ tuyệt đối không phải là dạng hiền lành gì.

“Còn không cút ra!”

Có ai đó đạp ta một đạp, vừa mạnh vừa ác, ta bị đá lăn tới cạnh một vật thể cứng.

“Há há há!” Đám đông cười rộ lên, có lẽ vì thấy thân thể ta nhếch nhác, nên bọn họ muốn lấy ra đùa giỡn.

Bị đụng tới choáng đầu, ta dùng hết sức bình sinh lần mò bò lên, chậm rãi trượt dọc ra sau mà không suy nghĩ nhiều, túm chặt lấy quần áo, co rúm lại trốn vào trong một góc tự cho là tối.

Ta muốn tìm một thứ gì đó để dựa vào, cho bản thân bình tĩnh lại.

“Ha ha, đồ xấu xí còn biết xấu hổ!” Giọng một đám thiếu niên vang lên the thé, tiếng cười cợt rộ lên ngập trời.

Đồ xấu xí?

Cơ thể ta chợt run lên.

Chưa đợi ta hoàn hồn, “Bep” một tiếng, có một đồng bunn tanh nện mạnh vào mặt ta: “Đồ xấu xí! Đồ xấu xí! Đi chết đi! Phạt ngươi lên Thiên đường!” Tiếng nhục mạ đâm vào lỗ tai ta, sau đó dần dần nhỏ xuống.

Ta lặng thinh dùng tay áo chùi bunn trên mặt.

Mãi tới khi không nghe được bất cứ âm thanh gì nữa, thân thể ta bắt đầu run, run không kiềm chế được.

Đồ xấu xí?

Đồ xấu xí?

Người ở đây nói, ta là đồ xấu xí?

Dịch thể gian nan lắm mới cảm lại được, một lần nữa trào ra mãnh liệt, chảy tràn vào miệng, đắng chát — đó là giọt lệ dù bị người ta khoét mắt, cũng chưa từng rơi xuống.

Cứ lặng lẽ rơi nước mắt như vậy, không biết qua bao lâu, khóc mãi tới khi tứ chi nhũn ra, tay chân lạnh lẽo, tới khi chảy hết nước mắt của mấy trăm năm gộp lại, rốt cuộc bên tai cũng vang lên thiên âm chờ đợi đã lâu.

“Cô, cô nương, vì sao lại ngồi một mình ở đây?”

Có nam tử xa lạ hỏi ta.

Theo câu hỏi, có một bàn tay ấm áp nâng cằm ta lên, như muốn xem rõ mặt ta.

“A!”

Ta nghe người nọ hít ngược vào một hơi.

“Ai, ai biến người thành như vậy?”

Hắn lẩm nhẩm, giọng nói nghe có vẻ vô cùng kinh ngạc: “Sống, sống tròn ba ngàn năm, lần đầu nhìn thấy tiên tử bị Yêu thuật khoét mắt, tà có thể át chính, thật là đáng kinh ngạc!”

Nghe người nọ gọi ta là tiên tử, lại nghe hắn nói gì đó như chính tà, ta thấy cuối cùng đã có người nhận ra thân phận của mình, sức lực đều bị rút sạch, toàn thân mệt là rồi, cứ thế hôn mê bất tỉnh.

.

Ta bị mùi thuốc Đông y xông tỉnh.

Nói là tỉnh, nhưng thật ra chỉ có ý thức, trước mắt vẫn đen kịt như trước.

Thoát khỏi kinh hoàng, định thần lại, ta bắt đầu cầu vào lòng bàn tay mình, hung hăng không lưu tình chút nào — đây là mơ, đây nhất định là mơ. Ta không mù, không bị vớt bỏ, chỉ cần tỉnh giấc, ta sẽ lại nằm trong cái ổ chăn nhỏ của mình, trước mắt nở rộ hoa Chân Tâm, chỉ cần vung tay lên, chúng sẽ hát vang bài ca meo meo meo meo cho ta nghe.

Tận tới khi có người nói: “Cô, cô nương, uống thuốc đi.”

Người nọ đỡ ta dậy, nhét vào trong tay ta thứ gì đó có hình dạng như cái bát, tỏa ra mùi đắng khét nồng nặc.

“Thứ, thứ này có thể giảm bớt đau đớn.” Người nọ giải thích.

Ta rất nghe lời, mò mẫm kê mép bát vào miệng, hơi nghiêng một chút, lập tức nửa bát thuốc đổ hết vào trong cổ áo, nóng tới nỗi ta thét chói tai.

“À, quên, quên mất người không nhìn thấy gì hết.” Người nọ thở dài một tiếng, luống cuống cầm vật gì đó lau chùi trên người ta, nói: “Cô, cô nương, xin, xin lỗi.”

Ta bị hắn nói trúng nỗi đau, dứt khoát ném cái bát đi, hai tay che mặt khóc nức nở.

Cứ tưởng là đã không còn nước mắt để chảy, nhưng chỉ cần có người quan tâm thì chúng lại đổ xô ào ra.

Người nọ thấy ta khóc như bị rối loạn thần kinh, có lẽ là bị dọa tới ngây người, một lúc lâu không có động tác gì, cũng không dám thở mạnh. Khóc được một lát, rốt cuộc ta ngẩng mặt lên, vừa gạt lệ vừa thì thầm hỏi: “Xin hỏi ân nhân cứu mạng xưng hô thế nào?”

“Ta, ta là A Mộc.” Giọng người nọ nghe có vẻ ngây ngô, giọng cũng chất phác như người.

“Đa tạ ân nhân.” Ta ngoảnh về phía âm thanh, chân thành cảm kích: “Sau này gọi huynh là A Mộc công tử được không?”

A Mộc trầm mặc một lúc rồi đáp: “Không, không cần thêm ‘công tử’, gọi ta là A Mộc được rồi.”

Ta không muốn xoắn xuýt chuyện xưng hô với hắn, nên gạt đầu tỏ ý đáp ứng, rồi vội vàng nói tiếp: “Xin ân nhân giúp người hãy giúp cho trót, tiền Phật

tiến tới Tây Thiên, giúp ta một việc nhỏ.”

“Việc, việc gì?” A Mộc hỏi.

“Không giấu công tử, ta là Giang Đầu tiên tử của Phương Thảo môn, bị yêu nhân hãm hại khoét mắt, cầu huynh đưa ta về Thiên giới, ta muốn tìm Phương chủ trị liệu cho ta.”

Ta vừa nói vừa run —— không ai biết mắt đối với ta quan trọng cỡ nào, dù có gãy tay gãy chân, lột da toàn thân, ta cũng không muốn làm người mù.

A Mộc lại lặng thinh một lát, sau đó đáp với giọng khó xử: “Xin, xin lỗi, ở đây là Ma Vực, ta, ta là Ma nhân, không thể đưa ngươi lên Thiên đình.”

Ta ngây dại.

Ngắm lại đám người lúc nãy cười nhạo ta có nói: “Phạt ngươi lên Thiên đường!”. Hóa ra nơi này với Thiên đình đúng là hai đẳng cấp đối lập. Thanh Thanh vút ta xuống nơi tối tăm nhất trong truyền thuyết là Ma Vực —— không có tổ chức, không có pháp luật, không có luật lệ dẫn đường, hết thảy đều do Đế quân Ma giới thống trị độc tài, sinh hoạt của Ma nhân ở đây thuộc cấp thấp, chỉ theo đuổi một nguyên tắc duy nhất: Kẻ mạnh làm vua. Ngay cả cảnh sát hình sự vũ trụ còn không can thiệp được vào Ma Vực, dù Thiên giới có phát hiện ra ta mất tích, thì nhất định cũng không chủ động tìm tới đây. Có lẽ Thanh Thanh hận ta rất sâu, nên mới muốn chặt đứt tận gốc đường lui của ta, khiến ta vĩnh viễn không tìm được đường về.

Ta hít vào một hơi thật sâu.

“A Mộc.” Khi lên tiếng lần nữa, giọng của ta tuy vẫn suy yếu, nhưng đã tăng thêm một lớp kiên cường nguy trang: “Có thể nghĩ cách giúp ta báo tin với Thiên đình được không? Khi nào chuyện thành, muốn gì ta cũng trả cho huynh.”

Nếu đã biết nơi này là Ma Vực, thì ta nhất định không thể tỏ ra mềm yếu, dù túi rỗng cũng phải đào cho được một đồng trước, tránh chưa ra khỏi cửa đã bị người ta hút mất hồn phách.

A Mộc khựng lại giây lát: “Để ta thử, thử xem.”

Ta thờ phào một hơi: “Nói miệng không đáng tin, ta có thể ký tên làm bằng ngay tại chỗ cho huynh, để sau này ta khỏi quỵ nợ.”

A Mộc bật cười: “Ngươi, ngươi không nhìn thấy, không sợ ta viết bừa sao?”

Tôi đây ta mới nhớ bản thân bị tàn tật, nhất thời ghen hờn.

“Đừng, đừng lo.” Ngoài dự liệu của ta, A Mộc lại vỗ vỗ vai ta, an ủi: “Có thể phải kéo dài rất lâu.”

“Nói nào ngay mắt của ngươi cũng không thể trị hết được.”

Hắn bồi thêm một câu.

“Huynh nói cái gì?” Ta không tin nổi vào tai mình, ngẩng phắt đầu lên.

“Lừa ngươi làm gì?” Mồm miệng A Mộc bỗng nhiên lưu loát hẳn lên, từ giọng điệu tới giọng điệu đều dịu dàng tới tận xương, làm ta nổi da gà.

“Người khoét mắt ngươi đã rắc lên vết thương của ngươi độc Thanh Hoa cao cấp.” Ngón tay của hắn trượt chậm trên gương mặt khô khốc của ta, lưu luyến không nỡ thu về, khó thể dứt bỏ: “Ngươi có biết đây là loại độc gì không? Yêu hậu của thượng giới chết vì trúng phải loại độc này, dù là Yêu vương cũng không thể cứu nổi ái thiếp.”

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên nhẹ giọng cười: “Không ngờ có ngày ta lại nhìn thấy tiên tử trúng độc này, quả là không làm nhục sứ mệnh Ma nhân.”

Hắn đột nhiên bóp cổ ta, giọng vui mừng cực độ: “Rất cuộc đã tìm được ngươi, vật thí nghiệm tốt nhất của Ma Vực.”

Yết hầu bị người ta bóp chặt, đầu óc ta trống rỗng, ngửa mặt lên mặc kệ số trời.

Trong khoảnh khắc ta chợt nhớ tới cuộc sống nhân nhân ở Thiên giới, nhớ lại ước mơ của mình khi đó —— muốn vĩnh viễn ở lại Thiên đình.

Tại sao phải hạ phàm? Tại sao phải lên tới Yêu giới? Trước đây Thiên Thanh ba lần bốn lượt cản trở, thậm chí nổi trận lôi đình, chẳng phải vì hắn đã biết trước ta sẽ chết hôm nay, ngay tại chỗ này sao?

Hóa ra trong mộng muội, tất cả đã được trời định trước.

Ngay giây phút ta mất hết hy vọng muốn tắt thở, A Mộc lại bắt ngừng thu tay về.

Không khí trong lành tràn vào trong máu, ta thở dốc ho sù sù, chặt vật la lên thất kinh: “Ngươi! Ngươi là người xấu!”

“Ồ, ngươi nghĩ ta là người tốt à?” Giọng A Mộc bình tĩnh vọng tới: “Chẳng biết chỗ nào của ta làm ngươi sinh ra ảo giác? Thật lấy làm tiếc.”

Ta vừa hối hận vừa sợ hãi, trong phút chốc không hiểu tại sao mình lại đi tin hắn.

“Ngươi, ngươi đã cứu ta... hơn nữa hồi... hồi này còn nói lấp...” Suy nghĩ hồi lâu ta đành run rẩy trả lời, vì thiếu không khí nên cũng nói lấp theo.

“Nhìn đi, cũng vì cả tin như vậy nên mới bị người ta khoét mắt.” Giọng cười cợt của A Mộc vắng tới từ xa xa, khiến ta chông chênh như đi trên băng mỏng: “Ngươi cho là nói lấp thì không biết hại người sao? Ngươi không biết cố ý tiếp cận là không có ý tốt sao?”

Hắn khẽ thờ dài một hơi: “Bọn họ khoét mắt của ngươi đem đi bán, đúng không?”

Phôi như có lửa nung bỏng, đau đớn khó nhịn, ta vừa thờ dốc vừa âm ức giải thích: “Không phải...”

Chắc không phải đâu, mắt Thanh Thanh còn đẹp hơn ta mười vạn tám ngàn lần, Giang Đẩu Hồng ta linh lực thấp tu vi kém, ai mà cần cặp mắt kiểu này chứ?

“Không thù không oán, tại sao người ta lại muốn khoét mắt ngươi?” A Mộc không tin, từng bước ép sát truy tìm chân tướng: “Lẽ nào ngươi làm chuyện gì đó trái thiên lý?”

“... Tại, ta nói xấu chủ nhân của cô ấy.” Nhớ lại chuyện cũ, giọng của ta càng yếu hơn, hàm oan tới tột đỉnh: “Tại ta nói chủ nhân của cô ấy xấu trai...”

Suy trước nghĩ sau, chỉ có mỗi nguyên nhân này.

Tôi giờ ta vẫn không rõ, cho dù ta nói Yêu vương xấu thì tội cũng đâu đáng chết, vì sao Thanh Thanh phải cố chấp đẩy ta vào chỗ chết?

Một bàn tay vươn tới, phủ lên vành mắt ta.

“Ngươi đúng là tiền tử bi kịch nhất mà ta từng gặp.” A Mộc cảm khái, nghe thế nào trong lời nói cũng có ý cười không che giấu nổi.

Ta vốn đã ngã vào đáy cốc hết đường trốn, thấy tình huống trở xấu, bắt đầu thống thiết roi lệ như bão: “Cầu ngươi đừng giết ta! Thịt ta ít, hồn ta nhẹ, vị ta chua, không ăn được đâu! Không ăn được đâu!”

“Vị chua?” A Mộc thì thào lặp lại lần nữa, quái dị bình luận: “Ừm, vậy thì đáng lo đây.”

“Đã vậy thì.” Hắn vỗ mạnh vào ót ta một phát, găm lên hung ác: “Vậy cứ vứt ngươi vào chảo dầu, rồi rắc thêm gia vị!”

Con mọt môi tức tức ủa tới, một lần nữa ta rơi vào mê man không giới hạn.

Trong giấc mộng mộng lung lường như có ngọn lửa quay ta, lật qua lật lại đều đều. Ta đổ mồ hôi gầy dựa hết sức, nhưng tay chân từ đầu tới cuối vẫn mềm nhũn bất lực.

Giữa lúc khó chịu, hình như có ai nói bên tai ta: “Kỳ quái, sao lại thế này?”

Ta nóng tới muốn lột da, thầm nghĩ sao chảo dầu này không có dầu, chẳng lẽ quay trực tiếp trên vỉ?

Cứ oán hận như vậy mãi, tới khi trán đau nhói, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Hôm sau tỉnh lại, ta có hơi kinh ngạc một tý.

Cứ tưởng đầu mình đã thành Đẩu Đĩa quay nằm trong bụng Ma nhân, bị tiêu hóa không còn một mẩu, ai dè bản thân hình như còn chưa chết triệt để.

“Lẽ nào trong bụng ma cũng có đồ dùng gia đình?” Ta lần mò cái chần bông trên người, hít mũi ngửi ngửi, giật mình: “Còn học đòi văn vẻ, xông hương!”

Bên cạnh vắng tới tiếng cười trầm, có người cướp mất cái chần bông, tơ lụa mềm như nước tuột khỏi tay ta.

“Có phải trong đầu ngươi chỉ có một sợi dây thần kinh không?” Là A Mộc, hắn dùng sức chọc trán ta, giọng hơi bức: “Ai lại trang bị đồ dùng gia đình cho thức ăn? Lẽ nào trước khi ăn cá ngươi phải nuốt cả rương thủy tộc vào bụng à?”

Ta hậm hực sờ sờ mũi, không mở miệng nữa.

Nhớ tới hồ lô Như Ý của Thái Thượng Lão Quân, theo như lời kể của Tề Thiên Đại Thánh thì ở trong đó tối hù chẳng có thứ gì, xem ra ta thật sự vẫn còn sống.

“... Đa tạ đại nhân không giết.” Ta rút cổ lại, lăm bắm một câu, cảm kích vô hạn.

Tuy rất muốn hỏi thử tại sao ngươi không giết ta, nhưng trong truyền thuyết có nói, người của Ma Vực hi nộ vô thường, nếu như mở miệng nhắc hấn, không chừng lại lòi một lỗ mườì, tiền mất tật mang.

“Một người làm ác nhiều, thỉnh thoảng cũng muốn phản nghịch một lần, thử làm chuyện tốt.”

A Mộc như biết thối mắc trong lòng ta, vênh váo giải thích: “Cho nên cách năm trăm năm ta sẽ xúc động một lần, làm một chuyện tốt, lần này coi như vận may ghé thăm nhà ngươi.”

Ta im thin thít, cảm thấy may mắn sâu sắc.

“Nếu đã là việc thiện năm trăm năm mới có, thì ta đây sẽ tiện tay làm người tốt tới cùng.” A Mộc ho khan một cái, cả giọng nói: “Có người muốn người mù, ta lại càng không thuận theo, hôm nay chúng ta sẽ lên đường, ta dẫn ngươi đi tìm Ma y.”

Ta thật sự không tin nổi vào lỗ tai mình, vô thức co người lại, khiếp vía nói: “Ngươi ngươi ngươi lại có ý định gì? Ta không muốn làm vật thí nghiệm đâu!”

Nếu phải làm con chuột bạch cho Ma y vòn tới vòn lui, thì ta thà làm đồ ăn trong bụng ma vật còn hơn, ít nhất thì thể còn được chôn chung một chỗ, đỡ phải đau.

A Mộc cao giọng cười to: “Không tòi không tòi, rốt cuộc cũng biết nghi ngờ trước.”

Sau đó hấn thò tay ra túm áo ta, xách như xách con gà: “Vấn đề là, ngươi tưởng đã rơi vào tay ta mà còn mạng để chạy sao? Nhìn bề ngoài của ngươi cũng không tệ lắm, để ta đi tìm Ma y xin ít nước thuốc, bỏ ngươi vào bình ngâm thành tiêu bản.” Hấn vừa nói vừa đắc ý nheo mắt ta.

“Gạt người.” Ta lạnh lùng cắt ngang hoang tưởng của hấn: “Bây giờ ta cực xấu, không đời nào có người muốn ngâm ta làm tiêu bản.”

A Mộc ngây ra: “Ngươi không nhìn thấy, sao biết được đáng đáp của mình?”

Ta lắc đầu cười khò: “Tuy không có mắt, nhưng chỉ ít còn có lỗ tai.”

Tiếng chửi rủa của đám tiểu quý kia, cả đời này ta cũng không quên — đồ xấu xí, lên Thiên đình đi! Dịch ra chính là, đồ xấu xí, xuống Địa Ngục đi.

“Bọn họ nói trên mặt ta có hai lỗ thủng to...” Ta cúi đầu, vai run run: “Kỳ thực bây giờ ta nhìn như quái vật, đúng không?”

Không có con ngươi, không có tròng trắng, trên mặt là hai cái hốc rỗng máu me đầm đìa, không phải bộ xương khô thì là gì?

A Mộc trầm mặc, sau đó thờ dài.

“Tướng mạo rất quan trọng sao? Xấu đẹp có quyết định được vận mệnh của ngươi không?” Bàn tay nheo mắt ta thả lỏng, đổi sang vỗ nhẹ nhẹ, giọng phát ra thật nhỏ: “Giả như dung nhan ngươi khuynh thành, sợ là bây giờ đã bị bắt đi làm kỹ nữ từ lâu rồi. Dù hiện tại mặt mũi ngươi xấu xí, nhưng ít nhất cũng giành được lòng thương hại của ta, khiến ta tình nguyện dẫn ngươi đi tìm Ma y.”

Câu này thực sự chẳng có sức mạnh trấn an lòng người chút nào, miệng ta méo xệch, muốn khóc rống lên.

“É! Đừng gào đừng gào!” A Mộc cấp tốc bóp miệng ta, làm miệng ta chu lên y như mỏ bạch tuộc: “Xấu thành thế này còn có ta hạ mình chiếu cố, thật là phúc khí đời trước tu luyện được, mỗi ngày ngươi đối mặt với ta, nhớ phải ôm lòng biết ơn.”

Hấn từ đầu tới cuối đều lộ ra vẻ kiêu ngạo tự hào của chúa cứu thế, cứ như xấu xí là vinh hạnh lớn lao của ta.

Do đó ta đành phải nuốt nghẹn nước mắt và nước đắng vào bụng, phát ra tiếng ực thật lớn.

Ta từng nghĩ tới rất nhiều phương thức để đi tìm Ma y, như ngư kiếm phi vân, đập rống cười hồ, nhưng chưa từng nghĩ quá trình lại nguyên thủy như vậy.

Ta mù không thấy đường, mà A Mộc lại chẳng có phương tiện đi lại sang trọng gì, vì vậy hấn không thể làm gì hơn là công ta, trèo đèo lội suối, bước từng bước một.

Quá kích thích, quá tả thực, làm ta thật lòng hoài nghi có phải mình đang sống trong tiểu thuyết chủ nghĩa phê phán không.

“Ngươi dám siết chặt thêm chút nữa xem, có tin ta bóp gãy eo ngươi không!” Ngươi dưới thân bộc phát, rống lên hung bạo lần thứ ba mươi tám, tức tới xỉ khói, ta hoài nghi sẽ không có lần thứ ba mươi chín, vì giây tiếp theo hấn sẽ thẳng tay vứt ta xuống đồng đá ven đường.

“Lúc này nghe tiếng gào khóc thảm thiết, ta sợ...” Ta khấn cấp buông tay ra, tay chân lúnh quýnh: “Ngươi, ngươi đừng tức.”

Cơ bắp cứng ngắc dưới thân hơi giãn ra, ta cũng âm thầm thờ phào một hơi.

“Ồ đây vốn dĩ là Ma Vực, làm sao lại không nghe thấy tiếng quý tru? Nghe “Mùa xuân vĩnh viễn không biến mất” mới là kinh khủng nhất!” Giọng nén giận của A Mộc vang lên.

“Mùa xuân vĩnh viễn không biến mất” là ca khúc của Thiên đình, tiên tử tiên quân ai cũng hát, ai cũng thích nghe.

“Làm gì lại thù Thiên giới tới nỗi này chứ?” Ta ghé vào lưng hắn, không bằng lòng lắm: “Dù Tiên Ma xưa nay không đội trời chung, nhưng xin ngươi, chí ít cũng xét tới lòng yêu quê hương tha thiết của ta một chút, được không hả?”

Dọc đường đi, ta phát hiện người của Ma Vực đều cực kỳ căm thù Thiên giới. Giá trị quan của họ trái ngược với Tiên nhân, chính mới là tà, còn tà thì là chính, ta phải dùng nghị lực rất lớn mới không lên tiếng uốn nắn lại tâm lý của họ.

A Mộc nghe thấy lời ta thì cười lạnh: “Đây không phải do thù hận, mà là sự thật. Giả như mùa xuân mãi mãi không biến mất, trên đời không còn bốn mùa, vậy các ngươi làm sao biết được mùa xuân quý giá xinh đẹp? Bất luận Thiên giới giả tạo thế nào, thì thứ gì tới cũng sẽ tới.”

“Căn bản cũng chẳng có vui vẻ vĩnh viễn, toàn là thứ lừa mình dối người.” Hắn xì một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Ta bị hắn răn dạy một bài, trong thoáng chốc cũng không nghĩ ra câu nào để bẻ lại.

“... Cho dù không thể thực hiện, nhưng chí ít cũng cho mọi người hy vọng.” Thật lâu sau, ta gác cầm lên vai hắn, đáp lại một câu — lưng của hắn vô cùng dày rộng, tỏa ra mùi xạ hương nhàn nhạt, khiến ta cảm lòng không đành muốn dựa vào ngủ tạm một lát.

“Nếu không tại sao trên đời lại có thứ gọi là “Ước mơ”?” Ta nhẹ giọng hỏi hắn, đồng thời cũng thuyết phục bản thân.

“Đó là thuốc mê, thuốc kích thích để thần lương gạt chúng sinh.” A Mộc không cho là đúng: “Chỉ có loại tiên nhân ngốc nghếch như các ngươi mới tin.”

“Cần gì phải hận đời như vậy.” Mí mắt sụp xuống, ta lười biếng ngáp một cái: “A — A Mộc, lẽ nào ngươi không có ước mơ sao?”

Nhận thấy hắn không có ác ý gì với ta, ta quyết định đổi lại cách xưng hô với hắn.

“Không có.” A Mộc bật cười, sung sướng phát ra từ tim phổi, làm lồng ngực rung rung phát ra tiếng dội lại trầm trầm.

“Ta chưa bao giờ mơ mộng.” Hắn nói: “Ta chắc chắn, ta có thể thực hiện được tất cả mọi thứ mình muốn.”

Ta biết trong câu này có thâm ý khác, tiếc một nỗi không ngộ ra được thâm ý bên trong là gì, đành phải đổi chủ đề.

“Phải rồi, năm trăm năm trước ngươi làm được chuyện tốt gì thế?” Đây là vấn đề khác mà ta có hứng thú truy cứu.

A Mộc hiếm khi trầm mặc, bước chân cũng dừng lại một thoáng.

“Chuyện này, phải để ta ngẫm lại đã.” Giọng của hắn nghe có vẻ rất hoang mang.

“À, ta nhớ rồi, năm trăm năm trước ta ở nhân gian nhặt được một đồng tiền, sau đó giao cho nha môn.” Hắn cao hứng mở miệng, giọng điệu rộng rãi hào phóng, đi đứng nhẹ tênh: “Năm trăm năm sau còn có trẻ con hát ca tụng ta không nhặt của rơi. Ta ở bên lề đường, nhặt được một phân tiền...” Hắn bắt đầu ngậm nga.

“Không ngờ năm trăm năm trước nhất thời cao hứng làm việc thiện, lại được người ta nhớ đến giờ.” Hắn nhảy tới trước, như vượt qua vật cản nào đó: “Làm chuyện tốt cũng làm được chuyện có phong cách như thế, thật là muốn khiêm tốn cũng không được.”

Ta im lặng nghiêng tai nghe hắn ca ngợi bản thân, tiếng nước chảy ào ào chung quanh khiến ta nghĩ dưới chân là một dòng suối nhỏ trong vạt thấy đây.

Bồ Đề lão tổ ơi, hài nhi xin thề với người — từ nay về sau, mỗi khi đối mặt với A Mộc, con nhất định sẽ ôm lòng đội ơn vô bến vô bờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41

“Vết thương của cô nương này bị người ta rắc vào độc Thanh Hoa, trong Tam giới không có thứ gì có thể chữa được.”

Ma y lão nhân nhìn ta cực kỳ lâu, sau đó giáng cho một câu.

Giống hệt như lời chẩn đoán của A Mộc trước đó, bây giờ nghe Ma y nói lại lần nữa, ta chỉ cảm thấy cả người xụi lơ như bóng cao su xì hơi.

“Làm sao có thể?!” Giọng A Mộc nổ vang giữa không trung, văng tuốt lên sao Hòa.

Ta bị tiếng quát phủ đầu này của hắn làm giật bắn, mò mắt nhìn theo tiếng kêu theo bản năng — không phải hắn biết trước rồi à? Sao lúc này còn giả bộ giật mình dữ thế?

“Độc Thanh Hoa là bí dược trong truyền thuyết, sao có thể hiện thế dễ dàng được chứ?”

Đại khái là nhận ra bản thân luồng cuồng, giọng A Mộc hơi thấp xuống, nhưng vẫn không kiềm chế được kích động, mùi khói súng bốc lên nồng nặc.

Ta cầm nín — điều này thì trước đó A Mộc cũng không biết bệnh tình của ta, chuyện trúng độc hết thuốc chữa chỉ nói để hù ta sợ, ai dè bây giờ lại thành sấm ngữ?

“Sao lại không thể?” Ma y lão nhân mất kiên nhẫn: “Tuy nói độc Thanh Hoa là bí dược trong truyền thuyết, nhưng năm trăm năm trước lão phu cũng đã tận mắt thấy nó ở chung với Phục Thần đạo.” Trong giọng nói của lão lộ ra vẻ kiêu ngạo cùng tự hào không gì sánh được: “Độc không gì qua Thanh Hoa, đạo không gì qua Phục Thần, thiên địch của Tiên nhân bậc này, cũng chỉ có Đế quân vĩ đại của Ma giới mới có thể phát minh ra.”

Ta nghe lão nói tới “Thiên địch của Tiên nhân”, không đành lòng được, hỏi dò: “Xin hỏi lão tiên sinh, hai thứ này rốt cuộc có gì thần kỳ?”

Ma y lão nhân có vẻ rất hưởng thụ bộ dạng nhát gan của ta, khoan thai giới thiệu sản phẩm: “Thế nhân đều biết Tiên nhân có linh lực hộ thể, các cơ quan tứ chi đều có năng lực phục sinh. Có điều nếu trên vết thương rắc lên độc Thanh Hoa, thì vết thương đó sẽ không bao giờ chữa trị được nữa, bất kể linh lực có lớn mạnh bao nhiêu cũng không thể.”

“Về phần Phục Thần đạo —” Lão cố tình kéo dài giọng như thuyết thư tiên sinh: “Đó là vũ khí hùng mạnh nhất trong toàn bộ Tam giới. Tiên nhân nhảy xuống Tru Tiên đài, cùng lắm là thoát khỏi tiên tịch, còn có khả năng đầu thai chuyển thế. Thế nhưng, bị Phục Thần đạo chém phải, Nguyên Thần sẽ tiêu tan hoàn toàn, dù tới Tam hoàng Lục giới cũng không tìm được bóng dáng.”

Vết thương hết đường chữa trị? Nguyên Thần tiêu tan hoàn toàn?

Ta bắt giác rung mình — chẳng biết Đế quân Ma giới đại nhân có huyết hải thâm thù gì với Thiên đình, mà phải chế tạo ra thứ đáng sợ như vậy nữa?

“Lợi hại không!” Lão nhân cười ha ha: “Đế quân đại nhân là người hữu dũng hữu mưu biết bao nhiêu, không những sản xuất binh khí hạng nặng, mà còn chế tạo vũ khí sinh hóa, đây gọi là hai tay cùng bắt, hai tay đều chắc.”

Ta đã nội thương đến mức ngay cả cười gượng cũng không nổi.

Hóa ra, hóa ra ta trúng độc Thanh Hoa thật, mà độc đó là do người thống trị Ma Vực bào chế chuyên để tru tiên. Không còn nghi ngờ gì nữa, ta đã mất hết hy vọng nhìn thấy lại ánh mặt trời rồi.

“Mở to mắt già của ngươi ra, nhìn rõ lại cho ta!”

A Mộc vẫn không bỏ cuộc, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp lão nhân, thậm chí ta có thể cảm thấy cuồng phong bão táp do hắn kéo tới.

“Ngươi ăn gan báo sao hả, dám uy hiếp cả thủ tịch Ma Vực...” Lão nhân đang muốn nổi cáu, chẳng biết tại sao lại đột nhiên câm bặt.

Cả căn phòng bỗng nhiên rơi vào yên tĩnh, tới tiếng kim rơi xuống đất cũng không nghe thấy.

“A Mộc? A Mộc?” Ta lúng túng, chẳng biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lại nghe tiếng thở hổn hển của lão nhân vang lên lần nữa: “Lão hủ dám lấy đầu ra đảm bảo, tiên tử này đúng là trúng độc Thanh Hoa, trong Tam hoàng Lục giới, không được không y không người nào có thể cứu được!”

Uỵch một tiếng, như có ai đó quỳ mạnh xuống sàn: “Bất cứ giá nào cũng không dám lừa gạt nhị vị!”

Cả người ta đều rơi vào hồ tuyết không đáy, vừa lạnh, vừa buốt.

Mãi tới khi có hai bàn tay vươn tới, bịt hai tai ta lại.

“Y thuật của lão không tinh, nói bậy nói bạ.” Giọng A Mộc vang từ sau lưng: “Đi, ta dẫn ngươi tới chỗ khác.”

Ta tỉnh táo lại, trong chớp nhoáng đã hạ quyết tâm.

“Lão tiên sinh.” Ta quay đầu dò về hướng phát ra tiếng quỳ trên đất, giọng thành khẩn: “Xin hỏi ngài nhìn thấy Phục Thần đạo ở đâu? Hiện tại thanh đạo đó ở chỗ nào?”

Ma y nuốt ực nước bọt, ập a ập ứng đáp: “Năm, năm trăm năm trước lão hủ có gặp qua một lần, khi đó còn nằm trong tay Đế quân Ma giới, sau khi Đế quân Ma giới đột nhiên biến mất, đạo và độc cũng thành truyền thuyết của Tam giới...”

Ta thất vọng cùng cực, không nói gì nữa.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi tìm thầy thuốc khác.” A Mộc đã chờ lâu tới mất kiên nhẫn, ngồi xổm xuống cõng ta trên lưng.

“Ừ.” Ta nhẹ giọng đáp, đưa tay vòng qua cổ hắn.

Hắn cõng ta sải bước ra ngoài, vượt qua núi, vượt qua sông, để lại đằng sau tiếng gió lướt qua ào ào.

Sau đó A Mộc lại mang ta đi gặp vài danh y khác, tuy không còn ai nói ta trúng độc Thanh Hoa nữa, nhưng cũng chẳng một ai có thể chữa lành cho ta.

Mỗi ngày A Mộc đều truyền linh lực cho ta, lớp da trên mặt ta dần kết vảy, nhưng ánh sáng vẫn không trở lại.

“Năm trăm năm ngươi mới làm một việc thiện, ai dè lại đụng phải ta, đúng là xui xẻo.”

Hôm nay hắn lại nắm tay ta truyền linh lực, ta nghĩ tới sự tích không nhật của roi năm trăm năm trước của hắn, không nhận được mở miệng pha trò.

“Đừng nói chuyện! Coi chừng linh khí tiết ra.” A Mộc có chút bức mình.

“Nè, có phải người Ma Vực các ngươi rất ghét Thiên đình không thế?” Ta tò mò dí mắt tới trước: “Giả sử ta chạy ra đường cái hô to Ngọc Hoàng Đại đế vạn tuế vạn vạn tuế, có khi nào bị người ta tổng vào nhà giam không?”

“Không đâu.” A Mộc cười lạnh: “Phản tử nào tàn cổ này, sẽ bị ngũ mã phanh thây, tan xác ngay tại chỗ.”

Ta thở nhẹ một tiếng.

“Khó khăn lắm mới tới Ma Vực một chuyến, thật muốn nhìn thử Phục Thần đao trong truyền thuyết là cái dạng gì.”

Ngồi yên một hồi, ta lại bắt đầu lăm bằm một mình.

“Mơ đi!” A Mộc xi và nguyện vọng nhỏ nhoi của ta: “Đó là binh khí tùy thân của Đế quân Ma giới, nếu ngươi nhìn thấy, chắc cũng cách hồi phi yên diệt không xa đâu.”

Ta cười trộm, không nói nữa.

“Được rồi.” A Mộc buông tay ta ra: “Hôm nay truyền cho ngươi chừng một trăm năm linh lực. Chẳng bao lâu, mắt của ngươi sẽ mọc ra lần nữa.”

Ta gật đầu, nhẹ giọng hỏi thử: “Có thể, cho ta sờ mắt ngươi một cái không?”

A Mộc ngẩn ra, im lặng thật lâu.

“Quên đi, coi như tiền Phật tiền tới Tây Thiên.” Hắn lầu bầu một câu, nắm tay ta phủ lên mắt mình, lớn giọng: “Chỉ phá lệ lần này thôi đấy!”

Ta cực kỳ phấn khích, ôm tâm tình sờ thánh, tỉ mỉ cảm thụ lông mi mềm mại và con ngươi hơi chuyển động dưới lòng bàn tay.

Mất là thứ khi ngươi có nó thì không thấy quý trọng, nhưng một ngày kia nó bỗng nhiên mất đi, ngươi sẽ cảm thấy, có được nó là may mắn dường nào.

“Là kẻ nào?” Giọng lạnh lạnh của A Mộc bỗng vang lên: “Là kẻ nào khoét mắt ngươi?”

Trong đầu hiện lên gương mặt ai oán mỹ lệ, khuynh quốc khuynh thành. Ta mỉm cười: “Là mỹ nữ Yêu giới.”

“Không thể nào!” A Mộc kiên quyết phủ định: “Người Yêu giới không thể nào lấy được độc Thanh Hoa! Khắp thiên hạ chỉ có Đế quân Ma giới mới biết nơi để loại độc đó!”

Tim ta hơi loạn nhịp một chút, ngay sau đó đã thờ ơ nói: “Hay là Đế quân Ma giới cũng nguyện hợp tác với cô ấy. Cô ấy xinh đẹp như vậy, tất nhiên muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.”

“Tuyệt đối không có khả năng!” A Mộc trả lời cực nhanh, nghiêng răng nghiêng lợi như chém đinh chặt sắt.

“Làm sao khẳng định được.” Ta không biết nên khóc hay cười, vỗ vỗ cơ bắp cứng ngắc của hắn: “Thanh Thanh là nữ tử đẹp nhất ta từng thấy, còn đẹp hơn cả Phương chủ, cho dù nam tử khắp thiên hạ đều quý dưới chân cô ấy, thì ta cũng chẳng hoài nghi chút nào.”

“Ngươi! Sao có thể dùng giọng điệu này để nói tới kẻ thù của mình?” A Mộc hất tay ta ra, giọng khó thể tin được: “Lẽ nào ngươi không có chút xú ý niệm trả thù nào trong đầu sao? Lẽ nào ngươi không muốn giết chết kẻ hại mình sao?”

Người Ma Vực sinh ra đã thích đề tài đẫm máu, ta cảm nhận được trên người hắn phát ra luồng khí căm hận và phần nộ vô cùng rõ ràng.

“Cô ấy rất đẹp.” Chỉ trầm mặc chốc lát, ta nhẹ giọng đáp lại: “Bất kể làm gì, ta đều tha thứ cho cô ấy, ta không nỡ để cô ấy chết.”

Bịch một tiếng, ta bị đẩy lăn quay ra đất.

Sau đó ta nghe thấy tiếng ầm ầm rầm rầm, có người đá lật cái bàn, đập mạnh cửa, bỏ đi vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Hôm sau tỉnh lại, A Mộc nói với ta rằng hắn đã tìm được một vị đại phu, có lẽ sẽ chữa khỏi mắt cho ta.

Ta gật đầu, lạnh lợi nói: “Lẽ mà không bằng dứt khoát, hay là bây giờ lên đường luôn đi.”

Lúc này, ta nằm bò trên lưng A Mộc, đóng tai nghe ngóng bốn phía.

Khác với trước đây, tiếng động xung quanh không còn là tiếng gió hay tiếng nước, mà là tiếng cười nói huyền ảo, có cả tiếng rao hàng tấp nập.

“Chỗ này là đâu vậy?” Ta kê tai, hỏi người bên dưới.

“Là đô thị sầm uất nhất của Ma Vực, ta đang cống người đi qua khu vực đông đúc, tập trung rất nhiều người.” Giọng A Mộc nghe vô cùng nhẹ nhõm: “Người cũng cảm nhận một chút đi, Ma Vực ngày nay phồn vinh dường nào, Thiên đình mục nát tiến hóa lùi làm sao sánh bằng?”

Ta ậm ừ lấy lệ, không đồng tình, cũng không dám phản bác quá rõ ràng.

“Kẹo đường Phượng Ti đây —— Kẹo đường Phượng Ti ——”

Đằng xa bay tới tiếng hét to chào hàng của tiểu thương, kéo theo mùi thơm ngọt ngào phảng phất trong gió.

“A Mộc.” Ta lắc chân, khẽ kháng dùng đầu ngón chân đá đá, chiếc váy sa dưới chân rung lên: “Ta muốn ăn kẹo.”

“Mơ đi.” Bước chân của A Mộc vẫn băng băng, giọng nói đông lạnh: “Đừng được đằng chân lân đằng đầu với ta.”

“Xin người mà.” Ta tội nghiệp nài nỉ, dùng giọng yếu điệu sờn da gà chưa bao giờ khai triển: “Ngày nào cũng uống thuốc, thực sự rất đáng... nhớ lại hồi ở Thiên giới, mỗi ngày ta đều uống mật hoa... ai ngờ nổi tới Ma Vực được xưng phồn hoa thịnh vượng, mà tới viên kẹo cũng không được ăn...”

Nói xong nhỏ một giọt nước mắt.

Thân thể A Mộc cứng lại, có lẽ do không chịu được ta nói Ma Vực không tốt, đành phải cắn răng, đổi hướng: “Bây giờ dẫn người đi mua, được chưa?!”

Ta rất hí hửng, nhưng không thể hiện ra ngoài, chỉ mềm mỏng tỏ vẻ quan tâm: “Không cần công ta đi, cực lắm, người mua lại là được rồi.”

Cuối cùng A Mộc cũng bỏ đi như ta mong muốn, tuy trong bụng bức bối không chịu được, lúc hắn thả ta xuống, ta thậm chí có thể sờ thấy gân xanh nổi gồ trên tay hắn.

“Xin lỗi.” Ta vuốt tay hắn, nhẹ nhàng nói một câu.

“Đức hạnh.” A Mộc thẹn quá hóa giận, hất ta ra, phất tay áo nghênh ngang bỏ đi.

Ta nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, thầm cúi mình vái chào hắn trong lòng, sau đó quay lưng đi về hướng ngược lại.

Mất đi thị giác, khứu giác và thính giác đều đặc biệt nhạy cảm, ta lần mò đi về hướng có tiếng đao kiếm giao nhau, vũ khí va chạm.

Bên tai dội vào tiếng kiếm khua choang choang, trong mũi ngập đầy mùi mồ hôi và máu tươi, mọi thứ đan vào nhau thành chiếc lưới mờ mịt, kéo ta vào trong vòng xoáy.

Rốt cuộc ta cũng mò tới được trung tâm vòng xoáy, đứng nghiêm, nắm tay, hít sâu.

“Ngọc Hoàng Đại đế muôn năm, muôn năm, muôn muôn năm!” Ta giờ tay phải lên thật cao, dồn hết sức hết lòng.

Đây là lần ta hét lớn nhất, vang nhất trong vòng năm trăm năm qua.

Mọi tiếng huyền ảo thoát cái như thủy triều rút, biến mất sạch sành sanh trong nháy mắt.

Ta ngẩng đầu lên, đứng im chờ từ thần đáp xuống.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thổi qua mùi thơm nhẹ nhẹ của bánh màn thầu rán dầu.

Ta chờ rồi lại chờ, nhưng không chờ được phản ứng trong dự liệu, đành phải bắt khuất hét lên lần hai: “Ngọc Hoàng Đại đế muôn năm, muôn năm, muôn năm! Để quân Ma giới chết không có chỗ chôn!”

Lần này giọng vừa vang lên, rốt cuộc bên cạnh không còn im phăng phắc nữa. Cảm giác có luồng gió chết bỏ về hướng ta, ta lập tức hân hoan dang đầu chạy tới — thành bại là ở hành động này thôi.

Ai dè lại bị người ta bịt miệng.

“Người là đồ không biết chết sống!” A Mộc quát lên, hận không thể lột da rút gân ta, bàn tay của hắn chộp tới, xách ta ra khỏi trung tâm vòng xoáy hết như xách con gà.

Gió lạnh như dao bén, thổi vù vù bên tai.

A Mộc xách theo ta phi hành, vượt qua núi non, băng qua sông ngòi, bước chân thoăn thoắt.

Hơi thở của hắn hỗn loạn, mái tóc thật dài phất qua hai gò má ta, không cần nhìn, không cần hỏi, ta cũng biết hắn rất tức giận, hiện tại đang đứng trên bờ vực bạo phát.

Tuy hắn chưa từng nói, nhưng ta biết hắn nhất định là một người có địa vị, nhiệt tình yêu thương quê hương, thuộc phần tử cực đoan cuồng Ma giới, bây giờ ta dám nhọc mệ Đế quân Ma giới của hắn, có khả năng cao là hắn sẽ bắt ta ném xuống biển cho cá mập ăn.

Chỉ nghe “Ừm” một tiếng, A Mộc quăng mạnh ta vào trong nước lạnh.

“Người muốn chết đúng không?!” Hắn nhào lên bóp cổ ta, giọng tàn bạo, cơ bắp căng cứng: “Muốn chết?! Ta tác thành cho người! Hôm nay ta sẽ giết chết đồ không tìm không phổi như người!”

Năm ngón tay của hắn từ từ siết chặt lại.

Ta thở ra một hơi thật dài trong lòng.

Hắn nói không sai, ta muốn chết, ta luôn muốn chết.

Từ sau phán quyết tử hình của Ma y lão nhân, giờ khắc nào ta cũng muốn chết cho nhanh.

Không có mắt, không có mắt! Không nhìn thấy mặt trời mọc, ánh nắng chiều, không nhìn thấy hoa nở hoa tàn, không nhìn thấy dung nhan yêu kiều mềm mại, không nhìn thấy thứ quý hiếm đẹp đẽ. Đối với người coi cái đẹp là sinh mạng như ta, đây là chuyện tàn nhẫn mà lại bất hạnh biết nhường nào? Đáng sợ hơn là ta từng có được tất cả, ví như từ nhỏ chưa từng nhìn thấy ánh sáng, thì bây giờ đã không còn bay phách lạc cỡ này. Đáng sợ nhất không phải là chưa từng có, mà là sau khi có được lại mất đi. Vừa nghĩ tới bản thân không được nhìn thấy những thứ kia lần nữa, ta lại đau tới thất lòng, mất hết hy vọng. Thà tan thành mây khói, ta cũng không thể mất đi đôi mắt, không nhìn thấy những thứ xinh đẹp, thà chết còn hơn. Cho nên ta đã hạ quyết tâm, tìm cách giết mình.

Có điều, sinh mạng của tiên y năm bắt diệt, muốn chết không phải là chuyện quá dễ dàng. Trừ phi nhảy xuống Tru Tiên đài, về cơ bản ta không cách nào giết chết mình, mà hôm nay sống tại Ma Vực, chẳng biết năm nào tháng nào mới có thể về lại cố hương?

Ta định bụng truy tìm tung tích của Phục Thần đạo, nhưng mà không ai biết tin tức của Đế quân. Hết đường xoay sở, ta chỉ còn biết tìm kiếm ngoại lực.

Ngày đó A Mộc nói người của Ma Vực hận nhất là ai trung thành với Thiên đình, ta như có may, nảy ra một ý hay.

Hôm nay là cơ hội trời ban, ta cố tình tách khỏi A Mộc, cũng vì muốn Ma nhân không ngộ thương hắn. Tuy miệng lưỡi hắn rất xấu, nhưng trong lòng ta hiểu rõ, hắn tốt với ta vô cùng. Nếu hôm nay chết trên tay hắn, cũng coi như chó ngáp phải ruồi, chỉ mong sau khi hắn ăn hồn ta rồi, có thể bồi bổ lại mấy trăm năm tu vi hắn độ cho ta.

Thế nhưng, A Mộc thấy ta không phản kháng, lực tay lại nhẹ đi.

“Người thật muốn chết?” Hắn vỗ vào mặt của ta, giọng có hơi khản trương: “Mơ mộng hão huyền, ta sẽ không làm như người mong muốn!”

Hắn cấp tốc thu tay về.

Nhưng trễ rồi, quá trễ rồi, dịch thể tanh mặn trào lên cuống họng, chảy dọc xuống theo khoe miệng ta.

“Người uống thuốc?!” A Mộc lắc người ta: “Người uống thuốc gì?!”

Giọng của hắn bắt đầu có hơi hướm tâm thần.

Ta nhoen miệng, mặt mới mỉm cười thay cho lời xin lỗi.

Không phải không chịu nói, mà ta cũng không biết đến cùng là thuốc gì. Mấy ngày trước đi gặp thầy thuốc, có gã sai vặt bụng thuốc đi ngang qua ta, bắt cần làm đồ vài viên, ta bèn len lén nhặt lên giấu vào trong tay áo.

Vì ta nghe gã sai vặt khoe khoang với người bên cạnh rằng: “Vị thuốc này sư phụ luyện là thể gian kỳ độc, tiên nhân uống vào cũng hết đường xoay chuyển trời đất!”

Tiếng kêu của A Mộc dần dần trôi xa, lục phủ ngũ tạng đau tới muốn nổ tung, phụt một tiếng, ta phun ra một ngụm máu tanh.

Cát bụi về với cát bụi, đất về với đất, chuyện đại náo Ma Vực hôm nay, hy vọng ngày nào đó có thể truyền tới Thiên đình. Nếu Phương chủ xuống đây tìm người, nhân tiện có thể đem thi thể ta về, chôn trong vườn hoa nhỏ. Như vậy, cũng coi như miễn cưỡng thực hiện được ước mơ vĩnh viễn ở lại Thiên đình.

Trước khi ý thức mờ nhạt hoàn toàn, trong đầu đột nhiên hiện lên một gương mặt ả nhân tái nhợt.

Tiên sắp chết, lòng dạ cũng lương thiện hơn, mặt mũi Thiên Thanh lúc này không hề đáng ghét đáng sợ, trái lại còn làm cho ta vô cùng hoài niệm — người khổ cực cho ta sống lại, bất luận thể nào cũng không đành lòng nhìn ta chết tha hương đâu.

Thiên Thanh, nhớ lại trong năm trăm năm đằng đẳng, ta vì lý do cá nhân mà chưa bao giờ đối xử tốt với ngươi, cũng uống phí tâm sức bồi dưỡng người tài của ngươi. Hôm nay ta tan thành mây khói, cũng coi như thanh toán xong nợ nần với ngươi, ân oán kiếp trước từ đây xóa bỏ, từ nay về sau ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, ngươi vẫn là Thánh quân cao cao tại thượng, ta thì mang theo cặp mắt mù, đi đâu thai chuyển thế.

Trong lúc mơ màng, ta trông thấy bóng dáng kéo lê xiềng xích của Hắc Vô Thường.

Sau đó đổi thành Lam ca ca, khi chàng còn chưa biến thân, anh tuấn tiêu sái biết bao nhiêu.

“Hắc ca ca, huynh tới đón ta sao.” Ta vui mừng khôn xiết chạy về phía Hắc Vô Thường, muốn cầu huynh ấy giúp ta đầu thai vào nhà tốt.

Tan biến, tất cả đều tan biến.

Kiếp sau không làm tiên cũng chẳng làm người, chỉ nguyện làm một dòng suối trong, chiếu bóng mây trắng trên bầu trời, mặc cho cá nhỏ bơi lội tung tăng trong thân thể, các cô nương mỗi ngày nhìn ta rửa mặt chải đầu, thay y phục. Cho dù không có mắt, cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp tâm tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Nào ngờ tới đón ta không phải Hắc Vô Thường, mà là quý sai.

Càng phô trương hơn là Diêm vương lại không chịu bắt ta, hồn phách rõ ràng đã chạy tới bên bờ Vong Xuyên, lại bị người ta hung hăng lôi ra khỏi hàng.

“Ngài ngài ngài có thể nào đầu thai? Miếu nhỏ không chứa được Đại Phật đâu!” Người là to chính là Mạnh Bà, bà ta vừa thấy ta mắt liền lóe lên lục quang, vừa kéo vừa đẩy ta lên bờ.

“Trường Giang, Trường Giang, đây là Hoàng Hà! Có một ông nội tới đây!” Bà vừa đẩy vừa nói với bộ đàm, nét mặt sốt ruột: “SOS! Giang hồ cấp cứu!”

Ta nhìn bà chẳng hiểu mô tê gì, tâm trạng khá là bất mãn: “Tiểu tiên giới tính nữ, sao lại kêu ông nội?” Nói xong ưỡn bộ ngực không tính là chói chang như châu ngọc nhưng cũng coi như sáng sửa lên.

Mạnh Bà không đáp, chỉ thành kính mời ta ra khỏi hàng, sau đó cuốn ta ra xa mười dặm, xong xuôi mới thở hắt ra một hơi.

“Tiên cô nên trở về đi.” Bà vừa nói vừa không ngừng lau mồ hôi hột trên mặt, biểu cảm khẩn trương: “Minh giới không phải chỗ chơi vui về gì đâu.”

“Trở về? Trở về đâu?” Ta nhìn bà chậm rãi lắc đầu: “Tiên thể của ta đã bị người ta móc mắt, hết đường chữa trị, trở về cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Há! Kê nào lớn gan như vậy?” Miệng Mạnh Bà há thành hình chữ O mọt mà, sau đó giãn ra, dẹp lại thành hình chữ I.

“Đừng sợ đừng sợ, tiên tử có nguyên thân không?” Bà ta cười ha ha: “Lão thái bà tặng miễn phí cho ngài một viên “Hoàn ngã phiêu phiêu”, chỉ cần ngài tìm được nguyên thân, sau đó cho nguyên thân uống viên tiên đan này, lập tức có thể trùng tu lại tiên thân. Không có mất thì đáng gì? Mất tim còn mọc ra một quả được nữa là.”

“Có thật không?” Ta nghe mà tinh phần phần chấn hấn lên: “Sao ta chưa từng nghe thấy món đồ chơi thần kỳ vậy chứ?”

“Đương nhiên, đây là bảo vật cất đáy hòm của Diêm Vương mà.” Mạnh Bà cười hi hi, nháy mắt ra vẻ thần bí khó lường: “Lão Thái bà ta phải công tác liên tiếp một ngàn năm, hoàn thành xuất sắc 800% công tác, đi đầu luật lệ của Minh giới, lúc này Đại Vương mới moi tìm móc phổi thưởng cho ta đấy.”

“Vậy không tiện lắm đâu.” Ta nghe mà lú lười, tự động đẩy lại: “Quá quý, vô công bất thụ lộc.”

“Tiên cô! Giá nào cũng đừng khách sáo với ta!” Vậy mà Mạnh Bà lại khăng khăng đẩy qua, cố chấp nhét viên thuốc vào tay ta: “Chỉ cần ngài không đầu thai, vạn sự đều có thể thương lượng!”

“... Chuyện này là sao?” Ta nhìn bà kinh ngạc: “Lẽ nào ta không thể đầu thai?”

“Cũng không phải là không thể đầu thai, mấu chốt là bây giờ không nên.” Mạnh Bà quệt mồ hôi, cuống tới độ môi run run: “Hiện tại Thiên Ma hỗn chiến, tiên cô nên mau trở lại Thiên đình, đốc sức vì quê hương đi, còn chuyện đầu thai, khi nào tìm Ngọc đế cầm một cái thông quan bài tới rồi hãy nói.”

Ta đầu thai mắc mớ gì tới Ngọc đế?

Đang ngờ ngác, bên cạnh bỗng nhiên trôi ra một chiếc kiệu mềm đỉnh trắng, bốn quý sai phủ phục dưới chân ta, cung kính hô: “Tiên cô thánh an! Cung thỉnh tiên cô lên kiệu!”

“Lễ nghi cao cấp quá vậy!” Ta chưa từng thấy dịch vụ tiễn khách nào long trọng như vậy, không khỏi nghẹn họng chết trân.

“Mời tiên cô lên, mời tiên cô lên.” Mạnh Bà hành lễ với ta thật sâu, biểu cảm thành kính chỉ thiếu điều ba quý chín bái: “Xin tiên cô không nên tùy hứng, nhanh chóng trở về đi.”

Do đó ta la nga lơ ngơ bị đẩy lên kiệu, lại lơ nga lơ ngơ rời khỏi Minh giới.

“Tiên cô, về rồi nhớ giúp ta nói một hai câu khen ngợi với ngài ấy nhé!”

Từ rất xa, ta nghe Mạnh Bà hét lên như mất trí.

Ngài ấy? Ngài ấy là ai?

Ta rất muốn quay đầu lại hỏi, nhưng mà quý sai đi quá nhanh, chỉ chớp mắt đã mất bóng Mạnh Bà.

Khi hồi hồn tỉnh lại, chung quanh ta vẫn là thế giới tối tăm sâu hút.

Trong lúc ta đang cảm thán ít nhất lúc xuất hồn còn có thể nhìn thấy, bỗng nhiên chớp mũi bị người ta nắm, xách lên thẳng tay.

“Buông!” Bị bóp mũi tới nghẹt thở, ta rú to.

“Hừ, cũng dám chơi trò tự sát bắt ngờ với ta? Chán sống!”

Bên tai vẳng tới tiếng nghiêng răng ken két của A Mộc.

Ta nghe cái giọng quen thuộc này, chẳng biết sao lại bùi ngùi xúc động, méo miệng muốn khóc: “Ta sợ...”

Cái tay kia thả mũi ta ra, cấp tốc bịt miệng ta lại, hung dữ hăm dọa: “Không được gào! Gào nữa ta lấy chỉ khâu miệng ngươi lại!”

Ta đành phải ầm ức nuốt nước mắt vào lòng.

“Đây là đức hạnh thói gì hả!” Bàn tay kia bắt đầu mạnh bạo nhéo mặt ta, cứ như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Chẳng qua chỉ mất mắt đã đi tìm chết, ngươi như vậy làm sao Nhị Hồ tiên A Bình(*) chịu nổi đây? Yếu đuối! Bốc đồng! Cứng đầu! Tự cho mình là trung tâm!”

(*) A Bình, nguyên danh là Hoa Ngạn Quân, là một nhà âm nhạc dân tộc, vì bị tật ở mắt nên bị mù.

Ta bị đau, cũng chẳng biết giải thích bản tính của mình thế nào, đành phải trần thuật lại suy nghĩ chân thật trong nội tâm: “... Không tay không chân đều được, nhưng không có mắt thì tuyệt đối không được. Không có mắt không thể nhìn những thứ xinh đẹp, không được nhìn những thứ xinh đẹp thì sẽ không có vui vẻ, nếu không có vui vẻ, thì sống có ý nghĩa gì? Phải, ta chính là điển hình của thân tàn mà chí không kiên đó!”

“Lẽ nào ngươi chỉ thích những thứ xinh đẹp thôi sao?!” Giọng A Mộc đầy bức tức: “Dù bị vứt bỏ, dù bị khoét mắt, chỉ cần ngoại hình đẹp thì ngươi sẽ tha thứ cho kẻ đó? Đạo lý này ngươi học được ở đâu hả?”

Ta không hiểu tại sao hán đột nhiên phát hỏa, không thể làm gì hơn là rụt rè nói: "... Ta, ta chỉ làm theo lòng mình."

"Đàn độn!" Lần này da mặt gần như bị nheo rớt, A Mộc dí vào lỗ tai ta, gào thét từng chữ một: "Ngươi có não hay không hả!"

"Có mà." Ta thấy oan ức hết sức, kiên trì hướng mặt lên.

"Không phải nó ở chỗ này sao?" Ta gõ gõ huyệt thái dương, u oán trả lời.

Chung quanh bỗng im phăng phắc.

"Ngươi không phải không có đầu óc."

Mất một lát, giọng lạnh của A Mộc vọng đến: "Ngươi căn bản không có tim."

Câu này hết như Định Hải Thần Chân(*) chọc thẳng vào óc ta, khuấy lên cơn sóng gió động trời, vòng xoáy bi thương cuốn lên không biên giới.

(*) Gây Như Ý của Tôn Ngộ Không.

"Ta có tim, ta có tim!"

Tay chân lạnh ngắt, sức nặng dời non lấp biển đè xuống, ta hét lên như đồ mất trí, cố sức xé quần áo mình: "Ta có tim! Ta thật sự có tim!"

Ta thật lòng hận không thể moi tim ra đưa cho hán thấy ngay lập tức.

A Mộc hán là bị ta hù sợ, lông ngóng tay chân đề ta lại, sau đó ra sức ấn mặt ta vào trong ngực hán.

"Được rồi được rồi, ta biết, ngươi có một quả tim nhỏ vừa đẹp vừa hồng." Hán dịu giọng an ủi, nghe như đang dỗ đứa trẻ gắt gỏng.

"Ngươi xem, ta có thể cảm giác được nó đang đập." Hán đưa tay phủ lên ngực ta, vỗ nhẹ nhẹ.

Cơn kích động của ta dần dịu lại, ta dựa vào hán, uể oải mở lòng bàn tay ra, để lộ viên "Hoàn Ngã phiêu phiêu" mà Mạnh Bà tặng cho ta.

"A Mộc, xin ngươi giúp ta, ta muốn tìm lại nguyên thân, ta muốn thấy lại ánh sáng."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Tìm nguyên thân, nói thì dễ mà làm thì khó. Ta là một tiểu tiên nữ vô duyên vô cớ tự dung trời ra, muốn tìm nguyên thân có dễ dàng đâu?

Thăng tiên tròn năm trăm năm, ta hoàn toàn không biết chân thân của mình là vật gì, cũng không thể tới Thương Nam đảo cây đậu dưa run lấy bảy kia lên được.

Ôm bản khoán giải bày với A Mộc, vậy mà hán không nhảy dựng lên chỉ trích ta như dự liệu, chỉ nói với giọng không chút gọn sóng: "Trách sao ngươi không biết, không lừa ngươi, ta từng thăm dò thử chân thân của ngươi, Tam hoàng Lục giới, không thu được kết quả gì."

"Chẳng lẽ phải đi hỏi Thiên Thanh với Ngọc đế?" Ta nhớ lại thần sắc kỳ quái của chúng nhân Thiên đình trước hôm đại chiến, bỗng rụng rời vào trầm tư.

Thiên Thanh phần lớn là biết chân thân của ta, nhưng bây giờ ta đã đắc tội hán triệt để, chần hán không chịu giúp đâu.

Về phần Ngọc đế? Không cần nghĩ cũng biết, ta phá tan giấc mộng thông hôn hai giới Tiên Yêu của ông ta, dám chắc bây giờ ta là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của ông ta, không bị ông ta thộp cổ nhảy Tru Tiên đài đã là vạn hạnh lắm rồi.

"Chẳng lẽ không còn ai khác biết quá khứ của ngươi sao?" A Mộc hỏi ta: "Ngươi có bá sư hay không? Trong ấn tượng có phụ thân hay mẫu thân gì không?"

"A! Ta nhớ ra rồi!" Câu hỏi của hán đã nhắc nhở ta, ta lập tức nhảy cẫng lên: "Còn một người biết nguyên thân của ta! Ngài ấy nhất định sẽ giúp ta!"

"Người nào?" A Mộc hỏi.

"Bồ Đề lão tổ!" Ta mò mẫm nắm tay hán lên, lắc lư kích động: "Còn Bồ Đề lão tổ!"

A Mộc tiếp tục công ta, bước lên hành trình tìm kiếm Bồ Đề lão tổ.

Tây phương xa xăm, con đường phía trước dài dằng dặc, dọc đường đi hần nhiều lần đỡ chứng định ném ta khỏi lưng, nhưng lần nào cũng bị ta dùng tinh thần bất khuất, bất chấp gian nguy, bám chắc trên lưng, giành lại chỗ bị mất.

“Ồi chào, sao ngươi lúc nào cũng nóng nảy thế, không tốt cho sức khỏe đâu.” Vào lần thứ ba mươi sáu bò lên lưng hần, ta gật gù đắc ý, than thở: “Ngươi không biết thương hương tiếc ngọc là gì sao?”

“Đáng lẽ trước đây nên thẳng tay bóp chết ngươi, vứt vào đồng phân ngựa.” A Mộc nện từng bước tới trước, bước chân nặng trĩu, mũi phun khí.

“Đừng vậy mà, ngươi tốt với ta, ta biết hết.” Ta vỗ vỗ vào sau ót của hần, nhovn miệng cười duyên dáng, nói với giọng thiện lương: “Chờ ta trị mắt khỏi, ngươi muốn thứ gì ta sẽ nghĩ cách đáp ứng cho ngươi.”

Đây là lời xuất phát từ đáy lòng, dù cho hần muốn ta lột sạch Ngọc để đưa lên giường thì ta cũng chẳng đắn đo chút nào.

“Ta muốn thứ gì?” A Mộc cười khẩy, vô cùng khinh bỉ: “Ta chẳng thiếu thứ gì.”

“Ngươi nói dóc!” Ta vạch ra ngay thiếu sót của hần: “Ngay cả phương tiện đi lại ngươi cũng không mua nổi, còn phải cõng ta cuộc bộ cầu y đây này!”

Một châm lầy máu, không chút lưu tình, làm A Mộc nín thinh, ta có thể nghe được trong cổ họng hần phát ra tiếng ực ực lớn.

“Thật ra, ta từng rất muốn có được trái tim của một người.”

Im lặng cả buổi trời, giọng yếu ớt của A Mộc bỗng nhiên vang lên.

“Muốn lược? Chiên? Hay rán?” Ta hỏi tiếp.

Nhận thấy cơ bắp dưới thân gồng lên, ta nhanh chóng rút lại câu nói đùa, vâng dạ xin tha: “Ồi chào, chẳng lẽ ma quỷ còn có thể thích người phạm?”

“Nàng ấy không phải người phạm.” A Mộc nói rất nhẹ, như đang sa vào hồi ức: “Lúc đó ta trẻ tuổi bốc đồng, tiếng tăm vô lượng, luôn cảm thấy không có thứ gì là không thể nắm giữ, mãi đến khi gặp nàng ấy.”

“Nàng ấy là tiên hay ma? Là người hay yêu? Là hình mẫu gì? Đẹp không? Khí chất được không? Giỏi ca múa không?” Ta hết sức hiếu kỳ.

“Nàng là nữ tử đẹp nhất ta từng gặp, chỉ cần trước mắt có nàng, ta sẽ không nhìn thấy bất kỳ ai nữa.”

Giọng A Mộc vắng tới từ xa xa, phiền muộn, mà lại thâm tình.

“Coi như nàng ấy có mắt, ngươi hung dữ như vậy, đại mỹ nữ nào cũng tâm cao khí ngạo, bảo đảm không ở chung với ngươi nổi.”

Ta đột nhiên cảm thấy hơi chua xót, không biết là ganh tỵ gương mặt đẹp của “Nàng ấy”, hay là ganh tỵ với đoạn thâm tình sâu nặng này nữa.

A Mộc không nổi bão như ta dự đoán, hần chỉ hít vào một hơi: “Ta lại hy vọng có cơ hội nghiệm chứng suy đoán của ngươi, dù không thể bên nhau tới cuối cùng.”

Khí tức lưu chuyển, ta nhận ra hần đang khề lắc đầu.

“Bây giờ nàng ấy ở đâu? Sao ngươi không đi tìm nàng ấy?” Ta không nhịn được, buột miệng hỏi: “Bản lĩnh ngươi ghê gớm như vậy, còn yêu nàng ấy biết bao nhiêu, dù có xuống Hoàng Tuyền cũng phải đi theo chứ.”

“Nàng chết rồi.” A Mộc nhẹ nhàng đáp trả: “Tới hồn phách cũng tan thành bụi, không tìm thấy nữa.”

Tuy giọng hần lạnh nhạt, nhưng lại làm ta cảm thấy nổi xót xa nặng tựa Thái Sơn đang từ từ đè xuống, như con thú bị sa lưới không thể vùng vẫy, tưởng chừng như nghẹt thở.

“Xin lỗi.” Ta suy nghĩ một hồi, rốt cuộc chỉ có thể nói ra câu này.

“Cũng chẳng có gì.” A Mộc không nể nang ta, chỉ hỏi tương lại chuyện cũ: “Lúc nàng chết ta gần như phát điên, thiếu chút nữa đã đi theo nàng. Mãi tới khi có người nói với ta rằng, ‘Thứ ngươi yêu chỉ là bề ngoài xinh đẹp của nàng ấy, giả sử nàng ấy thay đổi diện mạo khác, ngươi chưa chắc còn si mê nàng ấy như thế nữa, thứ tình yêu của ngươi chỉ là dục vọng rẻ mạt mà thôi.’”

Nói đến đây, hần trầm ngâm giây lát.

“Ta không tin, cho nên ta sống tiếp.” Đợi hần lên tiếng lần nữa, trong giọng nói đã ngập đầy mơ hồ: “Ta muốn xem thử, rốt cuộc thứ mình yêu có phải là lớp da của nàng không?”

“Vậy ngươi biết đáp án chưa?” Ta vô cùng tò mò — trước đây Thanh Thanh cũng hỏi ta, có phải chỉ thích gương mặt của Tể Lam hay không, ta chỉ phân vân một thoáng, sau đó đã bị cô ấy móc mắt mất.

Yêu đương, luyến ái, người yêu một người, có phải vì yêu bề ngoài của họ?

“Không có đáp án, đã qua năm trăm năm, vẫn không có đáp án.” A Mộc nặng trĩu nói: “Ta chưa ngày nào quên được nàng, hàng đêm đều gặp nàng trong mộng, mãi đến khi...”

“Mãi đến gì cơ?” Ta cố chết thò đầu tới trước, chỉ sợ để rớt mất chữ nào, miệng cũng bất ngờ đụng phải một vật thể âm ẩm.

“Người ngồi đằng hoàng lại cho ta!” Giọng A Mộc đột nhiên cất cao, cơ thể cứng ngắc.

Ta nhanh chóng rút đầu về, miệng còn si diện cái cùn: “Ai bảo lưng người toàn là cơ bắp, vừa cứng vừa trơn. Người nên béo lên một chút, mềm ra một chút, có vậy người ta mới thích nổi.”

“Hừ, bề ngoài quan trọng thật sao?” A Mộc xi và kiến nghị của ta.

“Tất nhiên quan trọng!” Ta gác cằm lên vai hắn lảm nhảm, thuyết phục hắn, cũng như thuyết phục bản thân: “Không có bề ngoài xinh đẹp, làm sao khiến người ta yêu thương được? Làm sao khiến người ta có cảm tình được?”

A Mộc xi một tiếng, phì cười.

“Người Ma Vực chửi người là đồ xấu xí, có phải nó chứng tỏ người là đồ vô dụng không? Ta một không bị mù, hai không phải không biết phân biệt xấu đẹp, vì sao cứ phải nhặt đồ xấu xí như người về làm gì?”

Hắn dùng lời lẽ châm chọc và thái độ quyết liệt đề hỏi, làm ta giật mình.

A Mộc nói chí lý, bây giờ ta xấu ma chê quỷ hờn, trong lòng hắn lại ôm ấp bóng hình mỹ kiều nương, chắc chắn sẽ không nhất kiến chung tình với ta, vậy đến cùng thì hắn cứu ta vì lý do gì, còn đối xử với ta tốt tới cỡ này nữa?

“Ta đối xử tốt với người, không phải vì người xinh đẹp.”

A Mộc đáp tình bơ.

“Thế vì cái gì?” Đầu ta rối như mớ bông bong.

“Ta hỏi người, nếu hôm đó người có thể nhìn thấy, phát hiện tướng mạo ta xấu muốn chết, người còn có thể cảm kích ta, muốn báo đáp ta không?”

A Mộc đưa ra một vấn đề cho ta.

“Đương nhiên!” Ta đáp không cần suy nghĩ: “Ta biết ơn người, chuyện đó chẳng có quan hệ gì tới tướng mạo của người cả.”

“Chính nó.” A Mộc cười rộ lên như mây bay gió thoảng: “Ta đối xử tốt với người, cũng chẳng có quan hệ gì tới tướng mạo của người.”

Ta cái hiểu cái không, chờ người ra.

“Tiểu Giang Đẩu, đẹp nhất không đồng nghĩa với tốt nhất.” Bước chân của A Mộc nhẹ nhàng thoải mái, giống như gừ điệu của hắn vậy: “Không lừa người làm gì, thật ra ta rất xấu, xấu vô địch Ma giới, chính vì thấy người bị người ta mắng là đồ xấu xí, cho nên ta mới ra tay cứu người, đây có lẽ là “Lòng đồng cảm” không thể nào tránh được trong truyền thuyết.”

Ta không biết nên khóc hay cười với đáp án của hắn, đành phải ngậm miệng giữ im lặng.

“Qua đây, cho ta sờ mặt người cái.”

Suy nghĩ một lúc lâu, ta dựa vào A Mộc, nhẹ nhàng đưa tay phủ lên mặt hắn.

“Người không xấu.” Ngón tay lướt qua xương mày, chóp mũi, cùng bờ môi góc cạnh rõ ràng của hắn, giọng điệu của ta chắc chắn tới không thể chắc chắn hơn.

Cho dù A Mộc xấu vô địch thiên hạ, thì ở trong lòng ta hắn cũng không xấu, ta sẽ tự động chuyển đổi mặt hắn thành Lam ca ca trước khi hủy dung.

A Mộc cười ha ha, tiếng cười vô cùng vui vẻ, ta cảm giác được lông mi của hắn gãi nhẹ vào lòng bàn tay ta, ngura ngura.

“Người biết không? Dù không có mắt, cũng có thể nhìn thấy đồ vật.” Hắn nói.

“Sao làm được?” Ta thất kinh, chẳng lẽ có thể bắt chước Quan Thế Âm ngàn tay, mọc mắt trong lòng bàn tay?

“Bây giờ tuy người không nhìn thấy, nhưng nhờ có ta nên người cũng có thể đi lại như thường đúng chứ?” A Mộc tự phụ đáp, toàn thân ẩm áp như gió xuân.

“Ý của ngươi là...” Ta không rõ lắm, đứng thẳng hai lỗ tai lên.

“Chỉ cần tâm trạng ta tốt, ngươi muốn nhìn thứ gì, ta có thể nói cho ngươi nghe thứ đó.” Giọng của hắn cười mờ sáng như suối ngọt, trong vắt không mang theo tạp chất.

“Bầu trời bây giờ có hình dáng gì?” Ta khẩn cấp đặt câu hỏi.

“Xanh ngắt như gột rửa, không có lấy nửa đám mây trắng.” A Mộc cao giọng nói.

“Phong cảnh đằng xa thế nào?”

“Núi xanh trải dài, không thấy điểm tận cùng.”

“Dưới chân chúng ta là cái gì?”

“Sông nhỏ thật dài, bờ sông nở hoa đại màu vàng, còn có quả đại màu đỏ.”

Từng câu miêu tả từng mảnh cảnh vật, trong đầu ta dần ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh, cho ta tưởng tượng ra một vùng đất xinh đẹp, tâm trạng cũng hưng phấn hẳn lên.

“Hải lòng chưa?” A Mộc hỏi ta.

“Hải lòng.” Ta gật đầu.

“Có hải lòng như lúc còn nhìn thấy không?” A Mộc hỏi tiếp.

“Cũng gần bằng.” Ta ăn ngay nói thật.

“Ngươi xem đi, nhìn thấy gì không quan trọng.”

Có đóa hoa thơm ngát đặt vào trong tay, A Mộc nhẹ nhàng nắm lấy tay ta: “Quan trọng là, có người chịu làm đôi mắt cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Edit: Yunchan

Sau khi trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày màn trời chiếu đất, rốt cuộc chúng ta cũng tìm được Linh đài Phương Thôn sơn, chỗ ở của Bò Đề lão tổ, qua mấy phen hỏi thăm, cũng lần tới được Tà Nguyệt Tam Tinh động, phủ đệ của Bò Đề lão tổ.

Bò Đề lão tổ thích vân du bốn phương, bên cạnh lại không có tiền đồng thông báo, ta ở trong động đợi chừng ba ngày ba đêm, mới đợi được tiếng người.

“Ô kia! Giang Đâu hải nhi của ta đây mà? Sao mắt lại biến thành hai lỗ thủng to thế này?!”

Giọng già nua quen thuộc vang lên bên tai ta tựa như tiếng trời.

“Bò Đề lão tổ!” Ta không quan tâm nhiều, xách vác chạy lao đảo về hướng âm thanh, cắm đầu vào lòng người vừa lên tiếng.

Đây cũng là lần gặp mặt chính thức đầu tiên của ta với Bò đề lão tổ.

Mặc dù là lần đầu, nhưng cảm giác người mang lại rất quen thuộc, cứ như chúng ta đã quen biết rất lâu, vượt qua cả ngàn năm.

Nghe xong ngọn nguồn lý do ta tới tìm mình, thái độ của Bò Đề lão tổ trở nên khác thường, thần sắc nặng trĩu, thờ dài thườn thọt.

“Con của ta à, ‘Hoàn Ngã phiêu phiêu’ của Mạnh Bà đúng là loại thuốc quý giá tuyệt thế, nhưng chuyện con muốn tìm chân thân, còn khó hơn lên trời.”

“Tại sao ạ?” Ta kinh hoàng: “Chẳng lẽ chân thân của con bị giấu mất rồi sao?”

“Haizz, đừng nói bị người ta giấu mất, cho dù bị phong ấn lão nạp cũng có cách tìm ra giúp con, nhưng chân thân của con...” Bò Đề lão tổ muốn nói lại thôi.

“Tổ sư gia cứu mạng!” Ta nghe người áp a áp ứng, trong lòng hốt hoảng, lập tức vẫy đuôi nín thở: “Nếu không có đôi mắt này, hải nhi cũng không muốn sống tiếp nữa!”

“Có nhìn được hay không đối với con rất quan trọng ư?” Bò Đề lão tổ đột nhiên hỏi ta.

“Không nhìn thấy thứ xấu xí thì không sao, nhưng không nhìn thấy thứ xinh đẹp, thì tuyệt đối không được.” Ta trả lời thành thật, tâm trạng cực kỳ thống khổ.

“Không ngờ con vẫn cố chấp như thế.” Bò Đề lão tổ thở ra một hơi thật dài: “Thôi, đây âu cũng là oan nghiệt, có nhân tất có quả, có quả tất có nhân.”

“Xin hỏi Bò Đề lão tổ, chân thân của hải nhi xảy ra chuyện gì? Làm sao mới tìm được?” Ta bức thiết tìm kiếm đáp án mà mình muốn, nhưng Bò Đề lão tổ chỉ vỗ nhẹ đầu ta.

“Chân thân của con, có thể nói có, cũng có thể nói không có.” Giọng của người như vượt qua ngàn vạn năm thời không, xa xôi mờ ảo: “Vô ảnh lại vô hình.”

“Lẽ nào... lẽ nào con là không khí?” Vất óc hồi lâu, cuối cùng ta cũng moi ra được một đáp án hơi sát thực tế — tới nước còn có trọng lượng! Cái gì mới vô ảnh vô hình?

Bò Đề lão tổ chỉ trầm ngâm: “Đừng hỏi nữa, ta đã hứa với một người, vĩnh viễn không nói ra đáp án.”

“Chẳng lẽ tổ sư gia thà nhìn hải nhi thương tâm tới chết cũng quyết tâm giữ bí mật?!” Ta khó thể tin, hét toáng lên: “Vì sao không thể biết chân thân của mình? Lẽ nào con không có quyền được biết rõ gốc gác của mình sao?”

Bò Đề lão tổ trả lời, hơi lộ vẻ lạnh nhạt: “Không gạt con, mặc dù lão nạp nói cho con biết, con cũng không có cách nào tìm ra chân thân, so với để con thất vọng, thì chi bằng tiếp tục giữ bí mật.”

Choang! Giác mơ thấy lại ánh sáng, cứ như vậy mà bề nát tan tành, bay đi nhẹ nhàng, thậm chí không để lại một ảo ảnh nào.

Ta mò mẫm đi ra khỏi Tà Nguyệt Tam Tinh động, ngây ngô sờ đầu.

Phải sống vĩnh viễn trong bóng tối sao? Phải mấy ngàn năm, mấy vạn năm nếm hết mùi vị cô đơn nhàm chán sao? Đến cùng thì Giang Đẩu Hồng ta đã làm sai điều gì, mà số phận lại phải trừng phạt ta hà khắc đến nước này?

Lần đầu tiên trong đời, ta trời dậy thù hận thấu xương đối với mỹ nhân — Thanh Thanh, cô có biết cô đã cướp mất thứ quý giá nhất của ta không? Ta thà rằng cô cướp đi mạng sống của ta.

Lúc A Mộc biết tin mất ta không bao giờ trị khỏi được, hẩn ngồi bên cạnh ta, nghe ta khóc lóc kể lể, nói ít hơn bình thường rất nhiều.

Hai chúng ta ngồi ngốc trong Phương Thốn Sơn một khoảng thời gian.

Thình thoảng ta suy nghĩ một chút làm nước mắt tuôn ra như suối, trong tay sẽ được nhét vào một chiếc khăn.

Khóc mãi khóc mãi tới khi mệt lả, ngủ mê mệt, đến khi tỉnh lại sẽ sờ thấy một bộ y phục trên người.

“Sống không bằng chết, ta không còn dũng khí sống tiếp nữa.” Lúc ruột gan đứt thành từng khúc, miệng ta lải nhải nhiều nhất chính là câu này.

“Không nên như vậy.” A Mộc nắm tay ta: “Chờ tới khi nguoi phát hiện mỹ nhân phần lớn là hạng lòng lang dạ sói, nguoi sẽ thấy may mắn vì bản thân không bị bề ngoài che mắt, bất kể thế nào, mắt mù còn tốt hơn là không có tim.”

“Ta có tim! Ta có tim!” Ta thét lên cắt ngang lời hẩn, ta luôn hết sức nhạy cảm với đề tài này.

“Phải, nguoi có tim.” A Mộc dịu giọng đáp, lấy tay lau giọt nước trên mặt ta: “Nước mắt đã làm chúng giúp nguoi, ta biết, nguoi có một trái tim hoạt bát.”

Thời gian cuốn trôi, vật đổi sao dời.

Rốt cuộc cũng có một ngày ta nắm tay người bên cạnh lên, trịnh trọng tuyên bố một vấn đề đột phá: “Ta quyết định chấp nhận hiện thực.”

“Nghĩ thông rồi?” Tay A Mộc khựng lại, giọng nói cứng đờ: “Nguoi lại muốn tự sát?”

“... Quả thật nghĩ thông rồi.” Ta chậm rãi lắc đầu: “Nếu tự sát, thì sao xứng với công nguoi cõng ta tìm tới đây? Dù là vì nguoi thì ta cũng phải sống sót.”

“Cho nên?” A Mộc cầm ngược lại tay ta.

“Cho nên ta muốn chọn một nơi yên tĩnh, ngăn cách với đời, làm bạn với thanh đăng.” Ta bình thản nói: “Ân cư vĩnh viễn.”

Cuộc sống như thế mặc dù kham khổ, nhưng là quyết định cuối cùng sau khi ta suy nghĩ thật lâu.

“Ngươi cho rằng trốn đi thì sẽ vui sướng?” Bàn tay của A Mộc dần siết chặt, giọng dè dặt.

“Không, không vui.” Ta bật cười đành chịu: “Nhưng một người mù không nhìn thấy, ở đâu thì có khác gì? Không bằng dứt bỏ niệm tưởng, đi theo Phật tử.”

“Tại sao nhất định phải chính mắt nhìn?” Giọng A Mộc kích động: “Hôm đó ta công ngươi, kể cho ngươi nghe cảnh sắc chung quanh, không phải ngươi rất vui sao? Tại sao cứ phải chấp nhất với những thứ phù vân như bề ngoài?”

“Phải, lúc đó ta rất vui.” Ta trả lời thành thật: “Nhưng ngươi có thể theo ta vạn năm sao? Ngươi có thể làm mất của ta từng giờ từng phút sao? Nếu như tâm tình ngươi không tốt, có phải bắt luận ta muốn nhìn cái gì ngươi cũng không thêm mở miệng không? Ngươi buồn bực, thì ta cũng buồn bực theo. Ngày nào đó ngươi không vui, chẳng phải ta sẽ càng đau lòng gấp bội sao?”

A Mộc lặng thinh.

“Ta sẽ không ký thác nguyện vọng của mình lên người khác.”

Ta nhỏ giọng thì thào, nói với hắn, mà cũng là nói với mình.

Nghe xong câu trả lời của ta, A Mộc thật lâu không nói chuyện với ta nữa.

Ta biết hắn cảm thấy thất vọng với quyết định của ta, hậm hực không chủ động tiến lên, cứ nhìn nhau im lặng như vậy mãi tới đêm khuya.

“Tiểu Giang Đâu, cả đời ngươi, khi nào là sung sướng nhất?”

Hôm nay lúc đang ngủ mơ màng, ta chợt nghe có người nhẹ giọng hỏi bên tai ta.

“Sung sướng nhất...” Ta mơ hồ nghĩ, trong đầu trôi qua rất nhiều hình ảnh, xem Phương chủ múa, chăm Pháp Lang, nhuộm vải dệt vải...

“Chắc là khoảng thời gian ở Thiên đình.” Ta thì thào đáp lại, chỉ ít khi đó nhìn được, vô ưu vô lo.

“Người của Thiên đình đều tốt với ngươi sao?” Giọng kia hỏi tiếp, dần dặt từng bước.

“Tốt.” Ta đáp cực nhanh.

Bỗng nhiên nhớ tới một cái bóng vàng óng, ta nhất thời cau mày: “Có một người muốn giết ta, hắn không tốt.”

Giọng nói kia hăng lại một thoáng, sau đó hỏi tới: “Ngươi hận kẻ muốn giết ngươi chứ?”

“Hận à? Không đâu.” Mí mắt sụp xuống, con buồn ngủ xưa cỡ nào cũng không đi, ta chỉ còn biết đáp trả theo bản năng, hoàn toàn xuất phát từ bản năng: “Hắn làm cho người trong lòng nguyên một vũ trụ đỉnh kim cương, đặc biệt si tình, nếu có thể tặng lại cho ta, thì ta nhất định sẽ tha thứ cho hắn.”

Giọng nói kia bật cười trầm thấp: “Ngươi vẫn thích đẹp vậy à.”

“Cũng không phải.” Ta lầu bầu hai tiếng, cuối cùng vẫn không chống lại cơn buồn ngủ, ngoẹo đầu ngủ say.

Trong mộng dường như có cặp mắt hẹp dài sâu sắc rũ xuống nhìn ta, một nửa ẩn giấu trong bóng đêm, nửa kia bị ngọn đèn lượn quanh, đen nhánh sâu thẳm mang theo một loại đối lập kỳ dị, bờ môi mỏng dưới cặp mắt kia, chẳng biết tại sao vẫn mím thật chặt, đường nét rất thẳng, rất thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Edit: Yunchan

Hôm sau ta bị ánh mặt trời đánh thức.

Mở mắt ra theo thói quen, trên đầu là trời xanh mây trắng, chuyển mắt qua, xung quanh khói mù lượn lờ, non xanh nước biếc.

“Hả?” Ta đưa tay sờ mặt mình, vô cùng bất ngờ khi sờ thấy hàng mi dài mềm mại.

Kinh hồn bạt vía, chạy loạng choạng tới bên dòng suối, cuồng cuồng thờ đầu tới, ta nhìn thấy trên mặt nước có một thiếu nữ mặt mũi kinh hoàng, đang trừng to cặp mắt đen lũng lừng.

“Ta nhìn thấy? Ta nhìn thấy được rồi!?” Sau khi xác nhận ba lần bốn lượt, rốt cuộc ta mừng như điên, hét to lên: “Mắt của ta về nhà rồi!”

Hú hét nhảy nhót ngay tại chỗ, bắt chập tà váy nhiều lần phát qua rêu xanh ẩm ướt trên đất, ta hét lên không dưới mười lần.

“A Mộc! Mắt ta quay về rồi! Quay về rồi!”

Rào rào, riu rít, tiếng róc rách của dòng suối, mùi hoa dại, tiếng chim hót trong tre, vô số âm thanh tuyệt diệu vờn quanh ta, nhưng chỉ có tiếng người đáp lại là bất vô âm tín.

“A Mộc! A Mộc!” Ta cố chấp gọi tên hần, hy vọng có thể chia sẻ phần hạnh phúc mất đi lại tìm được này cùng nhau.

Nhưng bất kể gọi bao nhiêu lần, cũng không thấy hần bước ra.

Ta chờ mãi chờ mãi, tà váy hoa đã lấm đầy bùn từ lâu.

Niềm vui mất đi lại tìm được bị hòa tan rất nhiều, ta dựa vào tảng đá lớn bên dòng suối, hoang mang ngồi xuống.

Ngay lúc ta chẳng biết làm sao, thì có người ưỡn cái bụng béo chậm rãi đi tản bộ từ trong sơn cốc ra.

“Đừng kêu nữa, hần sẽ không tới đâu.” Bò Đề lão tổ nhìn ta nói.

“Làm sao ngài biết?” Ta cực kỳ kinh ngạc. Dù nghĩ cỡ nào cũng không hiểu nổi lý do A Mộc bỏ đi, lẽ nào hần thật ra là Lôi Phong(*) tiên quân, làm việc tốt xong thì lặng lẽ ra đi, không để lại tên họ thật ư?

(*) Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

“Nếu đã chọn không từ mà biệt, thì tất nhiên hần có nỗi khó xử không muốn nói, con cần gì phải đau khổ gượng ép?” Bò Đề lão tổ cười thần bí: “Nói chung mắt của con đã khỏi, vậy là đủ rồi.”

Ta không dám nghi ngờ lời của Bò Đề lão tổ, trong lòng dâng lên nỗi mất mát, không nhận được lâu bầu: “Nhưng con còn chưa nói tạ ơn với hần. Cũng không biết hần đi hướng nào?”

Bò Đề lão tổ nghe vậy bèn nhướn mày: “Sao con không hỏi về bề ngoài của hần thế nào? Đây không phải là điều con quan tâm nhất từ trước đến nay sao?”

Ta bị Bò Đề lão tổ hỏi mà sững sốt, tới bản thân cũng giật mình.

Nghĩ ngợi một lát, ta nghiêm túc trả lời: “Con muốn gặp hần, không có liên quan gì tới vẻ ngoài của hần, xấu hay đẹp thì hần vẫn là A Mộc.”

Là người đồng cam cộng khổ với ta suốt cả chặn đường, là người cứu ta thoát khỏi nước sôi lửa bỏng.

“Dù hần trông rất xấu?” Trong mắt Bò Đề lão tổ tràn ngập gioia hoạt.

Ta hít ngược khí lạnh, chần chừ ba giây, cuối cùng vẫn nặng nề gật đầu: “Dù hần là người xấu nhất Tam giới thì trong lòng con hần vẫn là người đẹp nhất.”

“Ha ha ha!” Bò Đề lão tổ đột nhiên cười to.

“Không ngờ có thể nghe được câu này từ miệng con, năm trăm năm này sống không uống phí chút nào!” Người vừa cười vừa vuốt râu, nếp nhăn trên mặt cũng vui tới nỗi sắp bay lên trời: “Hiểu, đều hiểu cả.”

Ta đứng yên tại chỗ, khó hiểu nhìn người.

“Con của ta à, có phải con luôn rất muốn biết, vì sao thẩm mỹ của con không giống người thường?” Bò Đề lão tổ chậm rãi mở miệng, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Câu này đã đánh trúng vào tâm sự trong lòng ta, khiến ta gật đầu không ngừng.

“Cầm đi.” Bò Đề lão tổ nhét một vật nhẵn bóng vào tay ta: “Nhìn thật kỹ Nhân Duyên kính này, nó sẽ nói cho con biết nguyên nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit: Yunchan

1.

Cô mở mắt ra, trông thấy biển trời xanh lam, từng áng mây trôi qua bỗng bành, tựa như một đồng bông xóp rồi bù.

Cô cúi đầu, phát hiện mình đang nằm trong một con sông dài không giới hạn, nước cạn trong vắt, đáy nước là mây trắng trời xanh.

Cô đứng lên khỏi dòng sông, nghi hoặc nhìn đảo đạc, bốn phía vắng vẻ im ắng, chẳng có thứ gì.

Nước và trời hợp lại một màu, mênh mông bạt ngàn, cô ngơ ngê đứng tại chỗ, nhát thời không rõ mình đang đứng trên trời hay là trong nước.

Gió bất ngờ nổi lên, thổi tung mái tóc thật dài, cô nghĩ ngợi một lát, quyết định đi về hướng đầu gió.

Đi thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi rằng mây đỏ từ chân trời rơi vào trong dòng nước, rồi lại từ trong nước mọc lên chân trời. Khi thái dương biến mất, ánh trăng tiếp tục soi đường cho cô, cứ thế vật đổi sao dời, gió thổi mây tan, cô cố chấp bước tới, mặc kệ mây giữ chân, mưa than thở.

Mãi tới khi cô nhìn thấy một chiếc bóng màu xanh nhạt.

Đứng trước mặt là một người tuấn tú bất phàm, chói sáng hơn thái dương, cao xa hơn mây trắng, và cũng bất định khó nắm bắt hơn gió.

Cô ngơ ngác nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên phai màu nhợt nhạt, trong mắt chỉ có chiếc bóng mưa lướt qua trời xanh kia.

“Ngươi đến rồi.”

Người nọ thấy cô, chẳng hề hoảng hốt giật mình, cứ như đã đoán trước sẽ gặp cô ở đây từ lâu.

“Huynh là ai?” Cô nhìn hấn, mặt lộ vẻ say mê.

“Thiên Thanh.” Hấn lặng lẽ nhìn cô chăm chú: “Ta là Thiên Thanh.”

“Đưa tay cho ta.” Hấn đứng bên bờ, chìa tay ra với cô.

Cô ngoan ngoãn cúi đầu, nhấc đôi chân trần ra khỏi mặt nước, kể từ đó bước lên vùng đất mà mình chưa từng biết.

2.

Thiên Thanh tuấn tú nói mình là thần tiên.

“Thần tiên là cái gì?” Cô nghiêng đầu nhìn hấn, đối với hấn rất ư là ngưỡng mộ hiếu kỳ.

“Là người mà ngươi sẽ trở thành trong tương lai.” Hấn nhìn cô, thần sắc ôn hòa bất biến: “Ta đến đây chính là để độ ngươi thành tiên.”

“Tại sao phải thành tiên?” Cô hoang mang không hiểu: “Thành tiên rồi thì biến thành thế nào?” Đẹp như huynh à?

Thiên Thanh cười, xòe tay phải hướng về phía cô, chỉ thấy trong tay hấn bốc lên một đợt mây mù, dần dần tan ra, trong lòng bàn tay nở rộ một đoan bạch liên băng thanh ngọc khiết.

“A.” Cô chưa thấy thứ gì xinh đẹp tinh xảo như vậy, không nhận được bật kêu thành tiếng.

Nhưng đoá bạch liên héo rũ rất nhanh, hoa sen tan đi như khói, mây mù dần dần hội tụ thành một quả cầu thủy tinh.

Bàn tay của Thiên Thanh nhoáng lên, bên trong quả cầu bay lá tả tùm chầm chậm li ti trắng muốt, mờ mờ, êm êm.

“Đây là cái gì?” Cô nóng lòng muốn sờ thử những chầm chậm mềm đó, nhưng đầu ngón tay vừa đụng đến, chúng đã hóa thành hơi sương, biến mất.

“Đây là tuyết mùa Đông.” Thiên Thanh nhìn cô ôn hòa: “Ta gom lại dự trữ một ít.”

Sau đó bàn tay hấn nắm chặt thành quyền, khi mở ra lần nữa — quả cầu thủy tinh đã biến mất, trong tay hấn nằm lẳng lẳng một dải tơ mềm trơn mượt.

“Đây là gì thế? Đẹp quá!” Cô nhìn dải tơ trôi nổi huỳnh quang lấp lánh, trong lòng không nhận được ngứa ngáy, thích thú.

“Đây là ánh sáng của trăng tròn mười lăm, tới qua ta vừa cắt xuống.” Thiên Thanh cười, giao dải tơ vào tay cô: “Lại đây, cho ngươi.”

Nhưng dải tơ vừa chạm vào da cô đã tự động xuyên qua, hết như không khí trong suốt.

“Tại sao? Tại sao không hứng được?”

Cô sốt ruột cố chụp lấy ánh trăng, nhưng bất kể động tác nhanh cỡ nào cũng không thể gom nó lại được.

“Người nhìn đi, phong hoa tuyết nguyệt, vật càng xinh đẹp lại càng dễ tan biến.”

Giọng Thiên Thanh vẳng tới từ xa xăm.

“Cho nên người phải thành tiên, thành tiên, mới có thể giữ chúng lại trong sinh mạng vĩnh viễn.”

3.

Cô bắt đầu theo Thiên Thanh tu tiên.

Bởi vì cô muốn giữ lại những thứ xinh đẹp, cô muốn có được chúng.

Nhưng mà tu tiên là một chuyện rất chi khô khan, Thiên Thanh chỉ dạy cô cách hít thở, bảo cô ngồi thiền tĩnh tọa trước, học làm sao tu tâm dưỡng tính.

Cô không thích, cực không thích, từ khi sinh ra cô đã không thể ngồi yên một chỗ được, tới ngồi trên bồ đoàn cũng không an phận.

“Ủi, ta đau lưng.”

Chưa đầy ba phút cô đã bắt đầu uốn tới ẹo lui, dẫu môi mè nheo: “Có cách nào khác có thể học cấp tốc không?”

“Chuyên tâm.” Thiên Thanh ngồi trên bồ đoàn phía đối diện, nhắm mắt dưỡng thần, không cựa quậy mảy may, giọng đông lạnh.

Cô đành phải bầm bụng đặt mông xuống bồ đoàn, trừng mắt thao láo.

Để coi huynh kiên trì được bao lâu, ta không tin huynh không cựa cựa!

Cô tức tối nghĩ, nhìn chòng chọc nhất cử nhất động của người đối diện mà không chớp mắt lấy một cái.

Nửa nén nhang, một nén nhang, hai nén nhang... cơn tức của cô dần bị ăn mòn, cơ thể mềm nhũn ra.

“Ồi, lúc huynh ấy ngồi im cũng xinh đẹp ghê.”

Cô lẩm bẩm một mình, ánh mắt si mê.

Tròn ba nén nhang, ánh mắt cô đều quuyến luyện không rời trên gương mặt của người đối diện — lông mi thật dài, bờ môi mỏng góc cạnh rõ ràng, rõ là kiệt tác của thần, hoàn mỹ tới nỗi người ta phải cảm thán. Cô ảo tưởng có thể sờ tay sờ thử, có phải cũng như mình, ấm áp, ngọt ngào?

Thiên Thanh vẫn im ru.

Do đó cô to gan đứng lên, đưa tay chọc vào hàng mi vừa rậm vừa dài.

Lông mi hình như rung lên một tý, gãi vào tay cô ngựa ngựa, cô thấy thích thú, bèn mò tiếp xuống bờ môi mỏng.

Y như cô nghĩ, ấm ấm mềm mềm.

Sau đó cô kẻ sát mặt mình tới, muốn nếm thử xem vị có ngọt thật hay không.

Còn chưa đụng được, cằm đã bị người ta nắm.

“Thú vị lắm sao?” Đồng tử màu xám khói nhìn cô chăm chăm, lạnh như băng giá.

“Ừ.” Cô chẳng biết gì là mưa bão sắp tới, chỉ sấn vào hấn theo bản năng, cánh tay mềm mại trắng ngần quần lấy cổ hấn: “Huynh thật là thơm, mùi này ta ngửi rất thích.”

Đáng tiếc cô không thể liếm được, vì chớp mắt tiếp theo Thiên Thanh đã thoát khỏi vòng ôm của cô, đứng xa tít trong bụi hoa.

“Sau này động thủ nhanh một chút.” Thiên Thanh nhìn cô, nét mặt lạnh nhạt: “Các tiên nhân đều biết dịch chuyển tức thời.”

4.

Sau một thời gian ngắn theo Thiên Thanh tu luyện, linh lực của cô đã tăng cao rõ rệt, nếu muốn, cô có thể làm hoa trong hồ nở rộ bất cứ lúc nào.

Nhưng cô vẫn không thể xén được ánh trăng, nhiều lắm chỉ hứng chúng chơi một lát mà thôi.

Cô rất thích ánh trăng, thích vô cùng, nên năn nỉ Thiên Thanh xén thêm một mảnh cho mình chơi.

Thiên Thanh dụ cô, bảo là chỉ cần cô có thể ngồi yên ba mươi sáu canh giờ không nhúc nhích, thì sẽ lấy xuống cho cô chơi.

Cô kiên trì hai ngày, trong suốt thời gian đó không ăn không uống, cắn răng nhắm mắt, cực kỳ chuyên tâm.

Đến canh thứ hai mươi lăm, Thiên Thanh bỗng nhiên nói một câu: “Áy, sao tuyết lại rơi?”

Cô mở choàng mắt ra, nháy tót tới cửa, mặt hóng hót: “Đâu? Rơi ở đâu?”

Ngoài phòng vẫn là cỏ xanh chim hót, người trước mắt nhìn cô cười, vẻ mặt hả hê vô tội.

Cô nhất thời bùng tỉnh — mình bị lừa.

“Cái đó, có cho ta nữa không?” Cô nhìn hấn bằng cặp mắt trông mong, đầu ngón chân di di trên đất, giọng lí nhí — hấn biết cô đang hỏi phản thưởng khuyển khích.

Thiên Thanh lắc đầu.

Thoáng cái cô xụi lơ như quả bóng xì hơi, ngồi xồm xuống tại chỗ, cái mặt nhỏ vùi vào đầu gối.

Lần thứ hai xin ánh trăng, cô dường như rất có lòng tin, kiên quyết chứng tỏ không đạt được mục tiêu quyết không bỏ qua.

Kỳ này Thiên Thanh yêu cầu cô ngồi yên năm mươi sáu canh giờ.

Vào canh thứ mười sáu, Thiên Thanh nói: “Ồ, hoa đào núi nở rồi.”

Cô không cự quạ.

Vào canh thứ hai mươi bảy, Thiên Thanh nói: “Ồ, ai lấy tuyết xâu thành rèm, treo ở nóc nhà thế này?”

Hơi thờ cô bất loạn.

Vào canh thứ ba mươi sáu, Thiên Thanh nói: “Ánh nắng chiều làm giấy cắt thật xinh đẹp.”

Ngay cả chân mày cô cũng chưa từng nhú.

Vào canh thứ bốn mươi tám, Thiên Thanh nói: “Không ngờ áng mây làm chăn bông lại mềm như thế, nhẹ như thế.”

Trong lòng cô rất đắc ý: Không có cửa đâu, phen này nhất định phải bắt huynh xén một đoạn ánh trăng xuống!

Nhắn nại mãi tới canh thứ năm mươi sáu, lại nghe Thiên Thanh kêu khê một tiếng: “A, cắt vào mặt.”

Mắt cô bất ngờ tròn to, búng thẳng tới trước mặt hấn hết như lò xo, vẻ mặt lo lắng tới không thể lo lắng hơn: “Có đau không? Có nặng lắm không?”

Người trước mắt vẫn hoàn hảo chẳng sút mẻ gì, con ngươi màu xám khói nhìn cô đầy tiếc hận: “Tâm còn chưa đủ kiên định.”

Hấn hạ cho cô một câu.

Nhưng cô lại vui mừng ôm chầm lấy hấn, như thờ phào nhẹ nhõm: “Huynh không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi! Khăn ánh trăng không có cũng không quan trọng!”

Người dưới thân hơi cứng lại.

Cuối cùng cô vẫn lấy được chiếc khăn tay xén bằng ánh trăng, Thiên Thanh còn thi pháp cho nó, khiến nó có thể bảo tồn được ít nhất là tới kỳ trăng tròn tiếp theo.

Cô phấn khích chưa từng thấy, cầm chiếc khăn nhảy căng lên reo hò, tung hứng lên bầu trời cao thật cao.

Khăn tay dệt bằng ánh trăng nhẹ tênh, chỉ cần thổi sơ một hơi, cũng có thể trôi lơ lửng trên không trung như cánh ve. Cô nghịch ngợm thổi khăn lên mặt Thiên Thanh, âm mưu muốn che mặt bịt mũi hấn.

Thiên Thanh nhìn cô phá phách, không tránh không né, mặt mày nhàn nhạt.

Khoảng cách hai người càng thổi càng gần, càng thổi càng gần, cuối cùng cô đảo lên một cái, trượt chân nhào vào lòng Thiên Thanh.

Lòng ngực của Thiên Thanh ẩm áp rộng rãi, có một mùi hương khiến cô quen thuộc và an tâm.

“Ta thích huynh.” Cô hường thụ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: “Ta thích huynh lắm.”

Thiên Thanh vẫn không nhúc nhích.

Chiếc khăn lạnh lạnh chậm rãi đáp xuống, phủ lên mắt hắn.

5.

Thiên Thanh dạy cô tập vài loại pháp thuật, cô vừa học đã nhất kiến chung tình với chức thuật(*), bèn hết sức chuyên tâm cần mẫn tu luyện, rất nhanh đã có thể kéo tơ mây dệt thành bông vải, chẳng bao lâu toàn bộ mây quanh sơn cốc đều bị cô quơ sạch.

(*) Thuật dệt vải.

“Dệt thành to như vậy, nên làm cái gì đây?” Cô cầm gấm mây dài đến mấy trượng mà phát rầu.

“Có thể may y phục.” Thiên Thanh đằng sau án thư ném tới cái liếc mắt thờ ơ.

“Y phục là gì?” Cô không rõ, Thiên Thanh dạy cô thiên nhiên vạn vật, nhưng chưa dạy cô luân lý diễn sinh(*).

(*) Là quá trình sinh trưởng của vật chất.

“Là thứ dùng để che chắn.” Thiên Thanh rũ mắt, nhìn thanh bào trên người: “Chính là thứ trên người ta.”

Cô học điệu bộ của hắn tự nhìn xuống, phát hiện trên người mình không có lấy một tác vải, da thịt và đường cong đều phơi trần trong không khí, bèn cầm gấm mây đắp lên người, xoay vòng vòng.

“Là thế này phải không?” Cô vừa xoay vừa hỏi, dáng đi tương đương đứng ngả nghiêng như bướm bướm, giọng lạnh lót như hoàng oanh.

“Còn thiếu một đoạn.” Thiên Thanh giơ cánh tay lên: “Tay áo.”

“Tại sao phải che?” Cô nắm chặt gấm mây, khó hiểu: “Ta thấy không che còn đẹp hơn.”

Eo của cô rõ ràng còn mềm mại hơn mây, da của cô còn mịn màng hơn gấm.

“Vi thần tiên bên ngoài sơn cốc nhìn thấy sẽ xấu hổ.” Thiên Thanh đáp rất kiên nhẫn.

Cô cũng chẳng quan tâm thần tiên bên ngoài sơn cốc nghĩ gì, trong đầu chỉ nhảy tới nhảy lui một ý niệm — Thiên Thanh bên dưới y phục là hình dạng gì? Có phải cũng hoàn mỹ không tì vết như mặt huynh ấy không nhỉ?

Nghĩ là làm, cô lập tức ném gấm mây chạy nhanh tới Thiên Thanh như hổ đói vồ mồi, hai tay vươn ra muốn xé vạt áo hắn.

Tuy bình thường rất cao minh, nhưng Thiên Thanh lại không ngờ được cô sẽ bất ngờ xông tới như thế, nên sững người ra tại chỗ.

Con sừng sốt đã cho cô thời gian, cô lấy tốc độ tia chớp xé trái xé phải, và nhìn thấy cơ thể bên dưới thanh bào như ý nguyện.

“Ồ hay, sao huynh không giống ta.” Cô kêu lên đầy kinh ngạc: “Sao ở đây phẳng vậy?”

Cô thò tay ấn lên cơ ngực của Thiên Thanh: “Là tại chưa ăn no sao?”

Thiên Thanh đỡ trán, thấy trên trán có thứ gì bắt đầu nổi lên.

“Hồ đồ.” Hắn chớp lấy cái tay không an phận của cô, kéo sang một bên: “Ngươi sờ nữa ta sẽ nổi giận.”

Cô nâng gương mặt tò mò lên: “Nổi giận là cái gì?”

Hắn cầm nín, sau đó hờ hững, cuối cùng là thoải mái.

Thật ra hắn chỉ lừa cô thôi, hắn đã không còn tức giận từ rất lâu rồi, hắn cũng đã quên mất tức giận là thứ gì.

“Nói chung, không được tự tiện cơi y phục của người khác, có muốn nhìn bao nhiêu cũng không được.” Hắn kéo cô đang treo trên cổ mình xuống, búng vào trán cô một phát: “Ngao ngoan nghe lời.”

Cô chưa từ bỏ ý đồ, lại dán mặt vào trong ngực hắn tiếp, thái độ vừa duyên dáng vừa vô lại: “Vậy huynh phải luôn nói chuyện với ta, không được dừng.”

Cô thích gương mặt của hắn, thích mùi hương của hắn, thích giọng nói của hắn, bây giờ nhìn thấy thân thể dưới y phục của hắn, cô càng chắc chắn là mình thích — hắn quá hoàn hảo, mỗi tác mỗi phần mỗi vị trí, đều hoàn hảo không có tí khuyết điểm nào.

“Được rồi.” Lúc này Thiên Thanh chỉ muốn tìm mọi cách để cạy miếng da trâu dính trên người xuống thôi.

6.

Rốt cuộc cô cũng học xong cách mặc quần áo, cũng biết nam nữ là gì.

“Giới tính khác nhau có thể ở chung không?” Khi cô biết mình và Thiên Thanh khác nhau thì có vẻ rất cuồng: “Nam nhân với nữ nhân có thể vĩnh viễn không chia cách không?”

“Cũng có trường hợp này, chẳng qua là cực nhỏ.” Thiên Thanh nghĩ ngợi một lát, đáp rất thận trọng.

“Ta mặc kệ, bắt kể ra sao ta cũng muốn ở chung với huynh.” Cô lại dính chặt lấy hắn như da trâu, bắt chước con mèo nhỏ cọ cọ: “Từ ánh mắt đầu tiên ta đã thích huynh, đã nhìn ba vạn sáu ngàn lần vẫn còn thích, tương lai dù có nhìn thêm mười vạn tám nghìn lần cũng vẫn thích, cực thích cực thích, tuyệt đối không dừng lại.”

Thiên Thanh vỗ vỗ đầu cô, từ chối cho ý kiến.

Từ sau khi học xong dệt vải, cô bắt đầu học sang nhuộm màu, Thiên Thanh dạy cô một ít phương thuốc và tài liệu cơ bản, sau đó mặc cho cô tự phát huy.

Cô pha ra rất nhiều loại màu sắc, có thanh nhã như nước hồ, có rực rỡ như ráng chiều, màu sau còn đẹp hơn màu trước. Mỗi lần pha được một màu, cô đều mừng mừng phấn phấn đi tìm Thiên Thanh, chờ hắn khích lệ.

Nhưng phần lớn thời gian Thiên Thanh đều đọc sách, lật cả đống sách cổ mãi mãi lật không hết, thấy cô ôm mớ vải đủ loại màu sắc đến, chỉ nhạt nhẽo thả ra một câu: “Lại có kiểu dáng mới à?”

Tiếp đó vui đầu sụp mặt, đọc sách tiếp.

Cô rất thất vọng, cô hy vọng Thiên Thanh có thể nhìn cô thêm vài lần, do đó cô bắt đầu hí hục phối màu, nhuộm màu nhiều hơn, đi khắp nơi tìm tài liệu, Thiên Thanh không dạy thì cô sẽ tự sáng tạo phát minh.

Đến một hôm cô chợt phát hiện ra một loài thực vật, khi nở hoa, mật hoa sẽ trôi nổi giữa không trung, mùi hương thơm ngọt bay ngập cả sơn cốc. Thế là cô thu gom toàn bộ mật hoa, rồi ngắt vài bụi mang về.

Đêm đó cô phối ra được màu đỏ đẹp nhất, tươi đẹp thanh sạch như hoa đào tháng ba, khiến người ta say mê. Cô hết sức mừng rỡ, ôm chiếc váy đỏ nhầy nhót trong phòng, đang nhảy giữa chừng, thì chợt thấy Thiên Thanh đứng hằm hằm ngoài cửa.

Thiên Thanh vốn muốn đến răn dạy cô một bài, hoa Linh Tiêu là di vật thượng cổ không thể tái sinh, rồi khỏi đất sẽ chết ngay lập tức, đào lên gốc nào thì sẽ mất đi gốc đó triệt để. Bây giờ nhìn thấy cô nhầy nhót tung tăng thì lời trách mắng đều tắc hết trong cổ họng.

“Huynh xem huynh xem, đây là màu ta mới phối, có đẹp không?” Cô thấy người tới, lập tức giọng cao tám vài nhào qua, cặp mắt to sáng quắc kinh người: “Huynh có hài lòng không? Có thích không? Có vừa ý không?”

Dù có trì độn hơn nữa, hắn cũng hiểu cô cần mẫn không ngừng như vậy là vì thứ gì.

“Ừ, đây là thứ đẹp nhất, thích hợp với ngươi nhất.” Hắn xoa xoa trán cô: “Ta chưa từng thấy thứ gì đẹp hơn nó.”

Cô thở phào một hơi, gương mặt căng thẳng lập tức sung sướng mềm mại như mặt đào.

“Màu này rất đẹp, ngươi không cần thử lại nữa, nhớ kỹ phương thuốc là đủ rồi.”

Hắn dặn xong, khom người nhặt đóa hoa Linh Tiêu đã héo rũ trên mặt đất.

Thương Nam tổng cộng chỉ có chín bụi Linh Tiêu, bây giờ bị cô nhổ mất ba bụi, phải nói là tổn thất nghiêm trọng. Nước hàn đàm có công dụng cải tử hoàn sinh, không biết bây giờ ném mấy đóa hoa này vào ngâm còn kịp không? Nói chung, phải tranh thủ.

Chợt thấy cô gật đầu thật mạnh, quay lưng chạy như bay về hướng án thư, từ trước đến nay cô luôn xem lời hắn là thánh kinh.

“Ba phần ráng hồng, ba phần đỏ nhạt, hai phần cây hoa khôi, một phần chu sa, sau đó nhỏ vào trong thuốc nhuộm thêm sáu giọt mật hoa Linh Tiêu.”

Cô chấp tay dâng văn phòng tứ bảo tới trước mặt hắn, mừng rỡ nói: “Huynh viết giúp ta đi, viết giúp ta đi, để ta khỏi quên mất!”

Hắn khựng lại, nhìn đóa Linh Tiêu xơ xác buồn xo trong tay, rồi nhìn khuôn mặt chờ đợi trước mắt.

“Ta không biết chữ, huynh nhìn ta làm gì?” Cô trừng hắn kỳ quái: “Đừng nói huynh không biết chữ nhé.”

“... Được.” Hắn nhìn cô mỉm cười: “Trái giấy ra đi, ta viết nhanh một chút, cho ngươi khỏi quên.”

7.

Cô gắn bó bầu bạn với hắn một đoạn thời gian rất dài.

Cô bắt đầu biết chữ, linh lực cũng dần trở nên mạnh mẽ phi thường, kỹ thuật dệt vải nhuộm màu cũng ngày càng tiến bộ. Cô bây giờ, đã đến trình độ thò tay là có thể rút mây, trò tay là có thể xén trắng.

Nhưng cô vẫn lén giấu Thiên Thanh, cô không muốn cho hắn biết cô có thể xén ánh trắng, cô muốn hắn dùng khăn ánh trắng đồ cô như trước đây.

Cho dù có thể chạm tay vào ánh trắng, nhưng hắn vẫn cao cao tại thượng, xa vời không thể chạm tới.

Lại một kỳ trăng tròn đến, Thiên Thanh làm cho cô một chiếc khăn mới. Cô cầm vào tay lập tức đắp lên mặt hít sâu một hơi, hết sức sung sướng.

“Đã lâu vậy rồi mà còn thích món đồ chơi này sao.” Thiên Thanh nhìn điệu bộ trẻ con của cô thì không nhịn được cười: “Ngươi vẫn không có tiến bộ gì.”

“Ta không muốn tiến bộ.” Cô lấy khăn xuống, lắc đầu cực nghiêm túc: “Ta chỉ muốn huynh.”

Sau đó cô cười khúc khích, đứng dậy nhào qua Thiên Thanh, ôm chặt lấy, cứ như sợ hắn bay đi mất.

“Ta luôn bấm ngón tay tính, ta đã nhìn huynh tổng cộng mười vạn tám ngàn bốn trăm lần, nhưng vẫn chưa thấy đủ, huynh á, có phải đã dùng ma lực gì đó ếm ta không hả?”

Cô ngược gương mặt chan chứa tình cảm lên, trong con ngươi là trắng bạc sáng trong, tròn đầy như ngọc bích.

Nét mặt Thiên Thanh vẫn thản nhiên, giống như mây khói có thể tan đi bất cứ lúc nào, hắn vỗ vỗ trán cô, không nói tiếng nào.

8.

Dưới sự giáo dục nghiêm khắc của Thiên Thanh, cô đã có có thể bình ổn tâm thần, ngồi thiền suốt một trăm ngày, cô còn học tập lễ nghi liêm sỉ, biết rằng bất kể làm tiên hay làm người đều phải biết phép tắc.

“Ta không thích quy củ.” Cô thường than phiền: “Tại sao không thể làm theo sở thích? Tại sao ta làm gì cũng phải nghe người khác?”

Mỗi lần học những thứ khuôn phép cứng nhắc này cô đều cảm thấy đau khổ vô cùng, “Quy củ” thực sự là một môn học tra tấn tinh thần, cô tình nguyện dệt vải kéo bông, cũng không muốn học thuộc lòng mấy thứ giáo điều này.

“Vi ngươi cần phải hòa nhập vào thế giới này.” Thiên Thanh chăm chú nhìn cô: “Không phép tắc làm chuẩn mực, vạn vật thiên địa không thể giữ được trật tự.”

“Ta không muốn, ta không muốn!” Cô bịt tai nhắm mắt mè nheo, chân đạp đá lung tung: “Ta không cần hòa nhập! Ta chỉ muốn làm chính mình!”

“Thật không?” Giọng Thiên Thanh lập tức lạnh đi trông thấy: “Nhưng ta muốn, xem ra ngươi không định tiếp tục sống chung với ta rồi.”

Cô yên tĩnh lại hết như kỳ tích.

“Ta muốn học quy củ.” Cô ngẩng đầu nhìn hắn, cười nịnh nọt mà lại kiên định.

9.

Về sau có một quãng thời gian, Thiên Thanh trở nên rất bận rộn, đi sớm về muộn không thềm quản cô nữa, cô vừa phiền muộn vừa thương tâm, không thể làm gì hơn là tự tìm cách giết thời gian.

Cô bắt đầu có hứng thú với hoa cỏ, nuôi cấy được một ít giống hiếm lạ.

Cô còn phát hiện trong thư phòng một cuốn thoại bản của người phạm viết về Tiên Yêu, tên là “Liêu Trai”.

Vào một buổi sáng, vừa thức giấc, cô bất ngờ phát hiện hắn đang đứng lù lù ở cửa phòng cô.

“A Thanh!” Cô chạy ào tới hắn, bắt chập chưa mặc quần áo từ tể.

A Thanh, từ sau khi đọc “Liêu Trai” cô đã khẳng khái gọi hắn như vậy, bởi vì nghe có vẻ rất thân mật.

“Sao không mặc y phục cho đàng hoàng” Thiên Thanh sờ sờ đầu cô, kéo chặt vạt áo giúp cô, không cho một ngọn gió gian xảo nào luồn vào.

“A thanh! Có phải huynh nhớ ta không?” Cô vòng tay qua ôm hắn, mặt chôn vào ngực hắn hít một hơi thật sâu, vô cùng ngây ngất: “Ta rất nhớ huynh!”

Lúc này Thiên Thanh không tính bơ mặc cho cô sổ sàng nữa, hấn xách cô từ trong lòng ra, đặt ở một khoảng cách nhất định.

“Bảo người học pháp điển(*) Thiên đình, có nhớ kỹ chưa?” Hấn nhưng mày nhìn cô.

(*) Bộ luật.

“Nhớ nhớ nhớ!” Cô rất ảm ức vì không được ôm mỹ nam, có điều nhìn thấy sắc mặt Thiên Thanh không tốt, nên cũng không dám lỗ mắng.

“Điều một trăm bảy mươi lăm trong pháp điển là gì?” Thiên Thanh hỏi.

“Phạm là thành quả không do nỗ lực mà có thì không thể lấy.” Tuy cô không ưa pháp điển, nhưng lại rất chăm chỉ học thuộc, tất cả cũng vì để hấn vui.

Thiên Thanh hơi gật đầu, cô khấp khì trong lòng, biết mình đã qua ải trót lọt.

“Gần đây huynh không để ý tới ta, làm ta ngủ không ngon.” Vừa nhìn thấy nét mặt Thiên Thanh dịu lại, cô liền giương nanh múa vuốt bỏ nhào qua, chôn mặt vào trong lồng ngực hấn, hít lấy hít để: “Ta cô đơn, ta phiền muộn, ta buồn.”

“... Ngoan.” Thiên Thanh thở dài, rốt cuộc vẫn dỗ dành cô: “Hôm nay ta sẽ dẫn người xuất cốc.”

Hôm đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy thế giới bên ngoài Thương Nam, bên ngoài thua xa vẻ mỹ lệ của Thương Nam, đình đài lầu các, hành lang chạm trổ, thuyền hoa lộng lẫy, mặc dù tinh xảo tráng lệ nhưng lại ngập đầy mùi thù công.

Thế nhưng kỳ quái là, không khí ở nơi đây lại tốt hơn Thương Nam, Thương Nam vô cùng mát lạnh, còn nơi đây lại khiến cô cảm thấy ấm áp hài hòa.

Ngồi ngắm trong Thương Nam lâu ngày, thỉnh thoảng cô sẽ cảm thấy sợ hãi bức bối, nói chuyện này với Thiên Thanh, hấn bảo là không thể tìm ra nguyên nhân trong chốn kín.

Người tới đón tiếp Thiên Thanh rất nhiều, rầm rập quỳ xuống từ rất xa, tựa như mây đen kéo đến trước cơn mưa to.

“Cung nghênh Thánh quân Thương Nam xuất quan!” Đám người kia quỳ lạy thành kính, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên một chút.

“Huynh là Thánh quân Thương Nam?” Cô quay đầu nhìn hấn, hết sức kinh ngạc với phong hào này, nghe danh tiếng có vẻ rất to!

Thiên Thanh không nói lời nào, chỉ mỉm cười với cô.

Cô lập tức nhào qua, hai mắt tỏa hoa đào, cầm lấy vạt áo của hấn mà nheo: “Ta thì sao? Ta thì sao? Ta là ai?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô đã ngậy ngẩn cả người — hóa ra cô vẫn không biết mình là ai, họ gì tên gì, từ đâu tới, cô theo hấn bao nhiêu lâu nay, lại chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Người là hư vô.”

Giọng Thiên Thanh vọng tới từ xa xa, hấn đặt tay che khuất mắt cô, lại nhẹ nhàng lặp lại lần nữa: “Người là hư vô.”

Hư vô? Đó là vật gì? Hư vô chẳng khác nào không có gì cả sao? Cô mắt hửng, nghĩ rằng Thiên Thanh đang lừa cô.

“Ta muốn một cái tên, đặt cho ta một cái tên!” Miệng cô dẩu lên thật cao, mặt đỏ ửng lên: “Bằng không ta sẽ nằm sấp lên ngực huynh không chịu dậy!” Đây là uy hiếp vô cùng tàn nhẫn mà cô có thể nghĩ đến.

Trên đầu có tiếng phì cười.

“Vậy gọi là Hư Miêu đi.” Hấn sờ sờ đầu cô, giọng ôn hòa: “Hư vô mờ ảo, muốn nắm bắt cũng không được.”

Không nắm bắt được? Ta rành rành nắm được mà! Không phải hiện tại ta đang ở trong ngực của huynh sao?

Cô không rõ tại sao Thiên Thanh lại đặt cho cô một cái tên lạ lẫm như thế, nhưng chỉ cần là Thiên Thanh đặt thì tên nào cũng hay.

“Được, ta là Hư Miêu!” Cô hết sức hí hửng, ôm chầm cánh tay hấn, phấn khích như trẻ con: “Ta có tên rồi!”

Chỉ ít ta đã có một cái tên, như vậy ta không phải là hư vô.

Mãi tới khi đi đến trước mặt đám người kia, mọi người nhìn thấy cô sau lưng Thiên Thanh, thì đều ngẩn ra.

“Thánh quân, vị này là...”

Trong đó có một lão nhân lông mày bạc trắng lấy dũng khí đặt câu hỏi, ánh mắt nhìn cô lập lờ.

“Là một du hồn ta nhặt được.”

Thần sắc Thiên Thanh đậm mạc, bước chân vẫn hướng về phía trước.

10.

Từ sau khi theo Thiên Thanh xuất cốc, người cô gặp đã dần nhiều lên.

Thường có đủ loại nam nữ muôn hình muôn vẻ mang theo đủ loại kỳ trân dị bảo đến đây bán phóng, thái độ đối với Thiên Thanh đều rất cung kính.

Thiên Thanh chỉ chọn gặp vài người trong số đó, nhưng tới bây giờ vẫn không nhận quà của họ, dù cho quý giá, xinh đẹp bao nhiêu cũng không cần.

Cô ở bên nhìn mà vô cùng khó chịu, trong lòng đói khát khó chịu như có chậu than đang thiêu đốt, nhưng từ đầu tới cuối vẫn để ý tới sắc mặt của Thiên Thanh, nên không dám lơ đãng.

Hôm nay rốt cuộc cô đã hết nhẫn nại, thừa dịp Thiên Thanh không chú ý, tức tốc nhét lên chu sa do Thái Thượng Lão Quân tặng vào tay áo — vật nhỏ như hạt bụi kiểu này hẳn sẽ không phát hiện đâu nhỉ?

“Điều một trăm bảy mươi lăm trong pháp điển là gì?”

Giọng Thiên Thanh bỗng nhiên dội tới cách không, lộ vẻ nghiêm khắc.

Tìm cô thốt lên, biết đã bị lộ.

“... Phạm là thành quả không phải do nỗ lực mà có thì không thể lấy.”

Cô vận phần ảo não, chia tay trình chu sa lên, trong lòng hận không thể cào rớt một lớp da.

Mất mở trừng trừng nhìn Thiên Thanh bỏ viên chu sa vào trong hộp cất kỹ, lệnh cho tiên đồng đưa về, cô thấy lòng mình chết lặng.

“Chỉ có một chút xiu xiu...” Cô vận người, hồn dõ: “Chỉ một chút xiu mà huynh cũng không chịu cho ta...”

“Miêu Miêu!” Thiên Thanh ngoảnh sang nhìn cô, gương mặt tuấn tú nghiêm trang đỉnh đạc: “Bất kể lớn nhỏ bao nhiêu, không phải của ngươi thì không thể lấy, trong thiên hạ không có món lợi nào là cho không.”

“Nhưng mà ta thích nó! Nếu họ tình nguyện tặng, thì tại sao không thể lấy!” Tính ngang ngược bộc phát, cô đứng tại chỗ nấn hai quyền trắng như phấn.

“Ta thích! Ta thích!”

Thiên Thanh nhìn cô không nói lý lẽ, thở dài một hơi.

“Nhận những thứ này thì ta phải làm việc giúp họ, sẽ phải rời khỏi ngươi một thời gian rất dài, ngươi cũng bằng lòng sao?” Hắn nhìn cô.

Cô hoảng hốt, lật đật nhào tới hắn, ôm chặt lấy: “Vậy không được! Vậy không được!”

Chu sa gì đó đều bị quẳng hết ra sau đầu, cô chỉ cần A Thanh của cô thôi.

Thiên Thanh bị cô ôm tới nỗi suýt tắc thở, không thể làm gì hơn là vuốt vuốt tóc cô, từng chút một xoa chỗ lông đang xù của cô.

“Lúc nào mới hiểu biết đây.” Cô nghe hắn thấp giọng lầu bầu một câu, giống như cảm thán, lại giống như xót xa vô hạn.

11.

Trên Thiên đình, địa điểm cô thích nhất chính là thư phòng, bởi vì Thiên Thanh ngồi ngốc ở đây rất lâu, trong phòng toàn là hơi thở của hắn.

Thật ra cô thích phòng ngủ của Thiên Thanh hơn, nhưng Thiên Thanh không cho cô tới thường, nói cô quá phá phách, quậy hắn không tài nào nghỉ ngơi nổi.

Hôm nay cô lại lén mò vào thư phòng, nằm lên chiếc giường sau rèm che đánh một giấc, đột nhiên nghe thấy trong phòng vọng đến một giọng nói.

“... Thánh quân, ta nguyện dâng lên cả tòa Ai Lao sơn, toàn bộ Mộng Huyền hải, lấy linh hồn làm vật tế, lấy máu tươi làm chất dẫn, xin ngươi hãy giúp ta một tay.” Giọng nói kia nghe khàn khàn.

“Vứt nhà, không quan tâm tới mạng.” Giọng Thiên Thanh nguội lạnh trước sau như một: “Ngươi nghĩ làm vậy sẽ đạt được Phục Thần đạo?”

“Đừng vậy! Xích Hải Long Thần ta không cầu gì khác, chỉ cần có được thanh đao chí tôn vô địch, có thể chém Thần Phật trong truyền thuyết!” Giọng kia đau khổ khàn cầu, âm cuối như phát run: “Ta nhất định phải có được thanh đao này!”

Trong phòng yên ắng lại.

Cô đột nhiên cảm giác thấy trong không khí tràn ngập mùi hương tuyệt đẹp, từ lỗ chân lông len vào trong cơ thể cô, xông vào lục phủ ngũ tạng.

Thật dễ chịu, thật dễ chịu, đây là mùi hương hoàn toàn khác biệt trên người Thiên Thanh, hơi thở của Thiên Thanh khiến cô yên tâm, mùi hương này làm cho cô say mê thỏa mãn, rơi vào trong cực lạc. Vì vậy cô không cảm lòng được hít sâu một hơi, cả người khoan khoái, lại càng muốn hít nhiều hơn.

“Long Thần, đây là chấp niệm không nên có của ngươi, thứ cho ta lực bắt tông tâm.” Giọng Thiên Thanh lạnh lẽo cứng rắn như đá: “Mời trở về tu tâm dưỡng tính cho tốt.”

Hương thơm đặc thù chợt nhạt đi, không khí đổi sang mỏng manh nhạt nhẽo, cô cầu mà không được, bức bội ngồi dậy than thở.

Bên ngoài dội lại tiếng bước chân nặng nề, tiếng đóng cửa, Long Thần đã đi khỏi.

Màn che thoáng cái bị giật ra, Thiên Thanh nhìn thân thể mềm mại duyên dáng trên giường, sắc mặt cứng đờ, rồi lập tức giãn ra như chẳng biết làm sao.

“Tại sao lại ngủ ở đây?” Hấn đưa tay kéo cô: “Còn ngáy lớn như vậy.”

“Ta không có.” Hai mắt cô mê man, nũng nịu bám vào tay hấn, vùi cằm vào hõm vai hấn: “Đó là tiếng ta hít thở. Ta vừa ngủ được một mùi rất dễ chịu, ngọt tới nỗi ta muốn tan, có phải là của huynh không?” Sau đó cô hơi đẩy hấn ra, lầu bầu có chút thất vọng: “Chắc, không phải huynh.”

Sắc mặt Thiên Thanh thoát cái trở nên rất khó coi.

“Ngươi thích mùi hương vừa rồi?” Mắt hấn sáng quắc dọa người, đáng tiếc cô không nhìn thấy.

“Ừ, rất thích.” Cô tìm một vị trí thoải mái, dán mặt vào lồng ngực hấn một lần nữa: “Nhưng mà ta vẫn thích A Thanh nhất.”

Lúc này Thiên Thanh không sờ đầu cô, cũng không xách cô ra xa.

Lần đầu tiên hấn không nói gì, rơi vào trầm mặc lâu thật lâu.

12.

Chẳng bao lâu sau, Thiên Thanh bỗng dưng đề nghị cô tới thế gian rèn luyện, hơn nữa còn đi một mình.

“Ta không đi, không đi!” Cô ôm hông hấn làm nũng, lắc đầu nguây nguây: “Ta không rời khỏi A Thanh đâu!”

“Ngoan.” Thiên Thanh dỗ cô, dẫn dắt từng bước, thi triển hết mọi chiêu từ cứng tới mềm: “Nếu ngươi bình yên vượt qua rèn luyện, trở về là có thể ở cùng ta vĩnh viễn.”

Vĩnh viễn? Mắt cô bỗng chốc sáng lên.

Vĩnh viễn là bao lâu? Cô cũng không biết. Thế nhưng cô nghĩ, vĩnh viễn là một quãng thời gian rất dài, rất dài. Có thể nhìn Thiên Thanh vạn vạn lần, có thể ở trong lòng hấn vạn vạn lần, có thể ngửi mùi hương của hấn mà không bị hấn xách ra.

“Được rồi.” Cô cắn môi ra vẻ tội nghiệp: “Huynh nói phải giữ lời.”

Cho tới tận bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ hấn lừa cô, cô luôn tin hấn vô điều kiện, ý lại hấn, ngưỡng mộ hấn.

“Thế gian không thể so với Thiên giới, tốt xấu lẫn lộn, chứng khí mù mịt.” Hấn đưa tay đỡ khớp hàm đang cắn chặt của cô, tránh cho cô cắn tiếp, làm bản thân bị thương.

“Ngươi phải nhớ kỹ quy củ ta dạy cho ngươi, không được để tin lời phạm nhân, không được cảm đồ của người ta bừa bãi, bất kể đẹp cỡ nào, thích cỡ nào cũng không được.”

Cô ậm ừ há miệng như con thú nhỏ, ngoạm vào ngón tay hấn, biểu cảm ngang ngược, tuyên bố: “Huynh không được quên ta, ngày nào cũng phải nhớ ta!”

Thiên Thanh trầm ngâm.

Ung dung rút ngón tay về.

“Không.” Cô nghe hấn nói khề như vậy.

Chẳng biết đáp án là không quên, hay là không nhớ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit: Yunchan

1.

Vào hôm trước khi lên đường, cô mè nheo với Thiên Thanh, đòi đáp xuống nơi đẹp nhất thế gian, đẹp nhì cũng không được. Cô còn muốn có một thân phận được người phạm kính ngưỡng, có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, nhìn thấy hết mọi thứ đẹp nhất và tốt nhất của thế gian.

Thiên Thanh lặng thinh giây lát, rồi đưa tay cắm vào tóc cô một dải cầu vòng.

“Đẹp nhất, chưa hẳn là tốt nhất.” Hắn nhìn cô sâu xa, trong lời nói chứa thâm ý khác.

Sau đó hắn đặt một viên đá Côn Luân vào tay cô, căn dặn cô rằng, nếu như muốn về trời thì hãy thi pháp lên viên đá ấy.

Cô không nỡ bỏ Thiên Thanh, lăn lộn mấy vòng trong đám mây, đáng tiếc chỉ như trúng chọi đá, cuối cùng vẫn bị hắn vứt xuống.

Quá trình rơi tự do dài đằng đẵng, bóng tối không giới hạn chẳng mấy chốc đã khiến cô buồn ngủ.

Tới khi cô thức dậy thì lại ngỡ ngàng phát hiện mình bị giam trong một cái lồng sắt.

Không thể nào tin nổi.

Cô mở mắt ra, nhìn tay mình.

Không thể nào tin nổi.

Nhắm hai mắt hít thở sâu, mở ra lần hai.

Thật không thể nào tin nổi!

Cô lại biến thành loại động vật chỗ trắng chỗ đen, vừa béo vừa tròn lẫn lông lóc.

Đang kinh hoàng, chợt thấy một cánh tay búp sen với vào, đưa cho cô nửa trái lê mọng nước.

Lơ mơ ngẩng đầu, một thiếu nữ áo hồng đang nhìn cô cười duyên dáng, nét mặt lạnh lợi: “Điện hạ thần uy, có thể bắt được gấu trúc thật rồi này.”

Gấu trúc? Gấu trúc? Không ngờ cô lại biến thành một con gấu trúc?! Không ngờ thân phận tôn quý nhất nhân gian lại là một con gấu trúc?!

Hư Miếu bàng hoàng, phóng mắt ra xa hơn, thấy cách đó không xa, trên cái tháp màu đỏ thắm đang ngồi một thiếu niên mặc măng bào vàng chói, lẳng lặng nhìn về bên này. Trông hắn tầm mười ba mười bốn tuổi, da tái nhợt, vóc người thanh tú cao to, toàn thân ngập trong màu gấm đỏ tươi đẹp, đáng lẽ phải ấm áp hòa thuận lắm, thế mà gương mặt tuấn tú trên chiếc cổ áo hắc hồ lại đông lạnh như băng.

“Trên đời này không có thứ gì là ta không đoạt được.” Hắn hừ nhẹ một tiếng, trên mặt phủ đầy lệ khí kiêu căng.

“Long Đức tướng quân chẳng qua chỉ nuôi báo để diễu võ dương oai, nếu hắn biết Điện hạ bắt được một con gấu trúc, chẳng biết có ganh tỵ tới mức tròng mắt lột ra ngoài không nữa?” Thiếu nữ áo hồng cười đùa đầy miếng lê tới gần Hư Miếu: “Điện Hạ, ngài ban cho nhóc con này một cái tên đi.”

Thiếu niên đang được tỷ nữ hầu ăn khuya, vừa nghe câu này, ánh mắt chậm rãi rơi xuống thứ nằm trong cái thìa ngọc bích.

Điểm tâm đêm nay là bánh trôi vừng, vừa đen vừa trắng, na ná như lông của gấu trúc. Vì vậy hắn ngược mắt liếc Hư Miếu, mép cong lên một nụ cười nhạt: “Gọi là bánh trôi.”

Cái gì? Bánh trôi?!

Hư Miếu bị đá kích lớn, người co lại thành một cục, từ xa nhìn lại càng giống hệt như bánh trôi.

Thiếu niên kia gác thìa ngọc xuống, cất tiếng cười to.

2.

Dần dà, Hư Miếu đã biết địa điểm mà cô đang sống.

Tuy chẳng biết tại sao mình lại biến thành gấu trúc, nhưng ít ra có một điểm mà Thiên Thanh không lừa cô, ấy là hân đã đưa cô tới nơi tôn quý nhất nhân gian — hoàng cung.

Thiếu niên nhốt cô chính là kẻ dưới một người trên vạn người trong cung, Đông Cung Thái tử, nữ danh là Phụng Hoàng.

Nghe những cung nữ hầu hạ mình nói chuyện phiếm, cô đã biết được khá tin vĩa hè. Hóa ra Thái tử là một người vô cùng lạ lùng, tuy có bề ngoài tuyệt sắc khuynh thành, nhưng tính nết lại bướng bỉnh bốc lửa, hoàn toàn đi ngược hướng với tướng mạo, điển hình là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, nếu ai ngu dốt dám chọc hân bực mình, thì gặp họa là cái chắc.

Lúc các cung nữ rửa mặt chải lông cho cô, hay nhắc đi nhắc lại một câu thế này: “Bánh trôi à, người phải ngoan nhé, giả nào cũng đừng trêu chọc Điện Hạ. Chím bói cả trước đây đã vào bụng mèo Xiêm La, mèo Xiêm La bị tuyết hồ cắn chết, sau đó tuyết hồ bị lột da, thịt ném cho bạch hổ. Bây giờ người tới đây, bạch hổ đã bị nhốt vào địa lao, bảo đảm sống không bao lâu nữa. Bánh trôi à, người giả nào cũng phải nghe lời Điện Hạ, giả nào cũng đừng làm cho ngài ghét nhé.”

Hư Miêu nghe mà nổi da gà — tên tiểu Thái tử này, rõ ràng là một tên la sát mặt ngọc!

Chẳng qua Phụng Hoàng ác thì ác thật, nhưng lại có cặp mắt trong veo như quả nho, gần như có thể sánh ngang với Thiên Thanh. Do đó vào mỗi đêm khuya vắng người, cô sẽ thi triển pháp thuật thoát khỏi lồng giam, đứng bên giường thiếu niên chống má ngắm nghía.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, hân là người đẹp nhất trong cung này, chỉ có nhìn hân, cô mới có thể nguôi bớt nỗi bi ai mất mát vì xa cách Thiên Thanh.

Đôi khi thiếu niên gặp ác mộng, trở mình cau mày rên khê, cô sẽ không đành lòng, đưa tay áp lên trán hân, dịu dàng xoa xoa: “Đừng sợ, đừng sợ.”

Thiếu niên ậm ừ hai câu, rồi quay qua ngủ thật say.

Cô nhìn hân ngẩn ngơ, nhớ tới tháng ngày tiêu dao khoái hoạt của mình và Thiên Thanh mà không dần được thê lương.

Có lẽ do gấu trúc cũng được coi là thú quý hiếm trong Tam giới, nên nhiều tháng trôi qua, Phụng Hoàng vẫn chưa chán cô tí nào, còn rất kiên nhẫn chờ cô lớn.

Vào một ngày tháng ba, tại Đông Cung Hàm Lăng điện.

Cung nữ mang quả La Hương đã gọt vỏ xong, nom nớp lo sợ dâng tới tay Phụng Hoàng. Quả La Hương là do một nước nhỏ ở Tây Vực tiến cống, một năm nhiều lắm chỉ có trăm quả, mà bệ hạ lại hào phóng tặng hết cho Đông Cung, hạ nhân như họ chỉ có thể nhìn một chút, ngửi một chút. Cung nữ quyết định dọt lát nữa khoan hãy rửa tay, tìm cơ hội lén liếm thử xem sao.

“Lại đây, bánh trôi.” Nào ngờ Thái tử lại chẳng thèm nhìn tới món quý hiếm này, mà trực tiếp kè nó vào mép gấu trúc.

Hư Miêu ngồi xồm trên cái đệm nhung thêu tơ vàng, đực mặt ra, lười biếng không nhúc nhích.

“Lại bướng bỉnh.” Phụng Hoàng thờ dãi không biết làm sao, vươn tay ôm nó đặt lên đầu gối mình.

“Há miệng nào.” Hân mềm giọng dụ dỗ, kè hoa quả tới trước mặt gấu trúc, ngón tay thon gầy gần như sáp luôn vào trong cái miệng phấn hồng. Hư Miêu chọt hoàn hồn, cấp tốc há miệng cắn một miếng như sợ hân đâm thủng cổ họng mình.

Trong tích tắc nước bắn ra, cả gian phòng lập tức lan tỏa mùi thơm nức mũi.

Phụng Hoàng bỗng dung bật cười, mắt cong thành hình trăng non vô cùng xinh đẹp.

Các cung nữ nhìn tới ngây người, họ chưa bao giờ nghĩ, Thái tử giết người không chớp mắt cũng có nét mặt dịu dàng như vậy.

Sau đó Thái tử nói tiếp một câu khiến mọi người choáng váng.

Hân nói: “Bánh trôi ngoan, ăn nhiều một chút, lớn nhanh một chút, để ta lột da người làm xiêm y cho phụ hoàng.”

Hư Miêu chỉ thấy đầu mình ong lên một tiếng, khí huyết dâng trào, kinh mạch chảy ngược, thẳng nhóc này vẫn còn nhớ giết cô! Vì vậy không chút nghĩ ngợi, há mồm ngoạm vào ngón tay Thái tử, còn tiện thể tặng cho hân một cái tát.

Máu tươi chảy xuống từ ngón tay của thiếu niên, sắc mặt mọi người chuyển sang màu xám tro — Bánh trôi này, khẳng định không sống qua đêm nay.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với suy đoán của mọi người, trong mắt Phụng Hoàng lại như có ngọn lửa được nhóm lên, từng đóm li ti, rồi dần tụ lại thành ánh sáng.

“... Người hiểu được.”

Hân nhìn Hư Miêu như phát hiện ra lục địa mới, môi cũng hơi phát run vì kích động.

“Bánh trôi, người hiểu được lời ta nói.”

Hắn chẳng đếm xỉa gì tới chuyện bị cắn chảy máu, vớ ngay lấy gấu trúc, ôm siết vào trong ngực, như vừa tìm được chỉ bảo nhân gian.

Hur Miếu choáng váng, mọi người chờ ra.

3.

Tân sủng của Phụng Hoàng thái tử không phải mỹ nữ, mà là một con gấu trúc quý hiếm, chuyện này nhanh chóng trở thành đề tài được ưa chuộng khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Thái tử thích con gấu trúc này bao nhiêu? Nói ngắn gọn là cùng ăn cùng ngủ, không giờ khắc nào là không ôm trong lòng.

Từ khi Phụng Hoàng nhận định gấu trúc nhà ta hiểu tiếng người, Hur Miếu cũng không thêm ngày trang lứa, thường tùy theo hoàn cảnh mà lộ ra tư thế phiền muộn hoặc vui mừng ngộ nghĩnh, chọc cho Phụng Hoàng cười ha ha.

“Hóa ra ngoài hồ ly ra, gấu trúc cũng có thể thành tinh.” Thịnh thoảng hắn sẽ ôm lấy cô, gõ gõ trán cô vô cùng thân thiết: “Bánh trôi, nếu người biến thành người, thì sẽ là bộ dạng gì?”

Hur Miếu nhìn hắn khinh bỉ, nhủ bụng ta chẳng thèm biến thành người làm gì, ta chính là tiên tử đích thực.

Xuân qua thu đến, thời gian cô làm gấu trúc ở nhân gian đã gần đầy một năm.

Trong khoảng thời gian đó, có nhiều lần cô muốn thi triển pháp thuật về lại Thiên đình, nhưng lại sợ Thiên Thanh trách cô không chăm chỉ rèn luyện, đành phải bậm bụng dằn ý tưởng này xuống.

Bữa đó cô đang nằm trên tháp đồ ngủ sáng, bỗng nhiên bị một bàn tay lớn xách lên ôm vào ngực.

“Bánh trôi, Thái phó nói người chỉ có thể theo ta hai mươi năm.” Phụng Hoàng chẳng biết bị cái gì kích thích, ôm chặt lấy cô, giọng rầu rĩ xót xa: “Tại sao người không thể sống lâu hơn một chút?”

Mộng đẹp bị người ta phá rồi, Hur Miếu có hơi bức mình, vuron móng cào hắn.

“Có cách rồi.” Gương mặt tái nhợt của Phụng Hoàng tỏa ra hào quang chói mắt: “Bánh trôi, ta phải tìm cho người kim đan tục mệnh(*)! Ta sống bao lâu thì người sẽ sống bấy lâu, như vậy người có thể làm bạn với ta vĩnh viễn!”

(*) Kéo dài tính mạng.

Ba ngày sau, Thái tử điện hạ phát anh hùng thiếp trên diện rộng, chân thành mời người tài và dị sĩ khắp nơi tìm kiếm Tục Mệnh đan, ai thành công sẽ được thưởng vạn lượng vàng.

Có câu có tiền gì cũng dễ, chưa đầy một tháng sau, Tục Mệnh đan trong truyền thuyết đã được dâng tới Đông cung.

Phụng Hoàng mừng rỡ khôn xiết, trình kim đan tới trước mặt cô, phấn khởi reo lên: “Bánh trôi, người xem, ta tìm được rồi! Uống cái này vào người có thể sống thêm năm mươi năm, có thể ở mãi bên ta!”

Hur Miếu ngẩng đầu nhìn thử, thiếu chút nữa hộc máu.

Té ra thứ gọi là kim đan chính là nắm bùn chà từ trên người Tế Công xuống! Cô nghĩ đến cảnh Phụng Hoàng nhét thứ này vào trong miệng mình, thật lòng hận không thể đâm đầu vào tường tự sát cho xong.

“Không được! Ta tuyệt đối không cho chuyện xấu xa này xảy ra với ta!” Cô trầm hạ quyết tâm.

Nhìn thấy bốn bề vắng lặng, trên người cô bắt đầu tỏa ra huỳnh quang mờ mờ, từng sợi ánh sáng như chiếc lông vũ mềm nhẹ bao trọn lấy cô.

Tay Phụng Hoàng nhất thời cứng đờ giữa không trung.

Ánh sáng trôi nổi dần dần tản ra. Gấu trúc đã biến đâu mất tăm, thay vào đó là một thiếu nữ duyên dáng trắng ngần, mái tóc đen dài chấm đất, hai mắt chứa sao, bờ môi phớt hồng cong lên như quả ấu hồng tươi mới. Cô che miệng nhìn Phụng Hoàng, chớp chớp hàng mi, giọng phát ra tựa như hoàng oanh.

“Ta không thèm ăn ghết tằm trên người Tế Công!”

Đây là câu đầu tiên cô nói với hắn sau khi biến thành người.

Lúc đó cô còn đang khỏa thân, cô cũng không biết đối mặt với nam nhân thể nào mới đúng, chỉ cư xử bình thường như đối với Thiên thanh, giờ giọng mè nheo.

Phượng Hoàng quả nhiên không ép cô ăn kim đan, hần chỉ ngờ ngàng nhìn cô đắm đắm, nhìn thật lâu.

Ngay khi cô nghĩ nguyên thân của mình có phải đã hủ hần chết đứng hay không, thì chợt thấy Phượng Hoàng hít mạnh vào một hơi như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bước thật nhanh về phía cô.

Chưa đợi Hư Miếu phản ứng kịp, hần đã còi mãng bào bó chặt cô lại, sau đó ôm ghì vào lòng.

Từ đầu tới cuối liền mạch lưu loát, không có thất kinh, cũng không nói thừa một câu nào. Hư Miếu không hiểu ra sao, mặc hần lấn qua lấn lại, Phượng Hoàng tựa đầu vào hõm vai cô, thờ dốc.

Ờ? Sao không giống trong thoại bản nói gì hết vậy? Chẳng lẽ lá gan của Thiên tử to hơn người bình thường?

Cô tò mò nghiêng đầu nhìn hần, thấy lỗ tai hần đỏ bừng như ráng chiều.

“Bánh trôi, hình dạng này của nàng, có ai nhìn thấy chưa?”

Cả buổi sau, giọng của Phượng Hoàng mới vang lên, nghiêng răng nghiêng lợi như muốn nghiền xương thành tro.

Cô lơ mơ lắc đầu — tuy cô từng sống cùng Thiên Thanh rất lâu trong bộ dạng này, nhưng Thiên Thanh còn chưa thấy hình dạng biến thân từ gấu trúc thành nguyên hình của cô, nên đương nhiên không tính.

Cái đầu tròn dưới cổ hơi rung lên, cô biết hần vừa thờ phào, và lại còn rất vui.

“Nè! Không được bắt ta ăn kim đan, buồn nôn.” Cô giơ tay đẩy hần — nếu hần đang vui, thì cô phải thừa cơ đòi phần thưởng.

“Được, không ăn, không ăn.” Phượng Hoàng ngừng đầu khỏi hõm vai cô, mặt như trắng sáng, mi mục như họa, tựa như mộng đẹp bao lâu nay rốt cuộc đã trở thành sự thật, lúc này lòng hần là mừng đến mức không nói nên lời.

Tàng đá lớn rơi xuống, Hư Miếu cười híp mắt, cốc trán hần: “Thật nghe lời.”

“... Thì ra là nàng.” Mắt Phượng Hoàng dần nheo lại: “Thì ra mỗi buổi tối, thật sự là nàng.”

Hần kề vào trán cô, miệng thì thảo.

“Sau này không cho phép gọi ta là Bánh trôi nữa, ta là Hư Miếu.” Hư Miếu không rõ hần đang nói gì, cũng không có lòng muốn hiểu, trong đầu chỉ muốn tranh thủ được voi đòi tiên, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

“Ừ.” Hần xoa mặt cô trả lời, du dương thành khăn, lưu luyến mắt hờn: “Theo nàng, tất cả đều nghe theo nàng.”

4.

Hư Miếu cứ định cư ở Đông cung trong hình dạng nguyên hình như thế.

Kỳ thực hôm đó sau khi cho hần thấy thân phận xong, cô vốn định biến về làm gấu trúc, nhưng lại bị Phượng Hoàng ngăn cản.

Phượng Hoàng dùng xiêm y mỹ lệ như mây để dụ dỗ cô, khiến cô phải giữ nguyên hình mới có thể đổi váy mới mỗi ngày, cô thật lòng không chống cự nổi với cám dỗ to lớn này, nên bèn ồm ờ nghe theo hần.

Thật ra cô cũng không muốn biến thành con gấu trúc béo ú, hành động bất tiện, còn ngủ suốt ngày, cũng không có thời gian để ngắm cảnh đẹp.

Cô rất thích phổ phùng tạp nập, hay xin Phượng Hoàng dẫn mình ra ngoài chơi, bình thường việc gì Phượng Hoàng cũng chiều theo ý cô, nhưng chỉ riêng chuyện xuất cung là kiên quyết không đồng ý.

“Nàng muốn ăn quả vật, ta sẽ mời tiểu thương đến làm cho nàng ăn, mấy trò biểu diễn dân gian đó, nàng muốn cái gì ta sẽ sai thị vệ ra ngoài tìm cho nàng.”

Hần nắm tay cô, nhìn từ góc độ của cô, chỉ có thể thấy được chiếc cảm hơi phát xanh của hần — hần quần quật vất vả mấy ngày nay, còn chưa kịp cạo râu.

Cô thấy đám râu lởm chồm này mọc trên gương mặt tuấn tú của hần rất chướng mắt, bèn đưa tay muốn phui chúng đi.

“Nàng không thích râu sao?” Hần bắt được ngón tay cô, ánh mắt thâm thúy, giọng khàn khàn.

“Thứ không đẹp ta đều không thích! Ta chỉ thích thứ xinh đẹp!”

Cô trề môi, đối với tất cả sự vật, từ trước tới nay cô chỉ phán đoán chúng dựa trên hai loại tiêu chuẩn “Đẹp” và “Không đẹp”. Đẹp tức là thích, không đẹp tức là không thích.

Mắt Phụng Hoàng sáng lên như ngọn đèn nguyên tiêu.

“Được, sau này ta sẽ cạo sạch.” Hấn nắm tay cô, hôn nhẹ lên mắt cô.

Hư Miêu đứng yên tại chỗ không phản kháng, một mặt do lúc làm gấu trúc đã quen được hấn ôm, mặt khác quan trọng hơn, những hành động Phụng Hoàng làm với cô, mặc dù chưa tới mức thích, nhưng cũng không ghét chút nào.

Muốn truy rõ căn nguyên, thì đó là vì trên người Phụng Hoàng có một loại mùi hương cực kỳ thơm, thứ mùi hương này khó ngửi được ở Thiên giới, nhưng ở nhân gian thì đây. Hầu như ai trong Đông Cung cũng có, nhưng khí tức trên người Phụng Hoàng là tinh khiết và nồng nhất, mỗi khi hấn ôm cô thật chặt, luồng khí tức đó ngọt thơm tới nỗi khiến cô muốn tan thành dòng xuân thủy.

Hệt như quả Anh Túc, làm cho người ta nghiện trong vô thức.

Phụng Hoàng hôn long mi cô xong, ánh mắt rơi xuống chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

“Miêu Miêu, đây là cái gì?” Hấn thần nhiên nhắc lên một sợi dây đỏ, khiến đá Côn Luân tuột khỏi váy cô.

“Đây là pháp bảo của ta.” Cô cười hi hi, thu ngọc thạch về cất kỹ: “Cho người biết một bí mật, kỳ thực ta là tiên nữ, chứ không phải là gấu trúc tinh gì đâu, chờ tới hôm ta về trời thì người sẽ biết.”

Lông mày Phụng Hoàng nhướng lên, không hỏi tiếp.

Hư Miêu trộm ca thán trong lòng, hơi tiếc vì không thể khoe khoang trắng trợn với hấn.

Nào ngờ hôm sau thức dậy, đá Côn Luân đã mất tích, Hư Miêu như tới ngày tận thế, chui đông lủi tây, lục tung cả phòng, nhưng ngay cái bóng của đá Côn Luân cũng không tìm được.

“Phụng Hoàng! Bảo bối của ta đâu mất rồi!” Cô vác theo bộ mặt cầu xin, đi tìm chủ nhân Đông Cung.

Không ngờ lại thấy Phụng Hoàng mặc bạch y ngồi dựa trên giường, môi bầm đen, sắc mặt còn trắng hơn cả y phục, cứ như huyết sắc đều bị rút cạn.

“Bầm Hư cô nương, Điện Hạ bị thương.” Cung nữ đang dứt thuốc cho Phụng Hoàng, thấy cô đi vào thì cuống quýt dập đầu quỳ lạy.

“Người bị thương? Bị thương ở đâu? Sao lại bị thương?” Hư Miêu hoảng hồn, nhất thời ném đá Côn Luân ra sau đầu.

Phụng Hoàng vùng nhẹ tay lên, cung nữ lập tức run run lui xuống.

“Miêu Miêu, tối qua... trong cung có thích khách.” Phụng Hoàng nhìn cô cười, giọng khàn khàn, nụ cười nhìn thế nào cũng rất gượng gượng.

“Ta thấy hấn lén lút đứng ở trên tường viện của nàng, bèn xách kiếm đuổi theo, nào ngờ...” Hấn bỗng ho sù sù, đưa tay lấy khăn lụa ra che, khi mở khăn ra, trên đó xuất hiện một vết máu đen: “Nào ngờ hấn dùng độc với ta.”

Phụng Hoàng yếu ớt khép hai mắt lại, như mạng đã không còn dài.

“Người sẽ chết sao?!” Hư Miêu vô thức nắm lấy cổ tay hấn, vẻ mặt kinh hoàng.

“Miêu Miêu ngoan, đừng sợ.” Phụng Hoàng mở cặp mắt đen lấy ra nhìn cô, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Bên ngoài có quá nhiều người muốn ta chết, từ nhỏ ta đã uống đủ loại độc dược, tạm thời, tạm thời vẫn chưa chết được, có điều...”

Hấn liếc mắt nhìn Hư Miêu, muốn nói lại thôi.

“Có điều sao?” Tinh Hư Miêu vốn thẳng thắn, lúc này hận không thể cạy miệng hấn ra nhìn thử coi câu tiếp theo là gì.

“Có điều thân thể ta yếu đuối, nếu không có cao nhân độ một hơi tiên khí cho ta mỗi ngày, thì sợ rằng cũng sống không được bao lâu.” Phụng Hoàng che ngực mình, giọng lung lay sắp đổ: “Miêu Miêu, nếu nàng là tiên nữ hạ phàm, thì sau này độ tiên khí chữa thương giúp ta mỗi ngày, có được không?” Hấn nhìn cô khần thiết.

Miêu Miêu nhìn hấn hồ nghi, đấu tranh trong lòng.

“Thiên hạ không có giao dịch miễn phí, sau này mỗi lần nàng độ một hơi tiên khí cho ta, thì có thể lấy một món bất kỳ trong kho phòng của ta, có được không?” Phụng Hoàng thả thêm một câu.

Mắt Hư Miêu sáng bừng lên: “Được, cứ quyết định vậy đi.”

Từ đó về sau, cô bắt đầu độ khí cho Phụng Hoàng mỗi ngày.

Độ khí là một môn học vỡ lòng rất đơn giản, cô chỉ cần điểm nhẹ lên môi hấn một tý là xong.

Sau đó hấn lại cạy miệng cô ra, vươn lưỡi vào, hết cuốn rồi cuốn, hết đảo rồi đảo.

“Nè, sao ta lại thấy ngộp thở?” Cô ưỡn ngực lên thật cao, khó hiểu hỏi hấn.

“Bởi vì ta hút tiên khí của nàng.” Hấn đường hoàng hôn lên má thom, cứ như chưa thỏa mãn: “Nàng hơi mệt rồi, ngoan, nghỉ một lát đi.”

Về sau, Phụng Hoàng đòi hỏi tiên khí ngày càng vô độ, không phải mỗi ngày một lần, mà chỉ cần hấn muốn thì có thể tiến hành bất cứ lúc nào, thậm chí không cần thông qua sự đồng ý của cô.

“Ngươi quá tham.” Có lúc cô sẽ nổi điên, không nhịn được đẩy hấn ra, hoặc là hất mặt đi tránh hấn.

Mỗi lần như vậy, sắc mặt hấn sẽ tối xuống.

“Phải, ta vẫn luôn tham lam.” Ánh mắt hấn càng lúc càng tối đi, tối khi hòa làm một với đêm tối: “Miểu Miểu, nàng sợ ư?”

Lúc nói lời này, mùi hương thơm ngát trên người hấn càng đậm hơn, như một chiếc lưới khổng lồ tràn ngập mê hoặc phủ xuống, bao trọn lấy cô.

Hư Miểu ngơ ngác nhìn hấn, như rơi vào giấc mộng, ngoan ngoãn chôn mặt vào lồng ngực hấn, hít thật sâu.

“Miểu Miểu, ai cũng có thể sợ ta, chỉ có nàng là không được.” Hấn thì thầm bên tay cô, thấp giọng khẩn cầu.

5.

Chớp mắt đã đến mười ba tháng chạp, đứng vào dịp thọ yếu của Thái tử, trong Đông Cung cũng tung bừng hấn lên, vô số anh tài danh sĩ nô nức kéo tới, dâng lên đủ loại lễ vật.

Từ trước đến nay Phụng Hoàng không để ý lắm đến những thứ bảo bối này, từ nhỏ hấn đã được ăn ngon mặc đẹp, có thứ quý hiếm nào là chưa thấy qua?

Chẳng qua lần này, cung nữ lại phát hiện Phụng Hoàng đặc biệt bớt thời gian xem qua từng loại lễ vật, còn lấy ra vài món xinh đẹp tuyệt trần.

“Đưa tới Hàm Lăng điện.” Hấn nhìn đồng bảo vật, mỉm cười, hấn biết cô nhất định sẽ vui tới nhảy cẫng lên.

Kỳ trân dị bảo đã đưa tới Hàm Lăng điện, vậy mà chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy ai đó chạy tới tạ ơn, Phụng Hoàng vừa tức vừa giận, vung tay áo lên xông ra ngoài.

Hư Miểu đang chìm ngập trong đồng châu bảo sáng lóa mắt, sờ sờ bên trái, khua khua bên phải, chuyên tâm tới nỗi không phát hiện ra người đang đứng lù lù ngoài cửa. Ánh mắt cô nhìn trân bảo chuyên chú biết bao nhiêu, khiến người nọ có chút chua chua.

“Miểu Miểu, ta với cây san hô trên tay nàng, cái nào đẹp hơn?”

Phụng Hoàng đứng ở cửa, trầm giọng hỏi.

“Ồ...” Hư Miểu nhìn cây san hô hào quang bắn ra bốn phía trên tay, rồi ngó qua bán mặt xám ngoét của Phụng Hoàng, chân mày xoắn lại, rơi vào giằng xé.

Cô thật lòng chưa tính tới!

Phụng Hoàng không thể tin vào mắt mình, trong lòng bùng lên cơn thịnh nộ điên cuồng, bước nhanh tới cướp lấy thứ trong tay cô, vung tay ném ra xa ba trượng.

Xoảng! San hô ngọc trai vô giá kêu lên một tiếng, tan tành.

Keng keng! Mã não xích xích bụi nhát trên đời cũng biệt tích.

Hư Miểu không cản kịp, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn mọi chuyện diễn ra, tim xoắn chặt thành một nút, trợn mắt nhìn người trước mặt — sao tên này lại chấp mạch bất tử thế hả?!

Nhưng bộ dạng của Phụng Hoàng lại khiến cô hoảng hồn — toàn thân hấn run rẩy, lồng ngực phập phồng dữ dội, mắt đỏ ngầu như sắp nhỏ máu.

“Ngươi nói, ta với đồng trân bảo này, cái nào quan trọng hơn?!” Hấn nhìn thiếu nữ trước mắt, giọng thô lỗ, nét mặt hung tàn. Lúc này tay hấn đã chộp lên yết hầu của cô, cổ cô mảnh như thế, chỉ cần bẻ nhẹ một cái sẽ gãy đánh rắc.

“Đương nhiên là ngươi!” Hư Miểu nhìn hấn rồi bời, không biết tại sao hấn lại nổi trận lôi đình.

Cây san hô mất rồi còn có hoa phi thủy, mã não mất rồi còn có đá từng xanh, người trước mắt mới là đại tài chủ cung cấp toàn bộ trân bảo, đạo lý này cô có ngốc mới không biết!

Sát khí trên người nhảy mất đều tan biến sạch sẽ.

Phượng Hoàng nhìn thiếu nữ xinh xắn trước mắt, nhìn thấy trong đôi mắt thu thủy chỉ có đơn thuần và vô tội.

Hắn khựng lại, cảm thấy thất bại và bất lực chưa từng có.

Cô không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên mất khống chế, tại sao lại giận dữ, cô căn bản không có tình cảm của loài người, hắn cần gì phải so đo từng tí với cô?

Vừa bực mình vừa buồn cười, hắn ảo não ngậm mạnh môi cô: Ai bảo nàng trêu chọc ta! Ai bảo nàng khuấy lên đợt sóng này!

“Ủi, nguoi lại gặm ta!” Hư Miêu luống cuống tay chân đẩy hắn ra, hai má tức tới độ đỏ bừng: “Không được biến ta thành giò heo!”

Cô còn chưa hiểu chuyện nam nữ, chỉ nghĩ Phượng Hoàng đang đói bụng muốn ăn đồ ăn, hoặc là muốn trộm tiên khí của mình.

“Ta gặm nàng, trong lòng nàng thích hay không thích?” Phượng Hoàng híp mắt lại cười xấu xa như lưu manh, tay vói tới cái má phẩn của cô.

“Ta không thèm ăn nước miếng của nguoi!” Hư Miêu duỗi tay cản: “Nước miếng ăn không no!”

Phượng Hoàng cười tới nổi mắt cong thành hình trăng non.

Thời gian Hư Miêu và Phượng Hoàng ở cạnh nhau ngày một nhiều hơn, ngoại trừ vào triều ra, quãng thời gian còn lại, ngay cả lúc Phượng Hoàng xử lý chính vụ ở thư phòng cũng muốn ở cùng cô.

Nói nào ngày hắn cũng chẳng cần cô làm gì, chỉ kê một chiếc tháp quý phi ở sau rèm thư phòng, để cho cô nằm ở đó.

Có đôi khi cô than chán, muốn ra ngoài hít thở khí trời, hắn vẫn khẳng khái bảo cô chờ hắn đọc sách xong mới tính.

“Cái chồng này dầy cui, làm sao đọc cho hết?!” Cô bực hắn hạn chế tự do của mình, thò tay bốc một quả nho ném tới.

Quả nho đập vào măng phục của hắn, rồi bắn lên cái đĩa sứ trắng đựng điểm tâm thừa trên bàn sách, lăn lông lốc.

“A ha, ngay chóc!” Cô quên mất giận dữ, nhảy bật khỏi tháp quý phi, vỗ tay phấn khích: “Quá chuẩn!”

Phượng Hoàng nhìn cô như cười như không, hai ngón tay vói vào đĩa sứ, gấp quả nho lên, chậm rãi đưa vào miệng.

Hắn nhìn Hư Miêu, hơi cong khóe môi.

Trước ánh mắt sâu xa của hắn, Hư Miêu như nhìn thấy quả nho kia ngã lộn mào trong miệng hắn, sau đó cam tâm tình nguyện tan xương nát thịt, hóa thành một dòng nước ngọt trôi tuột xuống cổ họng hắn.

“Thật ngọt.” Hắn liếm môi, nét mặt hài lòng, có vẻ còn chưa thỏa mãn.

Hư Miêu nhìn hắn kinh ngạc, cô chưa từng thấy Phượng Hoàng thế này bao giờ, đáng vẻ khác xa với ngày thường.

Phượng Hoàng thấy cô ghệt mặt ra, bèn gấp một quả nho nữa ngậm vào miệng, rồi cúi người về phía cô. Vừa cúi đầu xuống, quả nho kia lập tức được hắn kéo léo luôn vào trong miệng cô.

“Miêu Miêu, nàng không hiểu cũng không sao.” Phượng Hoàng lưu luyến liếm bờ môi cô, ánh mắt mông lung như sương khói: “Ta có thể chờ, có thể dạy.”

Vô thức cắn nát quả nho, dòng nước thơm ngọt tràn ngập trong khoang miệng, gắn bó lưu hương. Hư Miêu ngây ngô nhìn hắn, hồn nhiên chẳng biết cam kết trong lòng hắn, cũng không biết quyết tâm trong lòng hắn.

6.

Hư Miêu lại giờ chứng với Phượng Hoàng thêm vài lần, cuối cùng Phượng Hoàng đành phải dẫn cô ra ngoài du ngoạn, với điều kiện cô phải đeo mạng che mặt.

Hôm nay là tiết hoa đăng, hai người cải trang thành dân thường ra phố, Hư Miêu hưng phấn như là tiểu hòa thượng xuống núi lần đầu, nhìn thứ gì cũng thấy mới mẻ. Phượng Hoàng nhìn cô luồn qua luồn lại trong đám đông hết như con lươn, bật cười chẳng biết làm sao. Khi đi ngang qua một cửa hàng, có một đám thanh niên nam nữ đang tùm năm tùm ba mua hoa đăng cầu nguyện, mắt Phượng Hoàng sáng lên, quay lại nói với Hư Miêu: “Nàng đứng ở đây chờ ta, ta đi một lát sẽ về ngay.”

Hư Miêu chẳng biết hắn tính toán gì, chỉ nghe lời gật đầu, nhìn theo hướng hắn đi.

Vừa quay đầu qua, bỗng thấy trên cửa hàng sau lưng treo một tấm bảng hiệu lớn, trên đó đề bốn chữ to “Diệu bút đan thanh.”

“Không ngờ trong thiên hạ lại có cảnh đẹp như vậy, nếu được thấy một lần, thì cả đời này không hối tiếc.” Trong cửa hàng, có không ít văn nhân, nhà khách đang thưởng tranh, mặt người nào cũng lộ vẻ say mê: “Diệu bút đàn thanh quả nhiên danh bất hư truyền!”

Hư Miếu nhìn kỹ bức họa Diệu bút đàn thanh qua mạng che mặt, không dẫn được con xúc động: Cảm giác quen thuộc ập tới, cảnh vẽ trong bức tranh, rõ ràng chính là Thương Nam mà cô cùng Thiên Thanh sớm chiều bên nhau!

“A Thanh?” Cô xúc mạng che mặt lên không chút nghĩ ngợi, con người trong veo như nước non nóng tìm kiếm khắp phòng — chẳng lẽ Thiên Thanh hạ phạm tìm cô?

Người chung quanh thấy mặt cô thì đồng loạt hít khí lạnh.

“A Thanh! A Thanh! Huynh đang ở đâu? Đi ra gặp ta đi!” Cô không đếm xỉa tới ánh mắt của mọi người, hoang mang nhìn đảo mắt bốn phía, giọng run bần bật.

Đã lâu lắm rồi cô không có tin tức của hắn, Thiên Thanh từng nói, nếu như không phải kẻ cận kề sống chết, thì tuyệt đối không được chủ động liên lạc với hắn, chẳng lẽ hắn đã xảy ra chuyện gì sao?

“A Thanh! Tại sao huynh không chịu ra gặp ta?” Nhìn khắp chung quanh vẫn không tìm được bóng người, cô cuống quýt như con kiến bò trên chảo nóng.

Sau cửa có một người mặc thanh y vội vã bước ra.

“Cô nương tìm ta?” Người mặc thanh y ngẩng đầu nhìn cô, kinh ngạc ra mặt: “Tại hạ chính là Ngô Đan Thanh, chẳng hay đã quen biết cô nương lúc nào ở đâu?”

Cô vừa nhìn rõ người này, hào quang trong mắt nhất thời vụt tắt — người này diện mạo xấu xí, thân hình thấp bé, chẳng bằng một phần ngàn tuấn tú của Phụng Hoàng, càng không thể so với Thánh quân Thương Nam có một không hai trong Tam giới.

“Người không phải A Thanh!” Cô tức giận ném cuộn tranh trong tay: “Người không phải A Thanh! Dựa vào đâu lại vẽ ra thứ đẹp như vậy!”

Ngô Đan Thanh nghẹn lời, mặt cả buổi trời mới đáp lại được: “Chẳng phải có đam mê là có thể vẽ ư? Tiểu sinh cho rằng chỉ cần có thể tưởng tượng ra, thì có thể vẽ ra.”

“Người không xứng với bức tranh đẹp như vậy!” Hư Miếu lại phát rồ, xé nát cuộn tranh ném xuống đất, đáp lên: “Trong tên người không xứng có chữ Thanh!”

Cô vốn không bạo ngược thế này, nhưng hy vọng nóng bỏng bị xối vào lạnh thấu tim, hơn nữa còn được Phụng Hoàng nuông chiều quá lâu, lần nổi điên này giống như một tiểu thư nhà giàu chanh chua bốc đồng, không thêm nói lý lẽ.

Ban đầu Ngô Đan Thanh thấy dung mạo cô thanh lệ thoát tục, cho nên mới lễ độ nhường nhịn ba phần, lúc này tận mắt thấy bức tranh của mình dày công vẽ ra bị hủy mất thì tim đau tới quặn thắt.

“Mụ điên ở đâu tới đây la lối om sòm thế hả!” Hắn vừa cuống vừa giận, nhào tới cướp lại vụn tranh trên đất, mười năm mài một kiếm, đây là tâm huyết hắn mất mười năm để vẽ ra, hôm nay lại bị một thiếu nữ ở đâu trời ra phá hỏng, dù đâm cho cô một nhát cũng không quá đáng!

Hư Miếu vẫn quyết tâm không buông tha, tiếp tục giẫm đạp lên bức tranh. Ngô Đan Thanh tuy là thư sinh nho nhã yếu ớt, nhưng suy cho cùng vẫn là nam tử hán danh thép, dưới con nóng giận bèn vùng tay hất Hư Miếu ra. Hư Miếu bị Phụng Hoàng che chở thành thói, nào ngờ lại bị người ta ra tay bất ngờ, nên vừa bị đẩy một phát đã lao đảo bay thẳng tới khung cửa, tưởng như ột sẽ đập lên góc tường cứng.

Đúng lúc này eo đột nhiên được người ta ôm lại, nhẹ nhàng đưa về đất.

Ngẩng đầu lên, cô chỉ nhìn thấy quai hàm siết chặt và bờ môi thật mỏng, là Phụng Hoàng, hắn đã chạy tới kịp thời.

“Hắn đẩy bằng tay nào?” Phụng Hoàng cầm một chiếc hoa đăng gấu trúc đi vào trong nhà, bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ.

Khí thế quân lâm thiên hạ, không giận mà uy của hắn là bẩm sinh, chỉ một cái liếc mắt đã khiến mọi người run như cây sậy.

Ngô Đan Thanh đã phần nộ tới mất kiểm soát, giọng cao cả hai tay lên, quát: “Là hai tay này đây! Người muốn sao?! Thiên hạ này lẽ nào không có vương...”

Từ “Pháp” còn chưa kịp thốt ra, hai cánh tay bỗng nhiên rắc một tiếng, lia khỏi bả vai hắn.

Ngô Đan Thanh như còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mãi tới khi máu tươi tuôn ra xối xả, bắn tung tóe khắp chung quanh, sắc mặt hắn trắng bệch nhìn đoạn tay gãy trên mặt đất, ngắt ngay tại chỗ vì quá đau.

“Á! Giết người!” Đám đông xem náo nhiệt chợt nổ ra một tràng gào rú kinh hoàng, người qua đường Giáp Ất Bình Định đều biến mất trong nháy mắt.

“Ta đã ở đây, còn hỏi vương pháp gì nữa?”

Phượng Hoàng cảm bảo kiếm hừ lạnh một tiếng, tùy tùng bên cạnh còn rất vắng lời lời khăn tay ra lau vết máu giúp hắn.

Hư Miếu quay đầu nhìn Phượng Hoàng, cũng sợ hãi người.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn đã thương người — trước kia những thứ bạo lực máu me này chỉ dừng lại ở mức độ nghe đồn, cô không ngờ động tác của hắn lại nhanh đến mức này, làm cô không kịp thấy rõ, đây không phải là tốc độ mà phàm nhân có thể đạt tới được.

“Lẽ ra có thể một đao kết thúc, có điều ta biết, chết không phải là thứ đáng sợ nhất.” Phượng Hoàng đứng ở đó mỉm cười, tựa như một ác ma chân chính.

“Đáng sợ nhất là, sống không bằng chết.” Hắn thả ra một câu nhẹ nhàng: “Sau này nếu người lấy chân thay tay, ta sẽ chặt chân, người dùng miệng ngậm bút, ta sẽ khâu miệng người lại. Họa gia tài ba nhất thế gian, từ nay trở đi không bao giờ vẽ được nữa, thật là đáng tiếc.”

Ngữ điệu của hắn quá sức nhẹ nhàng, cứ như đang bình luận một chuyện không hề liên quan tới mình.

Nhóc sai vặt của Ngô Thanh Đan khóc toáng lên, trên mặt đầm đìa huyết lệ.

Phượng Hoàng lạnh lùng xoay lưng, ôm lấy Hư Miếu đã ngây dại, ngông nghênh bỏ đi.

7.

“Nàng sợ ta sao?” Phượng Hoàng nhìn cô nằm trong lòng mình vẫn chưa tỉnh hồn, ánh mắt sâu thẳm tới tận.

Hư Miếu ngây ngẩn cả người — cô không chắc sợ là thứ gì, cô chỉ mơ hồ nghĩ, mình không muốn thấy Phượng Hoàng như vậy.

“Không nên tức giận.” Cô thì thào, đưa tay sờ trán Phượng Hoàng: “Không nên tức giận.”

Mắt Phượng Hoàng lóe lên sắc bén, cúi đầu tìm môi cô, cuốn liếm, cắn khế rồi lại ngậm, quyến luyến không nỡ tách ra.

Hư Miếu bị hắn hôn tới ngộp thở, đưa tay ngó ý muốn đẩy ra.

“Miếu Miếu, ta đau.” Phượng Hoàng lại giành trước một bước, che lên lồng ngực mình, giọng vừa mụ mẫm vừa khàn đặc, hơi thở hỗn hển: “Ta cần tiên khí của nàng.”

Động tác trốn tránh của cô nhất thời cứng đờ, cuối cùng đành nhắm mắt lại, nghe theo hắn.

Hôm sau Phượng Hoàng đọc sách ở thư phòng, cô vẫn nằm trên tháp quý phi bên cạnh hắn ngủ say như thường lệ.

“Miếu Miếu.” Phượng Hoàng bỗng nhiên đi tới trước mặt cô, gọi tên cô, môi nở ra nụ cười ấm áp.

“Hử?” Hư Miếu đưa tay dụi mắt, mơ mơ màng màng chẳng biết hắn muốn làm gì.

“Nói cho ta biết, A Thanh là ai?” Hắn nhìn cô, ánh mắt ẩn ý đưa tình.

“A Thanh chính là A Thanh.” Cô ngáp một cái, quay người đi ngủ tiếp.

“Là nam? Hay nữ? Quan hệ giữa hai người là gì?” Giọng ôn hòa lại vắng tới lần hai.

“Huynh ấy là người chăm sóc ta...” Hư Miếu lẩm bẩm, giấc ngủ bị phá rối làm cô không vui chút nào.

“Ta với A thanh, người nào đẹp mắt hơn?”

“Đương nhiên là A Thanh!” Cô đáp theo phản xạ.

Bên tai bất ngờ vang lên tiếng vật gì bị đập bẻ.

Bảng qua một lúc, Phượng Hoàng bỗng nhiên đưa tay lay tỉnh cô, lắc lư chìa khóa bảo khóa trước mũi cô: “Miếu Miếu, cộng thêm thứ này, ta và A Thanh người nào đẹp mắt hơn?”

Cô mở bừng mắt ra ngay lập tức, thò tay vào tới hệt như đứa trẻ.

Thế nhưng Phượng Hoàng đã nhảy bén lui lại, thoát khỏi đòn đánh lên của cô kịp thời.

“Trả lời câu hỏi của ta, trả lời thật tốt, ta sẽ thưởng nó cho nàng.” Nụ cười trên mặt Phượng Hoàng ấm áp như mưa xuân.

“... Người đẹp hơn!” Hư Miếu nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, sau đó cắn răng trả lời lại.

Cái tên Thiên Thanh kia, cô hạ phàm lâu như vậy mà cũng không tới tìm cô, cô có hơi bức rồi.

Phượng Hoàng ngậy ra, cô ngẩng trướng sơ hở, tức tốc bỏ nhào tới cướp lấy cái chìa khóa.

“Mấy ngày nay có tiến cống thêm bảo bối gì nữa không?” Cô cười ngọt ngào, mắt chan chứa chờ mong.

Phượng Hoàng như mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hơi cong khóe môi.

“... Không phải nàng rất thích nghiền mực kỳ lân mặc ngọc kia sao? Ta dùng nó mài mực, viết chữ tặng cho nàng.”

Hắn vòng tay ôm cô từ phía sau, chậm rãi mở ra một quyển sách, trên đó viết sáu chữ to: “Sống chung chẵn, chết chung mồ.”

“Nàng nhìn xem, câu này chính là nói ta với nàng.”

Hắn khấn cấp cúi đầu hôn cô, nụ hôn rời rạc trải dọc từ má xuống, cuối cùng rơi vào bờ môi hồng, đầu lưỡi đảo qua răng cô.

Hư Miêu có hơi sững sờ. “Sống” cô biết, “Chết” cô cũng biết, “Chung” cô cũng biết nốt, nhưng hai chữ còn lại cô thật tình chưa thấy qua lần nào.

“Nó có nghĩa gì?” Cô chỉ vào cụm từ “Sống chung chẵn”, tò mò hỏi.

Phượng Hoàng cười nhẹ một tiếng, đưa tay kéo chiếc chăn gấm màu đỏ rộng lớn trên tháp, đắp lên thân thể cả hai.

“Sống chung chẵn, nghĩa là thế này.” Hắn dùng trán kề lên trán cô, giọng trầm thấp say nồng, ánh mắt dịu dàng có thể nhỏ ra nước.

“Nửa câu sau thì sao?” Cô mở to mắt nhìn hắn trong không gian mờ tối, mi dài chớp chớp, cào ngứa tim người. Trong lòng hắn từ lâu đã tràn đầy cảnh xuân kiều diễm, cúi đầu ngậm vào vành tai cô, mập mờ nói: “Nghĩa là nếu chết, hai ta sẽ chôn cùng một nơi.”

Cô ồ khê một tiếng, lắc đầu phủ định: “Ta sẽ không chết, ta là tiên, người quên rồi à?”

Mắt Phượng Hoàng tối sầm lại.

Đúng vậy, cô sẽ không thuộc về hắn, chỉ ít sẽ không thuộc về hắn vĩnh viễn, hắn biết một ngày nào đó cô sẽ tung cánh bay đi, bay về phía chân trời mà hắn không với tới được.

Con tức giận và chán chường không có nơi phát tiết, hắn đánh hung hăng cắn môi cô, ngang tàn tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, cứ như chỉ có làm vậy mới có thể chứng minh cô thật sự tồn tại trong sinh mạng mình.

“Miêu Miêu, mai sau ta chết cũng sẽ được thế nhân thờ phụng.” Hắn thở hổn hển nói, chân mày siết chặt, nét mặt dữ tợn: “Khi đó ta nhất định phải được thờ cùng nàng trong một điện!”

8.

Hư Miêu thật không ngờ, ngày từ vong lại tới nhanh như vậy.

Lúc phản quân tủa vào Đông Cung, cô đang nằm trên thảm da Bạch Hồ ăn nho, trên châu bảo thạch rải khắp chung quanh cô. Phượng Hoàng không ở bên cạnh cô, hắn nói mình có khách quý phải gặp, nói người nọ là cự phú của kinh thành, mạng theo trân bảo quý hiếm, nên muốn cô ở lại phòng đợi.

Ăn xong quả nho cuối cùng, cô vờn vai đuổi người muốn rửa mặt đi ngủ.

Đúng lúc này gió mạnh lùa vào, cửa phòng bị đẩy ra bất ngờ.

Ngẩng đầu nhìn lên, Phượng Hoàng đang dựa nghiêng vào cạnh cửa nhìn cô, ánh mắt thâm trầm, sắc mặt dưới ánh trăng trở nên lạnh lẽo.

“Mang về bảo bối gì thế?” Cô cười hí hửng nhào qua, ra vẻ muốn lục tay áo hắn.

Phượng Hoàng không tránh né, chỉ lẳng lặng nhìn cô chăm chú, ánh mắt hắn chẳng hiểu sao lại không còn sáng ngời như trước, trái lại âm đạm như đêm tối không có ánh sao.

Hư Miêu chưa phát giác ra điều bất thường, cô chỉ hớn hở thò móng vuốt tới, sau đó tay cứng lại sững sờ.

Không mò thấy bảo bối, cô chỉ mò thấy một vùng ẩm ướt ướt át.

Mãng bào của Phượng Hoàng đã bị máu tươi nhuộm thắm, có một mũi tên cắm trên lưng hắn, lóe lên tia sáng xanh lập lòe yếu ớt.

“Đây là trò chơi mới sao?”

Hư Miêu ngơ ngác nhìn dịch thể ấm nóng trong tay, rồi ngẩng đầu nhìn nam tử thật cao.

Giọng cô có chút mê man, có chút run rẩy, có cả một tia kinh hoàng mà ngay bản thân mình cũng không nhận ra.

“... Thắng làm vua thua làm giặc.” Chiếc bóng cao lớn của Phượng Hoàng bao phủ cô trong bóng tối, giọng nghe có chút khàn khàn: “Miểu Miểu, nàng có muốn ta chết không?”

Hur Miểu bàng hoàng nhìn hấn, không rõ tại sao hấn lại hỏi câu này, còn cô phải đáp lại như thế nào.

“Không, nàng không muốn ta chết.” Thấy cô thật lâu chưa trả lời, Phượng Hoàng đột nhiên bật lên lời tự giễu, trên mặt là nụ cười khổ bất đắc dĩ, thoáng qua rồi biến mất: “Nàng đương nhiên không muốn ta chết.”

“Ta chết rồi, ai sẽ sưu tập bảo bối cho nàng, ai sẽ tặng xiêm y đẹp cho nàng?” Hấn đưa tay sờ mặt cô, đáy mắt dần có ánh lửa nhảy múa.

“Phượng Hoàng?” Hur Miểu chưa từng thấy Phượng Hoàng thế này bao giờ, cô vô thức nắm tay hấn, nhỏ giọng kêu tên của hấn — nơi lòng bàn tay chạm đến là một vùng lạnh lẽo.

“Miểu Miểu, tuy nàng không muốn ta chết, nhưng có rất nhiều người muốn ta chết.” Phượng Hoàng kẻ trán mình lên trán cô, như con thiên nga cao ngạo đang cúi đầu: “Làm sao bây giờ? Có lẽ ta không thể ở bên cạnh nàng nữa rồi.”

Máu đỏ trào ra thành dòng từ miệng vết thương, tỏa ra ánh sáng đỏ yêu dị trên chiếc hoàng bào sáng rực. Hur Miểu luống cuống ôm lấy hấn, trong đầu có rất nhiều âm thanh kỳ quái kêu lên ơng ơng.

“Cầm đi, đây là lễ vật cho nàng.” Phượng Hoàng bỗng nhét vào tay cô một vật rất nhỏ, hơi thở đã bắt đầu nặng nhọc.

Sụp mắt lên nhìn vật đó, hóa ra là một hòn đá hình trái tim không chút bất mắt, hết sức bình thường, hoàn toàn không xinh đẹp.

“Là ta nhặt trong chậu hoa ở hoa viên.” Phượng Hoàng như đã sớm đoán được phản ứng của Hur Miểu, bật cười bất đắc dĩ: “Mặc dù không đẹp, nhưng đây là thứ cuối cùng, ta có thể tặng nàng.”

Hấn nghiêng chiếc cổ yếu ớt tựa vào vai cô, thở dốc từng hơi.

Bên ngoài đình viện bỗng nhiên sáng bừng vô số ánh đuốc, tiếng binh khí gió mác va chạm rạch ngang trời cao.

“Yêu nữ! Nạp mạng đi!”

“Cầu Thái tử, còn không giao dân phụ ra đây! Cho chúng ta chém tan xác!”

Tiếng la hét tục tĩu vang lên hỗn loạn, Hur Miểu đóng tai muốn nghe rõ, hai tai lại bị che lại.

“Đừng nghe.” Trên gương mặt tái nhợt của Phượng Hoàng ngập đầy ý cười dịu dàng: “Xuyt, đừng nghe.”

Hur Miểu ngoan ngoãn gật đầu.

“Rời khỏi đây, đừng bao giờ quay lại nữa.” Hấn nắm tay cô, rồi cắn nhẹ vào vành tai cô: “Ta biết, bọn chúng không cách nào bắt được nàng.”

Hur Miểu im lặng nhìn hấn, không đáp.

“Nếu nàng có thể trốn tới nơi mà bọn chúng không tìm được, thì ta sẽ thưởng cho nàng một món bảo bối nữa.” Hô hấp của Phượng Hoàng mỗi lúc một gấp gáp, sắc mặt đã trắng như giấy: “Đi đi! Đi đi!”

Hur Miểu lại cố chấp ngẩng đầu lên.

Không biết tại sao, cô lại khẳng khái không muốn đi, cô cảm thấy mình không nên đi.

Ầm ầm!

Khói mù tràn vào cuộn cuộn, ánh lửa chói sáng rừng rực, bốn phía vang lên tiếng nổ rung trời, cả cung điện đều bị quân khởi nghĩa đốt cháy.

“... Miểu Miểu, ta sắp phải xuống địa ngục.” Lửa cháy sáng quắc, mắt Phượng Hoàng bỗng nhiên lấy lại độ ẩm, cong lên như ánh trăng non, giọng mơ màng như rượu nguyên chất: “Nàng không đi, là tình nguyện ở lại cùng ta sao?”

Ngon lửa đỏ quý dị bất ngờ lóe lên giữa trán hấn, Hur Miểu nhìn trần trời, quên cả trả lời.

“Không trả lời, ta coi như nàng ngầm thừa nhận.”

Phượng Hoàng nghiêng đầu, hôn nhẹ vào bờ môi cô.

“Nếu có nàng làm bạn, đường xuống Hoàng Tuyền sẽ không còn buồn tẻ... ta không hối hận, chỉ mong sau này nàng hiểu, đừng oán hận ta.”

Đừng!

Thình lình một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, bên chân hai người rơi xuống một thanh xà ngang nặng trĩu.

Hư Miếu ngẩng đầu lên, lập tức vui mừng khôn xiết.

Chẳng biết Thiên Thanh đã đứng trên cuộn mây tía đằng xa từ lúc nào, gương mặt lạnh lùng, biểu cảm nhạt nhẽo. Theo sau hắn là Nguru Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường, người nào cũng trừng mắt dưng mảy, hung thần ác sát.

“A Thanh!” Cô rất vui vẻ, không đoái hoài tới người bên cạnh nữa, giẫm chân nhảy tới.

Phượng Hoàng hoảng hốt, hắn không nhìn thấy nhóm tiên nhân Thiên Thanh, tưởng rằng Hư Miếu biến mất như hư không, cuống cuống đưa tay ra bắt, đáng tiếc ngay cả góc tay áo cũng không chạm được, chỉ để lại trong tay mùi hương trống rỗng.

Trong lòng hắn vừa vội vừa đau, độc tính cố đè nén đột nhiên bộc phát, khiến toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều quặn thắt lại. Ngọn lửa đỏ rực liếm qua da, toàn thân như vị vò sỏ kim đâm, cảnh vật trước mặt dần trở nên nhòe nhoẹt. Ngay khoảnh khắc trời đất quay cuồng, ánh sáng gần tắt lịm. Hắn chợt nhớ tới một câu mà phụ vương từng nói với hắn.

Con trai, không giữ được, không giữ được!

Cho dù dốc hết mọi thứ mình có, cuối cùng vẫn không giữ được sao?

Dòng máu đen chảy dọc xuống theo gò má bạch ngọc, hắn chậm rãi nhắm cặp mắt quật cường lại, rơi vào trong bóng tối đằng đằng không biên giới.

“Yến Thái tử Mộ Dung Xung, xa hoa dâm dật, tính tình tàn bạo, coi trọng hưởng lạc xem nhẹ xã tắc, cuối cùng chết vì bạo loạn, chết vào năm hai mươi sáu tuổi phong hoa chính mụ, nước mất nhà tan.”

Bạch Vô Thường liếc nam tử đang ngủ yên dưới mây, máy móc nói: “Nay đại nạn đã đến, Nguru Đầu Mã Diện, tảo hồn hắn dẫn xuống địa ngục.”

Nguru Đầu Mã Diện nhận lệnh, kính cẩn khom lưng với Thiên Thanh, rồi cầm pháp khí bay xuống dưới mây.

“A Thanh, rốt cuộc huynh cũng tới đón ta!” Hư Miếu bừng bừng phấn khởi, không quan tâm Bạch Vô Thường nói gì, chỉ lo nhào lên ôm cánh tay Thiên Thanh.

Nào ngờ Thiên Thanh lại hơi nghiêng người, im hơi lặng tiếng tách ra.

“Bạch Vô Thường, ngươi đọc tiếp sổ sinh tử đi.” Hắn ngoảnh đầu nhìn Bạch Vô Thường, vẻ mặt lạnh nhạt một cách lạ lùng.

Bàn tay Hư Miếu đưa ra cứng đờ giữa không trung, túi thân rũ mất xuống.

Bạch Vô Thường cúi đầu nhìn quyển sổ nhỏ trên tay, đọc tiếp: “...Yến quốc đương thời có nữ linh lấy dung mạo mê hoặc Xung, khiến Xung yêu mến, ban thưởng kỳ trân dị bảo, nữ linh lòng tham không đáy, đòi hỏi vô độ, Xung mượn cơ hội cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, kích động sự phản nộ của dân chúng, sau khi Yến vong, nữ linh bị chém đầu giữ chợ, thi thể treo ở cửa thành phơi nắng tròn ba ngày, ai trông thấy cũng đều vỗ tay vui mừng.”

“... Yêu cơ khuynh quốc, tiếng như muôn đời.” Cô nghe Bạch Vô Thường dùng tám chữ để tổng kết.

“Nghe rõ rồi chứ?” Thiên Thanh quay đầu lại nhìn cô, con ngươi màu xám tro vẫn sáng trong như thế: “Nếu ngươi thực sự là người, thì sẽ rơi vào kết cục này.”

“Ta?” Hư Miếu ngỡ ngàng nhìn hắn, dưới chân có luồng hàn khí dần chảy ngược lên, tay chân lạnh giá như tuyết: “Ta đã làm gì?”

Cô lơ mơ hiểu, Bạch Vô Thường cố tình đọc đoạn này cho mình nghe.

Nhưng cô thật sự không hiểu, đến cùng thì mình đã làm gì sai, lẽ nào thích những thứ xinh đẹp cũng là lỗi sao?

“Ngươi biết tại sao Phượng Hoàng phải chết không? Bởi vì lòng tham không đáy của hắn.”

Thiên Thanh chậm rãi lắc đầu, mi mắt đẹp như họa, nhưng khóe mắt lông mày lại lạnh lùng tàn nhẫn.

“Hư Miếu, ngươi quả thật khiến ta thất vọng tột cùng.”

Yun: Thích cái đẹp không phải là lỗi, mà lỗi của Hư Miếu là sống quá bản năng, như đứa trẻ chỉ làm theo cảm tính, chưa kịp hiểu gì đã bị thả xuống trần đời rồi (==) đọc chương này vừa thương vừa ghét, ôi, chết thật...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Yunchan

9.

Hur Miếu theo Thiên Thanh về lại Thiên đình.

Một ngày trên trời bằng một năm ở nhân gian, tuy ở nhân gian đã qua gần mười năm, nhưng quãng thời gian này đối với Thiên giới chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Hoa Linh Tiêu Thương Nam vẫn chưa nở, các tiên nhân vẫn tươi cười chào đón cô như cũ, tất cả đều hài hòa yên ả.

Nhưng cô cảm thấy rất rõ, có cái gì đó đã thay đổi.

Thiên Thanh không chịu gặp cô nữa.

Cầm vải đã nhuộm xong tới cửa, hẩn tránh mặt không gặp, mang thoại bản tìm hẩn đọc chung, hẩn thoái thác mình đang bị bệnh, thậm chí mang pháp điển đi nhờ hẩn giảng giải, cũng chỉ đòi lấy một câu của tiên đồng “Thánh quân đã đi vân du” coi như hồi âm.

Cô không tin Thiên Thanh thật sự ghét cô, mỗi ngày vẫn tới cửa thăm hỏi.

Sau khi cho cô ăn canh bẻ môn lần thứ ba trăm năm mười sáu, rốt cuộc tiên đồng hết chịu nổi, bèn tiết lộ tình hình thực tế với cô.

“Tiên tử nên trở về tu luyện sớm đi thi hơn, sau này đừng quay lại nữa.” Tiên đồng nhìn cô thương hại: “Thánh quân nói trên người cô tràn ngập ô uế, ngài ấy không muốn đối mặt với cô đâu!”

Hur Miếu ngậy người.

Đêm hôm đó, có một bóng dáng nho nhỏ ngâm mình trong hồ lạnh ở tuyết vực, kỳ cọ cực kỳ lâu.

Da ngâm tới trắng bệch phồng rộp, mỗi phát xanh phát tím, sáng hôm sau Hur Miếu bất chấp thân thể run rẩy, mặc quần áo tử tế vào, rồi chạy về hướng phủ đệ của Thiên Thanh.

“Tiểu ca, ta đã dùng Hàn Trì thủy cực sạch để tắm rồi.” Cô thấp thỏm nhìn tiên đồng, ngón tay dưới áo bào rộng xoắn xoắn: “Có thể cầu huynh thông báo giúp ta một tiếng không?”

Tiên đồng nhìn mái tóc ướt nhẹp bốc hơi lạnh của cô, giật mình: “Cô dám dùng Hàn Trì thủy ở Tuyết Vực để tắm?”

Mặc dù Hàn Trì thủy được xưng là nước nguồn thanh khiết thuần chất, nhưng sự thật là nó vô cùng lạnh giá, ngay cả thần quân tuyết cũng không muốn đến nhiều, tiên nhân linh lực thấp xuống đó, quả thực chính là tự sát một cách từ từ.

Hur Miếu gạt đầu hết sức nghiêm túc, nhìn tiên đồng tỏ vẻ tội nghiệp: “Cầu xin huynh.”

Từ trước đến nay cô đã quen vênh mặt hást hàm sai khiến, rất ít khi ăn nói khép nép, hôm nay làm việc này vì Thiên Thanh lại không cảm thấy uất ức khổ sở.

Tiên đồng thở dài, xoay người đi vào: “Cũng được, để ta giúp cô nói vài câu.”

Hur Miếu vui mừng quá đỗi, nhìn theo bóng dáng tiên đồng đi xa, hai mắt chiếu sáng lấp lánh như sao.

Lần này cô đợi rất lâu, cực kỳ lâu, trắng mọc quạ kêu cũng không thấy bất cứ ai bước ra, cuối cùng cô ngủ quên mất.

Hôm sau cô bị người ta đánh thức, cô mở mắt ra, trông thấy một khuôn mặt xa lạ.

Tiên bào giống nhau, nhưng tiên đồng đã đổi người rồi.

“Tiểu đệ đệ, có phải Thánh quân nhà đệ chịu gặp ta rồi không?” Cô hớn hờ thò tay túm lấy vạt áo tiên đồng.

Nhưng tiên đồng lại nhẹ nhàng nhảy thoát ra, khoát khoát tay với cô, rồi chỉ chỉ tai mình, trỏ trỏ miệng mình, trong cổ họng phát ra tiếng a a cổ quái.

Cô bỗng thấy lạnh toát cả người, dù ngâm trong Hàn Trì suốt năm canh giờ, cô cũng chưa từng có loại cảm giác này.

Thiên Thanh muốn nói cho cô biết, đừng quay lại nữa — hấn thà đổi tiền đồng của mình thành một người câm điếc, cũng không muốn ai nói đỡ cho cô nữa.

Cuối cùng cô thỏa hiệp, hồn xiêu phách lạc quay lại nơi ở của mình.

Đêm hôm đó là lần đầu cô lên con sốt, sốt tròn ba ngày ba đêm, đầu óc mê man.

Cô mơ thấy Thiên Thanh đứng ngao nghể trong biển lửa mênh mông vô tận, bất kể cô gào khóc thế nào cũng không chịu quay đầu lại, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng.

10.

Hur Miếu vượt qua cơn bệnh nặng, yên tĩnh một thời gian, cũng không đi tìm Thiên Thanh nữa.

Thật ra cô không từ bỏ cơ hội gặp lại Thiên Thanh, mà chỉ đang lén lút chuẩn bị cho mình.

Thiên Thanh không muốn gặp cô, nhưng không có nghĩa là cô không thể nhìn thấy Thiên Thanh. Dầu gì cách một thời gian Thiên đình sẽ có hội nghị công khai, khi đó cô có thể thừa cơ tiếp cận hấn một cách quang minh chính đại.

Cô học thuộc pháp điển và tu luyện tâm pháp rất nghiêm túc, hy vọng lần sau gặp mặt, Thiên Thanh sẽ kính trọng cô đôi chút.

Cơ hội tốt cuộc đã tới, Thiên đình tổ chức hội ngắm hoa, Thiên Thanh xưa nay luôn giữ quan hệ với đệ tử Phương Thảo môn, cho nên lần họp mặt này sẽ nhận lời mời.

Cô nhận được tin này từ linh điều, ngày hội ngắm hoa hôm đó, cô cố tình mặc chiếc váy đỏ mà Thiên Thanh từng khen, trán đính ba cánh hoa mai, trên môi cũng điểm chu sa. Cứ thế nhảy chân sáo tới hoa viên, cô không ít tiên quân nhìn cô tới mất hồn, rớt cả cằm.

Cô hồn nhiên không biết, chỉ lo nắm chặt hầu bao trong tay, trong lòng vui sướng vô hạn.

Hấn sẽ thích nhỉ? Cô tự hỏi lòng. Cô nhớ hấn thích lễ vật này, hấn sẽ thích thôi.

Nào ngờ khi đi tới cửa hoa viên lại bị thiên binh thiên tướng ngăn cản, thủ vệ nhìn mỹ nữ ăn mặc lộng lẫy với vẻ mặt tiếc nuối, nói rằng vào cửa cần có thiệp mời.

Hur Miếu không tài nào nghĩ tới trên đời còn có thứ gọi là thiệp mời — trước khi hạ phàm đi theo Thiên Thanh, sau khi hạ phàm thì có Phương Hoàng hộ giá, hai người đều là giai cấp đặc quyền, cô có cơ hội nào gặp trạm kiểm soát chứ?

Cứ giảng co như thế mãi ở ngoài cửa, đưa tới bao nhiêu cái lườm liếc và cười nhạo của mọi người.

“Tự cho là mình đẹp nên muốn vào để câu rùa vàng đây mà!”

“Còn không chịu nhìn lại thân phận mình, ngay một tấm thiệp mời cũng không có nổi!”

Những tiên tử có thiệp mời cười duyên đi ngang qua cô, người tâm tình tốt thì thường cho cô cái liếc xéo, tâm tình không tốt thì dâm cho cô một câu.

Mặc dù Hur Miếu không hiểu họ đang nói gì, nhưng cũng biết mấy câu này không phải lời hay ý đẹp, nhất thời da mặt nóng rần lên, quay đầu bỏ đi.

Lúc rời khỏi hoa viên, cô cũng chưa từ bỏ ý định, đi loanh quanh dọc theo bờ tường, có ý đồ tìm một cái lỗ chui.

Thời gian không phụ lòng người, rốt cuộc cô cũng tìm được một gốc đại thụ nở rộ hoa hồng, Hur Miếu tung người nhảy lên trên cây, leo dọc theo cành cây vào trong tường.

“Thánh quân, cây Mộc Miên của muội nở có đẹp không?”

Dưới tàng cây bỗng nhiên vọng tới tiếng cười duyên như chim hoàng oanh, thấp thoáng có chiếc váy trắng bay bay xinh xắn.

Thân thể Hur Miếu thoát cái cứng lại — Thánh quân? Là Thiên Thanh sao?

“Là hoa muội trông, sao không đẹp được chứ?” Có người chậm rãi thả bước ra khỏi bóng râm.

Tầng cây cao vút rung động lòa xòa, cành lá xanh biếc, cánh hoa như rặng mây hồng, người nọ đứng dưới tàng cây, gương mặt góc cạnh rõ ràng, đường nét kiên nghị, như một thương cốc trong thâm sơn, lặng lẽ dung hòa vào bức họa.

“Chỉ biết nói mấy câu mơ hồ này thôi.” Thiếu nữ bước tới, lộ ra khuôn mặt thanh lệ nghiêng nước nghiêng thành.

“Hôm nay Bệ hạ tuyên bố muội là Phương chủ đời kế tiếp, sao huynh không tặng chút đại lễ nào thế?” Cô dùng cánh tay búp sen trắng như tuyết thúc vào người nọ, dáng điệu ngây thơ, giọng mang ai oán: “Lẽ nào huynh quên mất lời ngoại tổ mẫu dặn rồi sao?”

“Muốn thứ gì? Không phải loại thực vật nào trong Thương Nam cũng tùy muội chọn rồi sao?” Người nọ mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng — chẳng phải ai khác, chính là Thánh quân Thương Nam, Thiên Thanh.

Hư Miếu ngơ ngác nghe màn đối thoại của đôi tuấn nam mỹ nữ, cảm thấy cảnh tượng này rất đẹp, có điều chẳng biết tại sao, cô lại thấy trong lòng có cái gì đó bắt đầu đập thình thịch.

“Huynh chẳng biết thương tiếc hoa cỏ chút xíu nào!” Thiếu nữ hình như nóng giận, đôi bàn tay trắng như phấn đập về hướng Thiên Thanh: “Ta hỏi huynh, tại sao hoa Linh Tiêu của ngoại tổ mẫu chỉ còn sáu bụi?! Đó là tâm huyết của ngoại tổ mẫu!”

Hư Miếu thấy cô nói tới thứ mà dường như mình đã từng nghe qua, bỗng nhiên miệng lưỡi khô khốc, cổ họng nuốt khan.

“Bị một quý lang chanh không biết nặng nhẹ nhỏ mắt.” Thiên Thanh khẽ nhủ mảy, làm như nhớ lại chuyện không vui nào đó: “Ta đã nghiêm phạt cô ta rồi.”

Thiếu nữ không buông tha, hất cằm lên, giọng cũng cất cao: “Nghiêm phạt? Sao muội lại nghe nói quý lang chanh khắc sâu trong lòng huynh, huynh cũng chiều cô ấy đến cực độ, còn đích thân truyền thụ pháp thuật cho cô ấy nữa mà?”

Thiên Thanh từ chối cho ý kiến, cười nhạt: “Chỉ là chuyện rất lâu trước đây thôi, khi đó cô ta hoàn toàn không biết gì về thể tục, vô tâm vô tình, không biết cảm kích.”

“Vô tâm vô tình?” Thiếu nữ tròn to mắt: “Nhưng bên ngoài đều kháo nhau cô ấy yêu huynh sâu đậm, mỗi ngày đều canh gác giữ cửa cho huynh mà!”

“Yêu ta sâu đậm?” Thiên Thanh như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, bật cười mỉa mai: “Cô ta hoàn toàn không yêu ta, có lẽ phải nói là cô ta tự cho rằng mình yêu ta, Phượng Hoàng thái tử chí tình sâu nặng, không tiếc vì cô ta nước mất nhà tan, sau khi chết có đạt được nửa phần hồi ức nào của cô ta không?”

Hắn chậm rãi lắc đầu, như đang cười nhạo quý lang chanh ngu xuẩn kia: “Chẳng qua chỉ là một phế phẩm tàn không có trái tim.”

Xa xa bỗng nhiên có con gió thổi qua ngọn cây, lá cây rung động xì xào, một đóa mộc miên đỏ lửa lượn vòng rồi rơi xuống đất.

“Rất đau sao.” Thiếu nữ bước lên, nâng nhẹ đóa hoa: “Còn chưa nở rộ đã rụng mất, thật đáng tiếc.”

Bóng cây xanh thẫm hắt vào con ngói màu xám khói của Thiên Thanh, hắn nhìn theo hướng gió lướt đi, trầm tư, không đáp.

11.

Hư Miếu quay lại căn phòng nhỏ của mình, ngồi lặng đi thật lâu.

Trên đầu gối trái một chiếc khăn lụa, trong khăn có một viên đá hình trái tim xấu xí.

Trắng sáng như nước, dịu dàng hôn lên má cô, cô vờn tay ra xén một đoạn, quấn trong tay ngắm nghía.

“Chít chít!” Linh điều kéo chiếc đuôi thật dài lượn qua đầu cô, đáp xuống cây to cách đó không xa, mớm thức ăn cho người yêu.

Cô nhìn mà kinh ngạc, sức nhớ tới cảnh tượng không lâu trước đây, Phượng Hoàng cúi đầu đút nho cho mình.

“Phế phẩm tàn không có trái tim” Lời Thiên Thanh quanh quẩn bên tai.

Cô che ngực, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ba mươi ba ngày sau, một lần nữa Hư Miếu đi tới trước phủ đệ Thiên Thanh.

Tiên đồng vừa thấy cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời lắc nguầy nguậy như trống bỏi.

Hư Miếu không buồn không bức, bước thẳng tới, nói với tiên đồng một câu. Tiên đồng nhìn cô, mặt lộ vẻ kinh ngạc, cuối cùng vẫn xoay lưng đi vào trong thư phòng.

“Không phải đã nói với người, ta không gặp cô ta sao?” Thiên Thanh đang ở thư phòng tra cứu điển tịch, nghe tiên đồng thông báo xong, sắc mặt bỗng trở nên lạnh lẽo.

“Hư tiên tử nói...” Tiên đồng chần chờ một lát, vẫn nói nốt nửa câu sau: “Cô ấy nói đây là lần cuối cùng tới bái phỏng, mặc kệ ngài có gặp hay không, sáng ngày mai cô ấy cũng sẽ rời khỏi Thiên đình.”

Ngón tay đang lật trang giấy chợt cứng đờ.

Thiên Thanh cúi thấp đầu, sợi tóc đen nhánh rơi xuống áo bào nhạt màu, cặp mắt màu xám khói không nhìn thấy nửa phần tâm tư.

“Nếu đã quyết định đi, thì cần gì phải tới đây gặp ta?”

Khói xanh lượn lờ trước điện thắp, Thiên Thanh nhướng mày nhìn bóng người đang phủ phục dưới điện.

Hur Miểu nghe giọng nói vọng xuống từ trên cao, lồng ngực ê ẩm như lên men.

Cô ngẩng đầu nhìn Thiên Thanh, cảm thấy gương mặt này hẳn còn quen thuộc, mà người thì đã cách xa mình vạn dặm từ lâu.

“A Thanh, tại sao huynh đột nhiên không chịu gặp ta?”

Trước khi đi cô nghĩ mình có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hôm nay thấy thần sắc hân hân lạnh lùng xa cách, cô chỉ có thể nhớ được mỗi câu này.

Thiên Thanh nhíu mày, nét mặt không vui nhìn thiếu nữ thê lương trước mắt: “Gặp hay không gặp thì ta vẫn luôn ở đây, có quan hệ gì?”

Hur Miểu ngang bướng cắn môi: “A Thanh, trước đây huynh không phải thế này, lúc ở Thương Nam huynh...”

Khi đó ở Thương Nam, huynh xén trăng cho ta, dệt mây cho ta, che gió che mưa, dạy cho ta luân thường đạo lý.

Tại sao bây giờ, huynh lại đối xử với ta như người xa lạ?

Thiên Thanh ho nhẹ một tiếng, nghiêng mắt đi: “Khi đó ngươi vẫn chưa hiểu gì, ta chẳng qua chỉ làm hết nghĩa vụ bồi dưỡng với ngươi mà thôi, sau này ngươi nên gọi tôn hào của ta như mọi người thì tốt hơn, không nên gọi thẳng tên.”

Hur Miểu ngẩn ra, lập tức cúi gằm đầu xuống: “Phải...”

“Tiên đồng nói ngươi sắp rời khỏi Thiên đình, chẳng hay ngươi định đến nơi nào?” Thiên Thanh hỏi một câu như lơ đãng.

“Đi khắp nơi một chút, ở đâu đẹp thì tới đó.” Hur Miểu cười khẽ, có hơi mơ hồ.

“Đi rèn luyện cũng tốt.” Thiên Thanh gật đầu, sau đó trầm mặc.

Trong phút chốc cả đại sảnh lạnh ngắt như tờ, hai con người từng gắn bó khấn khít, bây giờ đã không tìm được đề tài chung nữa.

“Thánh, Thánh quân... ngài thấy Phương chủ Mộc Miên là đẹp nhất Tam giới đúng không?” Hur Miểu đột nhiên hỏi một câu, giọng như chim hoàng anh cất ngang tinh mạch, từng câu từng chữ dội vào bốn bức tường.

“Muội ấy là hoa tiên Quần Phương quan do Ngọc Đế bổ nhiệm, phong thái tất nhiên là cao xa bất phàm.” Thiên Thanh đáp lại lạnh tanh.

Hur Miểu chỉ cảm thấy trong đầu có một cây đại chùy gõ vang ầm ầm, gõ tới độ màng nhĩ cô ong ong, tâm thần không yên.

“Đã vậy...”

Sắc mặt cô tái nhợt, cắn chặt môi hơn, chặt tới nổi bật máu: “Ta thua cũng cam tâm.”

Thiên Thanh làm như không hiểu tại sao cô lại nói ra lời này, lông mày nhướng lên, không hiểu gì.

“Thánh quân, lần này ta rời khỏi Thiên đình, cũng không biết khi nào mới trở về.” Hur Miểu bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt có hơi nước loang loáng: “Ta đã chuẩn bị... một phần lễ vật tặng ngài, nếu ngày nào đó Thánh quân nhớ tới ta, xin hãy mở ra xem.” Cô lôi chiếc khăn tay trắng tinh nhỏ bé ra.

Tiên đồng đi lên trước, nhận lấy chiếc khăn, quay đầu trình lên.

Bờ môi Hur Miểu khẽ mím, trong lòng buốt lạnh — bây giờ cả tay của cô, hân cũng không muốn đụng nữa.

Thiên Thanh gấp một góc khăn lên, hơi giật mình: “Hoa tuyết của núi Ngọc Mạch? Hoa tuyết kia chỉ giây lát là tan, sao ngươi có thể thu gom được nhiều như vậy?”

“Ngâm ba mươi ba ngày trong hàn đàm là được.” Hur Miểu vờn hai tay trong tay áo ra, nói giọng hờ hợt.

Hai bàn tay vốn trắng trẻo hoàn mỹ, giờ đã đỏ tấy nứt nẻ, hoàn toàn mất đi diện mạo lúc trước, thoạt nhìn như măng khô bắt đầu lột da.

Trên mặt tiên đồng hiện lên vẻ không đành, nghiêng đầu đi.

Thiên Thanh chỉ trầm ngâm chốc lát, sau đó lạnh lùng đáp lại một câu: “Có lòng.”

Rốt cuộc Hur Miểu đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong lòng quay cuồng ngàn lời vạn chữ, kết quả chỉ xếp thành một câu: “Ngài có biết, ta thích ngày bao nhiêu không?”

Thiên Thanh chưa từng động dù chỉ một hàng mi: “Ta biết.”

Tiền đồng kinh ngạc quay đầu, tròn to mắt.

“Đó chẳng qua là thứ người tự cho là thích.”

Giọng Thiên Thanh lạnh nhạt mà nghiêm túc, hết như đang nói đến chuyện chẳng liên quan gì tới mình.

“Huống hồ, dù người thích ta, ta cũng không nhất định phải thích người.”

Mặt Hư Miếu cắt không còn giọt máu, trong mắt như có mảnh vụn vỡ ra tan tác.

“Thế nào? Chẳng lẽ Thái tử ở nhân gian làm người ảo tưởng, cho rằng toàn bộ người trong thiên hạ đều sẽ quỳ mọp dưới gấu váy của người ư?”

Thiên Thanh bỗng nhiên nhếch mép, như nhớ tới một mẩu chuyện khôi hài, buồn cười tới cực độ.

“... Ta hiểu.”

Hư Miếu chôn mặt xuống thật sâu, không nâng lên nữa.

“Lễ vật đã thu xong, nếu không còn lời nào muốn nói thì người có thể lui ra.” Thiên Thanh quay đầu đặt khăn tuyết vào khay, rũ mắt xuống, giọng mát kiêu nhân.

“... Đã vậy, Thánh quân bảo trọng.”

Hư Miếu nói một câu như thế, sau đó nhẹ nhàng xoay lưng bước đi.

Cô mím môi, kiên định bước ra ngoài cửa. Chiếc váy đỏ dần hòa tan vào màn khói dày, trông như ánh nắng chiều trước khi màn đêm buông xuống.

“Nếu là thật, thì hãy chứng minh cho ta thấy.”

Từ rất xa, Thiên Thanh bỗng nhiên ném tới một câu không duyên cớ.

Chiếc bóng màu đỏ bỗng khựng lại.

Sau đó cắn răng, sai bước đi một lần nữa, không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước.

Tiền đồng nhìn bóng lưng yếu ớt và nhỏ bé kia, đột nhiên cảm thấy thời khắc này không thể lãng quên, ra đi chính là vĩnh viễn, không có ngày về.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Edit: Yunchan

Ta bị Bò Đê lão tổ đuổi về Thiên đình.

Lúc đi ngang qua cửa Nam Thiên, thiên binh trông cửa là một gương mặt mới, hấn nhìn ta mà nét mặt không mấy may mắn, trái lại còn đòi kiểm tra sổ tiên khẩu của ta.

“Vị tráng sĩ này, huynh không nhận ra ta sao?” Ta có hơi ngạc nhiên, chỉ vào mũi mình.

Thật ra ta cũng không tự kỷ cho là thanh danh của mình lan xa, mà ta chỉ nghĩ ít nhất mình cũng tính là một tội phạm vượt ngục, đáng lẽ vừa thò mặt ra đã bị bắt mới đúng.

“Ta cần nhận ra cô sao?” Thiên binh cười lạnh một tiếng, lật sổ tiên khẩu của ta ra.

“Phải rồi, cũng nên biết cô.” Hấn vừa lật vừa lười biếng nói: “Hiện tại các thần tiên đều cảm hộ chiếu chạy ra ngoài hết rồi, hiếm có ai không sợ chết muốn về Thiên đình, nên biết, nên biết.”

“Huynh nói cái gì?” Ta tròn to mắt.

“Ồ, xem ra cô còn chưa biết? Ta nói mà, làm sao có loại cứng đầu cứng cổ thế được.” Thiên binh nhìn ta cười giễu: “Đế quân Ma giới biến mất năm trăm năm trước đã tái xuất giang hồ, dẫn theo vạn yêu ma đánh lên Thiên đình, Thiên đình còn tồn tại mấy ngày, ai mà biết được!”

“Thật không?” Ta quả thực không thể tin được vào lỗ tai mình, hơi thờ như muốn nghe lại.

“Nếu thiên binh thiên tướng không tổn hao hơn phân nửa, người nghĩ sẽ đến phiên một tiên sâu như ta tới canh giữ cửa Nam Thiên sao?” Thiên binh cười nhạo, vắn vẹo cái eo, quả là mềm nhũn không xương: “Hiện nay toàn bộ Thiên đình phải dựa vào Thánh quân Thương Nam chống đỡ.”

Ta hoảng hốt, không thềm nghe hẳn trút bầu tâm sự nữa, vồ lấy sổ tiên khẩu, lòng bàn chân như lửa đốt, chày ào về hướng Phương Thảo môn.

Sau lưng vọng tới tiếng ca u oán của tiên sâu: “Cái gì cũng không nói ~ Thiên đình cần ta ~ một trái tim bao la bác ái ở thiên nhai, nguyện thiên hạ đều hạnh phúc yên bình...”

Khi đi tới Thương Nam quen thuộc, ta thu hết can đảm đẩy cửa thư phòng ra.

Đồ đạc trong phòng bày biện ngăn nắp gọn gàng, không dính một hạt bụi, vẫn sạch sẽ tinh tươm như xưa. Ánh mắt chậm chạp lướt qua văn phòng tứ bảo, điện tích kinh văn, ta dần nhớ lại mọi thứ mình nhìn thấy trong Nhân Duyên kính, trong phút chốc có cảm giác cảnh còn người mất, xa xôi mất phương hướng.

Thời gian vui vẻ nhất và bi thương nhất Hư Miếu đều trải qua ở đây. Mỗi ngày Thiên Thanh đối mặt với cảnh vật quen thuộc này, ít nhiều cũng sẽ thấy trong lòng khó an!

Thảo nào hẳn cứ thích bắt ta tới Thương Nam chán thú, cho dù không nói lời nào, cho dù chỉ đứng trong thư phòng, đứng nhìn từ xa.

Ta kéo cái ghế ra, ngồi xuống sau bàn sách, chờ đợi.

Ta muốn chờ Thiên Thanh trở về, ta có rất nhiều lời muốn nói với hắn.

Ta muốn nói cho hắn biết, mình đã trải qua rất nhiều chuyện kinh tâm động phách.

Ta muốn nói cho hắn biết, hóa ra trước đây ta luôn đánh giá thấp tướng mạo của hắn.

Ta muốn nói cho hắn biết, kỳ thực, hắn không cần làm nhiều chuyện cho ta như vậy.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, vừa mệt mỏi vừa kiệt sức, chẳng mấy chốc đã ngủ quên mất.

Lúc tỉnh lại, trước mắt là cảnh bảo nhật màu, cặp mắt màu xám khói quen thuộc đang lẳng lặng nhìn ta, ánh sáng lờ lờ, như sương như khói.

“... Thánh quân?” Ta vẫn chưa quen với ánh sáng bất ngờ chiếu vào mắt, bèn đưa tay dụi dụi mắt.

“Người đã trở về.” Hắn thả ra bốn chữ, giọng như bàn thạch, nện vào lòng ta nặng trĩu.

“... Ta đã về.” Ta nhìn hắn kinh ngạc, cứ như bị đẩy vào vòng xoáy vô tận, thì thảo đáp lại trong vô thức.

Chân mày như núi xa, đôi mắt dài mảnh nhu hòa, sống mũi thẳng tắp, mái tóc đen óng như tơ — trời ạ, đây là người đẹp nhường nào! Thảo nào Hư Miếu kiếp trước tình nguyện liều mình xả thân vì hắn, ai muốn cái túi da đẹp thế này chịu chút xiu thương tổn nào chứ? Đó là không tôn trọng vẻ đẹp hoàn mỹ!

“Đã về thì tốt rồi.”

Bàn tay của Thiên Thanh nhẹ nhàng hạ xuống tóc mái lòa xòa trên trán ta.

“Ngài không hỏi ta đi đâu sao?” Ta thận trọng đánh giá sắc mặt hắn, ngực vô cùng bức bối.

“Chỉ cần người trở về bình an là được.”

Hắn câu được câu chẳng vuốt ve trán ta, hai mắt khép hờ, không giấu nổi cơ thể mệt mỏi rồi.

“Ta hơi mệt, chờ một lát nữa hãy kể cho ta nghe cuộc phiêu lưu của người, được không?”

Ta ngẩng đầu muốn trả lời, nào ngờ lại phát hiện hắn đã chìm vào mộng đẹp.

“Huynh muốn đi quyết đấu với Ma quân thật sao?!”

Giọng thánh thót như chim hoàng oanh vang lên, có người nổi giận đùng đùng đẩy cửa bước vào, vừa thấy ta thì lập tức kinh ngạc ra mặt: “Đậu nhí!”

Là Phương chủ đã lâu không gặp.

Ta còn chưa mở miệng trả lời, nháy mắt tiếp theo cô ấy đã quay đầu nhìn qua Thiên Thanh — thấy hắn đang ngủ say thì trên mặt cô lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

“Thánh quân đã rất lâu rồi chưa được nghỉ ngơi.”

Lúc nói câu này, giọng của Phương chủ thật là xót xa.

Hai ta hợp sức đỡ Thiên Thanh vào trong phòng nghỉ ngơi, từ đầu tới cuối, trong mắt Phương chủ đều chứa chan quan tâm tha thiết, chẳng khác gì với thiếu nữ dưới tàng hoa mộc miên năm trăm năm trước.

“Đầu nhĩ, muội có thể trở về lành lặn, thật là tốt quá.”

Thu xếp cho Thiên Thanh ổn thỏa xong, Phương chủ nắm lấy tay ta, gương mặt xưa nay luôn căng tràn sức sống, lúc này lại ngập đầy uể oải.

“Hôm đó Ma quân đánh bất ngờ, tất cả chúng ta đều không để ý tới muội, về rồi mới biết Thanh nữ Yêu giới lên vào thiên lao ban đêm.” Phương chủ xoa xoa mặt ta, nét mặt yêu thương. “Tới khi cô ta ra khỏi ngục rồi, chúng ta mới phát hiện muội biến mất. Cô nhóc nghịch ngợm này, chạy tới đâu tị nạn vậy?”

Phương chủ véo mũi ta oán trách: “Bỏ lại cả đồng rạc rồi để chúng ta giải quyết!”

Ta trừng lớn hai mắt — hóa ra mọi người hoàn toàn không biết chuyện ta bị hãm hại, chỉ tưởng là ta bỏ trốn.

“Ma Vương phục chức tấn công lên Thiên đình, Yêu vương nổi cơn thịnh nộ hủy bỏ liên minh, cục diện hôm nay thật sự là loạn trong giặc ngoài!” Phương chủ nói tới đây thì thở dài thườn thượt: “Muội về rồi thì đi thỉnh tội với Yêu vương đi. Cố gắng... cố gắng còn có cơ hội xoay chuyển...”

“Tình hình Thiên đình hiện tại thực sự rất gay go sao?” Ta vội hỏi lại.

“Đế quân Ma giới pháp lực cao cường, thiên binh tổn hao vô số, tứ đại thiên tướng chết trận ba người, từ sau khi hấn xuất quan, tới bây giờ Thánh quân vẫn chưa từng chớp mắt!” Phương chủ lắc đầu bi ai: “Nhờ hôm nay muội trở về, huynh ấy mới có thể lấy lại hơi một chút.”

“Nhị Lang Thần đâu? Không phải hấn là Thiên tướng số một sao? Không phải chỉ một đòn là có thể đẩy lùi mười vạn Minh Yêu dễ dàng sao?” Ta bỗng nhiên nhớ tới cục phân vàng kia, hỏi dồn: “Tại sao hấn không ra chiến?” Lẽ nào tên đó cũng chết trận?

Phương chủ không trả lời, trên mặt hiện lên nét lúng túng kỳ dị.

“Bởi vì hấn chính là Ma vương.”

Người tưởng đầu đang ngủ say trên giường, bỗng nhiên lên tiếng trả lời.

Thiên Thanh đã mở mắt ra từ lúc nào chẳng hay, sâu trong đôi mắt xám khói khuất sau màn che, lập lòe tia sáng sắc bén vô hạn.

.

Qua lời kể của Phương chủ, cuối cùng ta đã biết trong thời gian này Thiên đình có biến động lớn long trời lở đất cỡ nào — Hóa ra từ năm trăm năm trước, vị trí của Nhị Lang Thần đã bị Đế quân Ma giới thay mặt đôi đào, và trong trận đại chiến Thiên Minh bốn trăm năm trước, hấn đã phoy bày thân phận của mình trước Minh yêu, thuyết phục Minh yêu đi theo mình, đây chính là chân tướng truyền thuyết Nhị Lang chiến thần đối mặt với mười vạn đại quân mà toàn mạng trở ra, không mất một binh một tốt nào.

Đế quân Ma giới một lòng muốn lật đổ Thiên đình, lần này nghe tin Thiên đình có ý định liên minh với Yêu giới để trấn Ma, rốt cuộc không kiềm nén được nữa, quyết tâm hành động. Hấn ẩn núp một thời gian dài năm trăm năm, còn giữ chức thủ lĩnh thiên tướng, mệnh mạch và điểm mấu chốt của Thiên giới đều nắm rõ như lòng bàn tay, đối với phương thức tác chiến của Thiên binh càng quen không thể quen hơn. Cho nên Thiên đình càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, tới tận bây giờ nguyên khí đã tổn thương nghiêm trọng.

“Nhưng nghe nói Ma bầm sinh không tài nào che giấu được tà khí, càng không thể nguy trang tiên khí cơ mà!” Ta khó hiểu đặt câu hỏi — dù lừa bịp được tiên nhân bình thường, nhưng làm sao có thể lừa được cả Ngọc đế và Thượng tiên vạn năm, còn lừa tới năm trăm năm nữa?

“Hồng là hồng ở chỗ Ma quân không phải trời sinh là Ma.” Phương chủ cười khò: “Muội đã từng nghe truyền thuyết cắt ảnh của Sáng Thế Thiên Tôn chưa?”

“Muội nghe rồi, Sáng thế Thiên tôn để đạt đến cảnh giới chí thuần chí chính, đã vung đao cắt đi cái bóng của mình, để cho mình suốt đời không sa ngã vào bóng tối, không bị tà ác tập kích, đây là cảnh giới mà chỉ có thần mới đạt tới được.” Nhắc tới Sáng Thế Thiên Tôn, ta đây rất kính phục.

Người đôi hay gọi “Thần tiên”, “Thần tiên”, nhưng thật ra Thần và Tiên là bất đồng, sự tồn tại của Thần vượt ra khỏi Tam hoang Lục giới, họ không cần tu luyện, sống toàn bằng tâm ý, thậm chí có thể khống chế luân hồi và thời gian.

“Đế quân Ma giới chính là cái bóng năm xưa bị Sáng Thế Thiên Tôn cắt đi.” Đôi mày ngài của Phương chủ cau chặt lại, thần sắc nặng trĩu: “Bao nhiêu năm qua luôn hút lấy oán lệ của trời đất, từ lâu đã tu thành năng lực hắc ám không thua gì thần Sáng Thế.”

Ngàn tính vạn tính, cũng không tính được thực thân của Nhị Lang Thần chính là cái bóng của thần Sáng Thế, ta kinh hoàng tới nổi bật kêu thành tiếng.

“Nếu chỉ là một đồng hồ độn thì cũng thôi vậy, nhưng chẳng biết sao lại mở ra thiên nhân, có được ý thức, Ma ảnh kia đối với chuyện Thần Sáng Thế vứt bỏ hẳn vẫn luôn oán hận trong lòng, năm trăm năm trước đã muốn lật đổ Thiên giới.” Nói đến đây, ánh mắt Phurong Chủ dịu dàng nhìn qua Thiên Thanh: “May mà khi đó có Thánh quân ra tay tương trợ, ngăn lại đại kiếp diệt thế.”

Về mặt Thiên Thanh hồ hững, im lặng không phản ứng.

“Ai ngờ Ma ảnh sau khi thất bại không cam lòng chút nào, còn dốc lòng ngủ đông trong Thiên giới, hôm nay ngóc đầu trở lại, uy lực càng to lớn hơn ngàn vạn lần năm xưa!” Phurong chủ lại ngoảnh đầu nhìn ta, trên gương mặt tái nhợt ngập đầy phần hận: “Tiểu nhân hèn hạ, nham hiểm hạ lưu!”

“Thắng làm vua thua làm giặc.”

Thiên Thanh đột nhiên xen vào một câu, lạnh lẽo không gì sánh được: “Năm trăm năm qua Thiên đình quá hưởng lạc an vui, dĩ nhiên phải ăn quả đắng.”

Hai mắt Phurong chủ trừng lên phần nộ, má thom đỏ bừng, có lẽ là muốn phản bác, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời muốn nói xuống.

“Hắn cũng chẳng còn ngông cuồng được bao lâu đâu.” Thiên Thanh nói tiếp, nét mặt vẫn vô cảm: “Mười ngày sau quyết chiến ở Mã Quỷ pha, ta nhất định sẽ diệt nguyên thần của hắn, khiến hắn vĩnh viễn không còn cơ hội sống lại.”

“Sao có thể?!” Phurong chủ hét lên: “Hắn có Phục Thần đạo! Đó chính là pháp khí duy nhất mà thần Sáng Thế để lại trên thế giới này, một khi bị thương, sẽ tan thành mây khói!”

Một giọt trong suốt trượt khỏi khóe mắt Phurong chủ: “Ta xin huynh, đừng mang nguyên thần của mình đi đánh liều! Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt!”

Nhưng Thiên thanh chỉ một môi nhắm mắt lại, phất phất tay, ý bảo cô ấy lui ra.

Phurong chủ không nói nữa, tức tối quay phắt đầu bước thẳng ra cửa, từng giọt nước mắt màu bạc rơi trong gió.

Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc, trong đầu ta trào lên dòng nước xoáy, nhưng chỉ biết lặng im đứng bên, cúi đầu không nói gì.

“Đầu nhì, qua đây.”

Thiên Thanh bỗng nhiên kêu tên của ta.

Ta ngoan ngoãn bước tới, tựa vào bên giường, ngược mặt lên.

Tướng mạo của hắn quá đỗi anh tuấn, anh tuấn hơn bất kỳ ai, trách sao Hư Miếu năm xưa có thể nhìn gương mặt này mà mơ mộng hơn mấy trăm năm.

“Đi đâu vậy? Thế giới bên ngoài có tốt hơn Thiên đình không?” Hắn nhẹ giọng hỏi ta.

Hắn không chất vấn chuyện ta với Yêu vương, trong lòng ta bỗng sinh ra vài phần cảm kích không rõ nguyên nhân: “Không ở đâu tốt hơn Thiên đình.”

Hắn vỗ vỗ trán ta, nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

“Thánh quân, mọi thứ sẽ tốt thôi, Thiên đình vẫn có thể quay lại với thanh bình yên vui trước kia, các Thiên binh sẽ trở về bình an, không bị thương chút nào.”

Ta nhìn chiếc bóng mờ bên dưới hàng mi dài, dịu giọng trấn an.

“Ngươi thay đổi rồi.” Đôi mày siết chặt giãn ra, Thiên Thanh nhìn về phía ta, trong mắt trời nổi từng dòng ám áp mông lung: “Trở nên ngoan, trở nên hiểu chuyện.”

Hắn mỉm cười, dịu dàng mà thư thái: “Còn nhìn mặt ta vượt quá mười giây.”

“Bởi vì... ta đã không còn là ta trước đây.”

Nhìn nụ cười đẹp đẽ hiếm có này, ta ngoảnh lên tiếng.

Đây là lời ta muốn nói nhất với hắn sau khi trải qua hoạn nạn ở Ma Vực.

Thiên Thanh sững sốt, khuôn mặt góc cạnh không chút gọn sóng, chỉ có bàn tay đặt trên chân là nắm nhẹ thành quyền.

“Thật sao?” Hắn nổi hứng nói đùa vạn năm khó gặp: “Là càng thích ta hơn trước đây à?”

Ngàn lời vạn chữ xô vào lồng ngực như thác đổ, cuộn trào mãnh liệt, vậy mà lúc này ta lại chẳng thể nói gì, đúng hơn là không nên nói.

Tóm lại, ta chỉ tựa mặt mình lên đầu gối hắn.

“Ừ.” Ta cúi đầu thì thầm — dù sao trước đây ta cũng chưa bao giờ thích ngài.

Bàn tay trên trán siết lại, sau đó nói lỏng ra từng chút một, vuốt ve tóc ta một cách từ tốn.

Ta nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, che giấu ngàn lời vạn chữ rồi ren trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: Yunchan

Ta định đích thân đi chịu tội với Yêu vương, nhưng lại bị Thiên Giáng cản đường.

“Muội muốn đi tìm chết sao hả?” Thiên Giáng túm chặt ống tay áo ta, mặt mày hung ác hiem thấy: “Lâm trận hủy hôn còn ích kỷ bỏ chạy, hiện tại toàn bộ Yêu giới đều hận không thể lóc xương róc thịt muội ăn sạch sẽ!”

“Tuy muội có tội, nhưng cũng đã bị trừng phạt rồi.”

Sau đó ta kể cho Thiên Giáng nghe chuyện ta quen biết Yêu vương, bị Thanh Thanh móc mắt, và hành trình đầu đường xó chợ ở Ma Vực.

“Nếu nguyên nhân là do nhận lầm mỹ sắc, cuối cùng phải bồi thường bằng đôi mắt, coi như đó là báo ứng, họ còn gì không hài lòng nữa?”

Ta vừa nói vừa lắc đầu: Người Yêu giới cũng quá tham lam, ta còn chưa tố cáo Thanh Thanh lạm dụng tư hình, chẳng qua chỉ phạm tội yêu đương chưa toại, chẳng lẽ muốn lấy cái chết tạ tội thật sao?

Thiên Giáng nghe qua trải nghiệm dữ dội của ta, chắc lưỡi tâm tức: “Uổng công ta được xưng là trăm sự thông, vậy mà chưa bao giờ nghe độc Thanh Hoa còn có thuốc giải. Mắt của muội mất rồi còn lấy lại được, quả là kỳ tích không thể nào xuất hiện.”

“Đâu chỉ mất rồi lấy lại, ngay cả thẩm mỹ lệch cũng trị khỏi luôn.” Ta nhìn Thiên Giáng cười hi hi, sắc mùi gặp họa được phúc.

“Đúng là kỳ diệu! Có điều, tại sao muội chỉ lệch thẩm mỹ với người khác phái?” Thiên Giáng gặng hỏi.

Ta cười lạng lẽ, không đáp.

“Nghĩ Yêu vương kiêu ngạo một đời, lúc sa cơ gặp được một thiếu nữ không khinh rẻ mình, nhờ tình yêu cổ vũ mà dựng lại non sông, áo gấm về nhà, cuối cùng giống trống khua chiêng đến đây cưới người trong lòng làm vợ. Nếu không phải do trời xui đất khiến, thì nó đã trở thành một giai thoại đẹp để truyền kỳ rồi.”

Thiên Giáng thấy ta không có ý định đáp lời, bèn tự cảm thán một mình.

“Đáng tiếc, đáng tiếc.” Thiên Giáng vừa than vừa lắc đầu, như tận mắt chứng kiến một giai thoại vừa sụp đổ, thôn thức khôn xiết.

“Ngay từ đầu đã sai.” Ta mỉm cười nhìn tỷ ấy.

“Muội không thích Yêu vương, đó cũng không phải là tình yêu.” Ta căn bản chỉ say mê một lớp da đẹp mà thôi.

“Trùng hợp ghê, Thánh quân cũng nói với Yêu vương y như thế.” Thiên Giáng tròn to mắt quay đầu nhìn ta, hai mắt sáng lấp lánh.

“Lúc đó Thánh quân đã chất vấn Yêu vương ngay trước mặt mọi người, ngài ấy nói...” Thiên Giáng dừng lại một lát, bắt đầu mô phỏng giọng Thiên Thanh.

“... Ngươi có tư cách gì trách cứ nàng? Ngươi yêu nàng thật sao? Cái ngươi yêu chính là người dù ngươi sa cơ thất thế cũng tôn thờ ngươi như thần. Ngươi không yêu nàng, thứ ngươi yêu chính là một ảo ảnh vĩnh viễn phù phục dưới chân ngươi trong tưởng tượng.”

Thiên Giáng học lại giống y như đúc, chất giọng cao ngạo không cho phép nghi ngờ, ta nghe mà phát run trong lòng.

“Yêu vương nghe xong câu này, sắc mặt tái xanh bỏ đi một nước, tới chào cũng chẳng thèm chào một tiếng.” Thiên Giáng le lưỡi, quay lại với vẻ mặt thường ngày: “Trước khi đi còn hủy bỏ liên minh với Thiên giới, ổi dào, bụng dạ hẹp hòi, vậy mà còn đòi là thành viên mới của GODFIVE! Sao có thể sánh với Thánh quân của chúng ta chứ?”

Ta rũ mi, không tiếp lời.

Nói đến GODFIVE, Thiên Giáng nhanh chóng tám qua đề tài rừng động truyền thông “Nhị Lang Thần đột nhiên biến thành Đế quân Ma giới!”

“Năm trăm năm qua thật sự không có lấy một ai nghi ngờ! Anh tuấn như vậy, giàu có như vậy, vừa đẳng cấp lại có chí cầu tiến, quả là ông vua kim cương nhà nhà ao ước, sao lại có người hoài nghi hần được chứ?!” Thiên Giáng đầm ngực giậm chân vì một ngôi sao sáng chói của GODFIVE vừa rơi xuống, đau lòng khôn xiết: “Nào ngờ hần không phải Dương Tiễn, mà là một Ma nhân tên Diệu Biến Thiên Mục!”

“Mọi người đều chỉ thích bề ngoài rực rỡ, không muốn nhìn sâu vào chi tiết bên trong.” Sau bao nhiêu lần trải qua tang thương, cuối cùng ta đã giác ngộ: “Trước đây muội cũng từng thích vẻ bề ngoài của Thanh Thanh, vậy mà cô ta chẳng những khoét mắt muội, mà còn hạ độc muội, cuối cùng còn vứt muội xuống Ma Vực. Đây là chứng minh cho việc mặt đẹp bao nhiêu thì tâm độc bấy nhiêu, ngoan tâm sâu không đáy. Từ giờ dù bất cứ chuyện gì muội cũng sẽ không nhìn bề ngoài nữa.”

“Người Yêu giới có độc Thanh Hoa, việc này đúng là khó thể tưởng tượng nổi.” Thiên Giáng lắc đầu: “Bí được của Đế quân Ma giới sao lại vào tay người khác? Chẳng lẽ có người cố ý tuồn ra... không ổn!” Hai mắt Thiên Giáng đột nhiên sáng quắc: “Lẽ nào hai giới Yêu Ma đã liên thủ từ lâu? Ta phải nhanh nhanh đi báo với Thánh quân mới được!”

Chưa đợi ta mở miệng gọi lại, Thiên Giáng đã tung người bay vút đi, bóng dáng biến mất ở chân trời.

Hết cách, ta chỉ còn biết nằm xuống một mình, tiếp tục nhìn lên bóng cây xanh ngắt và áng mây trôi bồng bềnh trên đầu.

Ánh mặt trời vàng óng có hơi lóa mắt, ta không nhìn được bèn nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một bóng hình mơ hồ.

A Mộc, ngươi đi đâu rồi? Lẽ nào ngươi biết Thiên Ma giao chiến, ta với ngươi không thể đội trời chung, cho nên mới không từ mà biệt sao?

Chắc, không biết lần sau gặp mặt sẽ là năm nào tháng nào nữa đây?

Tôi khi mở mắt ra thì đã hoảng hốt, ánh tà dương xa xa như máu, rặng mây đỏ ối phủ kín bầu trời xám, vô số tán cây cao cao hợp lại thành rừng, gió thổi qua vang lên xào xạc, cánh hoa rơi là tà phủ trắng cả mặt đất, nhìn thoáng qua như thơ như họa.

“Cứ tưởng rằng ngươi sẽ nằm mãi trong bụi hoa, không bao giờ tỉnh nữa.”

Thiên Thanh đang đứng trong bức họa, lẳng lặng nhìn về phía ta.

“Ngài xuất quan rồi à?” Ta ngạc nhiên: “Su ty vừa nói có chuyện muốn tìm ngài...”

“Ta biết.” Hần bước tới vài bước, ngồi xuống cạnh ta: “Ngươi nói với Thiên Giáng cái gì ta đều biết cả.”

“Ngài nghe trộm?” Ta cả kinh, lập tức ảo não không cam lòng: “Ngài thi pháp Thuận Phong Nhĩ lên người ta?!”

“Hiện tại Thiên đình nguy cơ tứ phía, có không ít Yêu Ma chú ý tới ngươi, nên ta phải cẩn thận một chút.” Thiên Thanh đáp rất bình thản, ngay cả chân mày cũng không nhíu lại nửa phần.

Ta há miệng muốn phản bác, nhưng lại không nói nên lời.

“... Thánh quân, ta không thích như vậy.” Cuối cùng không thể làm gì hơn là cúi đầu nhỏ giọng kháng nghị: “Quá khó chịu, ta không quen.”

“Rồi sẽ quen.” Trên gương mặt cương nghị của Thiên Thanh ngập tràn kiên định: “Rất lâu trước đây, không cần mượn tới pháp thuật, ta cũng có thể nhận ra suy nghĩ trong lòng một người.”

“Ta tin.” Ta nhẹ giọng đáp — chỉ sợ người kia chính là Hư Miếu.

“Thì ra trước đây thẩm mỹ quan của ngươi rối loạn.” Có lẽ nhớ lại màn đối thoại của ta với Thiên Giáng, trên gương mặt tuấn tú của Thiên Thanh đột nhiên nở ra nụ cười mỉa: “Trước đây ta đã hoài nghi, còn cố tình hỏi thử một lần, nhưng chẳng tài nào nghĩ ra được, ngươi nhìn nữ nhân bình thường, chỉ có nam nhân là trái ngược.”

“Tại sao?” Hần bỗng nhiên hạ thấp đầu xuống, ta tránh không kịp, khiến chóp mũi đụng vào chóp mũi hần: “Tại sao ngươi nhìn người khác phái lại trái ngược?”

Một gương mặt tái nhợt tiêu điều lóe lên trong óc ta, hơi thở của ta bị nghẹn lại, vội vã quay mặt đi.

“Không biết... nói chung bây giờ đã ổn rồi.” Ta hốt hoảng đáp, có ý đồ tránh khỏi đôi mắt hút hồn kia.

“Mất đi rồi có lại, đúng là một may mắn to lớn.” Thiên Thanh vỗ vỗ vai ta, ngữ ý trấn an: “Nhưng Ma nhân thần bí kia và chuyện ngươi trúng độc vẫn phải truy cứu đến cùng.” Hần thở dài: “Ta lo trong đó có nội tình đáng sợ.”

“Thánh quân! Chiến thắng Ma quân xong, ngài có thể tìm ân nhân cứu mạng giúp ta được không?” Ta nhanh trí quay qua thỉnh cầu hần: “Tìm được rồi đừng giết hần, tuy hần là Ma, nhưng lại là người tốt.”

“... Ngươi quả nhiên đã thay đổi.” Thiên Thanh nhìn ta, khóe miệng khẽ cong lên.

“Nếu là trước đây, người chỉ biết dùng câu “Có đẹp hay không” để đánh giá một người.” Hấn cảm thán.

“Có đẹp hay không đã không quan trọng nữa rồi.” Nhớ tới quãng thời gian lang bạt ở Ma Vực, ta không dần nổi nụ cười khổ: “Tốt nhất chưa hẳn là đẹp nhất. Đạo lý này rốt cuộc ta đã hiểu thấu.”

Thiên Thanh không nói nữa, trong mắt đốt lên vô số ngọn đuốc, lóe sáng lạ thường.

“Thánh quân, trận chiến ở Mã Quỷ pha, ngài phải đi sao?” Nhớ tới trận quyết chiến mười ngày sau, ta không khỏi lo âu.

“Điều Biến Thiên Mục đã hạ chiến thư với ta, lý nào lại không đi?” Thiên Thanh nghiêng chiếc cằm như điêu khắc đi: “Huống chi ta và hấn có ân oán ngàn năm, cần có một lời giải.”

“Hấn hận ngài.” Ta than thở, mãi tới khi xem xong Nhân Duyên kính, ta mới biết giữa Đế quân Ma giới và Thiên Thanh có thù.

Thiên Thanh là đồ đệ duy nhất của Thần Sáng Thế, Điều Biến Thiên Mục là cái bóng vị vút bỏ của Thần Sáng Thế, một là sáng, một là tối, một cao quý từ nhỏ, vạn người tôn sùng, tương lai đã định trước sẽ thành Thần, một bị phi nhỏ, trôi giạt lên đênh chịu đủ đau khổ. Cho nên Điều Biến Thiên Mục từ khi có ý thức tới nay, luôn lập chí trả thù xã hội, huống chi sau này còn xảy ra chuyện đó...

“Phục Thần đạo là do chiếc xương sườn của Sáng thế Thiên tôn biến thành, mặc dù Thánh quân pháp lực hùng mạnh, nhưng cũng không thể lờ là.”

Ta suy nghĩ một lát, cuối cùng chỉ có thể dặn dò một câu như vậy.

“Ừ.” Thiên Thanh mỉm cười lên tiếng.

Đêm khuya sương lạnh, ta nhắm mắt lại, dựa sát vào người hấn: “Phải trở về nguyên lành, nếu như ngài định đồng quy vô tận(*) với Ma quân, ta quyết không tha thứ cho ngài.”

(*) Chết chung.

Bờ vai dưới trán run lên.

“Không đâu.” Thiên Thanh chỉ lặng im chốc lát, cuối cùng đáp lại bằng giọng khàn khàn.

“Đừng lừa ta.” Giọng của ta có hơi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Edit: Yunchan

Mười ngày sau, Mã Quỷ pha quyết chiến.

Năm vạn Thiên binh còn sót lại đều tề tựu ở bên bờ biên giới, thần sắc khảm trương, nét mặt nặng nề.

Ta và Thiên Giáng thuộc hàng tiên tử pháp lực thấp, nên bị xếp trên sườn núi xa hơn, đứng quan sát mà tim treo lên tận cổ.

Theo tiếng kèn kỳ dị vang lên, đội quân Ma tiên phong xuất hiện ở chân trời, trên người bọn họ vẽ đầy hoa văn cổ quái, nét mặt kiên nghị vượt qua biên giới. Từng tắc từng tắc, như sâu một đục khoét xương, đông đúc chậm chạp làm lòng người tê dại.

Bất chợt, một tiếng huýt sáo bén nhọn cắt qua bầu trời đêm, có một người đội mũ rộng vành, tay cầm ngân tuyến từ trên trời giáng xuống, ngân tuyến như rắn, nhe nang múa vuốt vô vẻ hướng Thiên binh. Chỉ nghe rít hai tiếng, mười mấy cái đầu Thiên binh đã rơi xuống, nhìn lại ngân tuyến, nó đã từ trắng hóa đỏ, lóe lên ánh sáng tà lạnh lẽo.

“Máu thần tiên vẫn thối như vậy!” Người nọ tháo mũ rộng vành xuống, gương mặt âm u ngoài cười nhưng trong không cười.

“Mộng Đặc Kiều!” Ta hét lên thành tiếng — không ngờ hấn cũng là Ma!

“Là Minh Yêu.” Thiên Giáng ghé vào tai ta, cắn hận nói: “Hấn là tà vật sinh ra từ oán hận của Minh giới, một lòng muốn lật đổ Thiên đình tự lên ngôi vua, đối với chuyện lớn chuyện nhỏ gì ở Thiên đình cũng nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng không mạnh bằng Điều Biến Thiên Mục.”

Ta nhớ lại ghi chép trên cuốn “Phi Hồ ngoại truyện”, lòng bỗng nhiên hiểu rõ — hóa ra trước đây hấn cố ý cầm tới cho ta đọc.

“Chút tài mọn mà cũng muốn tác loạn phạm thượng?!” Thiên Lô xưa nay tính gắt gỏng, lập tức vung hai tay lên, búa đồng bay vút khỏi tay áo, toan chém đứt ngân tuyến hút máu này.

“Không ổn!” Thiên Giáng kêu khẽ một tiếng: “Pháp khí của Minh Yêu vô cùng biến hóa! Phên này nguy rồi!”

Thiên Giáng vừa dứt lời, ngân tuyến đã bất ngờ hóa thành một tấm lưới bọc chắc lấy búa đồng, hất mạnh một phát, ném búa đồng vào trong vòng xoáy cát. Thấy pháp khí sắp mất dấu, Thiên Lô nhất thời nóng nảy kêu to.

Ngay giây phút nguy cấp này, từ đằng xa bỗng thổi tới một trận gió mát, càng thổi càng mạnh, càng thổi càng lớn, vòng xoáy cát chậm rãi bị thổi tan.

Một tiếng hô “Lên” vang vọng, búa đồng bật nên theo tiếng hô, hòa theo sức gió chậm rãi về lại tay Thiên Lô.

Thanh sam cuồn bay, mái tóc dài như mực phát phơ theo gió, Thiên Thanh giẫm trên Kim Biên Tường Vân mười hai màu giáng xuống từ trên trời.

“Thần tượng tới rồi, thần tượng tới rồi.” Thiên Giáng thở phào một hơi thật dài.

Nhìn máu tanh vương vãi đầy đất, Thiên Thanh phát ổng tay áo, những đầu người bị chém rơi về lại thân hình lần nữa, tất cả Thiên binh vốn đã tử trận đều hồi sinh.

“Ha ha, Cố Nguyên thuật quả nhiên danh bất hư truyền.” Minh Yêu cười gượng, sắc mặt càng trắng hơn: “Nhưng Thánh quân Thương Nam à, ngươi cần gì phải gia nhập chiến cuộc? Thân là đệ tử của Sáng thế Thiên tôn, sớm muộn gì ngươi cũng phải thoát ly thành Thần, Tiên Ma làm loạn long trời lở đất cũng chẳng có chút liên quan gì tới ngươi, cần gì phải ra mặt vì đám đệ tử bạc nhược này chứ!”

“Nếu tà có thể thắng chính, thì Thần cũng không nhất thiết phải tồn tại.” Thiên Thanh nhìn hấn, lạnh lùng nâng tay phải lên.

“Dù cho người Tiên giới có bạc nhược hơn nữa, cũng không tới lượt bọn Yêu Ma xấu xa hoành hành ngang ngược!”

Đi đôi với lời này là một thanh trường kiếm sắc xanh hiện lên trên tay Thiên Thanh.

“Phá!” Một tiếng hét rạch ngang mây đen, thỉnh không đen tối bức xạ ra ánh sáng, bành trướng ra khắp đất trời, từng cơn gió lạnh lướt qua rửa trôi mọi ô uế, gột rửa không trung, giống như đông qua xuân tới, vạn vật sinh sôi, ánh dương tái hiện.

Ánh sáng trắng rút đi, toàn bộ ngân tuyến trong tay Minh Yêu đều đứt đoạn hóa thành bụi, cơ thể hấn lão đảo phun ra một ngụm máu tươi, đội quân Ma tiên phong cũng đã biến mất một phần ba.

“Thần tượng, đúng là Thần tượng!” Thiên Giáng kích động quơ quào tay chân.

Ngay khoảnh khắc kiếm quang sắp đâm thủng ngực Minh Yêu, trên không trung bỗng vang lên một tiếng huýt sáo cực kỳ vang dội.

Lộp cộp, lộp cộp, sau tiếng huýt sáo là tiếng vó ngựa dồn dập xua tan lớp lớp sương mù, có người đang cưỡi ngựa đến đây. Lộp cộp, lộp cộp, ta đứng từ xa nhìn lại chiếc bóng như mực kia, tìm bắt đầu đập gấp gấp khó thể không chế.

“Thiên Thanh à, đánh chó thì cũng phải ngó mặt chủ chứ!”

Giọng trêu đùa vang lên, tiếng vó ngựa thoáng ngừng lại, bóng dáng đứng trước đội quân Ma giới khiến cho trời đất phải ảm đạm phai màu.

Ngựa ngọc tím, cầm y đen, sâu trong con người có mũi nhọn sáng quắc như muốn thu hết tất cả màu sắc, bên mép thấp thoáng nụ cười khinh miệt nhàn nhạt, như hoàn toàn không coi trời đất này ra gì.

Trong đầu ta có thứ gì đó vừa nổ tung.

“Có giới thì tới khai đao với ta đây!” Hắc y nhân nhìn Thiên Thanh, nhếch mép cười lười biếng, ngạo nghễ bất cần đời.

“Nào, chọc vào đây, người là nghe lời nhất.” Hấn chỉ vào buồng tim của mình.

Chân mày Thiên Thanh nhướng lên, trở tay đâm trường kiếm về phía hấn.

“Đừng!” Ta kéo phăng mạng che mặt xuống, hét lên thất thanh.

Trên chiến trường náo loạn, một tiếng hét này quá mức nhỏ nhoi, hầu như bị tiếng gió thổi át mất hoàn toàn, nhưng Thiên Thanh đã thực sự dừng kiếm lại.

“Đừng giết hấn!” Ta giằng khỏi vòng ngăn cản của Thiên Giáng, cầm đầu chạy như điên tới trước.

“Tại sao?” Kiếm đã kề tới yết hầu, vậy mà hắc y nhân vẫn không né tránh, cứ nhướng mày nhìn ta như vậy: “Tại sao không cho giết ta?”

“Vi người là người đã cứu ta.” Nhìn gương mặt quen thuộc mà xa lạ của người trên ngựa, nước mắt ta bỗng dưng chảy xuống.

“Người là A Mộc.” Ta kêu khẽ thành tiếng: “Người là A Mộc.”

A Mộc, hóa ra là A Mộc.

Nét mặt hắc y nhân đại ra một thoáng, nhưng khôi phục lại rất nhanh.

“Tiểu Giang Đâu, người còn nhớ chuyện ở Ma Vực à?” Hắc nhún vai hồ hững: “Đó chẳng qua là trả nợ mà thôi, người bị người ta khoét mắt trong Thiên lao, phần nào cũng có trách nhiệm của ta, ta chỉ thương hại người mà thôi.”

“Tránh ra!” Hắc đưa tay đẩy ta qua một bên: “Đây là trận chiến giữa nam nhân, ta chờ đợi ngày này năm trăm năm, người không được tới phá rối!”

“Không! Không chỉ có chuyện đó.” Ta hít vào một hơi thật sâu, cố hết sức bình ổn lại tâm trạng: “Thật ra ta...”

“Giang Đâu Hồng!” Một tiếng quát cắt ngang lời ta, Thiên Thanh hung hăng trừng ta, mặt trắng như giấy, mắt hằn đầy tơ máu khiếp người.

Nhắm mắt, cắn răng, quay đầu, ta bất chấp ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Diệu Biến Thiên Mục: “Thật ra ta...”

Keng một tiếng, âm thanh xé gió vút tới, trước mắt đột nhiên sáng lóa gai mắt, cả thế giới chìm vào trắng xóa.

“Ha ha ha!” Lục Dụ đứng giữa không trung cười sặc sụa, y sam màu xanh biếc như sợi dây leo độc giương nanh múa vuốt: “Móc mắt không chết, đầu độc không chết, ngay cả vết xuống Ma Vực cũng có thể sống sót trở về, ta càng muốn xem thử mạng người lớn cỡ nào!”

Ta cúi đầu, phát hiện trên cổ áo mình đã nhuộm một đóa hoa tím đen từ bao giờ, cực tươi đẹp, cực ma mị. Đóa hoa kia đang nở rộ với tốc độ chóng mặt, như thể sắp điều tàn rơi rụng. Com gió sớm mai thổi qua, nhị hoa ánh lên u quang vàng óng, trên đỉnh chóp nở ra một đóa hoa mạn châu sa sáu cánh — ta nhận ra, đó chính là tru tiên tiền.

“Tiểu Giang Đâu?” Diệu Biến Thiên Mục lay ta, giọng nói mờ mịt hư vô, từng đầu ngón tay siết đến nổi trắng xanh.

“Ta... chỉ... muốn trả cho người một thứ.” Ta đưa tay phải về phía hắc, cố sức mở năm ngón tay dầm dĩa máu ra. Trong lòng bàn tay, nằm lẳng lẳng một hòn đá hình trái tim.

“Ta thực sự có tim, người không cần... đeo nó nữa.” Ta chỉ vào sợi dây đỏ trên cổ hắc, mỉm cười.

Xuyên thấu qua đôi đồng tử đang co lại kịch liệt của người đối diện, ta thấy khóe miệng mình đang chảy máu, sau đó là mũi, mắt... con đau đốn tràn ra từ ngực, khắc lên từng tắc da. Đau quá, đau quá, đau tới nỗi cơ thể muốn vỡ ra, hóa thành mảnh vụn.

Ta cảm giác cơ thể mình bỗng chốc nhẹ đi, bay lên, nhắm thẳng về nơi xa hơn cao hơn, bay đi.

Đây là phi thăng trong truyền thuyết sao? Ta lơ mơ nghĩ.

“Miêu Miêu! Miêu Miêu!” Phía sau hình như có ai đó đang gọi tên ta, hoảng loạn, điên cuồng, đau đến xé lòng.

Như năm trăm năm trước đây ở cửa Nam Thiên, lạnh lẽo tang thương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Edit: Yunchan

1.

Thái dương nhỏ xuống từng giọt máu đỏ rực, hòa tan vào rừng núi xanh um phía xa xa.

Hư Miêu nằm lặng im trên đồi cát, hồng sam như một áng mây hồng tuyệt vọng, lơ lửng bẽnh bồng trên đồi cát vàng óng ánh.

Bên cạnh có người đang kêu khóc, nhưng cô chẳng lọt tai được một từ.

Cô chỉ nằm là ra đó, nhìn phong cảnh mờ nhạt phương xa, trong đầu hiện lên một bức màn cũ kỹ, có lẽ là bị, mà cũng có thể là hi.

Cô nhớ bản thân rời khỏi Thiên đình, đi tới một địa phương tên là Cảnh Thái cốc, ở nơi đó cô gặp được một con thường luồng lam nho nhỏ.

Cô hỏi nó: “Ngươi biết cái gì là yêu không?”

“Vậy mà ngươi cũng không biết!” Thường luồng lam vênh váo nhìn cô, đong đưa cái móng vuốt xinh đẹp: “Yêu là kính dâng! Yêu là hy sinh! Yêu là dành cho!”

“Nếu không có hi sinh, thì có được coi là yêu không?” Cô thì thào ra tiếng.

“Đương nhiên không tính!” Thường luồng lam kêu lên một tiếng, nhấn mạnh: “Mẹ ta nói, cưới vợ thì phải tìm một người nghe lời ta tuyệt đối, không rời không bỏ ta, còn phải coi ta là trung tâm! Đó mới là tình yêu!”

Cô trầm ngâm như giấc ngộ ra gì đó, thường luồng lam hừ một tiếng, lắc đầu quấy đuôi bơi đi.

Sau đó ở Cảnh Thái cốc, cô gặp được một người vượt ngoài dự đoán của mình.

Chính là Phượng Hoàng đáng lẽ phải đầu thai chuyển thế.

“Giật mình vì ta không chết à?” Phượng Hoàng mỉm cười nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt sẫm màu dường như vẫn nồng nàn thâm tình như trước, nhưng lại có thêm chút hàn ý mơ hồ.

“Nói lại thì, thật sự phải cảm tạ người Thiên giới của nàng.” Hắc nhếch mép cười lười biếng: “Nếu bọn họ không hao hết tâm trí để sắp xếp kiếp nạn này, thì sợ là đến nay ta vẫn đang ngủ say, chưa thức tỉnh đâu.”

“Thức tỉnh?” Hư Miếu kinh ngạc tròn to hai mắt, nhìn đôi đồng tử đã biến từ đen sang đỏ của Phượng Hoàng, trông như ngọn lửa đỏ đang nhảy nhót: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“... Diệu Biến Thiên Mục.” Phượng Hoàng nhìn cô thật sâu, tựa như muốn nhìn thấu vào lòng cô: “Miếu Miếu, ta là Đế quân Ma giới.”

Bất luận không để ý tới chuyện bên ngoài đến mức nào đi nữa, Hư Miếu cũng biết được cái tên này.

Hơn mười vạn năm trước, Sáng thế Thiên Tôn để đạt tới cảnh giới chí thuần chí chính, đã vung đao cắt đi cái bóng của mình, để mình suốt đời không đổ vào bóng tối, không bị tà ác xâm nhập. Vì thế Sáng thế Thiên Tôn thành Thần, còn cái bóng bị vứt bỏ, do hấp thu tinh hoa của trời đất mà mở ra Thiên nhãn, tu luyện thành người, hắc phát thế đối địch với Thiên đình, cũng là người tạo dựng ra Ma Vực.

Mà vô cùng lâu trước đây, Diệu Biến Thiên Mục từng đại chiến một trận với Thiên đình, khi đó Ngọc đế không chống đỡ nổi, tưởng như sẽ bại trận, mãi tới khi Sáng thế Thiên Tôn phái ra đệ tử duy nhất, Thiên Thanh.

Các tiên nhân vẫn luôn ca tụng cái ngày truyền kỳ đó — Thiên Thanh giáng xuống từ không trung, ép Diệu Biến Thiên Mục quay về Ma Vực. Diệu Biến Thiên Mục bị thương ngủ say, phong ấn bản thân trong một chiếc kén đen khổng lồ. Ngọc đế vô cùng mừng rỡ, bèn biểu tặng cho Thiên Thanh tòa Thương Nam di động, phong cho hắn là Thánh quân Thương Nam, nấn nỉ hắn tạm thời trấn thủ Thiên đình.

Chẳng qua, Đế quân Ma giới là cái bóng của Thần Sáng Thế hóa thành, tự nhiên cũng rất khó tiêu vong. Vì thế Ngọc đế đã nghĩ ra một cách, đưa hắn vào lục đạo luân hồi, trải qua nhân sinh với đủ loại cùng xa cực dục(*), nhờ đó quên đi sứ mệnh làm Ma.

(*) Chỉ xa xỉ và tham dục đến tột cùng.

Mãi đến kiếp này, hắn chuyển thế thành Yên Thái tử.

Phượng Hoàng thành Ma càng anh tuấn hơn, phong thái gần như có thể sánh ngang với Thiên Thanh, cho nên khi hắn đưa ra đề nghị với thái độ không cho phép phản đối, bất Hư Miếu phải ở bên cạnh mình, Hư Miếu có hơi do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Một là do cô không muốn tổn thương trái tim xinh đẹp của mỹ nhân, hai là do cô không biết mình còn nơi nào để đi nữa.

Sau đó cô ở chung với Diệu Biến Thiên Mục một quãng thời gian rất dài, nhìn hắn hái thuốc luyện kiếm, nét mặt càng ngày càng tà ác quái dị.

“Làm cái gì vậy?” Một hôm, cô thấy hắn dùng máu dút cho thanh đao trong tay, giật mình hỏi.

“Đây chính là vũ khí lợi hại nhất trong Tam giới.” Diệu Biến Thiên Mục nhìn vũ khí trong tay, ánh mắt si mê quẩn quýt: “Chỉ cần bị thanh Phục Thần đao này chém trúng, nguyên thân của Thần tiên sẽ tiêu tan, có tìm khắp Tam hoàng Lục giới cũng không thấy bóng dáng.”

“... Vậy nếu ta bị chém trúng, cũng biến mất luôn sao?” Cô mở to mắt nhìn.

Diệu Biến Thiên Mục cười phá lên — hắn thích cái tính trẻ con của cô.

“Ừ.” Hắn dịu dàng nhìn cô: “Chẳng những nàng, mà dù là Thánh quân Thương Nam cũng không chịu nổi thanh đao này, thứ này dầu sao cũng là pháp khí của Thần Sáng Thế. Có điều...” Hắn vỗ vỗ gương mặt nhỏ đã trắng bệch của cô: “Ta sẽ không để nó có cơ hội chạm vào nàng.”

Sau đó thì sao?

Sau đó thì Diệu Biến Thiên Mục hạ chiến thư với Thiên Thanh.

Và sau đó nữa, là cô đang nằm ở đây.

“Tại sao là nàng? Tại sao lại là nàng?!”

Tiếng gào thét cùng cực bi thương bay vào tai, Diệu Biến Thiên Mục đỏ ngầu hai mắt, đã rơi vào điên dại.

“Tại sao nàng lại phải đóng giả Thiên Thanh?!”

Tại sao phải đóng giả?

Hư Miếu nghe câu hỏi này, bờ môi khô khốc nở ra một nụ cười khổ sở.

Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn các người chém giết nhau sao? Chẳng lẽ phải tận mắt nhìn thấy nguyên thần của Thiên Thanh tan biến sao? Cô không còn cách nào khác, cho nên phải sửa lại thời gian trên chiến thư, biến thành hình dạng Thiên Thanh đứng ở đây, thay hấn hứng một đòn trí mạng này.

“Ta chỉ muốn chứng minh.” Cô chậm rãi nhắm mắt lại, bờ mi lăn xuống một giọt nước mắt: “Ta có tim.”

Ta có tim, ta thật sự có tim, tình cảm của ta là thật, chỉ có chàng tới tận bây giờ vẫn không chịu tin.

Yêu là hi sinh, yêu là kính dâng.

Này, Thiên Thanh, chẳng phải chàng luôn miệng bắt ta phải chứng minh sao?

Vết rách trên ngực nứt toác, máu tươi phun ra như thác lũ, thấm ướt hết váy cô.

“... Khoét nó ra.”

Cô nhìn vào đôi mắt đã ngây dại của Diệu Biến Thiên Mục, phát ra một câu di ngôn đứt quãng: “Khoét ngực ta ra... ta muốn xem tim ta!”

Cô khát vọng được thấy tim mình biết bao.

Hóa ra cô vẫn luôn là một thứ không quan trọng, tựa như cái tên mà Thiên Thanh đặt cho cô, hư vô mờ ảo.

Cô không có gì cả, chỉ có một nụ hoa tâm thường còn sót lại trong tim, tên của nó là yêu.

Đời này không nên gặp chàng, nếu gặp phải thì không nên yêu chàng.

Diệu Biến Thiên Mục nhìn giai nhân đã tắt thở trong lòng, cuối cùng không kiềm chế được nữa, ngửa mặt lên trời gào thét đến lạc giọng.

Chim bay hốt hoảng, thú chạy giật mình, cảnh tượng đầm máu này in vào mắt của một đám tiên nhân đang đứng trong mây phía xa xa.

“... Cô ấy chết rồi.” Mắt Mộc Miên nhò lệ: “Nếu chúng ta đến sớm nửa bước, cũng không đến mức Ma nhân tin là thật...”

“Không hổ là đệ tử tài giỏi của Thiên đình, dũng cảm hiến thân.” Mũi Ngọc đế cũng hơi đỏ lên: “Trẫm phải viết chuyện này vào sách giáo khoa, đề tên là ‘Khai đao với ta’...”

Thiên Thanh thì vẫn đứng chôn chân tại chỗ, cứ như nguyên thần đã rời khỏi xác, rơi vào si dại.

“Nếu ta không chiếm được, thì bất cứ ai cũng đừng hòng!” Nét mặt Diệu Biến Thiên Mục bỗng trở nên điên cuồng.

“Bất cứ ai cũng đừng hòng!”

Hấn gợn Phục Thần đao trong tay lên thật cao, sau đó vung tay chém xuống.

“Bất cứ ai cũng đừng hòng!” Hấn hét khản giọng, ném thi thể vào trong nước: “Bất cứ ai cũng đừng hòng!”

“Tuyệt đối không cho người khác!” Hấn cười rồ dại, lấy tay xóa đi vết máu trên mặt, cầm bảo đèn tuyên bay phản phật trong gió, tựa như Ác quỷ thật sự: “Chết rồi cũng không được!”

Thiên Thanh vẫn đang chết lặng, nghe đến đây thần sắc bỗng dưng thả lỏng.

“Không, nàng sẽ không chết.” Hấn ngoái đầu nhìn Ngọc đế, đôi đồng tử màu xám khói sáng quắc.

“Chỉ cần có ta ở đây, nàng nhất định sẽ không chết, cho dù là Phục Thần đao cũng không được.”

Nụ cười kỳ dị, hòa vào màu máu đỏ thẫm, bờ môi giống như một đóa hoa Mạn Châu Sa, quật cường nở ra vì hấn.

2.

Trôi giạt bênh bồng chẳng biết bao lâu, cuối cùng Hư Miếu bay tới một cái sơn động.

“Ồ! Tại sao hài nhi lại thành ra thế này?” Nghênh đón cô là một lão hòa thượng mặc áo bào trắng, lông mày còn rậm hơn ria mép, trong tay đang cầm một chùm nho.

“Ta cũng không biết.” Cô lơ mơ lắc đầu: “Ta trúng Phục Thần đao, đáng lẽ phải biến mất rồi.”

“Biến mất? Sao con lại biến mất được chứ.” Lão hòa thượng bật cười vui vẻ: “Nếu con biến mất, thì trên thế gian này lại nhiều thêm một vị thần.”

“Là sao?” Hư Miếu chớp chớp mắt không hiểu.

“Lẽ ra thiên cơ bất khả lộ, nhưng thấy con chết thảm như vậy, trong đó lại có liên quan sâu xa với lão nạp, cho nên lão nạp sẽ giảng giải cho con.”

Lão hòa thượng cười thần bí, đưa cho cô một cái gương.

Hư Miếu xem xong Nhân Duyên kính thì ngây người thật lâu.

“Hóa ra, ta thực sự không xứng có tim.”

Cô nhẹ giọng thốt ra một câu.

Lão hòa thượng mở miệng muốn nói, hai mắt lại đột nhiên trợn to.

“Ồ! Y mụn Tụ Hồn đấng của Ngọc đế tới tìm con!” Lão hòa thượng có vẻ rất ngỡ ngàng: “Không ngờ y thực sự có vài phần tình cảm với con!”

Theo câu nói của lão hòa thượng, Hư Miếu mở trừng mắt nhìn thân thể mình ngày một nhạt dần, đồng thời bị một sức mạnh to lớn hút ra ngoài rồi cuốn đi.

“Không nên làm chuyện điên rồ nữa!” Sơn động biến mất ngay trước mắt, chỉ để lại một câu vội vã của lão hòa thượng.

Không bao giờ nữa đâu.

Hư Miếu thảm nhủ, nhìn đỉnh núi Thương Nam dần hiện ra trước mắt.

Trong đầu hiện ra một gương mặt tuần tú lại cao ngạo.

“Mi phải nhớ kỹ.” Cô tự nhủ với mình: “Đó là nam tử xấu nhất Tam giới, sau này thấy tướng mạo nào như vậy thì giá nào cũng phải đi đường vòng, không bao giờ được rơi vào hố nữa.”

Phụ một tiếng, Tụ Hồn Đấng được đốt lên.

Thiên Thanh hoàn toàn không biết Hư Miếu đến, hấn chỉ ngưng thần nhìn vào cái ao lớn trước mắt — ở đó đang dần hiện ra một thiếu nữ nằm co ro. Hấn nặng nề nhìn cô, tựa như đang thương thức một ảo ảnh tuyệt đẹp nhưng không thể chạm tay vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đạu Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Edit: Yunchan

Con gió mạnh thổi qua màn trời xanh thẫm, ánh sáng mờ trôi về phía Tây hắt lên mặt đất một chiếc bóng hẹp dài, ta dịch qua bên trái, cái bóng kia cũng dịch qua trái, ta nhích qua bên phải, cái bóng kia cũng nhích qua phải.

Ta hiểu kỳ nhìn xuống mọi người bên dưới, trên mặt họ là vẻ hãi hùng, ai nấy đều nhìn ta trân trối.

Chẳng qua chỉ chết một tiên tử thôi mà, đáng để mấy người chết đứng như vậy sao? Ta không nhìn được bật cười khúc khích.

“À không phải tiên! À không phải tiên!” Có ai đó tru tréo giữa làn sóng xanh biếc dạt dào: “Thậm chí cả Tru Tiên tiên cũng không giết được à!”

Đám đông đang chết đứng bỗng rộ lên bàn tán —

“Đúng rồi, tại sao còn giữ lại được nguyên thần?” Vô số Thiên binh bắt đầu chất vấn nhau: “Lẽ nào cô ta là Ma?!” Thậm chí ta còn nghe có người nói như vậy.

“Thiên địa muôn phương, hồn này trở về!” Giọng nam lạnh lạnh cắt ngang trời cao, bóng tối một lần nữa phủ chụp lên đất trời.

Thiên Thanh đứng trong biển người, vươn tay ra hướng về phía ta. Hắn nhìn ta, gương mặt như băng, thanh sam pháp phối theo gió.

Một lực hút cực mạnh lôi tuột ta về với mặt đất, ta không cam lòng giằng co vùng vẫy, muốn bay lên không trung cao hơn xa hơn, nhưng cuối cùng vẫn bị hút tới bên cạnh Thiên Thanh.

“À không phải tiên! À cũng là Ma! Giết chết à! Giết chết à!” Tiếng hét thê lương vẫn còn vang vọng, Lục Dụ đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa điên: “À muốn hại chết Thánh quân Thương Nam!”

Các tiên nhân ngoảnh sang nhìn nhau, có vài đôi mắt nhìn ta đã lóe lên ánh đỏ.

“Vút” một tiếng, chẳng biết mũi tên từ đâu đến, phóng bất ngờ về hướng này, muốn xuyên vỡ nguyên thần của ta. Hắc vũ kim thân, đó là tên hàng ma chỉ Thiên binh mới có.

Ta luống cuống chẳng biết làm thế nào mới đứng, chỉ còn biết kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Thiên Thanh, giờ phút này, sắc mặt của hắn đã tái nhợt như giấy.

“Rốt cuộc ngươi đã nhớ ra.”

Hắn nhìn ta, nét mặt mệt mỏi yếu đuối, như đã hoàn toàn quên hết mọi thứ chung quanh.

“... Miêu Miêu.” Hắn bật ra câu này từ đầu lưỡi, mang theo quyến luyến và đau thương vô hạn.

“Miêu Miêu... ngươi là Hư Miêu?!” Diệu Biến Thiên Mục nhìn ta, trong đôi mắt phượng bập bùng ánh lửa.

“Không thể nào! Chính tay ta đã dùng Phục Thần đao giết chết nàng...” Mái tóc đen rối tung xơ xác, hắc ni non như đã mất trí, cảm y bay phát phơ trong gió: “... Nguyên thần tan biến... ngươi không thể nào là nàng!”

“Ngươi còn dám nói?” Một tiếng cười nhạo vang lên, Thiên Thanh quay đầu nhìn Diệu Biến Thiên Mục, vẻ mặt khinh miệt không gì sánh được: “Đương nhiên ngươi không nhận ra. Ta đã nói từ lâu, ngươi chỉ yêu về bề ngoài của nàng, bây giờ nàng chuyển thể sống lại, thay hình đổi xác, không còn xinh đẹp vô song, ngươi lập tức không nhận ra người trong lòng của mình nữa, nực cười hơn là...” Hắn như nhớ ra một chuyện khôi hài nhất thiên hạ, cười phá lên: “Ngươi còn lợi dụng nàng!”

“Ta đã xem Nhân Duyên kính.”

Ta nhìn Thiên Thanh, rốt cuộc vẫn nói ra sự thật.

“Nàng oán ta sao?” Hắn ngừng cười, nhẹ giọng hỏi ta.

“Đã từng oán.” Ta mỉm cười: “Oán ngại tại sao lại vứt bỏ Hư Miêu, tại sao rõ ràng trong lòng quyến luyến, mà vẫn còn muốn lừa cô ấy.”

“Sau đó rốt cuộc ta đã biết, hai người không thể nào ở bên nhau, Hư Miêu quả thực không nên có tim, cũng không thể nào có tim.”

“Bởi vì, cô ấy là dục vọng của ngài.”

Phân phạt, cánh hoa đỏ bay lên rợp trời, như giọt máu bắn tung tóe lên khắp mặt và đầu cổ. Diệu Biến Thiên Mục phút chốc trừng to mắt.

Đúng vậy, ta và Hư Miêu đều là hóa thân từ dục vọng của Thiên Thanh, là vật hút ra từ nguyên thai để hắn có thể thành Thần.

Thuở xưa để thành Thần, Thiên Thanh đã rút ra thất tình lục dục, từng chút từng chút, đến khi rút ra “Dục niệm đối với cái đẹp”, trời xui đất khiến làm sao dải hồn ấy lại tẩm phải nước mắt phổ độ chúng sinh của Bồ Đề và bắt đầu có linh thức. Thiên Thanh nhất thời cao hứng, bèn ngâm dải hồn đó trong nước mắt của Bồ Đề, xem nó có biến hóa gì hay không. Rất nhiều năm sau đó, dải hồn biến hóa thành công, lột xác thành một nữ tử ngây ngô mà mỹ mạo vô song, đó chính là Hư Miêu.

Hư Miêu yêu Thiên Thanh, phần lớn là xuất phát từ bản tính theo đuổi cái đẹp nguyên thủy, Thiên Thanh biết rõ chuyện ấy hơn ai hết, do đó vẫn luôn lạnh lùng với cô. Hắn lo cô sẽ rơi vào tà đạo, nên cố ý đưa cô đến thế gian rèn luyện.

Cũng chính vì bản tính, Hư Miêu luôn có thiện cảm vô hạn với những thứ sở hữu dục vọng, cô quyến luyến nhân gian, thích khí tức trên người Phượng Hoàng, không tài nào chống cự lại hành động lấy lòng của hắn. Trong mắt cô chỉ thấy được những thứ xinh đẹp.

Trước khi chuyển thể, Hư Miêu đã xem qua Nhân Duyên kính, biết Thiên Thanh đã định trước thành Thần sẽ vĩnh viễn không tiếp nhận cô, mà chính cô

cũng không tài nào làm trái với bản năng, chống cự lại ham muốn hướng tới cái đẹp. Vì để tránh cho kiếp sau không phải giẫm lên vết xe đổ, cô đành phải lựa chọn đào lộn đên trắng cho cặp mắt, thay đổi thẩm mỹ của mình.

Và cũng vì là hóa thân từ dục vọng của Thiên Thanh, cho nên chỉ cần Thiên Thanh không chết thì cô cũng sẽ không biến mất. Hư Miêu bị Phục Thần đao chém phải mà nguyên thần vẫn bất diệt, ta trúng Tru Tiên tiễn mà vẫn không chết, tất cả đều xuất phát từ nguyên nhân này.

Không ai ngờ được, thật ra hai chúng ta là đại diện cho dục vọng nguồn cội của tội lỗi.

Lẳng lẳng nhìn Thiên Thanh, trong lòng ta chỉ toàn là thê lương đầy ắp.

Thân là hóa thân của dục vọng, ta và Hư Miêu sinh ra với mục đích bị vứt bỏ, hết như năm xưa Sáng thế Thiên tôn đã vứt bỏ cái bóng của mình.

Thần thì không cần dục vọng, thậm chí sự tồn tại của cái bóng cũng là một tội lỗi không thể nào khoan dung.

“Ha ha ha!” Diệu Biến Thiên Mục luôn trầm mặc này giờ, bỗng nhiên ném dây cương, cười phá lên.

“Hóa ra từ khi sinh ra số mạng ngươi đã nối liền với hần.”

Hần nhặt hòn đá hình trái tim trên đất lên, nhìn ngẩn ngơ, khoe mắt đuôi mày đều lạnh lẽo: “Khó trách ngươi sống là vì hần, mà chết cũng vì hần.”

“Các ngươi đều nói Hư Miêu không có tim, kỳ thực sau này nó đã mọc ra.” Hần lôi sợi dây đỏ trong cổ ra, đầu kia của sợi dây đỏ treo một miếng hồ phách thật nhỏ, trong hồ phách đóng băng một nụ hoa hồng mảnh mai.

“Đã đồng mệnh tương liên, thì trả lại cho ngươi!”

Hần ném hồ phách cho Thiên Thanh.

“Ta thật là một tên ngốc.” Hần cười cay đắng, nói nốt một câu này, sau đó bỏ lại tất cả Thiên binh Ma tướng, giục ngựa vung roi, bỏ đi khuất dạng.

“A Mục! A Mục!” Ta gọi tên hần trong màn bụi, nhưng âm thanh bị gió cuốn đi rất xa, đầu hần cũng không hề ngoái lại.

“Đế quân! Đế quân đừng đi!” Minh Yêu thấy hần muốn đi thì lập tức đuổi theo, kêu lên giật giọng: “Chỉ ít hãy để lại Phục Thần đao!”

“Không còn Phục Thần đao nào cả.” Người lên tiếng là Lục Dụ, cô ngo ngắc nhìn theo hướng đi của Diệu Biến Thiên Mục, mắt bắt đầu chảy ra huyết lệ.

“Hư Miêu!” Lục Dụ quay đầu nhìn ta, thất khiếu cũng bắt đầu rỉ máu, đáng vẻ thật là đáng sợ.

“Ngươi có biết, tại sao mắt của ngươi lại lạnh không?”

Ta không kịp lau khô nước mắt, sợ hãi lắc đầu.

“Đó là vì, Đế quân đã khoét Thiên mục của mình đặt vào người ngươi — mà Thiên mục, chính là Phục Thần đao.”

Cô lẩm bẩm, da mặt bắt đầu bong ra từng mảng.

“Chàng không biết ngươi là ai, nhưng vẫn tình nguyện giao thứ quý báu nhất của mình cho ngươi như cũ... cho nên ta luôn hận ngươi, hận ngươi một ngàn năm!”

Mái tóc đen trên đầu bị gió cuốn đi, thể xác của cô dần rã tan thành từng mảnh nhỏ, phơi ra bộ xương trắng dưới lớp máu thịt nhầy nhụa.

“Ngươi nhìn đi, bây giờ chàng bắt đầu báo thù cho ngươi rồi đấy, ha ha ha!”

Ha ha ha! Ha ha ha! Ha ha ha!

Cô cứ cười mãi, cười cho tới khi thể xác hóa thành tro bụi, tan vào gió.

Ta nghe tiếng thét gào thê lương, thật lâu sau con sóng gió kinh hoàng trong lòng vẫn không thể nào lắng xuống.

Có lẽ mãi mãi không thể nào lắng được.

“Miêu Miêu?” Ta nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Thiên Thanh.

“... Giang Đậu Hồng, ta là Giang Đậu Hồng.”

Ta thì thảo đáp trả như người trong mộng.

“Hư Miêu của năm trăm năm trước, đã chết rồi.”

Chương 55

Edit: Yunchan

Gói ghém hành lý xong, ta lưu luyến chào tạm biệt với mọi người trong Phương Thảo môn.

“Muội quyết định thật sao?” Thiên Giáng nhìn ta, khóc không thành tiếng: “Muội muốn bỏ chúng ta mà đi tìm hắc một mình thật sao?”

“Xin lỗi.” Ta ôm Thiên Giáng: “Làm phiền tỷ chăm sóc tiên cốc hộ muội, còn đám hoa Chân Tâm nữa, chờ muội tìm được A Mục rồi, nhất định sẽ về thăm mọi người.”

“Sao muội có thể như vậy...” Thiên Giáng đã nước mắt nước mũi tèm lem, miệng mũi đỏ bừng: “Muội đi mất, Thánh quân thì biết làm sao? Ngài ấy...”

“Thánh quân sẽ tha thứ cho muội.” Ta kiên định cắt ngang lời Thiên Giáng, mỉm cười: “Muội là Giang Đâu Hồng, muội có lựa chọn của mình, chứ không phải Hư Miêu vĩnh viễn chỉ ái mộ mình ngài ấy.”

Thiên Giáng khóc thét: “Tình yêu của Thần tượng! Tan vỡ hết rồi!”

Ta không biết nên khóc hay cười, đang muốn an ủi thì vô tình nhìn thấy một chiếc bóng xanh ngoài cửa.

“Phải đi sao?” Thiên Thanh nhìn ta, mỉm cười.

“Lập tức khởi hành.” Ta gật đầu với hắc.

“Đi chuyến này nguy hiểm khó lường, bên ngoài vàng thau lẫn lộn, ngươi phải bảo trọng nhiều hơn.” Hắc đưa cho ta một cây cung bích ngọc: “Ta tặng cho ngươi một loại pháp khí phòng thân.”

“Đa tạ Thánh quân.”

Ta nhận lấy pháp khí, nhẹ nhàng bái tạ hắc.

“... Rất lâu trước đây ta luôn giáo dục ngươi, cho ngươi hiểu được tôn ti, phân rõ lẽ nghĩa, tri ân báo đáp.” Hắc cười khẽ, trong mắt là một vùng sương mù mênh mông: “Hiện tại, ta bỗng nhiên có hơi hối hận.”

“Ta không xem nữa đâu, quá ngược!” Thiên Giáng bỗng nhiên khóc toáng lên, chạy tọt vào trong phòng.

“Cám ơn ngài đã tha lỗi cho ta, Thánh quân.” Ta bước tới gần, vòng tay ôm lấy hắc: “Trong lòng ta ngài mãi mãi là một vị thần vĩ đại nhất, hoàn mỹ nhất, là tiền bối mà Giang Đâu tôn kính nhất trên đời.”

Lòng ngực Thiên Thanh phập phồng dữ dội, rồi dần dần lắng xuống.

Ta ngẩng đầu muốn nhìn nét mặt của hắc, nhưng bất thành linh lại bị một bàn tay to vỗ đánh bốp vào trán: “Mồm mép lém lỉnh!”

Bàn tay đó che lên mắt ta, khiến ta không nhìn thấy biểu cảm của Thiên Thanh, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng chiếc cằm đang nâng lên thật cao của hắc.

“... Đi đi, đi trước khi ta hối hận.” Giọng của hắc nghe có chút khàn khàn.

Thế là ta nước mắt, nuốt lệ, xách bọc quần áo, bước lên con đường mà mình chưa hề biết.

~ Hết chính văn ~

Yun ghi chữ “hết” cho đúng nguyên tác thôi chứ truyện không đoàn hậu vậy đâu, kết thúc sẽ được đề cập trong hai ngoại truyện ngay sau đây

Chương 56: Ngoại Truyện 1

Edit: Yunchan

Thật ra sự tích của ta cần phải kể lại từ đầu.

Năm trăm năm trước, ta là sơn thần Côn Luân, độc bá biển cả Tây Vực, Tam hoàng Lục giới nói chuyện không đầu, mặc kệ Ngọc đế, chẳng quản Minh vương, mỗi ngày đều đối ẩm hát ca, ngâm thơ vẽ họa, đối bóng mời trăng, tung tăng múa hát, ngày qua ngày thật khoái hoạt biết bao.

Ta cứ tưởng cuộc sống sẽ tiếp diễn mãi như thế, cho đến khi một nam tử hắc y từ trên trời giáng xuống.

“Ngươi là sơn thần?” Người nọ nhìn ta từ trên cao xuống, hàng mày anh tuấn vút cao chạm tóc mai.

“Bất tài, chính là tại hạ.” Lâu lắm rồi ta chưa được gặp người ngoài, hôm nay hiếm khi nhìn thấy người đẹp trai thế này, cảm lòng không dặng nên nhìn nhiều hơn chút đỉnh.

“Tốt lắm, ngươi trông người này cho ta, không được để hắn chạy thoát.” Hắn xách từ sau lưng ra một nam tử mê man, thân mặc kim giáp, nom cũng thuộc hàng phú quý.

“Ngài muốn bắt cóc tổng tiên?” Ta cau mày, Côn Luân là vùng đất thánh khiết, không thể có kiểu chợ đen thế này.

“Không.” Hắc y nam nghe vậy thì ngẩng đầu.

“Ta muốn tru tiên.” Hắn mỉm cười, đồng tử đỏ tươi như máu, ngọn lửa âm ỉ thiêu đốt giữa chân mày.

“Ngươi là Ma?!” Ta biến sắc, kêu rú lên.

“Không.” Hắn cười càng đậm nét hơn, hàm răng trắng sáng tới mù mắt.

“Ta là tổ tiên của Ma.” Hắn vút nam tử mặc kim giáp xuống động đánh uyech.

Hắc y nam tạo ra một lá chắn vô cùng lớn, nhốt nam hoàng kim đang ngủ say ở bên trong.

“Trông chừng kỹ cho ta.” Hắn sai bảo ta: “Đừng cho hắn đi.”

“Ngươi không sợ ta nói ra sao?” Ta kinh ngạc hết sức: “Đây là phạm tội!”

“Ha ha ha!” Hắc y nam nghe vậy thì ngửa mặt lên trời cười to, cảm bào như hoa anh túc múa may trong gió.

“Ngươi cứ việc thử.” Hắn bỏ lại câu này, rồi nghênh ngang bỏ đi.

Ta đứng ở trong mây, nhìn bóng lưng hắn dần biến mất ở đằng xa, lòng nổi lên phiền muộn —— thế nào là lời ít ý nhiều, tàn bạo muốn chết? Em gái à, đây chính là chân dung tả thực!

Một lần nữa thế giới lại quay về với yên bình, ta cũng quay lại với cuộc sống độc thân, cô đơn chiếc bóng.

Hát một bài, nhảy một bản, thỉnh thoảng nhòm ngó nam tử đang ngủ say trong kén —— tuy hắn không đẹp bằng hắc y nam.

Cái gì? Em gái kêu ta đi báo án? Nói giỡn hay đùa! Hắc y nam vừa lộ ra cái mặt đó, ta đã biết ngay pháp lực của hắn trên ta xa tít tắp, không chừng tới Ngọc đế còn phải lễ độ nhượng ba phần, thân làm một lão thần tiên dày dặn kinh nghiệm, đích thân trải qua vạn năm tang thương như ta, sao có thể vô duyên vô cớ ôm tai họa không biết từ đâu chui ra vào mình? Ta không biết thân phận của hắc y nam thần bí, cũng chẳng muốn biết, chẳng quan tâm, sau này lỡ như tội phạm bị bắt, thì ta cũng chỉ là một người vô tội đứng xem, từ đầu tới cuối chưa từng nhúng chàm.

Giả ngu, chính là môn học sinh tồn đầy uyên thâm thế đấy.

Năm trăm năm sau, hắc y nam lại chạy về đây, một thân phong trần, thần sắc uể oải.

“Ngươi còn ở đây?” Hắn thấy ta thì thoáng giật mình: “Chưa bao giờ ra khỏi Côn Luân?”

“Côn Luân là nhà ta, ta không thương nó thì ai thương?” Ta nhìn hắn làm ra cái gât đầu đầy oai phong, trong khi bụng thì sợ hắn bắt cóc thêm người nào.

“Hừ.” Hắn cười nhạt,捏o cặp mắt phượng hút hồn lại.

Năm trăm năm không gặp, bây giờ trông hắn càng anh tuấn dũng mãnh hơn xưa nhiều, thậm chí ta còn cảm giác được cơ ngực màu đồng hơi gồ lên qua lớp cảm bào —— ực, ta vô thức nuốt nước miếng.

“Lão đồng tính!” Hắn chán ghét đẩy ta ra, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Không phải như vậy!” Ta co chân đuổi theo phía sau, ảo não than vãn: “Ta chỉ là một nam trung niên có tâm hồn nghệ thuật tràn trề mà thôi!”

Ta theo hắc y nam chạy chậm vào hố sâu, thấy hắc đánh vỡ kén Ma, ném thẳng tay nam kim giáp còn đang ngủ say như chết về trời.

“Ngươi đòi được tiền chuộc rồi à?” Ta núp sau tảng đá lớn nhìn lên — thể này là để đảm bảo an toàn, không cho nam kim giáp nhìn thấy mặt của ta.

“Ừ, cho nên đá hắc về nhà.” Hắc y nam nhíu mày, vẻ mặt hung ác: “Vừa thấy người Thiên đình là phiền lòng, hư tình giả ý, mẹ nó toàn là đồ khốn kiếp.”

“A ~~~~~ người thất tình!” Ta nhảy ra khỏi tảng đá, một kim lấy máu, đâm đúng nỗi đau của hắc: “Mau nói cho ta biết! Rốt cuộc là kẻ nào không có mắt dám ruồng bỏ người? Lại đây lại đây, đại thúc cho người ấm áp cùng quan tâm...”

“Pật!” Miệng ta bỗng nhiên bị pháp thuật bịt lại, có ráng cỡ nào cũng không căng ra nổi.

Thể là từ đó về sau ta mang thân phận câm điếc, ở cùng với hắc y nam trong Côn Luân rất lâu. Có thể thấy, sau khi hắc y nam trở về pháp lực không mạnh bằng trước đây, chắc là hắc gặp phải đau khổ gì đó rồi. Hắc luôn luôn ngây ngô một mình, hồ hững với ta, mà cũng rất ít ra ngoài. Nhưng ta có một niềm tin chân thành và vững chắc rằng, cho dù thiên tài luôn cần không gian riêng tư, nhưng ở một mình lâu quá, sẽ có xu hướng tìm một người bạn có thể nói chuyện phiếm, thể đây, ta là người từng trải mà.

Một hôm ta lên đỉnh núi hái sương sớm trở về, dự định ngâm một bình trà ngon mời hắc y nam uống, nào ngờ giữa chừng lại bị một tiên tử chặn đường.

“Xin hỏi Tiên quân có từng thấy một nam tử mặt đồ đen không?” Cô gái trông có vẻ phong trần một mối, gương mặt hồng ửng tiếp màu với quần áo trên người, rạng rỡ như ánh bình minh.

“Không có.” Ta ngừng đầu nhìn trời, trợn mắt nói dối: “Chưa bao giờ thấy.”

“Sao lại vậy?” Trên mặt tiên tử ngập đầy thất vọng: “Rõ ràng Nhị Lang Thần nói hắc ở chỗ này.”

“Ngài nghĩ kỹ lại một chút đi.” Cô lo lắng nhìn ta: “Tính tình hắc khó ưa, nhưng bề ngoài thì rất đẹp.”

“Tuyệt đối không có.” Ta trang trọng mà nghiêm túc cắt ngang lời cô: “Côn Luân nhiều năm nay chỉ có mỗi son thần ta, không còn ai khác hết.”

“Vậy tại sao ngài lại bưng hai cái chén?” Tiểu tiên nữ reo lên như phát hiện ra lục địa mới: “Ngài xem! Ngài xem!” Tay cô chỉ vào cái khay ta đang bưng.

“Đây là hàng tặng kèm khi mua sắm trên trang web “Chợ Lão Phật gia”, mua một tặng một.” Ta nói mà mặt không đổi sắc: “Bồn tọa khát nước, quen uống một lần hai phần.”

“Ngài gạt người!” Tiểu tiên nữ trừng mắt nhìn ta buồn bực, má phấn phồng lên, môi trên cắn môi dưới.

“Bồn tọa chưa gạt người bao giờ.” Ta cười hi hi nhìn cô — trêu người là một chuyện vui sướng biết bao, huống chi phản ứng của tiểu tiên nữ này còn khiến người ta muốn trêu thêm.

Sau đó tiểu tiên nữ này định cư luôn ở Côn Luân, cô không hỏi tung tích của hắc y nam với ta nữa, chỉ tiến hành nghiên cứu nền đất ở chỗ ta mỗi ngày, coi bộ hận không thể đào hết đất lên tìm tòi.

“Không ngờ ngài cũng đọc cuốn này.” Hôm nay cô lôi ra một xấp giấy vàng trong cái rương gỗ của ta.

“À, người nói “Phi Hồ ngoại truyện” đó hả? Đó chính là bát cháo gà cho tâm hồn.” Ta nghiêng đầu nhìn qua, cười quyền rũ: “Yêu mà không thành, cô đơn chiếc bóng, truyện này quá hay, ta đọc một lần là khóc một lần.”

“Ngài có thấy Trình Linh Tố ngốc không?” Tiểu tiên nữ nhìn quyền sách trong tay, ánh mắt đại ra: “Trước đây thích Hồ Phi như vậy, thậm chí còn mất mạng vì hắc...”

“Ngốc chính là Hồ Phi, mất đi xong mới thấy nàng tốt.” Ta gật gù bình luận: “Yêu là phải ở bên nhau, vậy mà độc giả cứ thích mấy câu chuyện bi tình, nam chính đáng thương.”

“Nhưng lúc đó hắc yêu Viên Từ Y mà.” Tiểu tiên nữ vuốt quyền sách trong tay, giọng có vẻ lừng lờ.

“Thể cho nên nếu ta là tác giả, thì sẽ viết phần tiếp theo, Hồ Phi chuyển thể, sau đó yêu Trình Linh Tố, về phần Viên Từ Y ấy à...” Ta dương dương đắc ý nói: “Nếu cô ta muốn làm ni cô, thì cứ chuyên tâm làm ni cô đi, nín kéo không hạnh phúc.”

Tiểu tiên nữ nghiêng đầu nhìn ta thật lâu, bỗng nhiên mỉm cười.

“Ngài quả là một người thẳng thắn.” Cô nhẹ giọng nói, giọng nói như chim oanh, gương mặt nhưng mềm ản dưới ánh mặt trời, vô cùng động lòng người.

“Quá khen, quá khen.” Ta hả hê đáp.

Hôm sau tiểu tiên nữ chào tạm biệt ta, cô nói nếu người muốn tìm không muốn gặp mình, thì cô cũng không cưỡng cầu nữa.

“Tiên từ đi đường cẩn thận, ta không nỡ xa ngươi đâu, trở lại thăm thường nhé.” Ta giả vờ giả vệt ra vẻ níu kéo, nhưng bụng thì nhảy cẫng lên hoan hô, cuối cùng chỉ còn thế giới hai người của ta với hắc y nam thôi.

“Ngài vẫn thích gạt người ghê.” Tiểu tiên nữ chẹp miệng, tỏ ý đã biết tởm ta rồi: “Coi chừng sau này nói dóc lại thành thật cho xem.”

“Nói bậy! Trước giờ bọn tọạ chưa từng gạt người!” Ta không khỏi thẹn quá hóa giận: “Bọn tọạ chỉ...”

“Ngươi chỉ thích gạt tiên.” Phía sau bỗng nhiên vọng tới một âm thanh quen thuộc: “Ngươi còn chưa gặp người bao giờ.”

Tiếng nói vừa phát ra, trên mặt của tiểu tiên nữ cũng lập tức bùng lên quang sáng lóa mắt, nhìn cứ như ruộng lúa bị hạn hán lâu năm cuối cùng cũng gặp mưa.

Ta tiếc nuối quá chừng.

Chắc, cái tên kiệt ngạo bất tuân kia, nghe người trong lòng muốn đi, rốt cuộc cũng hết chịu nổi ló đầu ra rồi.

Khốn kiếp! Ngươi không thể nhìn đại thúc này vất vả che giấu tung tích cho ngươi mà nhin thêm hai ngày sao?

“Lưỡng tình tương duyệt, xa cách tương phùng này nọ, ta ghét nhất!” Ta hậm hực lầu bầu, lặng lẽ dời chân qua bên.

Chuyện sau đó không cần phải kể tỉ mỉ, cô nam quả nữ, củi khô lửa bốc, vừa chạm vào là cháy rụi.

Hai người này trở thành đôi tình nhân đầu tiên trong lịch sử của núi Côn Luân, hắc y nam vênh mặt hất hàm sai khiến ta thôi chưa đủ, tiểu tiên nữ chẳng biết ở đâu trời lên này lại rắc một đồng hạt giống hoa Chân Tâm đầy sườn núi, làm hại ta từ đó trở đi không thể nói dối lời nào — chắc, đáng thương cho lão địa chủ vạn năm ta đây, từ nay về sau phải suy bại vào cuộc sống nước sôi lửa bỏng, gà bay chó sủa, hầy, thực sự là không bằng heo chó!

Chẳng qua thật ra ta cũng không sợ tới mức đó, ta nghĩ nếu như ngày nào đó ta quá sức chịu đựng, thì cứ việc đi tới trước mặt Ngọc đế cáo ngự trạng, vì suy cho cùng ta đã biết thân phận của tiểu tiên nữ này từ lâu rồi — Khi hắc y nam mới quay về Côn Luân một mình, ngày nào hắn cũng nhắc tới tên cô trong mơ, Giang Đẩu, Giang Đẩu Hồng, làm ta cứ tưởng hắn thêm đậu đũa.

Ôi, rõ ràng yêu mà lại cứ phải kiềm chế, lớp trẻ này đúng là bướng bỉnh.

Hôm nay đi hái sương, xa xa ta nghe thấy giọng hắc y nam buồn buồn: “Nàng nghĩ xong rồi sao?”

“Nghĩ xong rồi.” Giọng tiểu tiên nữ nghe vừa giòn vừa ngọt.

“Yêu vương gửi thiệp mời nàng cũng không đi?”

“Hắn đã gửi ba mươi phong thư xin lỗi rồi, chàng có thấy ta đi lần nào chưa?”

“Người ta tặng hai trăm rương nước mắt người cá tới đây kìa.”

“Ta chỉ cần bầu trời sao đỉnh kim cương là đủ rồi.”

“Không về Thiên đình cũng không hối hận sao?”

“Tuyệt đối không hối hận.”

Giọng chắc như đinh đóng cột.

Sau đó là khoảng im lặng kéo dài có đến một phút đồng hồ.

“Chàng không hỏi ta tại sao à?” Rốt cuộc tiểu tiên nữ hết chịu nổi.

“Có một số việc, không có tại sao.” Giọng đáp lại của hắc y nam kiên định không gì sánh được: “Không cần hỏi.”

Tiểu tiên nữ đỏ mặt, cười ngọt như mật đường.

Nhìn hai bóng người tay trong tay dựa sát vào nhau, lòng ta bỗng dưng có hơi chua chát. Do đó ta quyết tâm leo lên đỉnh núi, suy nghĩ xem mình có nên tìm một người bầu bạn, cùng trôi qua kiếp tiên hay không.

Đùng đùng, đùng đùng! Không biết có phải sắp có một cơn mưa bão sắp trút xuống hay không, mà bầu trời quang đãng xanh lam lại nghe thấy tiếng sấm rền từng chập.

“Kỳ quái.” Ta ngẩng đầu nhìn trời, khó hiểu lầu bầu một câu.

~ Hết ngoại truyện 1 ~

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đẩu Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ngoại Truyện 2

Edit: Yunchan

“Người đã nghĩ kỹ chưa?”

Sáng thế Thiên tôn hỏi lại đệ tử duy nhất của mình lần cuối cùng.

“Đã nghĩ kỹ.” Thiên Thanh nhắm mắt lại.

“Rốt cuộc vì sao?” Sáng thế Thiên tôn vô cùng kinh ngạc: “Không thể tìm được người truyền thừa nào có tu vi như người được nữa.”

“Đệ tử từ bỏ ý niệm thành thân, chỉ xin một nguyện vọng.” Thiên Thanh thì thào.

“Nguyện vọng gì?”

“Đệ tử muốn quay lại một ngàn năm trước.”

*

Cô mở mắt ra, trông thấy biển trời xanh lam, từng áng mây trôi qua bồng bềnh, tựa như một đồng bông xốp rồi bù.

Cô cúi đầu, phát hiện mình đang nằm trong một con sông dài không giới hạn, nước cạn trong vắt, đáy nước là mây trắng trời xanh.

Cô đứng lên khỏi dòng sông, nghi hoặc nhìn đảo đác, bốn phía vắng vẻ im ắng, chẳng có thứ gì.

Nước và trời hợp lại một màu, mệnh mông bạt ngàn, cô ngơ ngê đứng tại chỗ, nhất thời không rõ mình đang đứng trên trời hay là trong nước.

Gió bất ngờ nổi lên, thổi tung mái tóc thật dài, cô nghĩ ngợi một lát, quyết định đi về hướng đầu gió.

Đi thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi rằng mây đỏ từ chân trời rơi vào trong dòng nước, rồi lại từ trong nước mọc lên chân trời. Khi thái dương biến mất, ánh trăng tiếp tục soi đường cho cô, cứ thế vật đổi sao dời, gió thổi mây tan, cô cố chấp bước tới, mặc kệ mây giữ chân, mưa than thở.

Mãi tới khi cô nhìn thấy một chiếc bóng màu xanh nhạt.

Đứng trước mặt là một người tuấn tú bất phàm, chói sáng hơn thái dương, cao xa hơn mây trắng, và cũng bất định khó nắm bắt hơn gió.

Cô ngơ ngác nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên phai màu nhợt nhạt, trong mắt chỉ có chiếc bóng mưa lướt qua trời xanh kia.

“Nàng đến rồi.”

Người nọ thấy cô, chẳng hề hoảng hốt giật mình, cứ như đã đoán trước sẽ gặp cô ở đây từ lâu.

“Huynh là ai?” Cô nhìn hấn, mặt lộ vẻ say mê.

“... A Thanh.” Hấn lặng lẽ nhìn cô rất lâu, trong mắt giăng đầy ráng mây tươi đẹp: “Ta là A Thanh.”

“Rắc”, bánh xe luân hồi bỗng nứt ra một vết.

Đừng đừng, đừng đừng! Bầu trời xanh thăm bỗng nhiên nổi sấm rền vang, như sấm xuân cuồng nộ, rạch ngang phía chân trời.

~ Hết ngoại truyện 2 ~

Giờ thì các bạn đã hiểu tại sao truyện này có 2 nam chính mà không phải NP rồi đúng không, tác giả thích làm rối não người đọc đó mà ♡(ಠ_ಠ) Thiên Thanh chơi đòn phủ đầu kiểu này thì Thiên Mục có nước thua ngay từ vòng gửi xe thôi, hi hi, nói chơi chứ bản thân Yun sẽ chia truyện này thành hai cặp rõ ràng, Thiên Thanh – Hư Miêu, Giang Đẩu – Thiên Mục, vậy đi cho đỡ rối, ka ka ~~~

Mai Yun sẽ post nốt hai ngoại truyện cuối để kết thúc truyện này trước tết luôn, chai yo

Chương 58: Ngoại Truyện 3: Lục Dụ

Edit: Yunchan

Yêu một người, thì sẽ không so đo bề ngoài và thân phận của chàng.

Ví như ta, từng yêu thăm một Ma quỷ rất nhiều năm.

Rất nhiều năm trước, từ lúc chàng đơn thương độc mã đánh lên Thiên đình, ta đã thích chàng. Khi ấy ta tao nhã tài hoa, mắt cao hơn đầu, làm một tiên nữ trời sinh, vốn cho mình là cao quý khó ai bì, nhưng ngay giây phút nhìn thấy ánh mắt miệt thị quần hùng ấy, ta đã hoàn toàn rơi vào tay gã.

Tiên Ma không thể yêu nhau, cho nên ta đành chôn chặt phần tình cảm này xuống tận đáy lòng.

Mãi đến mấy trăm năm sau, ta chính mắt nhìn thấy chàng điên cuồng vì một tiên tử, chàng chặt thủ cấp của tiên tử đó, rồi móc tim cô ta, chỉ vì chàng không muốn cô ta ở bên ai khác. Các tỷ muội đều lên án, nói rằng tên Ma quỷ này thật đáng sợ, nhưng chỉ có ta, càng mê muội chàng bất chấp lễ trời — ta khát vọng người tiếp theo khiến chàng sa vào điên cuồng chính là ta. Nếu có người yêu ta cuồng nhiệt như thế, cho dù phải thịt nát xương tan, thì ta cũng vui lòng cam chịu.

Đương nhiên, ta cũng biết đồ kị, ta sợ tiên tử kia sống lại, nên cố tình trộm một miếng thịt của cô ta cho chó ăn — ta không cho phép cô ta tỉnh lại, cô ta nhất quyết không thể tỉnh lại. Chuyển thế, đầu thai, tất cả đều không được.

Lại một thời gian trôi qua, ta kinh ngạc phát hiện, chàng đã hóa thân thành Nhị Lang Thần Dương Tiễn, đường hoàng bước chân vào Thiên đình.

Ta mừng rỡ quá đỗi, chủ động xin đi làm tiên tỷ cho chàng — ta không biết chàng muốn làm gì, ta cũng không quan tâm chàng muốn làm gì, ta chỉ muốn ở cạnh chàng.

Năm trăm năm cứ thế trôi qua, ta cứ tưởng đâu cuối cùng thế giới này sẽ thuộc về chàng và ta, mãi đến khi cô ta xuất hiện.

Ta chỉ liếc mắt đã nhận ra ngay, tuy ngũ quan và tướng mạo của cô ta đã thay đổi hoàn toàn, thế nhưng ta vẫn biết, đó chính là cô ta.

Ta chính là chim trả từng đậu trên vai Như Lai suốt ba vạn năm, không có thứ gì có thể qua mắt được ta.

Ta sợ cô ta, đề phòng cô ta — mặc dù chàng không nhận ra, nhưng rõ ràng vẫn có hứng thú bất thường với cô ta.

Rốt cuộc ác giả ác báo, cô ta bị nhốt vào Thiên lao vì đắc tội Yêu vương. Ta lên vào Thiên lao ban đêm, bất ngờ phát hiện cô ta đã bị Thanh nữ Ma giới móc mắt — quả nhiên tới trời cũng giúp ta.

Ta lấy độc Thanh Hoa mà mình lén cất giấu rót vào vết thương của cô ta, sau đó xô cô ta xuống Ma Vực — ta nghĩ cả đời này cô ta sẽ không có cơ hội quay về nữa, tốt nhất là hãy chịu thông khô ở Ma Vực đi, ta cũng không còn cách nào khác, ta chỉ muốn được hạnh phúc mà thôi.

Dù sao thứ hạnh phúc mà ta khao khát, trước đây cô ta đã không hề quý trọng.

Nhưng cuối cùng, cô ta vẫn trở về, như oan hồn bất tán, thậm chí còn mang theo Thiên Mục của chàng — ngay cả khi chàng không biết kiếp trước của cô ta, chàng vẫn tặng cho cô ta thứ quý giá nhất của mình như thế!

Tình cảnh này, quả thực khiến ta muốn ngửa mặt lên trời cười thật to, cười đến khi nước mắt đầm đìa — đây là gì chứ? Đây là gì? Hóa ra ta ngâm đắng nuốt cay tìm đủ mọi cách, kết quả vẫn không xóa được dấu ấn của người trong lòng chàng sao?!

Vì vậy ta không chút do dự, bắn thẳng Tru Tiên tiễn vào lòng ngực cô ta.

Hư Miếu, ta không có được, ngươi cũng đừng hòng có được.

...

Máu thịt trên người dần bong tróc để lộ xương trắng, bay về phía xa xa.

Ta biết chàng phản nộ — chàng làm vậy là muốn trừng phạt ta, đau quá, có lẽ ta sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa.

Nhớ lại ngàn năm trước, ta vẫn không thấy hối hận.

Chí ít, ta đã tìm được một người để mình cam tâm tình nguyện tan xương nát thịt, không uổng phí một kiếp này.

Yêu một người, là không so đo thân phận và bề ngoài của chàng.

Bất kể chàng anh tuấn hay xấu xí.

Bất kể chàng là Thần tiên hay Ma quỷ.

Bất kể chàng, không có ngươi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện 4: Tề Lam

Edit: Yunchan

Nửa đời trước của ta chưa từng không có được thứ gì.

Bất luận là tiền tài danh vọng, hay địa vị tiếng tăm.

Thân làm trưởng tử Yêu vương, khi ta còn là một con thuồng luồng lam nhỏ chưa thể biến hóa hình người, Phụ vương đã đưa toàn bộ người cá đẹp nhất ở Huyền hải tới, nuôi ở hồ Thủy Tiên ở trước điện. Đám người cá kia đều có bề ngoài nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ta cũng chán rất nhanh — có xinh đẹp hơn nữa, thì cũng có lúc nhìn chán.

Chẳng qua ta cũng không đuổi bọn họ đi ngay lập tức, vì ta phát hiện lúc bọn họ khóc nước mắt sẽ hóa thành trân châu, hạt châu kia rất ư xinh đẹp. Thế nên ta hay quất roi vào chúng, chờ chúng rơi lệ, sau đó dùng đồng hạt châu xâu thành rèm treo trong phòng ngủ.

Ta thích nhìn kẻ yếu run rẩy, cảm giác này khiến ta thư thái.

Theo số tuổi ngày một lớn lên, Phụ vương cũng ngày một long sùng ta hơn.

Ai ai cũng nói ta được Phụ vương chân truyền toàn bộ, bất kể là tướng mạo hay tính tình đều chính xác là phiên bản trẻ của ông: “Yêu vương đòi tiếp theo, ngoài ngài ra không còn ai vào đây nữa.”

Tất cả yêu nhân đều nói với ta như thế.

Giống phụ vương chẳng có gì không tốt, ông rất anh tuấn, cũng rất có quyền lực, cả đời cưới rất nhiều rất nhiều vợ, chẳng ai biết người ông yêu nhất là ai bởi vì người Yêu giới vốn không coi trọng tình yêu độc nhất.

“Sau này con cưới vợ, nhất định phải tìm người nghe lời con tuyệt đối.” Mẫu thân đã căn dặn ta như vậy: “Nếu cô ấy yêu con, thì bất cứ chuyện gì cũng coi con là trung tâm, cam tâm tình nguyện hi sinh và kính dâng cho con, vị trí Yêu hậu sau này ngàn vạn lần không thể để một người ghen ghét đố kỵ ngồi vào, con phải ghi nhớ kỹ.”

Ta gật đầu, bước ra ngoài.

Về sau ta gặp một tiên nữ mặc hồng y ở Cảnh Thái cốc, cô ta đẹp tới nỗi ta nhất thời quên cả hít thở.

“Tiểu tử, ngươi biết cái gì là yêu không?” Tiên nữ hỏi ta một vấn đề kỳ quái.

“Có vậy mà ngươi cũng không biết!” Ta cố tình khoe cái móng đẹp của mình trước mặt cô ta: “Yêu là kính dâng! Yêu là hi sinh! Yêu là dành cho!”

“Nếu không có hi sinh, thì không tính là yêu sao?” Ánh mắt của cô ta có hơi dao động.

“Đương nhiên không tính!” Ta khinh bi: “Mẹ ta nói, cưới vợ phải tìm một người nghe lời ta tuyệt đối, không rồi không bỏ ta, tất cả đều lấy ta làm trung tâm! Đó mới là tình yêu!”

Cô ta trầm mặc, không nói gì.

Ngươi xem ngươi xem, dù đẹp cỡ này, cũng có lúc đầu óc đần độn.

Vì vậy ta không thích mỹ nhân gì cả, ta chỉ thích bản thân thôi.

Ta ngày một lớn lên, cuối cùng thời điểm làm lễ đội mũ(*) chọn hôn cũng đến.

(*) Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ.

Yêu giới tuyển rất nhiều mỹ nhân, nhưng ta lại chường mắt tất cả — thậm chí họ còn không đẹp bằng một đầu ngón tay của ta, ta cũng không muốn sớm chiều đối mặt với cái đám xấu xí ấy, chỉ tỏ làm bản mặt ta.

Rốt cuộc tới một ngày, ta đánh đuổi sứ giả Long tộc đến cầu thân, còn vẽ hoa lên mặt công chúa Cửu Vĩ Hồ, khiến Phụ vương ở trên cao đường nổi trận lôi đình.

“Có phải ngươi cho rằng, tất cả mọi người trên đời đều yêu ngươi vô điều kiện không?” Sắc mặt ông đen sì như mực.

“Nếu ngươi không phải là con trai ta, nếu ngươi không có tướng mạo nhường này, thì ngươi cho là còn ai thêm để mắt tới ngươi sao?!” Ông rống to với ta, hoa cỏ trái dài trăm dặm phía sau thoát cái hóa thành tro tàn.

Ta chưa bao giờ thấy Phụ vương tức giận như vậy, tức tới nổi gương mặt tuấn tú cũng méo mó biến dạng.

Sau đó ông vung tay áo lên, ta bị biến thành một quái vật mình đầy vảy vô cùng xấu xí, ông tuyên bố cách chức Thái tử của ta, rồi sai người đuổi ta ra khỏi cung ngay trong đêm.

Chỉ trong một đêm, ta từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Từ đó về sau không còn ai sùng bái ta, say mê ta, ái mộ ta.

Tất cả sự tôn trọng và nịnh nọt trước đây ta từng có, tựa như hoa cỏ sau lưng Phụ vương, biến mất trong nháy mắt.

Khi ngươi có được thứ gì đó, ngươi thường không thấy nó quý giá, cho tới khi mất đi thì ngươi mới hối hận.

Ta trong thân phận một quái vật xấu xí, lưu lạc ở Yêu giới.

Nhưng dù bất cứ giá nào ta cũng không muốn tìm Phụ vương để xin tha thứ, ta có lòng tự trọng của mình — ta muốn chứng minh cho ông ta biết, cho dù ta biến thành hình dạng quỷ quái này thì cũng sẽ tìm được người thích ta.

Ta không ngờ người đó lại là một tiểu tiên nữ lơ ngơ ngốc nghếch.

“Lam ca ca.” Nàng luôn mở to cặp mắt long lanh nước nói với ta rằng: “Lam ca ca là đẹp nhất.”

Ban đầu ta vẫn hoài nghi nha đầu bèo nước trong phùng này đang lừa ta, nếu không thì đầu bị sốt hổng rồi. Nhưng dù có dùng tới hoa Chân Tâm để thăm dò, nàng vẫn xử sự lạnh lợi như thường, tất cả đã lật đổ suy đoán của ta.

Nàng si mê ta như thế, ý lại ta như thế, dáng vẻ hoa si hết như những thiếu nữ Yêu giới ta gặp trước đây.

Nhìn nàng dẫu môi, phồng đôi má phấn, ta nghĩ hay nàng chính là cô nương sẽ nghe lời ta tuyệt đối, không rời không bỏ ta như lời của Mẫu hậu, là ứng cử viên làm vợ tốt nhất.

Ta nghĩ là ta đã động tâm rồi.

Ta trở lại Cảnh Thái cốc, dập đầu tạ tội với Phụ vương, ta nói cho ông biết ta đã tìm được cô nương mình yêu thương, muốn cưới nàng về quang minh chính đại.

Lần khuất nhục này đã xô ngã tất cả tôn nghiêm và dũng khí của ta.

“Ngươi ra thế này mà cô ta cũng thích à?” Phụ vương rất giật mình.

Ta gật đầu.

Phụ vương nhìn ta thật lâu, sau đó cười phá lên.

“Tiên yêu không thể thông hôn, dù ngươi và cô ta có yêu nhau, cũng không thể nào ở bên nhau đâu.” Ông có chút trào phúng.

“Nhi thần có thể sửa lại pháp điển vì nàng.” Ta không nhượng bộ chút nào: “Chỉ cần nhi thần có thể cưới được nàng, thì bất nhi thần làm gì cũng được!”

“Tiểu tử thói muốn làm phản!” Phụ vương giận tím mặt lần thứ hai, ngai vàng sau lưng thoát cái hóa thành tro tàn.

Ta bị Phụ vương nhốt vào lò Luyện Yêu để tự hối lỗi, tròn bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Thống khổ trong quãng thời gian đó không cần nói nhiều, chỉ bằng một câu là đủ, lò Luyện Yêu là pháp bảo mà Thái Thượng Lão Quân mới chế tạo, ngay cả Tề Thiên Đại Thánh cũng chỉ có thể ở trong đó ba mươi sáu ngày, ta lại cầm cự lâu hơn hẳn mười ba ngày.

“Ngươi có đổi ý không?” Chờ tới khi ta lê tấm thân đầm đìa máu tươi bước ra từ lò Luyện Yêu, Phụ vương hỏi lại ta lần nữa.

“Không.” Ta nghiêng răng nói: “Tuyệt đối không từ bỏ.”

Phụ vương bật cười.

“Tề Lam, rốt cuộc con đã có được chút phong độ của ta năm xưa, không phải chỉ là một lớp da nữa.” Ông nhìn ta, trong mắt có vẻ tán thưởng.

Ngoài dự liệu của ta, Phụ vương bỗng dung khôi phục lại tất cả mọi thứ ta từng có, khuôn mặt đẹp và địa vị trở về một lần nữa, Phụ vương còn tự nguyện thiên vị, cho ta hưởng thụ quyền lực còn lớn hơn trước đây.

Ta leo lên ngai vàng của Yêu vương, dẹp tan lời dèm pha của mọi người, sửa đổi pháp điển, còn vắt óc vạch ra một kế hoạch tuyển phi oanh oanh liệt liệt ở Thiên đình, thậm chí còn sẵn lòng liên thủ với Thiên giới chống Ma, chỉ vì muốn tiểu tiên nữ được xuất giá rõ ràng, không chịu thiệt thòi.

Thế mà ta không ngờ, thứ mình đổi lấy lại là một kết cục nực cười.

Tiểu tiên nữ không yêu ta.

Tiểu tiên nữ chỉ yêu cái vỏ ngoài vô cùng xấu xí trước đây của ta.

Điều này có khác gì với Long công chúa hay Hồ Ly công chúa si mê ta trước đây đâu?

Đến khi ta thay đổi dung mạo, họ đều không nhận ra ta, không hề yêu ta, thứ tình yêu này cùng lắm chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, có gì đáng quý trọng chứ?!

Tình yêu mà ta tự cho là sông cạn đá mòn, vững như bàn thạch, nào ngờ phía sau lại có một chân tướng bề bàng đến vậy.

Thế mà Thiên Thanh Thánh quân còn thêm mắm dặm muối, bảo rằng ta thật ra không yêu tiểu tiên nữ, ta chỉ yêu một ảo ảnh vĩnh viễn phủ phục dưới chân mình.

Bọn Thiên giới đạo đức giả! Chúng thì biết gì! Chúng hoàn toàn không biết ta đã hi sinh cho tiểu tiên nữ bao nhiêu! Thiếu chút nữa ta đã mất mạng trong lò Luyện Yêu!

Ta giận tái mặt, hủy bỏ toàn bộ hiệp ước, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiểu tiên nữ bị Vương mẫu giam lại, tuy trong lòng ta khó chịu, nhưng vẫn cố kiềm nén lòng đi.

Sau đó là Thần Ma đại chiến, ta ngồi ở Yêu giới xem chiến, lòng có cảm giác vui vẻ như được phục thù — đây là báo ứng, báo ứng bọn Thiên giới đối trả.

Nhưng đằng sau sự vui sướng đó, trong tim luôn có một lỗ hổng nhỏ. Tựa như sâu mọt, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn đau đớn âm ỉ, làm người ta không cách nào quên.

Ta nhớ tiểu tiên nữ của ta.

Ta nhớ ánh mắt của nàng, nhớ mái tóc của nàng, nhớ nụ cười của nàng, nhớ bộ hồng y rực rỡ của nàng.

Thật lạ lùng, đáng ra ta phải quên nàng, nàng không xinh đẹp khuynh thành, cũng chẳng ngoan ngoãn nghe lời, không rời không bỏ ta, hoàn toàn không phù hợp với điều kiện thế tử mà ta nhận định từ nhỏ.

Tại sao ta lại không thể quên?

“Con tưởng yêu là theo khuôn mẫu sao? Tình cảm là một nơi chốn kỳ diệu nhất, nó mãi mãi không bị bất cứ thứ gì khống chế.”

Phụ vương thấy ta u uất thì bật cười.

Ta đứng trong Cảnh Thái cốc, nhìn cây Mộng Linh trái ngọt ngàn đời núi, suy nghĩ rất lâu.

Chờ tới khi ta xuất quan lần nữa, đại chiến Thần Ma đã có kết quả, Đế quân Ma giới bỗng nhiên lâm trận thoái lui, Thiên Thanh Thánh quân đã bảo vệ Thiên giới một lần nữa.

Tiểu tiên nữ đã biến mất cùng Đế quân Ma giới, bởi vì nàng nợ hán một đôi mắt.

Lòng ta bỗng sợ hãi hơn bao giờ hết — Tiểu tiên nữ, tiểu tiên nữ của ta sẽ vĩnh viễn đuổi theo hán vì đôi mắt kia sao?

Ta cảm thấy hoảng sợ tột cùng.

Trừ khi người biết người ấy đã ở bên người khác, bằng không người sẽ mãi mãi không biết được, người yêu người ấy bao nhiêu.

Ta bắt đầu viết thư xin lỗi gửi cho tiểu tiên nữ, mỗi bức đều kèm theo nước mắt người cá mà nàng thích nhất. Ta viết liên tục ba mươi bức, nhưng ngay cả một hồi âm cũng chưa từng nhận được.

Ta không nổi giận, chỉ cần một ngày tin nàng thành hôn chưa báo đến, thì ta sẽ viết tiếp một ngày, viết mãi viết mãi, ít nhất ta muốn gặp mặt nàng một lần, để hỏi nàng một câu: “Nàng có hối hận vì trước đây đã thích ta không?”

Nếu nàng nói không, ta sẽ cướp nàng về, nhốt lại bên mình vĩnh viễn.

Thọ mệnh của Yêu và Tiên rất dài, chúng ta còn rất nhiều năm tháng, có thể cùng nhau bồi đắp tình cảm.

Ta vẫn đang đợi tiểu tiên nữ hồi âm.

Nửa đời trước của ta, chưa từng có thứ gì mà ta không đạt được.

Nhưng nửa đời sau của ta thì sao?

Ta đã không thể nào chắc chắn nữa rồi.

~ Hết ~

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Giang Đâu Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.